

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
KINGDOM
OF
RUIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR HARABE KRALLIĞI

OceanofPDF.com

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2022 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Finley_
2. Finley_
3. Finley_
4. Hadriel
5. Finley_
6. Finley_
7. Finley_
8. Finley_
9. Finley_
10. Hadriel
11. Finley_
12. Finley_
13. Hadriel
14. Hadriel
15. Finley_
16. Hadriel
17. Finley_
18. Finley_
19. Finley_
20. Finley_
21. Finley_
22. Finley_
23. Finley_
24. Finley_
25. Hadriel
26. Finley_
27. Finley_
28. Nyfain
29. Finley_
30. Finley_
31. Nyfain
32. Finley_
33. Finley_
34. Nyfain
35. Finley_
36. Finley_
37. Finley_

Ayrıca K.F. Breene Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

"Bana yolu gösterdiği için ışığı seveceğim, ama bana yıldızları gösterdiği için karanlığa katlanacağım."
- Og Mandino

OceanofPDF.com

BÍR

OceanofPDF.com

FINLEY

İblis kralın omzundan kayarak vıcık vıcık çamura ve otların arasına düştüm. Sol kalçam bir kayaya çarptı ve bu lanetli yere, iblislerin krallığına yaptığımız üç günlük yolculukta biriktirdiğim ağrı ve çürüklere ek olarak içimde bir acı patladı. Kılıcım hâlâ yanımda kınında duruyordu. İblis kralı Dolion, onu nasıl kullanacağımı bilmediğimi bildiği için yanımda getirmeme izin vermişti. Bu onun küçük şakasıydı.

"Evet, tabii, beni istediğin yere koy," diye mırıldandım, kayadan uzaklaşırken yüzümü buruşturdum.

Bizi bu karanlık ve yağmurlu adaya getiren büyük, sihirli güçle çalışan tekne arkamızdaki bulanık denizde sallanıyor, demir atmıştı. Kayıklar ondan yüzerek kumlu kıyıya yanaşıyor, iblisleri ve çeşitli yükleri boşaltıyorlardı.

Botlar yanımdaki çamurda ezildi, ardından Jedrek, benim boktan nişanlım, ağlayarak yanıma çöktü.

"Sessiz ol," dedim kısık bir sesle.

Artık çok geçti.

Önceki taşıyıcısı, sıırım gibi gövdesinde bolca güç saklayan sert suratlı bir iblis, Jedrek'in ortasına bir ayak savurdu. Jedrek bir kez daha haykırdı ve kaçmak için çamur ve yabani otların arasında yuvarlandı.

"Sorun yok. Sadece buna alışmaya çalışıyor." Elimi uzattım ve Jedrek'e doğru eğildim, vücudumla onu korumak için çok az şey yaptım. Ona ya da bana gerçekten saldırmak istiyorlarsa bunu yapacaklarını artık öğrenmiştim. Yine de müdahale etmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Dolion'un halkımız üzerindeki büyülü bastırma büyüsünü kaldırmasının tek nedeni Jedrek'le evlenmeyi kabul etmemdi. Bu da onun şimdilik hayatta kalması gerektiği anlamına geliyordu.

"Kaleme hoş geldin prenses." Dolion mavi yüzünde bir sırıtışla bana baktı. Yağmur, başından kıvrılan kara boynuzlarından aşağı süzülüyordu. "Yeni eviniz."

Hüzün yükseldi ve kalbimi sıkıştırdı. Nyfain'in ben götürülmeden önce bana nasıl baktığını hatırladığımda, kaybın boş acısı gözlerimi yaşartmakla tehdit etti. Onun mutlak çaresizliği. Beni yanında, krallığında ve hayatında tutmak için duyduğu çaresizlik.

Sonunda gitmeme izin verdi. Bunun sonsuza kadar süreceğine inandığını biliyordum. Yapabileceğimden emin olduğu şeytanlardan kurtulacağımı ve hayatımı başka bir yerde yaşayacağımı düşünüyordu. Benim mutluluğum onun için önemliydi ve kendisinin bana sunacak bir şeyi olmadığını düşünüyordu. Salak herif. Kesinlikle ona geri dönecektim. Bu saçmalığı kabul etmemin tek nedeni bastırma büyüsünün kaldırılmasıydı. Krallığımı ve eşimi kurtarmak için her şeye katlanırdım. Bu büyü ortadan kalktığında Nyfain alfa büyüsünü kullanarak herkesin hayvanlarını ortaya çıkarabilirdi. Halkımıza bir savaş şansı verebilirdi... Çünkü ben kaçacaktım -doğruca Nyfain'e dönecektim- ve laneti birlikte bozacaktık. Sonra savaşma zamanı gelecekti.

Sahip olduğum her şeyle kararlılığımı korudum ve Dolion'un acımı asla görmeyeceğine kararlı bir şekilde yağın yağmurun arasından yukarı baktım. Tüm bunların bana neye mal olduğunu asla bilmeyecekti... ya da Nyfain'e.

"Ne güzel bir karşılama paspası sermişsiniz," dedim, ellerimi kaldırıp avuç içlerimi yukarı kaldırarak tenimi kaplayan çamura baktım. "Çevre düzenlemesini kendiniz mi yaptınız?"

Bana kaşlarını çatı, bakışları yüzümde geziniyordu. Karanlık, dar omuzlarına bir pelerin gibi dolanıyordu. "Çok güçlü. Çok aptalca." Öne doğru bir adım attı ve tekmeledi, ağır botu üst baldırıma indi. Acı içimde titreşti. "*Şuna bak!*"

Cık cık ettim ama bir tekme daha yememek için dediğini yaptım. Nyfain'in kalesinde nazik ve dengeli davranarak iyi bir iş çıkarmıştı -Nyfain'in emirlerini engellediği zamanlar hariç- ama değişken bir öfkesi vardı. Sadece Jedrek ve bana karşı da değil. Emirlerini yeterince hızlı yerine getirmezlerse kendi halkına sert cezalar verirdi. Kazara bile olsa yanlış bir şey yaparsanız? Cezası daha da kötüydü. Gücünü ve konumunu diğerlerine zorbalık etmek için kullanırdı. Korkuyla yönetirdi.

Tarih kitaplarından, bu tür liderlerin tahtlarında genellikle tehlikeli tüneler olduğunu biliyordum. Onu devirmenin ne kadar kolay olacağını merak ettim.

"O çok sevdiğin ejderha kulübesine hiç benzemiyor," dedi ve sesindeki kendini beğenmiş gururu duyabiliyordum.

Doğru söylüyor, diye mırıldandı ejderham.

Bir tepenin üzerinde heybetli bir kale duruyordu. Soluk ay ışığı, ağır bulutlardaki bir aralıktan süzülerek ince kulelerin, hantal kulelerin ve kalenin yayılan, birbirinden kopuk mimarisinin üzerinden süzülüyordu. Ok yarıkları ilk iki katı delip geçiyor, sonraki iki katta yerini daha modern dikdörtgen pencerelere bırakıyordu. Beşinci kat, şık taş duvarları ve son yüz yıl içinde inşa edildiğini düşündüren taze havasıyla bir tür kaleye benziyordu.

Genel etki groteskti. Tasarımcıların sarhoş olduğu belliydi. Bulanık deniz ada kalesinin etrafını sarıyor, indiğimiz kumlu sahil kayalıklara dönüşüyor ve

kara yükseldikçe sivriliyordu. Kalenin diğer tarafında uçurumlar olacaktı, incelediğim haritalardan ve okuduğum açıklamalardan hatırladığım bir şeydi

bu. İçeri girmenin ya da çıkmanın tek yolu şuydu çok iyi korunan bir kıyıya. Bu ya da

uçmak. Düz bir ses tonuyla, "Çok büyük," dedim.

Biraz şişti, sırtışı bir sırtışa dönüştü.

Düşüncemi bitirdim: "Görünüşe göre bir şeyleri telafi ediyorsun..."

Sırtışı yüzünden damlıyordu ve gözleri tehditle parlıyordu. "Kabusunuza hoş geldiniz, majesteleri."

"Şeref!" Gülümseyerek elimi kaldırdım. "Aslında kadeh kaldırmak için bir içkiye ihtiyacım var sanırım. Bana bir tane getirir misin? Uşağımı geride bıraktınız. Oh, ve ben kimsenin majesteleri değilim. Ben halktan biriyim. Birinin size söyleyeceğini sanıyordum..."

"Sen ejderha prensinin gerçek eşisin, yoksa o bundan bahsetmedi mi?"

Nyfain'in mektubu arka cebimde ağır geldi. Yorum yapmadım. Dolion zayıflıklarımı bana karşı kullanacak kadar kurnaz bir piçti. Bunlardan biri de

sır saklamakta berbat olan açık sözlü bir kaltak olmamdı. Ama Nyfain, krallığı, halkı ve iblislerin lanetini kırmakla ilgili ne kadar çok şey bildiğim gibi önemli konularda sessiz kalabilirdim. "Ama hayır, haklısın," dedi Dolion.

"Asla kraliyet ailesinden olmayacaksın. Olacaksın zindanımda ya da sarayımın ellerinde öleceksin. Eninde sonunda ejderha prensin de ölecek. Senin ölümün onun mahvoluşu olacak."

"O çoktan mahvoldu. İkimiz de mahvolduk. Ama cesaretine hayranım." Ona göz kırptım.

Bana bakarken gözleri kısıldı. Buna ne diyeceğinden pek emin değildi. Sanırım bu onun için pek bir anlam ifade etmiyordu. Nyfain gibi her şeyi elinden alınmamıştı. On altı yılını sevgili krallığının etrafında parçalanmasını izleyerek geçirmemişti. Ve kesinlikle benim gibi fakir ve kapana kısılmış olarak büyümemişti. Doğuştan sahip olduğum büyüye ulaşamıyor, sevdiklerimin hayatlarını yavaş yavaş çalan bir lanetle savaşıyordum.

Hayır, *harabenin* neye benzediğini bilmiyordu. Küllerinden nasıl doğacağını da bilmiyordu. Hiç bilmediğinden emin olacağım.

Çünkü ben onun tüm dünyasını yakan sürtük olurdum.

Dudaklarını büzdü ve arkasındaki kölelerine baktı. "Onları zindanlara götürün. Yan tarafa, dikkat edin. Saraydan herhangi biri onu görmeden önce üzerine sinen pis kokuyla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ejderhanın seni kendi kokusuyla kaplaması çok akıllıca. O fethedilmiş bir canavar ama görünüşe göre hâlâ alfa mirasına sahip. Ama bu seni uzun süre korumayacak." Dolion bir an beni inceledi. "Muhafızlara yüzünü bozmamalarını söyle. Sarayımın Güzel'i kırılırken izlemesini istiyorum."

"Peki ya kolları?" diye sordu Jedrek'e doğru yaklaşan iblis. "Hangi derisi görünür olacak?"

"Evet, iyi bir nokta. Kollara zarar vermeyin, hayır. Omzundaki o gülünç ısırik izini kapatmak isteyecek olsak da boyun da yok. *Şekil değiştirenler*," diye tükürdü. "Çok barbarlar, eşlerini işaretliyorlar. İğrenç."

"Peki ya bu?" İblis tekrar öne çıktı ve Jedrek'in bacaklarını tekmeledi. Jedrek biraz daha sıkı kıvrıldı.

"Bu bir şekil değiştiren için biraz yakışıklı, değil mi?" Dolion şimdi Jedrek'i değerlendirdiğini söyledi. "Onu evcil hayvan olarak sevebilecek birkaç hanım aklıma geliyor. Muhafızlara söyle, işbirliği yaparsa üzerine fazla gitmesinler."

"Ama prenses değil mi?"

Dolion alay etti. "İşbirliği yapmayacak. Ejderhası bunu yasaklayacaktır."

Haksız değil, diye düşündü ejderham.

Dolion bir işaret yaptı ve etrafındaki iblisler ilerledi. İki kişi Jedrek'i yakalayıp ayağa kaldırdı ve kaleye doğru sürükledi. Diğer ikisi kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı, biri omzumu acıyla burktu.

Dolion'un bakışları yüzümde gezindi ve elini uzattı. Yanağımı saran saçlarımı hafifçe okşarken başımı çevirmemek için kendimi zor tuttum.

Sonra manikürlü tırnaklarını çenemde gezdirdi ve çeneme kadar indi. Yüzümü biraz yukarı eğmek için baskı uyguladı.

"Çok güzelsin, darmadağınık olsan bile. Seni evcil hayvan olarak kullanmak benim için sorun olmazdı. Tasmamda güçlü bir ejderha ve emrime amade bir eşi." Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi ve ejderham elimde çırpınarak kurtulmak ve birkaç kemiğini kırmak istedi. "O pis kokuyu senden uzaklaştırır uzaklaştırmaz, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sikim için yalvaracaksın. Bunu yaparken ejderha prensinin seni izlemesine izin vereceğim... seni öldürmeden hemen önce. Bu onu sonunda kıracak. Bunu biliyorum."

"Hmm. Ne teklif ama," dedim göz kırparak. "Çok cazip. Yine de pas geçmem gerekecek. Ben ejderha büyüklüğündeki yaraklardan hoşlanırım. Aperatifler için yalvarmıyorum."

Bir kahkaha attı. "Ejderhalar bile kırılır. Sonunda, benim küçük kuzum olacaksın, şefkat için can atacaksın. Ve tüm sarayım senin düşüşünü izleyecek."

İçimi bir ürperti kapladı ama kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. "Sözler, sözler."

"Zaman, *majesteleri*," dedi bakışları bedenimde gezinirken. "İnsanın ihtiyacı olan tek şey zamandır. Yeterli zaman ve baskı verildiğinde en güçlü varlıklar bile çatlar ve parçalanır." Gözleri acıkmıştı. "Ve benim dünya kadar zamanım var."

Eli aşağıya, göğsüme doğru kaydı. Dokunmak için kendimi hazırladım ama eli dokunmadan hemen önce durdu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. Çenesi gerildi ve kan kırmızısı gözlerinde bir korku parıltısı belirdi.

Yüzüme dokunmak bir şeydi -Dolion'un çok fazla gücü vardı ve Nyfain'in aromatik varlığına böyle iyi huylu bir jest için dayanabilirdi- ama göğsüm tamamen farklıydı. Oraya dokunmak daha samimi ve erotik olurdu. Ve böylece ejderhanın korumasının tüm ağırlığını hissetti. Altın prensin burada olmaması önemli değildi.

Dolion elini çekti ve döndü. Bir hareket patlamasıyla kaleye doğru yürüyordu, en güçlü kölelerinden oluşan ve renkleri ona benzeyen bir grup da peşinden geliyordu.

"Hadi gidelim." Siyah pullu bir iblis beni itti.

Tepeyi aştığımızda rüzgâr bize çarptı ve beni Jedrek'e doğru savurdu. Sırılsıklam giysilerinin içine büzüldü ve öteme baktı. Ben de onun bakışlarını takip ederek tepedeki bitki örtüsüne baktım.

-Kükreyen rüzgârın sürekli eğdiği birkaç çıplak ağaç, hastalıklı çalılar ve yabani otlardan başka bir şey yoktu. Ötede, deniz karanlığa doğru uzanıyordu.

Ejderhamın gücü sayesinde karanlıkta siyah, beyaz ve sarı renk spektrumuyla görebiliyordum ama bu kadar uzak mesafeleri göremiyordum. Gündüz olsa, muhtemelen denizin o kısmı sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünürdü.

Dolion'un ekibi kalenin büyük ön girişine doğru ilerlemeye devam etti, kapı olması gereken şeyin üzerinde büyük bir kapı vardı. Fazla ayrıntı görememem için çok uzaktaydı. Tabii ki ön girişe doğru gitmiyorduk ve rüzgârlı tepeye ulaştıktan sonra bizi esir alanlar yönümüzü sağa çevirdi. Muhtemelen zindana giden hızlı bir yolu hedefleyerek yapının kenarı boyunca ilerledik.

Kaleye yaklaştığımızda, yağmurdan sıırıslam olmuş gökyüzüne doğru uzanan ve çok sayıda kulesiyle neredeyse kalın, ıslak bulutları delen korkunç şeye baktım. Ya da yerden öyle görünüyordu.

Duvarın dibindeki küçük bankete ulaştığımızda bacaklarım ağrıyordu. İçine yerleştirilmiş metal kapı açıkça kalenin derinliklerine açılıyordu. İblislerden biri eğilip kapıyı açtığında menteşeler gıcırdadı, anahtara gerek yoktu. Karanlık derinliklere baktı, karanlık hiçbir şey ele vermiyordu.

"Majesteleri büyü kilit hakkında bir şey söyledi mi?" Daha yüksek bir sesle sormadan önce bir an tereddüt etti, "Bu girişi örten *küpe* soyup soyamadıklarını bilen var mı?" Jedrek'i tutan iblise baktı, düz yüzü ihtiyatla kaplanmıştı. "Soran oldu mu?"

Obice. Ah. Anahtara gerek yok çünkü kilit büyü bir yapıya sahip. Kahretsin. İblisler ve kaleleri hakkında yaptığım tüm okumalarda, kendimi bu ana hazırlamaya çalışırken, bu tür bir iblis büyü ile ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Govam *obisi* serbest bırakabilir," dedi birisi. "Bunu yapabilecek sihre sahip o."

Kalabalık etrafa dağıldı ve o her kimse onu aramaya başladı.

"Şu anda değil," dedi derinden gelen, biraz sıkılmış gibi görünen bir ses. A r k a m d a bir yerde. "Bu yeteneğe ve diğerlerine s a h i p t i m ama bu görevdeyken ceza olarak bastırıldılar."

Bunun üzerine birkaç kişi homurdanarak, açık karanlığın yanında duran iblise geri döndü.

"Test edin," diye seslendi biri arkadan. "Biraz aşağı yürüyün."

"Ne yani, ayağımı mı kaybedeyim? Siktir git." Kapıdaki iblis etrafımızda toplanan kalabalığa baktı. "Sonassa, dene."

Arkamdan bir kadın kahkahası duyuldu. "Ayağımı kaybetmeyi ben de senin kadar istemiyorum Ressfu ve majestelerinin görevi ihmalden cezalandırdığı kişi ben olmayacağım."

Kapının yanındaki iblis Ressfu, rengi yüzünün geri kalanından biraz daha açık olan soluk sarı dudaklarını yaladı. Tüm iblisler gibi o da insan formuna bürünebilme yeteneğine sahipti ama belli ki buna zahmet etmemişti. Zaten neden uğraşsın ki? Kendi türünün arasındaydı, diğerleri de doğal formlarındaydı, neredeyse insan görünümünden deriye, pullara ve hatta tüylere kadar çeşitlilik gösteriyorlardı.

Ressfu, "Zurgid, etrafta dolaş ve savunmaların kapalı olup olmadığını öğren," dedi.

Arkadan gelen sesleri duydum. "Bu sonsuza kadar sürer. Zindanların nasıl olduğunu bilirsin. Majesteleri orada hiçbir kuralı uygulamıyor. Yaratıkları olduğu sürece subayları serbest bırakır."

Kapının yanındaki iblis deliğin derinliklerine baktı, açıkça tartışıyordu. Bakışlarını tekrar kaldırdı ve Jedrek'in üzerinden geçip bana dikti. Onun bu ani kararlı bakışı karşısında midem altüst oldu.

"Sen, şekil değiştiren kadın, buraya gel." Bana ilerlememi işaret etti. Tenime bir uyarı karıncalanması yayıldı.

Lanet olsun.

OceanofPDF.com

İKİ

OceanofPDF.com

FINLEY

"O DEĞİL, APTAL," dedi arkadan tanıdık bir ses. Sonassa. "O ejderha prensinin eşi. Kralın onun için planları var. Ayrıca, duymadın mı? Eninde sonunda onu evcil hayvan olarak isteyecek."

Ressfu, "Majesteleri sadece yüzüne ya da kollarına zarar verilmemesini söyledi," dedi. "Bacakları hakkında hiçbir şey söylemedi."

"İkisinin de orada olmasını isteyecektir," diye yanıtladı Sonassa.

Ressfu benden öteye, muhtemelen Sonassa'ya baktı, açıkça düşünüyordu. İçimi bir beklenti kapladı ve beni suç ortağı olarak çağırırlarsa ne yapacağımı planlamaya başladım.

Sorun değil, diye düşündü ejderham. Ressfu denen pisliği yakalayıp deliğe atacağım. Bakalım ölecek mi? Bizi fena benzetebilirler ama bu bir bacak kaybetmekten iyidir.

Bu doğrudu.

Ressfu yana tükürmeden önce "Peki," dedi. "Luru, buraya gel. En az kıdeme sahip olan sensin. Kuyruğunu daldır ve sahilin temiz olup olmadığına bak."

Yanımdaki iblis sanki bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi homurdandı.

Önsezileri olan, kösele tenli bir iblis olan Luru aynı fikirde değil gibiydi. Gevşek bir yüzle yaklaştı ve Ressfu ile ayaklarının dibindeki aralık kapıya baktı.

Luru zayıf bir sesle, "Bence muhtemelen sorun olmaz," dedi ve kapının kenarında durdu. "Memurlar düzenli olmayabilir ama her zaman dakiktirler. Her zaman yeni tutsaklar, özellikle de ejderhalar için can atarlar. Kralın bu saatlerde mahkûm getirmeyi planladığını bileceklerdir."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?" Ressfu söyledi. "Bu şekil değıştirenler planlanmamıştı."

"*Bu* şekil değıştirenler değil, hayır, ama majesteleri neredeyse her zaman o krallıktan *bazı* şekil değıştirenleri geri getirir, değil mi? Ve onları her zaman temizlenmeleri için bu tarafa gönderir. Değil mi?"

Ne söylediğinden tam olarak emin değilmiş gibiydi. Yine de kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. Krallığımdan, hatta belki de köyümden bazı insanlar o zindanda mıydı?

Kalbim küt küt atarken Luru'nun bir süre daha tartışmasını bekledim, sonra iki iblis kalabalığın arasından çıkıp onu kabaca yakaladı.

"Ben etraftan dolaşacağım!" Luru, onu bir basamak aşağı indirip kapıya doğru götürürlerken bağırdı. "Ben hızlıyım! Hızlı koşarım! Memurlar beni sever. Sadece gideceğim- Hayır!"

Onu indirdiler. İnce kuyruğunu yukarı çekti ve bacaklarını bükerek karanlığın üzerinde asılı kaldı.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı Luru. "Bırak onu," dedi Ressfu.

Luru, kendisini yakalayanlar onu merdiven olduğu kesin olan bir yere bırakırken çığlık atmaya ve kıvranmaya başladı. Kıvranarak aşağı düştü, garip bir açıyla vuruldu ve merdivenlerden aşağı yuvarlanırken çığlıklar acı dolu homurdanmalara ve sonra tekrar çığlıklara dönüştü.

"Korkak," diye tükürdü biri.

Sonassa güldü. "Bu duruma daha edepli yaklaşacağınızı *düşünüyorsunuz*, değil mi? Gönüllü olduğunı görmedim."

Birkaç kişi kıs kıs güldü.

"Biz iyiyiz," dedi Ressfu, herkese yol göstererek.

Zaten açıklıkta bulunan iki iblis merdivenleri birer birer indi, karanlık onları ilerlerken yuttu.

Beni tutan iblisler ilerlemeye başladılar, direnmediğim halde bana ayak uydurmak için beni itip kakıyorlardı. Kapının ağzına kadar geldiler.

"Bekle," dedi Ressfu, yüzüme bakarak. Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Şansın yaver gitti ejderha. Bunu biliyor olmalısın. Seni ne ciyaklatacak, ha? Senin gibilerin titremesini izlemek hoşuma gidiyor."

Yanımdaki iki kişi karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Ressfu bana doğru uzandı, kolumu pençeleriyle kavradı ve beni merdivenlerin ağzına doğru sürükledi. Karanlık, altındakileri örtüyordu - sihrin iş başında olduğunu düşündüren türden kalın, aşılmaz bir karanlık.

İblisin nefesi ölü şeyler gibi kokuyordu. "Senin türün korku hissetmemek için mi yetiştirildi? Görelim bakalım."

Beni kapının ağzından dışarı ve hiçliğe doğru itti. Yer çekimi beni hemen yakaladı ve aşağı çekti.

Başını koru, diye düşündü ejderham, beni güçle patlatarak. Tatlı ateş içimi doldurdu ve kanıma karıştı. Karanlık üzerime çöküp görüşümü keserken duyularım arttı ve düşünce sürecim hızlandı. Belli ki büyüyle oluşturulmuştu.

Dikkatimi dağıtmaması için gözlerimi kapattım, bunun yerine diğer duyularıma ve hayatta kalma ihtiyacıma odaklandım. Keskin kokular bana saldırdı; kusmuk, sidik ve çürüme küf gibi küflü bir kokuyla sarılmıştı. Büküldüm ve eğildim, ilk temas noktamın yan tarafım olacağından emin oldum. Bir an sonra kalçam sert bir köşeye çarptı, kılıcımın kınının yarısı üstünde, yarısı dışındaydı. Üst bedenim taş basamaklara çarptı.

Homurdandım ve ellerimi başımın etrafına sararak elimden geldiğince topa yakın bir şekil oluşturdum.

Sıkı durun millet, birazdan küçük bir akrobasi yapacağız, diye düşündüm umutsuzca, hayali seyircilerime zor koşullar altında her zaman yaptığım gibi konuşarak. Ejderham baskıyı hissetmiş olmalı, çünkü bana aptal demedi.

Momentum ayaklarımı kaldırmadan önce biraz kaydım ve beni yolun geri kalanında başımın üzerine göndermekle tehdit etti. Ejderham Nyfain'in ejderhasından aldığı gücü bana aktarmaya devam etti. Aramızda bu kadar mesafe olmasına rağmen, aramızdaki bağ sayesinde birbirimizi hissedebiliyorduk. Başımın belada olduğunu ve yardımına gelemeyeceğini bilmek Nyfain'in sinirlerini bozabilirdi ama şimdilik elimden geleni yapıyordum.

Eklenen güç ilk inişin acısını hafifletti, taşın deriyi kazıma hissini azalttı. Daha sert bir şekilde eğildim, aç yaptım ve alt tarafım tepenin üzerinden takla attı. Ayak bileğim bir basamağa çarptı ve diğer ayağım yakalandığında acı bacağımdan yukarı fırladı. Şimdi üst bedenimin alt bedenimin üzerinden uçuş sırası gelmişti. Kontrolde çıkmıştım. Kayıyordum.

Metal yanımda ve sonra aşağıda çınladı. Kılıcım bir şekilde gevşemişti ve şimdi benimle dibe doğru yarışıyordu. Muhteşemdi. Sanki endişelenecek bir şeye daha ihtiyacım varmış gibi.

Diğer ayak bileğim bir basamağa çarptı. *Çatırdadı*. İnanılmaz bir acı dünyamı doldurdu ve bir çılgılık atmaya zorladı. Muhtemelen bileğim kırılmıştı. En azından kırılmış.

Düşüş sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, her acı veren sıçramada, yeni kırılmış ayak bileğimin her sarsılışında acı beni boğmakla tehdit ediyordu.

Nefes nefese geçen birkaç dakika sonra vücudumun üst kısmı yumuşak bir şeye çarptı. Ancak bacaklarım o kadar da iyi değildi, vücudumda saf ıstırabın sıcak kıvılcımlarını gönderecek kadar büyük bir güçle taş zemine çarptı.

Gözlerim hâlâ kısık bir şekilde kapalı, titreyen bir nefes aldım. Küçük bir gözyaşının çarpan yanağımda iz bırakmasına izin verdim. En azından içime bir şey batıyormuş gibi hissetmiyordum. Kılıcı ıskalamış olmalıyım.

Dünya dönmeyi bıraktı ve ıslak sıcaklık saçlarıma sızdı. Bileğimi incitmemek için kırırdamaya korkarak gözlerimi kırıştırdım ve etrafımdaki kaba yontulmuş duvarlara baktım, ışıklı değildi ama sihirli bir şekilde karanlıkla da kaplanmamıştı. Ejderhamın karanlıkta görme yeteneği, sefil çevremi seçebilmem için yeterince güçlüydü.

"Aklından ne geçiyordu?" Yukarıdan gelen o derin sesi tanıdım. Ona Govam diyorlardı.

Kollarımdan tutup beni kararsızca yukarı kaldırdı. Ayağım bir şeye takıldı ve üzerinde sürüklendi, kırılan ayak bileğim bana bağıyordu. Yan taraflarım ağrıyor, sırtım çarpıyor ve vücudum taşa sürtündüğüm yerlerden gelen iğnelerle kaplanıyordu. Ama hayattaydım. Aşağı inmeyi başarmıştım. "Bacağını kaybetmesinden endişeleniyordu ama sonra onu lanet merdivenlerden aşağı mı attı? Onu öldürebilirdi."

Kılıcımın kınına doğru kaydığını duymadan önce kalçamdaki bir çekiştirme kaydedildi. Govam sağlam olduğundan emin olmak için aşağı itti. Yere düştüğünde onu yakalamış olmalı, muhtemelen beni kazığa oturmaktan kurtarmıştı.

"Bizim sorunumuz değil."

Govam'dan güçlü bir koku yayılıyordu. Yeterli miktarda gücü vardı. Diğerinden daha fazla.

Üzerine düştüğüm şeyi gördüğümde homurdandım. Luru, benim kadar iyi durumda değildi. Çatlamış bir kafatası ve kanla parlayan bir göğüsle yatıyordu. Bir şey içten kırılmış ve derisini delmiş olmalıydı.

Govam beni sahanlığın diğer tarafındaki duvara doğru çekti, yaralı bacağımın üzerine basmaya zorladı ve neredeyse boğazımdan boğuk bir çığlık çıkıyordu.

"İşte, gördün mü?" İkinci iblis, geniş burunlu, geniş yüzlü bir yaratık, önüme geçip bana bakarken Govam şöyle dedi.

Geniş Surat yerden kesilmiş ve zonklayan ayak bileğime odaklandı. "Boku yemiş," diye onayladı.

"Ah, pekala. İyileşecektir. Büyüleri bastırılmadığında ejderhalar çabuk iyileşir."

"Onun yer değiştirmesini engelleyecek ne var? Buraya gelirken üst düzey yetkililere sormaya hiç cesaret edemedim. Bir ejderhanın şekil değiştirmesine izin vermek aptalca görünüyor. Devasa ve acımasızlar."

"Sanırım bu daha önce hiç yer değiştirmemiş. Anladığım kadarıyla ona rehberlik edilmesi gerekecek yoksa ölebilir."

"Peki ya zindandaki ejderhalar? Büyü serbest bırakıldığına göre onları nasıl durduracağız?"

Diğerinden daha insan görünümlü ama hafif gri tenli olan Govam çenesini kaşıdı. "Sadece bazıları onun krallığından. Anladığım kadarıyla bastırma büyüşü ortadan kalkmış ama hayvanlarını ortaya çıkarmak için hâlâ alfalarına ihtiyaçları var. Bu gerçekteşene kadar herhangi bir şekil değiştiren avantajı elde edemeyecekler. Alfa gibi kokuyor olabilir ama o değil. Ve ejderhalarını serbest bırakabilse bile, yine de zindanda kapana kısılmış olurlar ve daha fazla uzaklaşamadan onları öldürmüş oluruz. Onlar yok edilemez değiller."

Kıpırdamadan durdum ve yüzümün tamamen boş olduğundan emin oldum. Az önce zindanda ejderhalar olduğunu doğrulamışlardı. Krallığımızdakiler Nyfain'in bilgisi olmadan alınmış olmalıydı. Ya da lanetle örülü büyüğü tıkaç yüzünden bana söyleyememişti. Ne olursa olsun, bu yardım alacağım anlamına geliyordu. Müttefiklerim olacağı anlamına geliyordu.

Geniş Surat başını salladı, önce vücuduma sonra da yüzüme baktı. "Bu şeyi temizlemek için çok şey gerekecek. Berbat durumda."

"Dediğin gibi, bizim sorunumuz değil."

Merdiven boşluğunu dolduran karanlığın içinde bacaklar belirdi, büyü bir battaniye gibi havada asılı duruyordu. Jedrek yanağında taze bir yarayla göründü. Muhtemelen direnmeye çalışmış ve onu tokatlamışlardı. Yine de yukarıdaki büyü sesi kesmiş olmalıydı, çünkü hiçbirini duymamıştık.

Lider Ressfu merdivenlerde belirdi, eli Jedrek'in omzundaydı. Bakışları sahanlıkta gezindi ve Luru'nun parçalanmış bedeninde durakladı. Panik yüz ifadesine sızdı ama sonra yerini sade bir endişeye bıraktı. Kim olduğunu anlamış olmalıydı. Bir sonraki an, bakışları bana çarptı ve ardından bir rahatlama ifadesi geldi. Aptalca dürtüşüne boyun eğdiği için pişman olduğu belliydi. İşte bu

İyi. Birçoğunun aptallık anlarına teslim olmasını umuyordum. Aptal yaratıklar, sadece bazen aptalca davranşalar bile, kandırılmaları daha kolaydı.

İblislerin geri kalanı Ressfu'yu takip etti, birkaçı aşağı inerken bana zarar verip vermediğıime baktı. Ressfu dibe ulaştığında bana doğru uzandı.

"Bileğı berbat durumda," dedi Govam, hâlâ beni tutuyordu. "Yüzü ve düşmeden kaynaklanan diğeri birkaç sorun gibi."

Sesinde suçlama yoktu ama Ressfu yine de sinirlendi. "İyileşecek," dedi Ressfu ve beni tutup, bir an önce iyileşmem için

Tünel. Adım atmaya çalıştım ama düşmemek için ağırlığı kötü ayak bileğıime vermek zorunda kaldım. Acı içimde patladı ve diğeri ayağımanın üzerinde zıplayıp düşmemeye çalışırken bir çığılığı bastıramadım. Ama artık çok geç olduğunu anlayabiliyordum.

Öne doğru savrulduğumda, kendimi yakalamak için ellerimi uzattım - tam o sırada güçlü bir kol ortama dolandı ve beni yukarı, bir göğse doğru çekti.

"Siktiğimin salağı," diye mırıldandı Govam usulca, sağlam ayağıımı yere basabilmem için beni tutarken. "Denski, diğeri tarafını tut. Şu işi bitirelim. Bu yolculuktan bıktım."

Toplananların arasından ince bir iblis çıktı, kokusundan gücünün Govam'inkiyle aynı olduğu anlaşılıyordu, bu güç Geniş Surat ve muhtemelen Ressfu'nunkinden daha yüksekti, ancak etrafta bu kadar çok kişı toplanmışken bunu söylemek zordu.

Her biri bir kolumdan tuttu ve ben de onlarla birlikte koridorda hoplaya zıplaya ilerledim, arkamdan gelen ayak sesleri diğeriilerinin de geldiğini gösteriyordu.

Koridorun kıvrımını takip ettik, tutsaklarının arasında tökezleyen Jedrek dışında herkes karanlıkta açıkça görebiliyordu. Lanetin baskısı tıpkı Wyvern'den geri kalanlarımız gibi onun üzerinden de kalkmıştı ama hayvanını karanlıktan çekip çıkarmak için gücümü kullanmamıştım. Çıldırıp yer değıştirmeye çalışacağından korkuyordum.

İleride, alçak kubbeli tavanın tepesinde, bir dilim tozlu, kızıla çalan beyaz ışığı içeri alan bir açıklık vardı. Geçerken yukarı baktım ama delikten hiçbir şey göremedim. İleriye doğru yürüdük, karanlık bir kez daha içeri doldu.

Biraz daha ilerleyince, tünel hafifçe daraldı ve görünüşe göre bir dizi parmaklıkla son buldu, aralarındaki boşluklar aynı kırmızımsı renkle hafifçe aydınlatıldı.

Işık. Aralarında daha kaba yontulmuş duvarlar vardı, yürüdüğümüz koridordan hiçbir farkı yoktu.

Govam hiçbir şey söylemeden önünde durdu. Bir an sonra Ressfu elinde bir anahtarla yanımdan geçti. Kapının kilidini açmadan önce ayaklarıma baktı. Govam'a sert bir bakış attıktan sonra açıklıktan geçip sağa döndü.

Govam ve Denski birbirlerine bakmadan hep birlikte ilerlemeye başladılar. Aralarında topallayarak yürüdüm, ayak bileğim çarpıyor ve soğuğa rağmen ter tenimi kaplıyordu.

Meşaleler bu duvarlarda sıralanmıştı, sayıları azdı ama ejderhamın müdahalesi olmadan görebileceğim kadar ışık saçıyorlardı. Önceki alandaki elektrikli ya da büyülu ışığın yerini neden meşalelerin aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kavşaktan sağa döndük, ancak sola döndüğümüz başka bir kavşağa ulaştık. Duvarlarda geri dönüş yolumu bulmama yardımcı olacak ince değişimler fark ettim ve ejderham çeşitli kokuları katalogladı. Bir dönüşten sonra, koridor dev bir kafatasında son buldu; kafasının tepesi tavanın tozunu alıyor, çenesi ise yere dayanıyordu. Elmacık kemikleri koridorun genişliğini kaplıyordu ve gözleri ışıltılı bir kırmızıyla parlıyordu. Hafif aralık ağzındaki her bir diş sivriydi ve bu da ona daha uğursuz bir görünüm ve his veriyordu.

Ressfu doğruca ona doğru yürüdü. Oraya vardığında yan tarafa uzandı ve bir kapı gibi açtı. Geç de olsa düz olduğunu fark ettim, sadece koridora doğru çıkıntı yapıyormuş izlenimi veriyordu.

"Harika," dedim usulca geçerken.

Yanımdaki iblisler duymamış gibi davrandılar.

Diğer tarafta koku, içinde yüzüyormuşum gibi hissedene kadar yoğunlaştı. Keskin koku küflü ve asidikti, ter, ölüm ve çürüme kokuyordu. Kalınlığı dilimi kapladı ve gözlerimi sulandırdı. Ejderham içimde geri tepti, duyularımız patladı.

Büyük bir odaya açılmadan önce turuncu bir parıltı koridorun ilerisini dolduruyordu. Bir asma köprü, erimiş lav gibi görünen, parlayan turuncular, sarılar ve kırmızılarının sızdığı ve değiştiği bir uçurumun üzerinden geçiyordu. Isı yükselmiyordu ama hava onunla birlikte parıldıyordu.

Köprünün önünde durduğumuzda Denski, "Taşınması gerekecek," dedi.

Ressfu her iki taraftaki zincirleri tutarak ve hareketleriyle köprünün hafifçe sallanmasını sağlayarak karşıya geçmeye devam etti. Giysileri hava akımlarıyla dalgalanıyordu.

"Ben yaparım," dedi Govam. Denski uzaklaştığında, Govam alçak bir sesle bana hitap etti. "Ejderha, canının yandığını biliyorum ama şimdiye kadar çok iyi davrandın. Şimdi yaramazlık yapmanın sırası değil. Gidebileceğin hiçbir yer yok. Eğer denersen, fazla uzağa gidemezsin. O köprüde ikimizi de öldürmek hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Uslu dursan iyi edersin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ne yapacağımızı sanıyor, ikimizi de iblis lavına mı atacak yoksa o şey her neyse ona mı? diye sordu ejderham.

Öyle görünüyor. Buradaki diğer ejderhalar acılarını mümkün olan her şekilde sona erdirmeye çalışacak kadar çaresiz mi?

Bu düşünce içimi hüznle doldurdu ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım. Eğer çaresizlerse, bunu hepimizi buradan çıkarmak için kullanırdım.

Govam'a başımı salladım, sonra bir süre beni incelemesini bekledim. Doğruyu söylediğime kanaat getirdiğinde, o da benimle aynı şekilde başını salladı.

"Nasıl taşınmak istersin?" diye sordu bana.

Kaşlarımı çattım. "Rahatça mı?"

Kaşları çatıldı.

"Govam, ne duruyorsun?" dedi dişi bir iblis arkasından.

Ressfu uçurumun diğer tarafındaki köprüden indi ve arkasına baktı.

Govam hâlâ bana bakarak bekliyordu.

"Sırtıma alayım o zaman," dedim.

Tek kelime etmeden döndü ve eğildi, tırmanabilmem için kollarını arkasında kavuşturdu. Denski bana yardım etmek için ayağa kalktı ve Govam kollarını dizlerime dolayarak doğruldu.

"Tam arkadayım," dedi Denski ve ellerinin gömleğimi sırtımın ortasından kavradığını hissettim.

"Kaç kişi ölümüne uçurumun kenarından atlamaya çalıştı-"

Bu sözleri söylemeyi ancak bitirebilmişim ki içimi şiddetli bir endişe dalgası kapladı. O köprüye adımını attığında kalbimi çığ bir dehşet kapladı. Soğuk terler dökmeye başladım ve birdenbire kaçmak için yanıp tutuşmaya başladım. Kaçmak için. Kendimi köprüden aşağı atmak ve her şeye bir son vermek için.

ÜÇ

OceanofPDF.com

FINLEY

BOK YAN YOLA GİTTİ *millet*, dedim görünmez izleyicilere, Govam'ı tüm gücümle tutarak. *Bu uçurumda yanlış giden bir şeyler var.*

Bu sihir, diye düşündü ejderham.

Yok artık, ha? Birden delirdiğimi düşünmüyorsunuz değil mi?

Birdenbire mi? Hayır. Sen hep deliydin, yoksa hayali bir dinleyici kitlesine konuşmazdın.

Gözlerimi sıkarak kapattım, daha fazla dehşetle hırpalandım. Korkunç düşünceler kabardı ve motor becerilerimi ele geçirmeye çalıştı. Sonra gözlerimi açtım ve gömleğini kavrayan yumruklarımı gevşetmek için kendimi zorladım. Buna alışmak zorundaydım. Beni hırpalayan duygulara rağmen devam etmeliydim. Kaçmak için bu köprüden tekrar geçmem gerekebilirdi, bu da onun büyüüne dayanmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Neler oluyor?" Govam yavaşlayarak sordu. Ses tonunda bir panik belirtisi duyduğumu sandım. "Tutuşunu gevşetiyor."

Denski, "Buraya göre bir değişiklik görmüyorum," diye cevap verdi.

"Bu sizi etkilemiyor mu çocuklar?" Kendimi onun omzunun üzerinden bakmaya zorlayarak sordum. Bir vertigo dalgası başımı döndürdü. Kendimi o parlayan, değişen turuncuya doğru fırlatma dürtüsü neredeyse beni çözüyordu.

"Hayır. İblisler etkilenmiyor, yoksa bu yolculuğu nasıl yapardık?" Denski cevap verdi.

"Demir gibi bir irade, azim ve pratikle mi?" Dişlerimi sıktım. Dünya etrafımda dönüyordu, Govam'ın vücudu katı hissettiren tek şeydi. İyi haber ise artık acı çekmiyor olmamdı. Bu da bir nimetti.

Denski ofladı pufladı. "Bizi ne sanıyorsunuz?"

"O bir ejderha," dedi Govam. "Akılları başlarında değil. Tehlikenin bir meydan okuma olduğunu düşünürler. Onunla yüzleşmeyi severler."

Tam olarak doğru değildi ama kulağa sert biriymişim gibi geliyordu, neden olmasındı.

Arkamızdan çığlık sesleri geliyordu, yüksek ve gürültülü. Bakmak için döndüm, görüşüm dalgalanıyordu. Korku cesaretimi sınırlıyor ve yavaş yavaş tüketiyordu.

Jedrek yan taraftaki zincir korkuluklara tırmanmasını engelleyen iblislerin arasında itişip kakıştı. Başka bir iblis araya girmeye çalışarak onu yakaladı ve geri çekti.

"Şu salağı bayılıp taşıyın," diye homurdandı Denski, yüzü yine öne dönüktü.

"Öyle olmalı," diye usulca kabul etti Govam, artık neredeyse sonuna gelmişti.

Bir an sonra çığlıklar kesildi. Tam olarak Denski'nin dediğini yapmışlardı.

Sulanmış gözlerimi kırıştırdım ve tüm bunlardan nefret ederek başka tarafa baktım. Korkumdan, kokuşmuşluğumdan ve büyüyle tetiklenen çaresizliğimden nefret ederek ölüme düştüm ve her şeye son verdim. Derin nefes aldım, ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

Govam eşiği geçip sağlam zemine ayak basar basmaz, içini kaplayan korku kurudu. Yüzen, yalpalayan görüşüm düzeldi. İçimde cesaret kabardı ve savaşmak için çılgınca bir istek duydum. Govam'ın başını bir sevgili gibi kucaklamak ve boynunu kırmak. Bu çok kolay olurdu. Zahmetsiz, gerçekten. Luru'yu öldürmeyi umursamamışlardı; başka bir iblisi kaybetmeyi umursayacaklar mıydı? Ressfu bana teşekkür bile edebilir. Bizi açıkça belli olan bir kızgınlıkla bekliyordu.

Govam aniden, "Çıkarın onu," diye bağırarak geriye doğru sarsıldı. "Çabuk, çıkarın onu, *çıkarın onu!*"

Denski beni geriye doğru savurarak yere düşürdü. Kırım taşa çarptı ve Kıyamet Köprüsü'ne yuvarlanmaktan zor kurtuldum. Kötü durumdaki bacağımın topuğu yere çarptı ve ağrı eskisi kadar kötü olmasa da yukarı doğru titreşti. Mucizeler yaratmasa da daha hızlı iyileşmenin faydasını gördüm.

Govam döndü ve bana baktı, gök gürültüsü yüz ifadesini bulanıklaştırıyordu. Tek kelime etmedi. Söylemesine gerek yoktu. Bir şekilde ne düşündüğümü biliyordu.

"Bunu yapmayacaktım," dedim çabucak. Savunmaya geçerek. Ejderham kıs kıs güldü.

Bu doğru olabilir! Ona söyledim. Gerçekten emin değildim.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. "Kimse umursamasa bile bir anlamı olmayacağını farkındayım."

Eğildi, parmaklarını üst koluma doladı ve beni ayağa kaldırdı. Denski yanımdaki yerini aldı ve beni köprünün ağzından uzaklaştırdılar. Diğerleri de bizi takip ederek Jedrek'i karşıya geçirdiler.

"Hadi ama. Zaman kaybediyoruz." Ressfu dönüp başka bir koridordan devam etmeden önce iblisleri taradı.

"Nereden biliyorsun?" Govam'a usulca sordum. Sağa dönmeden önce duvardaki birkaç çukur dikkatimi çekti.

Yorum yapmadı.

Tünellerden çıktık ve oda etrafımızda açıldı. Koku yoğunlaştı, eğer bu mümkünse. Etrafıma bakarken nefesimin kesildiğini hissettim.

Zemin koridorlarda olduğu gibi taşla kaplıydı, ancak tavan çok daha yüksekti, iki kat kadar yüksekliğe yayılıyordu. Alanın ortasından aşağıya doğru bir ana geçit uzanıyordu ve her iki taraftaki basamaklar yükseltilmiş platformlara çıkıyordu. Basamaklar büyük, iri taş sütunların etrafından dolanarak pürüzsüz taş tavana kadar uzanıyordu. Yükseltilmiş alanlardaki duvarlara çok sayıda kemer yerleştirilmiş ve bunlar parmaklıklarla kapatılmıştı. Hücreler. Ama parmaklıklara dayanmış, dışarı bakan bir yüz görmedim. Metali kavrayan eller yoktu.

"Bunu cüceler inşa etmiş gibi görünüyor," dedim sessizce.

Ressfu sanki birini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Ortadaki patikada hızlı adımlarla yürümeye başlamadan önce sinirli bir şekilde elini kaldırdı.

Yanımda metanetle duran Govam'a baktım. "Pek konuşkan biri değilsin, ha?"

Beni duymamış gibi davrandı. Çatlayıp çatlamayacağını merak ederek onu biraz taciz etmeye karar verdim. "Çığırta mısın? Taşaklarını patlatıp orgazmı öven şarkılar mı söylüyorsun?"

Govam ve Denski neredeyse aynı anda, yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesiyle başlarını yavaşça bana doğru çevirdiler.

"Daha önce kimse sana bunu sormadı mı?" Zayıf ayağımla hafifçe yere dokunup test ettim. Daha iyiydi ama yine de üzerinde yürüyecek kadar iyi değildi. "Muhtemelen senin çılgınlıklarını duydukları içindir. Bahse girerim bu işe gerçekten girmişsindir, değil mi? Şimdi sakın ve soğukkanlı davranıyorsun ama kamburunu çıkardığında soprano gibi şarkı söylüyorsun. Senin gibisini daha önce de görmüştüm."

Govam aniden garip, parlak renkli, muhtemelen zehirli bir böceği fark etmiş gibi başını yana eğdi. Denski'ye döndüm, o da başını eğmiş bana bakıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve bilerek başımı salladım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Eğri büğrü bir gülümseme yeşilimsi teninde daha önce fark etmediğim hafif sivri dişlerini ortaya çıkardı. Şakayla karışık bir gülümseme iyiye işaretti. En azından her zaman canavar olmadıkları anlamına geliyordu. Bunun bana yardımı olup olmayacağını bilmiyordum ama ne kadar çok bilgi o kadar iyiydi.

"Vay, vay, vay."

Gürleyen ses alanı doldurdu ve dikkatimi çekti. İnce bir iblis orta koridorda ilerliyordu, kemikli omuzlarından beyaz ipek bir cübbe sarkıyordu.

"Burada neyimiz varmış?" Sesi şarkı söyler gibiydi. Ağır ağır ilerleyişinden, burada bir gücü olduğu anlaşılıyordu. Mesaj açıktı: aceleye getirilmeyecekti.

Belki de korkmalıydım ama onu görünce kendime gelemedim. Yüzü renksizdi, sanki biri derisini boyamaya çalışmış, sıçmış, silmiş ve sıcak, nemli bir yerde bırakmış gibiydi. Dudaklarının yanından ve boynundan aşağı doğru büyüyen şeyin gerçekten küf olmadığını varsayıyordum ama çok da emin olamıyordum.

Bana bir metre kadar yaklaştı ve aniden tüm vücudu spazm geçirmiş gibi gerildi. İki ince parmağını burnuna götürdü ve bir adım geri çekildi.

Ses tonu hemen değişti. "Nedir bu?" Her heceden alarm akıyordu.

Ressfu, "İki tane var ama bir hücreyi paylaşmaları gerekiyor," dedi. "Bir ejderha ve bir... Başka bir tür şekil değiştiren. Kimse ne olduğunu bilmiyor ama her halükarda daha zayıf bir yaratık. Eğer işbirliği yaparsa, ona iyi davranmanız gerekecek; majestelerinin emri bu. Yüksek mahkemede evcil hayvan olacak. İkisi de olacak."

"Rolümü biliyorum," dedi yeni gelen sertçe. Gözlerini benden ayırmamıştı. "*Bu* nedir?" Beni işaret etti.

Ressfu yavaşça, "Dra-gon," diye ısırdı.

Govam yumuşak bir ses tonuyla, "Bu bir alfanın eşi," dedi.

"Bizim alfalarımız var, eşlerimiz var ve hiçbirisi böyle kokmuyor," diye yanıtladı yeni gelen.

"Güçlü ejderhalarınız var. Ama alfalarınız yok," dedi Govam. "Bunun gibi alfalar değil."

"Ejderha prensi tarafından sahiplenildi," dedi Ressfu hızla, açıkça konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak.

Yeni gelen beni içine çekerek bir nefes verdi. Bu cinsel bir şey değildi. Beni ölçüp biçiyordu. Beni değerlendiriyordu. Bakışları vücudumda gezindi ve kılıcıma yapıştı.

"Cesaretiniz için hepinizi alkışlıyorum ama biz zindandaki aptallar değiliz," dedi yeni gelen, sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı. Derimin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Kılıcı çıkarın."

"Şimdi, şimdi, ikinci kaptan," dedi Sonassa arkamdan bir yerden. "Ekselansları seni rahat ettirmiyor mu? Şimdi de esirlerden çalmak zorunda mısın? Bu sana hiç yakışmıyor."

"Mahkûmlardan değil, *bizden*," dedi Ressfu. "Eğer onu çıkarırsak o."

Govam'ın sesi a r k a m ı z d a k i l e r i n mırıltılarını yarıp geçti. "Onun Majesteleri açık bırakmamızı söyledi."

Ressfu el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Evet, evet, biliyorum." İkinci kaptana ters ters baktı. "Onu saklıyor. Kralın emri."

İkinci kaptanın kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Öyle mi? Kırbaçlanma yerine götürüleceği zaman bize gerekli korumayı sağlayacağını varsayıyorum?"

Kırbaç direği mi? Ejderham usulca düşündü.

Bu ses ikimizin de hoşuna gitmedi.

Govam'ın ses tonu ilgisizdi. "Ekselansları adına cevap vermiyoruz. Kılıcın onda kalmasını istiyor. Tek bildiğim bu."

"Onu nasıl kullanacağını bilmiyor," dedi Ressfu. "Ona izin vererek onunla alay ediyor-"

"Ekselanslarının sebepleri kendisine aittir." Govam gözlerini ikinci kaptandan ayırmadı. "Ve bu nedenler açıkça zindanlara aktarılmamış. Gerçek niyetinin ne olduğunu kim söyleyebilir?" Bu neredeyse bir tehdit gibiydi. İkinci Kaptan ve Govam'ın birbirlerinden hoşlanmadıkları açıktı. "Kılıç onda kalacak."

"Şimdilik," dedi ikinci kaptan, Govam'ın bakışlarına karşılık vererek. Govam yorum yapmadı.

"Peki." İkinci kaptan dikkatini hâlâ baygın olan ve taşınmakta olan Jedrek'e çevirdi. "Peki ya o şey? O da silahlı mı?"

"Hayır," dedi Ressfu, bakışları önce Govam'a sonra da başka bir yere kaydı. "O bir sorun değil."

"Hmm." Birinci subay bir adım geri çekildi ve elini salladı. Kırmızı cüppeli, birbirinin aynısı dört figür arkasından ilerleyerek sütunların ortasına doğru yürüdü; ikisi ince kırmızı sopalar tutuyordu, diğer ikisi ise kırbaçlarla silahlanmıştı. Birinci subayla aynı hastalıklı, küflü görünümüne ve neredeyse aynı yüz hatlarına sahiptiler, sadece daha ince, daha düz burunları vardı. Sanki birinci subay kendini kopyalamaya çalışmış, tam olarak doğru yapamamış ama aynı kalıbı kullanmaya devam edecek kadar fena olmadığını düşünmüş gibiydi.

"Unutmayın, birlikte bir hücreye konulmaları gerekiyor." Ressfu, Govam'a beni öne getirmesini işaret etti. "Yüzüne ya da kollarına zarar vermeyin ve hiçbir yerini kesmeyin. Eninde sonunda Majesteleri için bir evcil hayvan olabilir. Yine de önce kokusunu almaları gerek."

"Onu partiler için güzel tut, evet." İkinci Kaptan'ın yüzünde hâlâ o korkunç gülümseme vardı. "Kıyafetlerle saklayabileceğimiz çok şey var. Ama bu kokuyu çıkarmazlar." İnce parmaklarını dolgun dudaklarına dokundurarak kendi kendine kıkırdadı. "Bunu düşünmek bile ne kadar aptalca. Bir şekil değiştiren eşini aldığı anda, kokusu sonsuza dek sürer. Genelde tolere edilebilir ama bu... Onunla uzun süre birlikte olmak için burun tıkacı gerekir. Majestelerinin onu evcil hayvan olarak kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Ne zamandan beri uzman oldun?" Ressfu ikinci kaptana bakarak dudağını büktü.

Kırmızı cüppeli iblislerden ikisi beni Denski ve Govam'ın elinden aldı, beni yana çekip kollarımı kılıcımdan ayırdı. Topalladığımda ve neredeyse düşmek üzereyken beni sürüklediler.

"Hepimizin içinde en çok kim onlarla birlikte?" diye sordu ikinci kaptan alaycı bir gülümsemeyle. "Kırılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilir?"

Ressfu gözlerini kıstı. "Onlara işkence etmek sizi uzman yapmaz."

"Herhangi bir konuda uzman olmak için beyne ihtiyacı var," diye mırıldandı Govam.

İkinci kaptanın gülümsemesi Govam'ı içine çekerken daha da genişledi. "Bu kez komutanın sizde olmadığını fark ettim kaptan. Onun yerine bu aptal muhafız liderliği ele alıyor. İlginç." Sesi böylesine kötü görünümlü bir yaratıkta rahatsız edici bir çocuksuluğa bürünmüştü. "Bu seviyede bir cezayı hak edecek ne yaptın? Büyük bir suç değil. Hayır, hayır, büyük bir suç değil. Öyle bir şey yaparsan seni kodesime atarım ya da kırbaçlarımla yalatırım. Bu sadece bir şikayet, başka bir şey değil. Bir ihlal." Geniş sarı-yeşil gözleri Denski'ye kaydı. "Ve

ikinci komutanın seninle. Hmm. Meraktan *ölüyorum*. Dikkat et Ressfu, buradaki kaptan ejderhalarla en az benim şekil değiştirenlerle geçirdiğim kadar kaliteli zaman geçiriyor. Belki de kralın tavsiye istemesi gereken kişi odur."

Birinci subay belli ki Govam'ı kızdırmaya çalışıyordu, ama öyle bir şansı yoktu. Govam sakın sakın bakıyor, beni olduğu gibi onu da görmezden geliyordu. Neredeyse herkese yaptığı gibi, öyle görünüyordu.

"Evet, pekâlâ." Birinci subay Jedrek'in öne getirilmesini ve yere yatırılmasını işaret etti.

"Unutmayın, o bir evcil hayvan." Ressfu baygın bedeni işaret etti. "Onu yüzüstü falan sürüklemeyin. Onu sağlıklı bir şekilde bıraktığımı raporuma yazacağım."

"Onu baygın ve yüzü morarmış bir halde bıraktınız." Birinci subay cılız parmaklarını birbirine doladı ve çıkıntılı kolanının üzerine koydu. "Ben işimi nasıl yapacağımı biliyorum. Sen biliyor musun?"

Ressfu kaşlarını çatı. "Hadi," dedi odanın geneline dönerek. "Burada işimiz bitti."

İblisler uzaklaştı, Govam gitmeden önce bana son bir kez baktı. Geldikleri yoldan geri dönerlerken, bir iblis olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. İnsan cazibesini takınmıştı, dolgun kırmızı dudakları ve küçük bir nokta burnu olan güzel bir kıızı. Parlak pembe elbisesi cömert kıvrımlarını sarıyor ve mükemmel göğüs dekoltesini vurguluyordu.

Tek kelime etmedi. Sadece göz kırptı, döndü ve uzaklaştı.

Bu birkaç basit hareketle aktarılan şımarıklık kıyafetlerimin altında kıvrıldı ve tenimde gezindi. Bir succubus olmalıydı. Benden ne istediğini merak ettim.

Birinci subay onun gidişini izledi. Daha sonra bana, kısa sürede sinsiliğe ve tehdide dönüşen hafif şüpheli bir bakışla baktı.

"Hoş geldin ejderha. Seni esir alanlar kandırıldı, değil mi? Bu güçlü koku sadece alfadan gelmiyor. Bu sizin gücünüzün birbirine karışmış hali." Gözlerini kapadı ve sakın bir şekilde gülümsedi. "Tadına bakmak çok tatlı olacak. Ve ne kadar lezzetli bir ironi. Yaratıklarımı beslemek için senin acını ve ıstırabını kullanacağım ve onları ejderha prensine karşı göndereceğim. Eşinin kendi gücünü ona karşı kullanacağım."

Yani bunlar ormandaki çarpık yaratıkları yapan iblislerdi. Bir buz kütlesinin arkasında bulabileceğiniz türden bir şeye benzedikleri için

İki yıl yıprandıktan sonra göğsüme oturdu.

Gözlerini açtığında beni tekrar gördü. "Oldukça gençsin. Çoğundan daha güzelsin. Daha yumuşak. Daha uzun sürmesi için sana karşı biraz daha hassas davranmam gerekecek."

Birinci subay eliyle bir işaret yaptı ve dönerek uzak duvara doğru yürüdü.

Bir saniye önce orada olmayan dört kırmızı cüppeli köle yarlardan dışarı çıktı. Sanki yoktan var olmuş gibiydiler. Gerçekten. İlerlemediler, sadece bekleyip baktılar ve orada olduklarını bize bildirdiler. Diğer dördünden ikisi beni öne doğru çekti ve diğerini önüme alamadan beni kötü ayak bileğime basmaya zorladı. Topalladım ama acı eskisi gibi titretmiyordu, tanrıya şükür.

"Ressfu'yu ele geçirmek istiyorum," diye mırıldandı ikinci kaptan biz yürürken, Jedrek de bizimle birlikte sürükleniyordu. "Ona ölene kadar işkence etmek istiyorum. Muhafızların bedenlerinden en iyi yaratıklar çıkar. Ejderha kralının uykusunda öldürebileceği iğrenç, küçük bir yaratığa dönüşmesini keyifle izleyeceğim."

Görünüşe göre yaratıklarını yapmak için ölü insanları kullanıyorlardı. Luru'nun kaderinin kimsenin umurunda olmamasına şaşmamalı. Ölmüş olsa bile burada hâlâ işe yarayabilirdi.

Kaşlarımı kaldırarak etrafıma bakındım. Köleler beni dinliyor gibi görünmüyordu. Bu benim çıkarım için miydi?

"Hepsi çok aptal." Birinci subay karanlığa doğru kıvrılan geniş taş merdivenlere ulaştı. İnerken parmaklarını duvar boyunca gezdirdi. "Bunu görmüş olmalısın, ejderha."

Ah. Benim hatırım için o zaman.

"Aptal iblisler aptalca şeyler yaparlar ve başları her türlü belaya girer. Yeterince aptalca şey yaparsanız, iblis kralı onları bana teslim etmekten mutluluk duyacaktır. Çoğu, yarattıklarım için yapı taşı olarak muhafız olduklarından daha değerlidir."

Bir sonraki sahanlıkta spiral çizerek aşağı inmeye devam ettik ve merdiven boşluğu, sağımdaki çelimsiz minyon bana tek başına eşlik etmek zorunda kalana kadar inceldi. Merdivenler üçüncü alt katta durdu, tavan alçaktı ve rutubet etrafımızdaki taş duvarları ıslatıyordu. Burada hiçbir ihtişam yoktu. Sütunlar ya da etkileyici taş işçiliği yoktu. Tam da hayal ettiğim türden bir zindandı.

Birinci subay basamakların dibinde durdu ve parmağını yanındaki taşa bastırdı. Bir klik sesi, bir ışık selinden önce geldi. Gürültülü bir vızıltıyla açıldı ve tavandan aşağı yağdı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Krallığımda ışıklar söndüğünde çok küçüktüm. Bu bir hediye gibiydi. Burası bir lanet tarafından tuzağa düşürülmemiş ve dünyadan koparılmamıştı. Bu boktan zindanda çok az modern kolaylık bulunsa da iblislerin bunlara erişimi vardı.

Ben yapmadım tabii ki. Burada değil. Yüzeyler eski taş ve çamurla kaplıydı ve parmaklıklar asırlık gibi görünen metal mekanizmalarla duvarlara tutturulmuştu. Her hücrenin kenarındaki büyük anahtar deliklerinde eski, rustik anahtarlar kullanıldığı belliydi.

Birinci subay açıklama gerektirmeyen bir gülümsemeyle bana döndü ve yanımdaki dalkavuk beni iterek iki basamak aşağı tökezlememe ve kendimi sert duvara yaslamama neden oldu. Minion bir anda üzerimdeydi, beni yakaladı ve odanın içine doğru fırlattı. Ayak parmağımı yere vurup avuç içlerimi zemine çarparak yere düşerken görüşümde ışıklar ve taşlar dönüyordu.

Nyfain'in kalesindeyken iblislerin kurbanlarından, onların korkularından, arzularından ya da üzüntülerinden beslendiğini biliyordum. Birinci subay güçten bahsetmişti. Muhtemelen beni tahrik etmeye çalışıyordu. Belki de karşılık vermemi istiyordu. Belki de sadece kabadayılık yapıyordu. Sebep ne olursa olsun, sonuç aynıydı.

Almak zorundaydım.

Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Burada olmaz. Burası hakkında sıfır bilgiye sahip olduğum ilk günümde olmazdı. Kullanabilecekleri silahları vardı, sayıları daha fazlaydı ve çıkışları kapatmışlardı. Olasılıkları üst üste koymuşlardı ve sadece bir aptal bunu fark etmezdi.

Gümbürtüler ve bir homurtu dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden geriye baktığımda Jedrek'in son basamaktan düştüğünü gördüm. Yere yığılmış, inliyor ve sırt üstü düşmüş bir kaplumbağa gibi yavaşça çırpınıyordu. Uyanmak için çok hoş bir yol olduğundan şüpheliydim.

"Hmm," dedi birinci subay, Jedrek'in önüne geçip beni izlerken. "Bir ejderha için çok sıra dışı."

Sesini yükseltmişti ve boşlukta rahatsız edici bir şekilde gümbürdüyordu.

Önümdeki hareket gözüme çarptı. Kalın ön kollar hücre sırasının yarısına kadar parmaklıkların arasından uzanıyordu. Eller bir araya geldi

ve parmaklar birbirine dolanmış, sanki sahibi sabırla bekliyormuş gibi.

Her iki yanda sıralanan hücrelerin parmaklıkları arasından daha fazla kol, bacak, el ya da parmak geçiyordu. Yine de metale bastırılmış herhangi bir yüz görmedim. Ne olduğunu anlamaya çalışan hiçbir burun dışarı bakmıyordu. Merak eksikliği bunun anormal bir olay olmadığını gösteriyordu. Ya da belki de bu sefil yerde sabır sanatını öğrenmişlerdi. Belki ikisi de.

Kör edici beyaz bir acı ışığı sırtıma doğru tek bir noktada patlamadan hemen önce bir *çatırtı* duyuldu.

"Lanet olsun!" Acı vücuduma damlıyor ve kanımı rahatsız edici bir şekilde titretiyor gibi görünürken öne doğru sıçradım. Ayağa kalkarak sağlam bacağımın üzerinde döndüm ve hayatta kalma refleksim devreye girerken etrafımdaki dünyanın kristalleşmesini izledim.

Kölelerden biri elinde kırbaç sapıyla alanın ortasında duruyordu. Diğer refakatçim elinde cilalı kırmızı bir sopayla ilkinin arkasında duruyordu.

Diğerleri geride durmuş, izliyorlardı. Bekliyorlardı. Gerekirse müdahale etmeye hazırdılar.

Jedrek ayaklarının dibinde unutulmuş bir şekilde yatıyordu.

Merdivenlerin tepesinde, gözden uzakta bekleyen daha fazlası olup olmadığını ve küçük arkadaşlarını geçersen onlara yardım edecek başka sihirleri olup olmadığını merak ettim.

Hepsinin üstesinden gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum.

Ejderham *onlara saldırmamı* söyledi. İçimden ateş fışkırdı. *Al şu lanet kırbacı ve onunla boğ onu.*

Kahretsin, istedim. Hem de çok istedim.

Sonra ne olacak? Ejderhamın yanı sıra kendime de sordum. Eğer gerçekten cevap verirlerse görünmez izleyicilere de sorabilirim. *Bu iblisler ne yaptıklarını biliyorlar. Bu çok açık. Benimle yukarıda uğraşmadılar, burada, fazla yerim olmayan bir yerde uğraştılar. Çıkışa ulaşamayan bir yerde. Birkaç tanesini atlatacağım, ama kaçınılmaz olarak beni aşağı indirecekler ve sonra etrafımda tetikte olacaklar.*

Kör falan mısın? Onlara bak. Senin etrafında zaten tetiktedirler. Onlara korkacakları bir şey ver.

Kararsızlık içinde durdum. İçime güç pompalandı.

Jedrek ayaklarının dibinde kıvrılmış, bana doğru bakıyordu.

Jedrek olmalıyım, diye düşündüm dudaklarımı yalayarak. Köleler beni izliyor, ilk hamleyi yapmamı bekliyorlardı. *Göz önündeyken gözden uzak olmalıyım. Bunu yapmak için de zayıf görünmeliyim.*

Zayıf görünseniz bile, zayıf kokmazsınız. Zayıf hissetmiyorsun. Biz altın ejderha prensinin eşiyiz. Onu gururlandırın.

İri yarı kölenin kolu havaya kalkarken içime bir ateş düştü. Kırbacın ucu yerde kaydı ve sonra havalandı.

Son grevin acısı taze bir hatıraydı. Öfkem elle tutulur bir şeydi.

Beynim "Al" dedi.

Mantığım dedi ki, *ölü taklidi yap, zayıf ol.*

Vücudum dedi ki, *siktir et bu boku.*

İstemedem ön kolumu havaya kaldırdım. Kırbacın şaklaması derimi yüzdü ve sonra etrafımı sararak kolumu acıttı. Daha fazla acımalıydı. Bu durum çok daha fazla acıtmalıydı.

İçgüdüyle ya da belki de dürtüyle kolumu büktüm ve kırbacı tutup çektim.

Zayıf görünmek için çok fazla.

İkinci kaptanın gözleri parlıyordu, sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibiydi. Sanki bunu *istemişti*.

"Siktir," dedim özellikle kimseye.

Sol tarafımdaki mahkûmlardan biri sesinde mizahla, "Artık kokuşmuş durumdasınız hanımefendi," dedi.

"Ne oldu?" diye seslendi bir kadın.

"Kırbacı aldı," dedi bir başkası.

"Kim yapmadı ki?" diye mırıldandı sondaki bir adam. "Siktir," dedim tekrar.

"Hepsini öldürmeye çalışmayın ve kaçın," dedi ilk adam. "Bu piçler bir anda ortaya çıkıveriyor ve fazla uzağa gidemeyeceğinden emin oluyorlar. Seni geri çektiklerinde gerçek bir top büzüştürücüdür."

"Kılıcı var ama," dedi birisi.

"Neden kılıcı kullanmıyor?" diye sordu bir başkası.

Derin bir bariton sesi boşlukta yankılandı. "Kırbacı bana ver." Konuşan adam arkamdaydı ama gözlerimi minyonlardan ayırıp bakacak kadar uzun süre bakmaya cesaret edemedim. Emrinin hissi bedenimin üzerinde fısıldadı. "Seni bağışlamama izin ver," diye devam etti. "Onların gazabını almama izin ver."

Gücü ve otoritesi beni kendine çekti. Teklifi beni bir an için durdurdu, zorlu yolculuktan sonra kendimi bağışlama fikri tatlı bir fikirdi.

buraya gelmek için. Ama bunca yolu görevlerimden kaçmak için gelmemiştim. Ayrıca, belli ki parmaklıklar arkasındaydı. Bana nasıl yardım edebilirdi ki?

Savaş, diye düşündü ejderham. Diğerleri senin korkmadığını görsün. Bunun için sana daha çok saygı duyacaklar. Onlara değerini göster. Ejderha bize ihtiyacımız olan tüm gücü sağlamaya hazır.

Sanki sözleri onu çağırmış gibi, içimden lezzetli bir uğultu yükseldi. Isı, sevgi ve yumuşak bir bağlılık yorgun uzuvlarımdan ve ağrıyan eklemlerimden süzüldü. Gurur ve güç sırtımı dikleştirdi.

Kalbim sıkışırken ciğerlerim daraldı.

Nyfain. Bağ aracılığıyla bana destek oluyordu. O kadar mesafeden bile yanımdaydı.

Gözlerim yaşlarla dolarken derin bir nefes aldım.

"Siktir et, hadi yapalım şunu." Koşarak ileri atıldım.

Elinde sopa olan minyon arkadaşının etrafından dolandı ve aleti havaya kaldırdı. Öne doğru yumruk attım, boğazına denk geldi ve eğilmesini sağladı. Diğeri pençeleriyle yan tarafımı tırmalarken sopayı yakaladım.

"Bu tanrıça lanet kılıcı kullanabilseydim kesinlikle harika olurdu, değil mi?" Sopayı Bay Claws'ın kafasına indirirken bir dizi homurtu çıkardım. İlkine geri döndüm ve onun da kafasına vurdum.

Mahkûmlardan biri "Geliyor," diye bağırdı.

Diğer iki minyon ileri doğru koştu ve ben de birini yakalayıp daha da yaklaştırdım. Bay Pençe ileri atılarak yakaladığım iblisin ön tarafını yaraladı. Kollarımı iblis kalkanımın etrafına dolayarak sopayı boynuna doğru çektim. Bay Pençe tuttuğum sopanın etrafından bana ulaşmaya çalıştı ve ben de dönerek yolu tekrar kapattım.

"O öldü," diye seslendi bir mahkum. Yararlı.

Onu bıraktım, Bay Pençe'yi yakaladım ve gücümün fiziksel bir tezahürü olan irademle ileri doğru fırlatırken onu kendime çektim. Bağırsağını keserek bir yara açtı ve çığlık atmasına neden oldu.

Ayaklar taş a çarptı. Merdivenlerden ellerinde kırbaçlar ve sopalarla bir kızıl akını indi. Takviye kuvvet getirmişlerdi.

Siktir, diye düşündü ejderham. Kabul etmek zorundaydım.

İblis sürüsü bana ulaştı. Omzuma bir sopa inerken bir kırbaç şaklaması içimde kör edici bir acıya yol açtı. Onunla birlikte daha fazlası geldi, silahlar

ve pençeler ve yumruklar. İrademle saldırabilirdim ama tüm bunlara rağmen fazla uzağa gidemezdim.

Sunduklarını sesimi çıkarmadan kabul ettim. Ağlamadım ya da seslenmedim. Darbeler birbiri ardına düşerken, kendimi bağ aracılığıyla Nyfain'in hissine kaptırdım; onun gücüne, kudretine ve rahatlığına. Ona duyduğum ve asla ifade edemediğim sevgime. Birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettarlığıma. Etrafımda olup biten her şeyi görmezden geldim ve beni saran kaslı kollarının anısıyla teselli buldum. Onun desteğiyle her şeye dayanabilecek kadar güçlüydüm.

İblisler tatmin olduklarında beni odanın sonundaki bir hücreye sürüklediler. Bir süre sonra Jedrek de benimle birlikte içeri atıldı. Birisi muhtemelen alaycı bir şey söyledi. Bir şey diyemedim. Görmezden geldim. Hep birlikte geldikleri yere geri döndüler ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ışığı söndürdüler.

Rutubetli, kirli yeni evimi karanlık kapladı.

Jedrek sesinde bir titremeyle, "Bu bir kâbus," dedi.

Kabaran kahkahalarımı engel olamadım. Boğuldum, belki de kana bulandım ve yine de daha fazlasının gelmesine izin verdim.

Sessizliğin içinde dedim ki, "Şerefe! Şimdi bana bir içki getir."

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

HADRIEL

Parmaklarımı ESNETTİM ve sonra onları oynattım, aletimin sinir bozucu derecede dar siyah pantolonumdaki konumunu ayarladım. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olsa lanet olası Cecil ve onun boktan işleri. O bilinen dünyadaki en kötü terziydi. En azından benim eşyalarım söz konusu olduğunda. Ve daha tatlı, çalışması daha kolay bir terziyle yaptığı saçma sapan bir anlaşma yüzünden benim eşyalarım üzerinde çalışan tek kişi oydu.

"Ne isterdim biliyor musun?" Finley'nin kulesinin kapalı kapısında yanımda bekleyen Leala'ya fısıldadım. Efendinin beni duymamasını gerçekten umuyordum. Seks iblisleriyle dolu şatodaki görev sürem bu noktasında ses kontrolüm gerçekten berbattı. "Tekrar bir kot pantolon giymeyi çok isterdim. Eskiden kot giymeyi severdim. Sanırım bir tek Efendi'de kaldı."

"Elektriği ya da düzgün bir kahveyi tercih ederim. Ama tabii, kot harika olur." Bir an durdu, beni bekledi ama zorlamadı. İkimiz de bunu yapmak istemiyorduk. "Ben hiç kot pantolon giymedim."

"Çünkü sen düzgün birisin. Kot pantolon giyiyordum. At boku kot pantolona diğer pantolonlar gibi yapışmaz."

"Peki ya deri?"

"Deri almadım, şaka mı yapıyorsun? Kot pantolon aldım ve görmezden gelindim." Nefes nefese kaldım ve kapının kolunu çevirmeyi düşündüm. "Kahretsin, neden buradayım? Ben sabit bir kolum. Siktiğimin prensiyle konuşmaya çalışmamalıyım!"

"Stable *handle*? Hala sarhoş musun?"

"*Hâlâ* sarhoş musun? Bu gece içmedim. Kütüphanede kaldım ve üzüldüm. Şimdi de öyle yapıyorum. Üzülüyorum. Son zamanlarda yaptığım *tek şey* bu."

üç gün. Ama evet, biraz sarhoşum. Cesaretimi artırmak için birkaç yudum aldım ve sonra kendimi kaptırdım." Elimi kapı kolundan çektim. "Neden? Sence fark edilir mi?"

Gözlerini devirdi, ki bu pek de yardımcı bir yanıt değildi. Ejderha kafamı koparır mı? İblis Kral Finley'i götürdüğünden beri akli dengesi yerinde değildi. Normalden daha fazla. Etrafında olmak güvenli değildi.

"Sen kahyasın," diye fısıldadı.

Bir süre ona baktım çünkü siktir et, bu da yardımcı olmadı.

"Ama ejderha kafamı koparacak!"

"Şışt!" dedi.

Doğru, evet, bu çok yüksekti. Muhtemelen duymuştur.

Kapıdan uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. Finley her zaman oksijenin beyne yardımcı olduğunu söylerdi. Tehlikeyle karşılaştığında derin nefes alırdı.

Derin bir nefes daha aldım.

Hiç yardımcı olmuyordu.

"Peki, tamam, tekrar üzerinden geçelim." Boynumu yuvarladım. "Oraya gideceğim ve ona kafasını kışından çıkarması gerektiğini söyleyeceğim."

"Ama saygılarımla."

"Elbette, evet. Ve sonra ona Finley'nin ona yapması gereken bir iş bıraktığını ve bu işi yapması gerektiğini söyleyeceğim, yoksa Finley'nin gitmesinin ne anlamı kalırdı ki..."

"Ama onun gittiğinden bahsetme."

"Çünkü öfkeyle patlayıp beni öldürebilir, değil mi? Ve ben de..." Durakladım çünkü önceki alıştırma seanslarında cesaretim tükenmeden önce ancak bu kadar ilerleyebilmişim. "Bu iş neden bana düşüyor? Bunu daha önce sormuş muydum?"

"Bunu yapıyorsun çünkü Finley sana efendiyi yola getireceğine dair söz verdirdi," dedi Leala. "O yolunu kaybetti. Pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmelisin ki o da kendi payına düşeni yerine getirebilsin."

"Doğru, evet. Mesele şu ki, o etrafımdayken kendimi her zaman çok daha cesur hissettim. Kadın insanların ne düşündüğünü hiç umursamıyor. Sıfır sık. Bu ilham verici. O yokken, eskiden ejderhaların sataştığı zavallı, vasat bir uşak olduğumu hatırlıyorum."

"Bu sadece senin ukalalığın yüzünden oldu."

"Hayır, sadece benim ukalalığım yüzünden değildi! Rastgele öfke eylemlerine eğilimleri olduğu içindi."

"Biri ağzını açtığında, evet."

Bunun işe yarayacağını umarak derin bir nefes aldım. Ama olmadı.

"Siktir et. Öleceksem öleceğim." İleri doğru adım attım, kolu tuttum, neredeyse cesaretimi kaybediyordum ama sonra kendimi kule odasına girerken buldum.

Bu tanıdıklık bir yumruk gibiydi. Finley şatoda o kadar uzun süre kalmamıştı. Benim burada geçirdiğim yıllara kıyasla aylar. Ama o kısa sürede bende bir iz bırakmıştı. Finley'i *özlemiştim*. Şakalaşmalarımızı özledim. Bitkilere olan tutkusunu ve arkadaşlığını özledim. Onu tanıyan herkes yokluğunu hissetti. Bu oda tamamen onun olmuştu. En sevdiği silahı -bir hançer- komodinin üzerinde duruyordu. Yarı açık gardıroptan ince ama sade elbiseler görünüyordu. Baharatlı kokusu havaya sinmişti.

Sonuncusunu hayal etmiş olabilirim. Hâlâ hayvanıma erişemiyordum. Aslında, efendi hayvanlarımızdan *hiçbirini* çıkarmamıştı. Krallığımızı savaşa hazırlaması, hala ihtiyacı olan insanları iyileştirmesi ve hepimizi hayvanlarımızla yeniden bir araya getirmesi gerekiyordu ama bunların hiçbiri olmadı. Onun yerine kendini kapattı. Ben de bu yüzden buradaydım. Harekete geçmesi gerekiyordu ve görünüşe göre ben de onun kışına tekme basmalıydım.

Güneş ufukta süzülürken yatağın üzerinde çıplak bir şekilde oturmuş, pencereye bakıyordu. Sırtında bir yara izi vardı ve kurumuş kan derisinde kabuk bağlamıştı. Önceki gece Kraliyet Ormanı'nda savaştıktan sonra temizlenme zahmetine katlanmamıştı ve yaralarının iz bırakmaması için endişelendiğinden şüpheliydim. Finley geldiğinde bunu yapmaya başlamıştı, Finley'nin hatırı için yara koleksiyonunu genişletmek istemediğini düşünmüştüm ama Finley'nin geri döneceğini düşünmediği çok açıktı. Onu geri *istemiyordu*. Her şeyden önce onun mutlu olmasını istiyordu ve lanet olası bir nedenden ötürü ona sunabileceği bir şey olduğuna inanmıyordu. İnanılmaz derecede güçlü bir alfa prensiydi, cehennem gibi ateşliydi, mükemmel bir vücudu vardı, onun sevdiği türden bir öfkeye sahipti (deliydi), ona güçlü orgazmlar yaşıtıyordu (oldukça gürültülü olanlar da) ve ona sunacak bir şeyi olduğunu düşünmüyordu. Kadınlar söz konusu olduğunda tam bir aptaldı, bu çok açıktı.

Başını ellerinin arasına almış, parmaklarını asi koyu kahverengi saçlarının arasından geçirerek eğilmişti. Gücünün ve statüsünün kuvveti, rahatsız edici derecede güçlü bir şekilde beni itti ve ilkel bir tekme bile atmadım.

kurdumun bana kendime dikkat etmem gerektiğini çünkü odada büyük bir alfanın olduğunu söylemesi.

Bastırma büyüsunü serbest bırakmak ona kanatlarını geri vermemiş olsa bile inanılmaz güç rezervlerine erişim sağlamıştı. En azından henüz. Bir grup insan lanet bozulduğunda hayatın eski haline döneceğini tahmin ediyordu, sadece elektrik, akan su ve tüm o modern güzellikler açısından değil. Lanet yüzünden zarar gören her şeyin onarılacağına inanıyorlardı.

O kadar emin değildim. Lanet bozulursa, utanç verici iblislerle ilgili tüm anılarım yok olacak mıydı? Nedense bundan şüpheliydim.

Biraz daha yaklaştım. Ve biraz daha yaklaştım.

"Efendim." Boğazımı temizledim. "Efendim, konuşabilir miyiz?" "Hayır. Git."

Güç patlaması gözlerimi yaktı ama sözlerinde bir emir yoktu. Belli ki yalnız kalmak istemiyordu. Hay sikeyim. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Bir içki daha içmeliydim.

Biraz daha yaklaştım.

"Evet, efendim. Sadece, beni görevlendiren..." Dudaklarımı büzdüm çünkü adını söylemeden ve onu kızdırmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Kendini bizim için feda eden... kadın tarafından görevlendirildim."

Güç patlaması bu sefer beni inlettı. Endişeli bir ifadeyle kapı aralığında dolaşan Leala'ya dönüp baktım. Bana bir başparmak işareti yaptı, sanki bu yardımcı olabilirmiş gibi.

Derin bir nefes aldım, sanki yardımını olabilirmiş gibi.

"Çok açıktı efendim," dedim daha da yaklaşarak. Onun önünde duracak cesareti kendimde bulmaya çalışıyordum. Tüm dikkatini ona vermek istemiyordum ama Finley sonuç beklerdi ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Zaten onunla gitmenin bir yolunu bulamayarak onu hayal kırıklığına uğratmışım. "Hayvanları baskıdan kurtarmalısın. Bunu sadece sen yapabilirsin. Yeterince güçlü başka kimse yok. O gitmişken ve mahkemeniz temizlenmişken olmaz."

"Ona zarar veriyorlar," dedi, sesi hırçındı ve gözlerimi yaşartacak kadar sefalet doluydu. "Oraya yeni gelmiş olmalı çünkü acının türü değişti. On kat arttı. Ayakta kalabilmek için her şeyiyle benim gücüme tutunuyor. Acı onu boğuyor. Bunu hissedebiliyorum. Gitmesine izin vermemeliydim."

Midem bulandı ve kalbim onun yaşadıkları için acıdı. Ama bunun berbat olacağını biliyordu. Bu yolu seçmişti ve

Şu anda ne yaşıyor olursa olsun, şans verilse yine bunu seçeceğini biliyordum. İnsanlar ona güvenirken kolay yolu seçecek bir kadın değildi. Onu gitmekten alıkoyamazdı.

Yine de bunların hiçbirini duymak istemezdi. O bir eylem adamıydı ve şu anda muhtemelen o da benim kadar çaresiz hissediyordu. Ona destek olmak için bir yola ihtiyacı vardı.

"Tamam, o zaman..." Ona yaklaştım, şimdi onunla aynı seviyedeydim ve önüne doğru ilerliyordum. "Peki ona yardım etmek için ne yapabilirsin? Açıkçası ona gidemezsin, lanetin büyüsü seni krallığın sınırları içinde kalmaya zorlarken olmaz. Onunla savaşırsın. Öyleyse *sahip olduğun kaynaklarla* onun işini kolaylaştırmak için ne yapabilirsin?"

Ellerini indirdi, kamburunu çıkardı ve ne yapacağını bilemez bir halde başını salladı.

Tekrar Leala'ya baktım ve kaşlarımı kaldırdım. *Biraz yardıma ihtiyacım* var, diye düşündüm.

"İnsanlar için neyin çok kafa karıştırıcı olduğunu biliyor musunuz?" Leala olabildiğince rahat bir şekilde odaya girdi. Bunu nasıl başarıyordu? "Benim sapkınlığım."

Ağzım açık kaldı.

"Aşkım, gerçekten zamanı değil," dedim dişlerimin arasından.

"Acıyı severim," diye devam etti, tam yanımda durarak. Ellerini sıktı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Bundan zevk alıyorum. Çoğu insan bunu anlamıyor. Bu onları inanılmaz derecede rahatsız ediyor."

Bir güç patlaması Leala'yı da beni de bir an için kamburlaştırdı. Tam güçteki alfalar şaka değildi.

"O sen değilsin," dedi.

"Hayır, ama *olabilir*." Bir elini uzatarak nedense ustayı işaret etti. "Şu anda senin acını hissediyor, değil mi? Sanırım bu onun acısını daha da kötüleştiriyor. Kusura bakmayın efendim ama muhtemelen ayak bileğindeki bir ağırlık gibi davranıyor ve onu daha derine çekiyor. Bu yardımcı olmuyor. Bunun yerine... belki de onun yaşadıklarını hissetmenin size ne kadar acı verdiğini bir kenara bırakın ve onu canlandırıcı duygularla besleyin. Ona sevginizi ve desteğinizi verin-"

"Bunu yapıyorum. Elimden geldiğince acısını hafifletmeye çalışıyorum."

"Tamam o zaman..." Leala bir an durakladı ve bana endişeli bir bakış fırlattı.

"Zevk," diye ağzımdan kaçırıldım. "Sadece sevgi ve destek değil, düpedüz zevk. Değil mi Leala? Bununla nereye varmak istiyordun?"

"Evet." Leala gülümsedi. "Evet! Onu zevkle besle. Acısını zevkle karıştır ve bu onun için o kadar korkunç olmasın."

Başımı sallarken gözlerimi kısıtım. "Muhtemelen ilk başta onun aklını başından alacaktır ama eğer dünyada herkesten çok güvendiği kişinin siz olduğunu hissedebilirse, evet, işe yarayacağını görebiliyorum efendim. Her halükarda denemeye değer, değil mi? Acısını biraz dindirecektir. Ve sizi düşünmesine, yani evi düşünmesine yardımcı olur..."

Efendinin yüzü yavaşça kalktı, gözleri kan çanağına dönmüş, suçluluk ve sefaletle ıslanmıştı. Leala'ya odaklandı ve eğer Leala onun karşısında dimdik durmazsa lanetlenirdim. O kadın görkemliydi.

Yine de aniden bir nefes verdi ve ellerini yatağa dayayarak sarktı.

"Bitti," dedi usulca, kalın, çakıllı sesi. "Kendinden geçti."

"Daha önce de bayıldım efendim," diye espri yaptı Leala. "O kadar zorladım ki acıdan bayıldım... ama yine de bundan zevk aldım. Bence ona yardım edebilirsiniz efendim. Gerçekten yardım edebilirim. Ama güçlü olmanız gerekecek efendim. Ona sadece en saf zevkinizi verebilmeniz için kendi acınızı tamamen bir kenara itmeniz gerekecek."

Ooh, o iyiydi. Ona yardım etmenin bir yolunu veriyor ve bunu yaptığı için güçlü ve kuvvetli olduğunu hissettiriyordu. Büyük tanrıça ve onun sapık adamları, bu küçük zihin buluşmasındaki en değerli oyuncuydu. Tekrar yukarı baktı, vahşi altın gözleri onu içine çekti. Lanetten önceki maviliklerini zar zor hatırlayabiliyordum - bir değişim geçirmeye zorlanmadan ve retinaları ejderhasının pullarının orijinal rengini korumadan önce simsiyah yanmış.

Bir kez başını salladı, sertçe. Yapacaktı. Umarım başarılı olur ve bu hem ona hem de Finley'ye yardımcı olurdu.

Leala dirseğiyle beni dürttü. Kahretsin, benim sıram.

"Yardım edebileceğin bir diğer yol da buraya geri döndüğünde kullanmak üzere bir cephanelik hazırlamak," dedim çabucak. "Benden şekil değiştirenleri serbest bıraktığınızdan emin olmamı istedi. Krallığınızı lanetin ortaya çıkardığı hastalıktan kurtarma çabalarını izlediğinizi söyledi. O çekilmez iblis kralla bir anlaşma yaptı, böylece sen-"

"Evet, evet, seni kapının dışında duydum." Ayağa kalktı ve çok fazla yaklaştığını fark ettim. Prens kesinlikle üzerime abanmıştı. "Umarım

onun iyiliği için geri dönmeyecek ama ben onun isteklerini yerine getireceğim. Elbette halkıma göz kulak olmak benim görevim."

"Emredersiniz efendim." Leala'yı omzumla sıkıştırdım ki hareket etsin ve biz de biraz nefes alabilelim. "Kesinlikle efendim. Mükemmel. Bununla gurur duyardı."

"Benimle geleceksin. Biraz dinlen. Öğlen başlayacağız." Omuzlarını yuvarladı ve güçlü gövdesinden güç sızdı. "Ve ona her zarar verdiklerinde, iblislerinden birini vahşice öldüreceğim. Bir tür karşılık almadan onun kötü muamelesine katlanmayacağım."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim - üzerinde düşünmem gerekiyordu - ama kesinlikle *tatmin edici* bir fikirdi. İzlemek istedim. O iblisler bunu çok uzun zamandır bekliyorlardı.

Kapının dışına çıkana kadar beynim başka ne söylediğine odaklanmadı.

"Bekle, gitmem mi gerekiyor?" Durdum ve açık kapıdan bakmak için döndüm. Yüzüme kapandı ve kilit tıkırdadı.

"İyi gitti." Leala beni yanına çekti. "Umarım şu zevk olayı işe yarar. Çok zor olabilirdi."

"Gitmek zorunda mıyım?" Merdivenleri tahta ayaklarımın üzerinde gümbürdeyerek indim. "Neden gitmek zorundayım?"

Dilini şaklattı. "Tabii ki gitmelisin. Onun için onu takip etmen gerekiyor."

"Ki az önce yaptım. Aslında onun omzunun üzerinden bakmak zorunda değilim."

"Her şey yoluna girecek. Şimdi, efendiyi duydunuz, gidip biraz dinlenin. Sonunda olması gereken prens olmak üzere. Umalım da hanımefendi ihtiyacı olduğunda çıkış yolunu bulsun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞ

OceanofPDF.com

FINLEY

Samanların üzerinde sırtüstü uzanmış, gölgelerle dolu alçak tavana bakıyordum. Işıklar daha önce açılmıştı ve beni uyandırmıştı ama uzun odanın en arkasındaydık ve etrafımızda çok sayıda cep ve karanlık alan vardı. Yine de hiçbiri başka bir merdiven boşluğu ya da bir tür kaçış kapağı barındıracak kadar büyük değildi. Bu alan çıkmaz sokaktı. İndiğim merdivenler yukarı çıkmanın tek yolu gibi görünüyordu.

Acının son izleri de yavaşça bedenimi terk etti. Dün geceki dayak gerçekten fena olmuştu. Doğal yollarla iyileşmemin ne kadar süreceğini düşündükçe ürperiyordum. Ya da hiç iyileşemeyeceğimi.

Zindan etrafımda sessizce dolanıyordu. Ta ki Jedrek uyanık olduğumu fark edene kadar.

"Burası leş gibi kokuyor." Burnunu kırıştırarak bir köşeye oturdu. Yüzü kir içindeydi ve saçları öbek öbek dağılmıştı. Daha iyi durumda olduğumdan şüpheliydim. "Kirli."

"Senden nefret ediyorum."

Söylenmesi gerektiğini
düşündüm. "Güzel," diye
mırıldandı.

Oturmayı düşündüm. Oturmadım.

"Bunun kirli olması gerekiyordu, seni bok yiyen pislik."

Yoğun küfür içermeyen mantıklı bir iletişimi yönetmem biraz zaman alabilir.

Tekrar denedim.

"Burası bir zindan. Ne bekliyordun ki?" Derin bir nefes aldım. Sonra kendimi durduramadığım için ekledim, "Osuruk kutusu yalayıcısı."

Yolun aşağısında biri kahkahalarla bağırdı.

"Sen hiç klas biri olmadın ki," diye homurdandı.

Dişlerimi o kadar sıktım ki, bir dişimi kıracağımdan korktum.

Sadece öldür onu, diye düşündü ejderham. Onu öldürecek kadar iyileştin. Zor olmayacak.

"Sen de pis kokunun bir parçasısın," dedi, on beşe onluk hücremizin diğer tarafındaki parmaklıklara yaklaşarak. Diğerlerinden biraz daha büyük görünüyordu. Yine de diğerlerinde Jedrek ve onun dramı yoktu, bu yüzden benimki muhtemelen kıyaslandığında daha küçüktü. "*Bana* söz vermişken iblis kralın o canavarın seni ele geçirmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"O *canavar* senin prensin ve taçsız kralın ve bir kadının sana bir mal gibi verilebileceğini düşünmene inanamıyorum."

"Belli ki yapabiliyorlar, yoksa neden burada olduğunuz konusunda kafanız mı karıştı?"

Öfkem sonsuz bir kızıl deniz gibiydi. Düşünmek bile zordu. Kelimeler oluşturmak.

"Neden burada olduğumu biliyorum." Tekrar oturmayı düşündüm. Oturmadım. "Asıl saçma olan *senin* neden burada olduğunu bilmemen. Tüm bunların benimle çiftleşmek istediğin için olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun."

Alay etti ve ona ulaşip ulaşamadığımı anlayamadım. "Doğru düzgün bir tuvalet bile yok."

Köşede duran ve henüz kullanmadığım tek kovaya bakmamak için kendimi zor tuttum. Hayatımda hiç bu kadar susuz kalmak istememiştim.

"Şimdi ne diyeceksin, doğru düzgün bir yatak olmadığını mı? Burası bir *zindan*. Bir zindandasın, Jedrek. Bunlar senin için neden sürpriz olsun ki? Ne bekliyordun ki?"

"İşbirliği yaptım!" Telaşla ayağa kalktı ve bir nedenle yeri işaret etti. "Bir anlaşma yaptım ve işbirliği yaptım. Burada olmamalıydım. *Burası* anlaşmada yoktu!"

"Anlaşma yapmadın, Jedrek. Yolculuk için buradasın. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

Bana kıpkırmızı bir yüzle baktı, kahverengi gözlerinin derinliklerinde parıldayan bir şaşkınlık vardı. "Sen neden bahsediyorsun? Bana söz vermiştin. Benimle çiftleşeceksin. Seni benimle çiftleştireceğini söyledi."

"Benim anlaşmam seninle evlenmekti, çiftleşmek değil. Evlilik bir iblis geleneğidir ve sonsuza dek sürmez, kokusunu taşıdığım adamla gerçek çiftleşmemin aksine. Sen bir piyonsun, Jedrek. Senin 'anlaşman' yüzeysel. Aslında hiçbir şeyi kabul etmediniz. Sen bir şey teklif ettin, o da bunu

Bana eziyet etmenin bir yolu. Hepsi bu." Bir an için bunu düşündüm. "O iblis kralın hakkını vermeliyim. Gerçekten etkili bir işkence. Sen kesinlikle en kötüsüsün. Kelimenin tam anlamıyla en kötüsü. Senden her zamankinden daha fazla nefret ediyorum, tabii bu mümkünse."

Başını salladı ve uzaklara, hücremizin ötesindeki duvara baktı.

Bir anlık kutsanmış sessizlik geçti ve bunun tartışmanın sonu olmasını umdum. Ya da şikâyetlerinin. Ya da sadece benimle konuşma isteğinin. Onun gevezeliklerine daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Hey, Garip Bayan..."

Şarkı söyleyen erkek sesine kaşlarımı çattım. Sözlerinin ardından sessizlik geldi.

Jedrek başını çevirip zindana baktı. Kaşları çatıldı.

"Tuhaf Kadın..." diye tekrarladı adam.

"Merdivenlerin yanındaki hücrede bir adam bu tarafa bakıyor," diye mırıldandı Jedrek, bakışları bir an için bana kaydı.

"Sen, oradaki, son hücredeki. Seninle konuşuyorum."

Ayaklar taşı sıyırdı. Kumaşlar hışırdadı. İnsanlar hareket ediyordu. Oturmayı düşündüm. Bu sefer neredeyse yapıyordum.

"Öyle mi?" Onun yerine ben söyledim.

Başımı o tarafa çevirdim. Yüzüme çok yakın olan birkaç saman parçası görüşümü engelliyordu ama büyük ön kollar yine parmaklıklardan dışarı çıkmış, bir demir direğe yaslanmıştı. Yolun aşağısındaki birkaç parmaklığa parmaklar dolanmış, insanlar yaklaşmış, dışarı bakıyor ya da dinliyordu.

"Az önce konuşmanızı dikkatle dinliyordum," dedi adam, "ve birkaç sorum var."

Yana doğru yuvarlandım ve sonunda doğrulup parmaklıkların arasından aşağıya baktım. Gözüme bir hareket çarptı, odanın diğer ucundan bir figür bana el sallıyordu, yukarıdan biraz aydınlatılmıştı. Omzunu parmaklıklardan birine yaslamış ve sırtını duvara dayamıştı. Bakışlarımız karşılaştı ve uzaktan göz rengini söyleyemesem de, derin gözlerinin üzerinde koyu kaşları ve koyu kahverengi bir teni olduğunu söyleyebilirim.

"Merhaba Tuhaf Hanımefendi," dedi gülümseyerek ve kolunu tekrar içeri çekerek dizinin üstünden geçirdi. "Yeni bir yüz görmek hem güzel hem de üzücü."

"Onlar..." Merdivenlere baktım. "Dinliyorlar mı?"

"Hayır. Burada pusuya yatmazlar." Biraz kımıldadı, yüzü parmaklıklara daha yakındı. "Belirli amaçlar için gelirler ve kısa bir süre sonra giderler. Umudun, seninle birlikte gitmemeleri."

Yüzümü buruşturdum.

Uzun parmaklarını bir çubuğun etrafına doladı. "Hücrede seninle birlikte kalan yaratıkla başlayalım. Bunu duydum mu?"

"Her şeyin dışında, buradan mı başlıyorsun?" diye araya girdi bir kadın. Ön kollarını uzatmış olan kişinin karşısında duruyordu. Bronz bir yüzün içinde iri gözleri vardı. Koyu renk saçları arkaya toplanmıştı ve giysileri ince bedeninden sarkıyordu; burada geçirdiği süre boyunca aç kaldığına şüphe yoktu.

"Bütün iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir Tamara," dedi en uçtaki adam. "Önce sahneyi hazırlamalıyız. Bu daha hoş bir görüntü yaratır."

Bakışlarını benden ayırarak ona doğru döndü ve baktı. Yüzündeki ifadenin nazik ya da sabırlı bir ifade olmadığından emindim ama bulunduğu noktadan bunu görebileceğinden şüpheliydim.

Bir parmağını uzattı. "Tuhaf Hanımefendi, sizinle aynı hücreyi paylaşan yaratıkla evlenmeye söz verdiğinizizi doğru mu duydum?"

"Evet."

"Ama sen başka biriyle çiftleşıyorsun?"

"Evet. Bir başkası tarafından sahiplenildi, bu adamla evleneceğine söz verdi. Çiftleşmek yerine evleniyorlar-şeytanlar yani. Bu farklı bir gelenek."

"Peki eşin bu görücü usulü evlilik konusunda sorun çıkarmıyor mu?" "Evet. Yani... hayır, ama... Bu biraz karışık."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı biri.

"Evet, Jade," dedi Bay Kulak Misafiri, "Tanrım, gerçekten de. Şimdiden kafam karıştı. Tamam, geri dönelim." Durakladı. "Nereye geri döneceğimi bile bilmiyorum."

"Nerelisiniz?" diye sordu Forearms'ın karşısındaki kadın. Tamara, Bay Kulak Misafiri ona böyle seslenmişti.

"Ah evet, güzel soru. Bu iyi bir başlangıç noktası," dedi Mr. Kulak misafiri dedi ki.

"Wyvern," diye cevap verdim.

"Aaaaah. Kimsenin hatırlayamadığı gizemli Wyvern."

"Vemar, bunu konuşmuştuk." Tamara'nın hayal kırıklığı belliydi. "Bu odadaki insanların çoğu için gizemli değil. Değil mi? Bu odadaki insanların dörtte üçü Wyvern'den." Kalbim daha hızlı atıyordu. "Bu sadece

Varlığını sihirli bir şekilde unutmuş olan sizler için gizemli olan bu yerin gerçek olduğunu kabul etmeyen tek kişi sizsiniz."

"Daha geçen karartma sırasında bana çocukları yiyen dev bir solucan yaratıktan bahsetmiştin. Herkes seninle birlikte oynadı ve hepinizin masalları vardı... ve bir de baktım ki hepsini uyduruyormuşsun. Deliliğe doğru sürüklendiğimi biliyorum Tamara. Beni acele ettirmene gerek yok."

"Geçen sefer şaka yapıyorduk. Bu gerçek," dedi.

"Aradaki farkı nereden bileyim?" diye cevap verdi.

"Şunu kesecek misiniz?" Bir kadının bedensiz sesi hücreler boyunca süzülüyordu. Nerede ikamet ettiğini anlayamadım. "Sen deli değilsin. Sadece çok safsın. Seninle uğraşmak eğlenceli."

"Hayır, hayır." Elini hücresinin dışında yere bıraktı. "Yol boyunca bir yerlerde delirdiğimden oldukça eminim. Yine de henüz kırılmadım. Bunu nereden biliyorum biliyor musun? Çünkü beni güzel partilere kafessiz göndermeye cesaret edemiyorlar. Beni kullanmak isteyene kadar kafeste ve zincirli tutuyorlar, sonra da beni soymadan önce sihirle kaz yapıyorlar. Bu olurken eğlenceli, tanrıça kıcımı tokatlayabilir. Gerçi işim bittiğinde kendimi kirli hissediyorum ve bundan zevk aldığım için pis hissediyorum ama o anda eğlenceli değilse hepsine lanet olsun. Hepiniz ne demek istediğimi biliyorsunuz, bilmediğinizi söylemeyin. Ama bir gün sihirleri o kadar iyi çalışmayacak ve işte o gün hepsi ölecek. İşte bu yüzden kırılmadığımı biliyorum."

"Buna utanç sikişi deniyor," diye mırıldandım. "Geldiğim yerde çok fazla utanç sikişi vardı. Geceleri iblisler hüküm sürerdi. Şimdiye kadar pek iyi insan kalmadı. Çoğunlukla vasat, eğer anlattıklarını duyarsan..."

"Belki sen de delirmişsindir," diye cevap verdi şarkılı sesiyle, ben krallığımdakileri soramadan.

"Eğer Wyvern'den geliyorsan, neden seni mahkemede hiç görmedim?" Tamara sordu. "Saraydaki tüm ejderhaları tanırdım, özellikle de dişileri. Seni fark ederdim."

"Mahkemede değildim. Ben sıradan biriyim. Zaman benim için durmadı. Lanet vurduğunda yedi yaşındaydım. Ejderha olduğumu yeni öğrendim. Hiç şekil değiştirmedim."

Şok edici bir sessizlik çöktü. Ön kolları parmaklıklara biraz daha yaklaştı ve sivri burnu parmaklıkların arasından göründü.

"O zaman ejderha olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu yolda biri. Bir kadındı ama hangisi olduğunu anlayamadım.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ayak seslerinin basamakları tırmaladığını duyunca donup kaldım.

Herkes kimin geldiğine odaklanırken diğer tüm sesler kesildi.

Dar siyah pantolonların üzerindeki parlak siyah botlar görüldü, adımları yavaş ve emindi. Hemen arkasından bir başka grup inişe geçti.

"Ah, kahretsin," dedi Vemar başını çevirerek. "İşte haysiyet hırsızları geliyor."

Govam ve Denski görüldü. Giysileri farklıydı ve biraz daha taze görünüyorlardı, sanki yıkanmış ve uyumuş gibiydiler ama yüzlerinde aynı kararlı ya da boş ifadeler vardı. Aynı sarmal hareket biçimi.

Arkalarından daha fazla bot geldi, bir dizi kadın ve erkek iblis merdivenlerden aşağı iniyordu. Bir kadını tanıdım: Sonassa, benimle ilgilenen succubus. Kalçaları diğerlerinden biraz daha özgürce sallanıyordu ve küçük bir gülümseme gür dudaklarını kıvrıyordu.

Merdivenlerin dibine vardılar, gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Diğerlerini atlادılar, belli ki akıllarında tek bir hedef vardı.

"Kötülere rahat yok, değil mi Garip Hanım?" Vemar onları izlerken şöyle dedi.

"Savaşmak için de beklemek için de bir zaman vardır." Bu sesi tanıyordum. Dün gece benim yerime dayak yemeye gönüllü olan şekil değiştirene aitti. Bariton sesi sakın bir yaz günü gibi zindana yayılıyordu, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Kendi içine çekil ve bitmesini bekle. Ne olursa olsun, burada yargılama yok. Ejderhalar birbirlerine destek olurlar. Bunu unutmayın. Yolun her adımında sizinleyiz. Geri döndüğünde de burada olacağız. Sadece geri döndüğünden emin ol."

Siyahlar içindeki muhafızlar yaklaşmaya devam ederken onay mırıltıları yoldan aşağı süzüldü.

Govam hücreme ulaştı ve önümde durdu. Önce kılıca, sonra da köşede büzüşmüş olan Jedrek'e baktı.

"Siz ikiniz benimle geliyorsunuz," dedi. "Durun."

"İşbirliği yapıyorum." Jedrek ellerini uzattı.

"Gördünüz mü?" "Sırtını parmaklıklara yasla ejderha," diye bağırdı Govam.

Eski bir hikayenin yeni bir versiyonunda, onlara sırtını gösterecek, millet. Nefesinizi tutun ve yanlış gitmemesini umun.

Lütfen şu seyirciyi öldürün, diye seslendi ejderham.

"Sen de," dedi Govam ve Jedrek kapıya doğru bir adım attı ve bana gergin bir bakış atarak döndü. "Eller içeri. İki el aynı parmaklıklardan, bileklere kadar."

Karnım huzursuzluk içinde kıvrıldı ama derin bir nefes aldım ve emredileni yaptım.

Jedrek de aynısını yaptı, hâlâ endişeyle bana bakıyordu.

Soğuk metal sağ bileğimi çevreledi ve sıktı. Sol bileğime de aynı işlem uygulandı, metalin ağırlığı onları aşağı doğru sürükledi. Kelepçeler.

"Öne çık, ejderha." Govam'ın sesi sert ve resmiydi. Sanırım yine hak ettiği konumdaydı. Kaptan. "Sen de..."

"Misk sıçanı," diye seslendi biri. "Bahse girerim o bir misk sıçanıdır!"

"Ejderha olmadığı kesin," diye söylendi Vemar. "Ejderhalar ölü taklidi yapmaz. Ben olsam keseli sıçan derdim."

"Evet, keseli sıçan," diye bağırdı birkaç kişi, kıs kıs gülerek.

"Annemle babam kurttu," diye homurdandı Jedrek. "Ben de bir kurt olmalıyım." Govam hepsini görmezden geldi. "Kapıya, mahkûmlar."

Denski anahtarı kilide soktu, gözleri benim üzerimdeydi. Çevirdi, kilidi açtı ve kapıyı yavaşça açtı.

"Önce ejderha." Elini uzattı ve beni yaklaştırmaya çağırdı. "Arkanı dön ve geriye doğru bana doğru yürü. Yanlış bir hareket yaparsan kırbağı yersin ve bağlanıp sürüklenirsin."

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?" Diye sordum ama dediğini yaptım. "Beni en son naklettiğinde bir hamle yapmadım."

Govam bizi kapıda karşılayarak, "Bir subayı öldürdünüz," dedi.

"Evet, ama o başlattı."

"O başlattı," diye seslendi Vemar. "Her şeyi gördüm." "Sessiz olun," diye bağırdı muhafızlardan biri. "Sessiz olun!"

Denski her iki kolumun dirseklerine birer el koydu ve beni Govam'a teslim etmeden önce hücreden çıkmama rehberlik etti. Beni tuttu ve merdivenlere doğru yönlendirdi.

Denski Jedrek'e, "Şimdi sen, sıçan," dedi ve diğer hücrelerden kıs kıs gülüşmeler duyuldu.

"İşte başlıyoruz." Govam beni ileri itti.

Her iki tarafta ikişer tane olmak üzere dört muhafız bana doğru adım attı. Sonassa onlardan biriydi ve bana pek de hoşlanmadığım bir gülümseme verdi. Bir çift iblis daha yanımdan geçerek Jedrek'e doğru ilerledi. O benim kadar çok muhafız almıyordu. Ejderhama bundan bahsettim.

Onları suçlayabilir misin? Ejderhamın sesi kendini beğenmiş geliyordu.

Ben de ölü taklidi yapsaydım benim için çok daha iyi olurdu. Zayıf olduğumu düşünselerdi. Daha az gardiyan kaçmamı kolaylaştırırdı.

"Şuna bak Micah," diye seslendi biri. "O küçük ejderha da senin kadar muhafız alıyor."

"Bu yeni ejderha seni sinirlendirdi mi patron?" Vemar sırtarak sordu, Govam'ı izliyordu.

Ejderhalar güce tepki verir, diye düşündü ejderham. Sen kendininkini gösteriyorsun. Onların desteğini ve saygısını kazanmak, birkaç muhafızla daha sıkışıp kalmaya değer.

Diğer hücrelerin yanından geçerken, söylediklerinde haklılık payı olduğunu gördüm. Yanlarından geçtiğim insanlar destekleyici bir şekilde başlarını salladılar ya da beni onayladılar.

"Güçlü kal," dedi Tamara ben yanından geçerken, elini bir direğe dayamış, yumruk yapmıştı. "Seninleyiz."

"Yalnız değilsin," dedi Forearms, buraya ilk geldiğimde kırbacı isteyen aynı bariton sesle. Yumuşak kahverengi gözleri ciddiyetle beni izliyordu. "Zihnini olacıklardan uzaklaştır ve bize dönmeyi düşün. Bizler ejderhayız. Her zaman senin için burada olacağız."

"Her zaman değil, sanmıyorum," dedi Sonassa küçük bir kıkırdamayla. "Eninde sonunda öleceksiniz Bay Ejderha. Hatta ölümünüzün yasını bile tutabilirim... birazcık. Sen benim favorimsin."

Korku içimi kemiriyordu ama dışarı çıkarken başımı dik tuttum, artık herkes barların önünde durmuş bizi izliyordu. Cesaretlendirici sözler mırıldanıyorlardı ama yüzlerini endişe kaplamıştı. Her ne olacaksa belli ki kötü olacaktı.

ALTI

OceanofPDF.com

FINLEY

GÖREVLİLER bizi önce ana kata çıkardılar, sonra da koltuk ve sandalyelerin bulunduğu küçük bir oturma alanının etrafında dolaşan görevlileri görmezden gelerek ana kata doğru yürüdüler. İçlerinden biri büyük bir bakır teneke kutuya pembe bir sıvı döküyordu, arkasındaki küçük bir borudan buhar çıkıyordu. Beyazlı olan hariç hepsi aynı görünen diğer memurlar yanımızdan geçerken bize küçük komik gülümsemeler attılar.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" Jedrek korkudan sesi titreyerek meledi.

Konuşma, diye düşündü ejderham, tetikte. *Muhtemelen onun gibi konuşacağız.*

Çok iyi bir noktaya değindi, millet. Şu anda altıma sıçıyorum.

Yine, görünmez izleyici alışkanlığım hakkında yorum yapmaması, olanlardan ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. Ya da daha uygun bir ifadeyle, olmak üzere olanlardan.

Zindana girmek için kullandığımız kapının karşısındaki bir kapıdan yönlendirildik. Bu bizi tonozlu bir salona götürdü. Burada kafataslı kapılar, korkutucu köprüler ya da hatırlamakta zorlanacağım sıradan tüneller yoktu. Bu yol kesilmiş ve kurutulmuştu ve gezinmesi kolaydı. Mahkûmların bu yoldan çıkmasından endişe etmiyorlardı.

Kısa sürede bir dizi merdivene ulaştık ve bizi bir şekilde ikinci kata atan üç kat yukarı çıktık. Bu... garipti. Bunun kasıtlı bir zihin bulandırma mı yoksa kalitesiz bina uygulamalarının suçu mu olduğunu anlayamadım.

"Nereye gidiyoruz?" Jedrek tekrar sordu.

Cevap yok. Tüm bu gerilim sinirlerini yıpratmaya başlamıştı. Belki de sinirlerini yeniden yıpratıyordu.

Sonunda her iki yanında iki sıra pırıl pırıl bakır küvetin bulunduğu geniş bir odaya girdik. Ön tarafa yakın iki tanesi yarıya kadar buharlı suyla doluydu. Uzun siyah cüppeler giymiş insan görünümlü iki iblis, her birinin yanında, ellerinde yıkanmak için küçük leğenler tutarak bekliyordu.

Govam beni bırakmadan, "Soyun onları," diye bağırdı.

Muhafızlar biraz daha yaklaşırken insan görünümlü iblisler kadehlerini bırakıp öne çıktılar. Şimdi etrafım tamamen sarılmıştı ve hâlâ Govam tarafından tutuluyordum.

Hamam çalışanları ellerini uzattı ve parmaklarından pençeler çıktı. Kıyafetlerimi parçalayıp atmayı planlıyorlardı.

Hayır, benim kıyafetlerim değil. Nyfain'in.

Arka cebime sıkıştırdığım notu geç de olsa hatırladım. Zarif karalamasını, sevgi sözcüklerini içeren kâğıt parçasını. Hem bir ejderha hem de onun gerçek eşi olduğuma dair verdiği güvence.

Güç içimde kükredi. Duygular düşüncelerimi renklendiriyor, her türlü mantığı bastırıyordu.

O notu kaybetmek istemiyorum. Bu kıyafetleri ya da bu kılıcı kaybetmezdim. Hiçbirini kaybetmezdim. Benden önce hepsi ölürdü.

Ejderham içime daha fazla güç pompaladı. Güç. Öfke. *Aksiyon!*

"Kımıldama!" Govam'ın sesindeki paniği duyabiliyordum. "Herkes kıpırdamasın!

Dragon-Finley-bana bunu anlamam için bir şans verin."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Jedrek önce eğildi sonra da tekmeleyerek kendisini tutsak edenlerin elinden kurtulmaya çalışırken, banyo görevlileri pençelerini çıkarmış ve hazır bir şekilde önünde bekliyordu. "Hayır! Bunu istemiyorum! *Hayır!*"

Vücudunu önce bir yöne, sonra başka bir yöne savurdu ve Denski'ye doğru eğilerek kurtulmaya çalıştı.

"İndirin onu!" Govam bağırdı.

Jedrek'in yanındaki bir muhafız kılıfından bir ayak uzunluğunda bir çubuk çıkardı. Bileğini oynatarak çubuğu bir metre uzunluğunda pırıl pırıl parlayan bir sopaya dönüştürdü. Diğer muhafız da aynısını yaptı ve hızla ilerledi, Denski hâlâ dayanıyordu. Darbeleri hızlı ve acımasızdı, Jedrek'in yanlarına ve sırtına vuruyor, kafasından kaçınıyorlardı.

Kaçmak için hızla büzüşerek bağırdı.

"Bu kadar yeter," dedi Govam, onlara biraz yer açmak için beni sağa doğru iterek.

Son bir darbe daha indirdi ve Denski bırakarak Jedrek'i yere düşürdü. Jedrek inledi ve titredi, güçlükle tuttuğu hıçkırıklarla sarsıldı.

"O kesinlikle bir ejderha değil," diyen Denski kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra Jedrek'i çizmesinin ucuyla d rtt .

Jedrek haykırdı ve titreyerek uzaklaştı.

Göğsüm daraldı, acıma duygusu ona olan nefretimi yok etti.

"Bütün bunlara ihtiya ı yok," dedim. "Ona bana verdiğin tepkiyi verme. O aynı türden bir tehdit oluşturmuyor. Olmadığını biliyorsun."

Govam, "Herkes  böyle tepki veriyoruz," dedi. "Ejderhalar söz konusu olduğunda, bu genellikle tırmanır." Durakladı, elleri hâlâ kollarımdaydı. "Bu iş kızışacak mı?"

"Bilmiyorum." Dürüst bir cevaptı.

"Denski."

Denski kollarını açtı ve Govam'ın yerini almak için arkama geçti. Parmakları dirseklerimin etrafında nazikçe kıvrılmıştı, bu da onun tam bir aptal olmadığını gösteriyordu.

Govam önüme geçti, koyu gri bakışları gözlerime saplandı.

"Orası senin için çok tehlikeli bir yer değil mi?" Ellerini izlerken sormadan edemedim.

Parmaklarını açarak onları yukarı kaldırdı. "Genellikle, evet. Hem de çok." Başını yana eğdi. "Ama sen çoğu ejderha gibi değilsin, değil mi? Sert ve vahşisin ama eğitimli bir savaşçı değilsin. Sen hayatta kalansın. Ve hayatta kalanlar sadece savaşmak için savaşmazlar. Hayatta kalanlar egoları için endişelenmezler. Onlar bir sonraki gün doğumunu görmek için endişelenirler. Değil mi?" Bir süre durakladı. "Hayatta kalmayı biliyorum Finley. Bu yüzden hâlâ bu işi yapıyorum. Söyle bana. Neye tepki veriyorsun?"

Kaşlarımın  atıldığını hissedebiliyordum, soruyu neden tekrar sorduğunu merak ediyordum. Bunun bir tür numara olup olmadığını merak ediyordum.

"Kıyafetlerim," dedim tepkisini yakından izleyerek. "Kıyafetlerimin bozulmadan kalmasını istiyorum."

"Kıyafetlerin berbat durumda. Gömleğin yer yer parçalanmış ve kanınla kabuk bağlamış. Daha fazla dayanmaz."

Not aklıma geldi ve kalbim hızlandı. "Pantolonum. Deri. İyiler."

Gözleri hafifçe kısıldı. Geri çekildi ve pantolonuma baktı, serseri kırbaçların kopardığı birkaç çentik izi dışında gayet iyiydi. Tekrar yüzüme baktığında, kaşları muhtemelen benimkiler gibi çatıldı.

"Tamam. Onları senin hücrene göndereceğim. Başka bir şey var mı?" Omuz silktim. "Tabii. Bırak gideyim."

Bir adım geri çekilmeden önce bir süre daha bakmaya devam etti. "Kıyafetlerini çıkar. Eğer bize sorun çıkarırsan seni döveriz ve pantolonunu parçalarız."

"Onu uslu durmaya ikna edebilirim." Sonassa dikkatimi çekmek için biraz eğildi, büyü geldiğinde olduğu gibi tenimde geziniyordu.

"Keseli sıçanı ayart." Govam onu uzaklaştırdı. "Bu ejderhanın güçlü bir gerçek eşi var. Senin gücüne boyun eğmeyecektir."

"Hayır mı?" Gözleri parlıyordu. "Emin miyiz?"

Büyüsü saten bir fısıltı gibi bedenimden akıyordu. Göğüs uçlarımın etrafında kıvrıldı, onları sıkılaştırdı ve sonra içime doğru kaydı. Midem altüst olmadan ve sonra sıkılaşmadan önce ecstasy patlamasıyla bir nefes emdim. İçimden asit gibi bir his aktı ve büyüü bozdu. Boğazımda safra yükseldi ve başım döndü.

Midemi bastırmaya çalışarak, "Hayır, teşekkür ederim," demeyi başardım. "Bu benim açımdan bir hayır demek."

"Gördün mü?" Govam dedi ki. "Git yeteneklerini adamın üzerinde kullan. Bu durumu pek iyi idare edemiyor ve düzgün görünmesi gerekiyor."

Sonassa kaşlarını çatarak bana baktı, bakışları artık vücudumda geziniyordu. "Eğer baştan çıkarılamazsa, partilerde nasıl yola getirilecek?"

"Benim sorunum değil." Govam ona dik dik baktı ve Denski'nin arkamdan "Umarız" dediğini duydum.

Sonassa büyüyle Jedrek'e vurduğunda, Jedrek hemen gevşedi ve yüzünde aptal bir gülümsemeyle uysallaştı. "Ah, evet, bu daha doğru. İşbirliği yaptım..."

Onu kendisi soydu, elini başının üstüne koymasına ve başını vücudundan aşağı itmesine izin verdi. Gözleri hep benim üzerimdeydi, dizlerinin üzerine çökerken kurnazca gülümsüyordu.

"Evet," diye mırıldandı Jedrek, başı geriye düştü. "Bu doğru. İşbirliği yaptım. Bu daha iyi."

Bu Jedrek için utanç verici bir sikiş değildi. Bu çok açıktı. Bu sadece sikişmekti. Köydeki iblislerle o kadar sık birlikte olmuştu ki

bu dikkat dağıtma olayından çok mutlu olduğu belliydi.

Soyunmayı bitirmek için tiksintiyle arkamı döndüm ama Sonassa "Ona izlet" diye seslendi.

Govam, küvete girebilmem için elini uzatarak, "Bu benim dosyamda yoktu," dedi.

Jedrek'in yüksek sesli inlemelerine eşlik eden şapırtıları tüylerimi diken diken etti. Belli ki bilerek gürültü yapıyordu ve Jedrek bu yüzden ondan daha çok hoşlanıyordu. Adam suya girdikten sonra, kadın el işine geçmiş olmalı, çünkü suyun şırıltısı adamın inlemelerine ve homurdanmalarına eşlik ediyordu - bir noktada adam inledi. *İnledi!* Ne oluyor lan?

"Her şey boyunca bunu sürdürmek zorunda mı?" Bir ara görevliler saçlarımı köpüklerle ovarken sordum. Film müziği olmasa banyo gerçekten de hoş olabilirdi. Beni iğrendiren asıl eylem değildi - ne de olsa şatoda bulunmuştum; bu tür şeylerin nasıl olduğunu biliyordum - asıl mesele adamın bunu hak ettiğini düşünmesiydi.

Govam yanımda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onlara doğru bakıyordu. Yüz ifadesi karanlıktı. Cevap vermedi ama kendisi de durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

"Seni etkiliyor mu?" Sudan çıktıktan sonra sordum. Görevliler beni kurulamıştı ve perde olarak kullanılması gereken kabarık pembe bir elbise giydiriyorlardı. Etrafına kılıç bağlamışlardı, bu da tüm kıyafeti marjinal olarak daha katlanılabilir kılıyordu.

Govam bana baktı; hâlâ yakındı ama yan tarafa bakıyordu, çıplaklığıma bakmama nezaketini gösteriyordu.

Kaşları havaya kalktı.

"Seksi büyü," diye detaylandırımdı. "Seni etkiliyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Denski, Jedrek'in yanında durarak. Görevliler sandıkta onun bedeninde bir pantolon ararken Sonassa onun kendisini ellemesine izin veriyordu. "Onların gücü bizimkinden daha büyük olmadığı sürece olmaz. Ki bu çok nadir görülen bir durum, değil mi Sonassa? Senin türündeki iblisler en çok keseli sıçan şekil değiştirenlere mastürbasyon yapmak gibi önemsiz işlerde kullanılır."

"Onunla evlenmek senin için hoş olmayacak, değil mi küçük ejderha?" Sonassa, Denski'yi görmezden gelerek boğucu bir sesle bana sordu. Görünüşe göre çeşitli iblis grupları birbirlerinden hoşlanmıyordu. En azından birlikte çalışmak zorunda olanlar. "Seni havaya sokacak bir büyü olmayacak. Sanırım bir varis yaptığında seni tutmak zorunda kalacak. Tabii benimle arkadaş olmazsan,

Elbette. Ekselanslarının kulağı bende. Eğer isterseniz düğünü erteleyebilirim..."

Kanım dondu. Yaptıkları şey bu muydu? Bizi bir düğüne mi hazırlıyorlardı?

"Ekselanslarının kulağı mı?" Denski ofladı. "Bırak kulağını, majestelerinin sikine bile erişimin yok."

Sonassa ters ters baktı ama yorum yapmadı.

Bir süre sonra tekrar yürümeye başladık ve Jedrek'in tekrar tekrar sormasına rağmen bize nereye gittiğimizi söylemediler. Koridorlar ilerledikçe daha da güzelleşiyor, kraliyet ailesine ait olduğu belli olan bir yere dönüşüyordu. Dolion kendisi için önemli olan alanlara dikkat etmiş ve geri kalanını açıkça görmezden gelmişti.

Bir dizi çift kapıdan geçerek altın ve krem rengi duvarları, büyük bir kristal avizesi ve zemini süsleyen kocaman bir halısı olan geniş bir odayla karşılaştık. Kırmızı minderli tabureler, koltuğu ve arkası mor kumaşla kaplı büyük bir altın tahtın -boş- bulunduğu yükseltilmiş bir kürsüye kadar uzanan bir yürüyüş yolunun her iki yanında sıralanmıştı. Yanında mor ve kırmızı kumaşlarla örtülü iki altın direk yükseliyordu. Oldukça etkileyici olduğunu söylemeliyim. Nyfain'in kalesinde bir taht odası olup olmadığını bile bilmiyordum. Muhtemelen, diye düşündüm ama hiç görmemiştim.

Govam beni kürsüye doğru yönlendirdi ve sonra durdu. Jedrek yanımda durmaya yönlendirildi ve muhafızlar etrafımıza dağıldı, Sonassa sırtımayı ve gülümsemeyi tamamen bıraktı.

Etrafıma bakarken kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim, ayrıntıları fark etmekten çok öfkeli kalbimin göğsümden kopup yere çarpmasını engellemeye çalışıyordum. Ne olacağını beklerken midem düğüm düğüm olmuştu.

Kapı açıldı ve Govam ve muhafızları gibi bol siyah üstler ve parlak çizmelere kadar inen dar siyah pantolonlar giyen bir avuç muhafız içeri alındı. Tahtın etrafına yayıldılar, birkaç önümüzde durdu, Dolion dünyadaki tüm kibir ve kendini beğenmişlikle dışarı çıkmadan önce. Uzun mor kadife pelerini, kenarları kabarık beyaz kürkle kaplı olarak arkasında yerde sürükleniyordu. Onu iki iblis daha takip etti ve uzaktan kokularını alabiliyordum. Küflü ve iğrençlerdi ama güçleri İblis Kral'inkinden çok da aşağı değildi. Derileri aynı mavi tondaydı ve benzer boynuzlar şakaklarından uzağa doğru kıvrılıyordu.

Dolion kürsüye çıktı ve pelerinini etrafında sallayarak oturdu. Diğerleri onun yanında, bir basamak aşağıda yerlerini aldılar. Hiyerarşi aptallar için bile açıktı.

Etrafımızdaki tüm muhafızlar eğilip başlarını indirirken Govam'ın elleri dirseklerimde sıkılaştı. Tutuşu beni itaatkâr duruşa uymaya zorladı.

Sikerim böyle işi. Ejderham kontrolümü ele geçirmeye çalışarak elimde çırpındı. O eşek herife boyun eğmeyeceğim.

Bu eşekler için bir hakarettir. Dişlerimi sıktım ama başımı eğerek kirpiklerimin arasından bakarak derin bir selam verdim.

Dolion bir dirseğini sandalyesinin koluna dayamış, keskin bakışlarla beni izliyordu. Boyun eğdiğimi görmek istiyordu.

İçime ateş düştü. Onu öldürebilirdim; yapabileceğimi biliyordum. Gücüm vardı. Gücüm vardı. Daha da önemlisi, öfkem vardı. Aileme yaptıklarından dolayı *geçmişten* gelen bir öfke. Köyüme. Öldürdüğü insanlar için. Eşime verdiği yaralar için.

Sebepler olduğu acılar için.

Hayvanım yüzeyin hemen altından yukarı doğru itildi. Govam'ın parmaklarının derime battığını hissettim; bir uyarı. Ya da belki de kendini hazırlıyordu.

Şimdi zamanı değil, zar zor dışarı çıktım, düşüncelerim Dolion'un gözleri kadar kırmızıydı. Onu öldürebilirdim ama hepsini öldüremezdim. Beni alaşağı ederlerdi.

Biliyorum, ejderham hırladı. Ama onu bir gün öldüreceğiz. Bir gün kafasını boynundan koparacağız, gözlerini oyacağız ve kalıntılarının üzerine işeyeceğiz.

Bu biraz fazla oldu. Ama bu durumda, katılıyorum.

İnanılmaz bir çabayla gözlerimi indirdim. Dizlerimi biraz daha bükтім. Teslim olmuş gibi davrandım.

"Güzel," diye duydum Govam'dan, bir fısıltıdan daha fazlası değildi. Elleri dirseklerimde gevşedi, dokunuşu artık neredeyse hiç yoktu. Öfkemin artmasını engelleyen tek şey, sesinin kendini beğenmiş ya da otoriter olmamasıydı; sanki bunu atlatmak için ne kadar çaba sarf ettiğimi biliyormuş gibi destekleyici bir sesi vardı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan elinin çekildiğini hissettim ve herkes yeniden ayağa kalktı.

"Yani." Dolion ince bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi. Jedrek'e de aynı değerlendirmeyi yapmadan önce bakışlarıyla beni süzdü. "Mutlu çift önüme çıktı. Yeni eviniz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Jedrek kıvrınarak Dolion'un gözlerini üzerine çekti. Hayvanını neden hâlâ serbest bırakmadığımı merak ettim. Belki de hâlâ Sonassa'nın büyüünün etkisi altındaydı. Eğer herhangi bir iblisin etkisi altındaysalar hayvanları serbest bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim.

"Aman Tanrım, şekil değiştiren," dedi Dolion, ince dudaklarına dokunarak. "Ne kadar güzel temizlik yaptığını unutmuşum."

"Kesinlikle öyle," dedi Dolion'un sağındaki iblis, boynuzları daha ince ve biraz daha kıvrıktı. "Onun hayvanı ne?"

Dolion gözlerini kıstı. "Bu köylerden geldi. O bilemez."

"İtaatkâr," dedi Govam.

"Hmm. Ben itaatkâr olanları severim," diye cevap verdi. "Ben itaatkâr değilim," diye homurdandı Jedrek.

"Ve hayalperest," diye ekledi Govam.

Gözleri parlayan Dolion dışında kürsüdeki iblisler keyifle güldüler. "Yakışıklı ve kuruntulu bir 'alfa'. Çok sevilen biri olacak. Büyüne nasıl tepki veriyor Sonassa?"

"Küçük bir kedicik gibi, majesteleri," diye cevap verdi ve küçük bir selam ekledi. "Bunu memnuniyetle karşılıyor. Köyündeki ibislere düşkün olduğu izlenimini edindim."

"Evet, onunla ilk tanıştığımda edindiğim izlenim buydu." Dolion tekrar dudaklarına dokundu. "Ona gerçekten uyan bir takım elbise al. Onu bu akşam yemeğe getir. Başka şekil değiştiren olmasın. Sadece o olsun. Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Sonassa, onun sorumluluğunu sen al. Denski'den daha faydalı olacaksın."

"Benim için zevk, efendim." Denski'nin yerini alırken kalçalarını salladı ve bunu yaparken ona kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. Görünüşe göre mahkûmlarla ilgilenmek genellikle daha yüksek seviyedeki iblisler için ayrılmıştı.

Dolion biraz öne eğildi ve Jedrek'e baktı. "Unutma, eğer işbirliği yaparsan sana iyi davranılır. Beni memnun edersen, şımartılırsın. Ancak beni memnun etmezsen kendini o zindandan daha kötü bir yerde bulursun, anlıyor musun? Yaşayacağın acının bir benzeri olmayacak."

Jedrek biraz doğruldu ve "Evet efendim," dedi. Göz ucuyla bana baktı ve yanaklarının yükseldiğini görebiliyordum. Bunun içinde bulunduğu cehennemden bir çıkış yolu olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de Dolion'un gözüne girmenin onu benimle çok daha hızlı evlendireceğini düşündü. Her neyse.

Bir sonraki görevinin ne olacağı konusunda hiçbir endişesi yoktu. Muhtemelen onları dört gözle bekliyordu.

Kendi kaderim hakkında endişelenerek kendimi kambur durmaktan alıkoydum. *Benim* için hangi görevlerin geleceğinden endişelendim. Onun iblisleri arasında dolaşırsam lanetlenirdim. Bu gerçekleşmeden önce birçoğu ölecekti.

Dolion parmaklarını şıklattı. "Sonassa, nereye gideceğini öğrenene kadar onun için geçici bir yer bul."

"Elbette majesteleri." Bir selam verdi ve büyüğü etrafımızda dönerek vücudumu yaladı ve bacaklarımın arasına yerleşmeye çalıştı.

Jedrek onun büyüğünün dokunuşundan hoşlanarak genişçe gülümserken ürperdim ve omuz silktilim.

Sonassa ona, "Haydi yavrum," dedi ama gözleri açlıkla beni izliyordu. Piliç peşimi bırakmıyordu.

Onlar giderken dişlerimi sıktım, savunmasızlık hissinden, tek başıma kalmaktan nefret ediyordum. O en kötüsüydu ama bu sert ve belirsiz yerde bana tanıdık gelen tek canlı gibiydi.

"Peki ya altın ejderhanın eşi?" Dolion sordu. "Herhangi bir sorun var mı?"

"O beladan başka bir şey değil, efendim," dedi Govam. "Ona göz kulak olmalıyız.

yakından. O baştan aşağı bir ejderha."

"Seni pis yalancı," diye bağırdım, öfkeyle dönerek. Dirseklerimdeki elleri beni yerimde kilitledi ve Denski hızlı adımlarla bize doğru geldi. Uzatılabilir sopası bir anda ortaya çıktı ve üzerime düştü. Bana tekrar vurduğunda acıya dayandım, beni korkutmaya, Jedrek'e yaptığı gibi beni sızlanan bir karmaşaya indirmeye çalışıyordu.

Üçüncü darbe karnıma isabet etti ve nefesimi kesti. Darbeyle birlikte eğildim ama dizlerimin bükülmesine izin vermedim. Denski geri çekildi ve sopasını bacağının yanına indirdi.

"Hmm, güçlü bir kız," dedi Dolion'un yanındaki erkek iblis. "Bir şekil değiştiren için oldukça güzel. Yine de kokusu..."

"Bu konuda bir şey yapabilir misin?" Dolion sordu. "Wyvern alfası tarafından sahiplenildi. Bağı koparmanın onun için yeterli olacağını sanmıyorum."

"Daha önce hiçbir ejderhanın çiftleşme bağına başarıyla koparmadık," dedi diğer iblis, parmaklarını önünde birleştirerek. "Şimdiye kadar sadece kurtlar. Ve daha zayıf olanları. Ama... en azından kokuyu en aza indirmeyi deneyebiliriz."

"Evet, bu bizim gücümüz dahilinde olabilir," diye kabul etti diğeri.

Ejderham ani bir panikle bağı tutunarak aşağı inmeyi düşündü.

Her şeyinizle Nyfain'e tutunun. Onları almak istemiyoruz

ve bir şekilde bağlantımızı kopar. Burada aklımızı başımızda tutan tek şey o.

"Tutun onu," dedi Dolion, kürsüdeki iki iblis basamaklardan aşağı bana doğru süzülürken, yüz ifadeleri aynı derecede kararlıydı.

Muhafızlar kollarımı ve yanlarımı kavradı, her iki tarafta üçer tane vardı ve Govam dirseklerimi sıkıca tuttu, parmakları içeri girdi. Diğer muhafızlar da yaklaştı - henüz beni yakalamadılar ama yakalamaya hazırdılar. Güçlü iblisler bana yaklaştıkça büyüleri derime işliyor ve adeta kemiklerime delikler açıyordu.

"Hayır," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, aniden bastıran acıyla. Hayal bile edilemez. Mantıklı zihnimi hızla uzaklaştırıyordu. "Hayır!"

Muhafızların elinde çırpındım. İblis büyüleri daha da derine inerek göğsümü tırmalıyor, Nyfain'le olan bağlantımı arıyordu. Omurgam büküldü ya da en azından öyle hissettirdi, kendi üzerine eğildi. Büyü daha da derine inerek vücudumun her santimine acı patlamaları gönderdi.

Çığlık attım, gözlerim kapalıydı. Vücudumun her tarafındaki ellere tekme attım ve çırpındım. Gücüm etimi ve kemiğimi parçalayarak dışarı fırladı. Yanımdakiler kopup gittiler ama ejderham Nyfain'in gücünü çektikçe yerlerini daha fazlası aldı. Fıskırma hemen geldi ama acımı azaltmaya yetmedi.

Siyahlık görüş alanıma giriyordu ve onlar bağımızı aradıkça acı daha da artıyordu. Kesip biçiyorlardı. Beni ters yüz ettiler.

Küçük bir gıdıklanma bağı endişelendirdi ve içimdeki dehşet yeniden kanamaya başladı.

Her şeyinizle ona tutunun, diye feryat etti ejderham, onu korumak için bağın etrafına sarıldı. *Acıya katlan. Onu kaybetmenin yanında bu hiçbir şey. Bizi ayırmalarına izin verme.*

Gıdıklanma arttı, ısındı. Büyüyor. Parlıyor.

Ama iblisler değildi. Bağ aracılığıyla bize ulaşan Nyfain'di. İhtiyacımız olan zamanda bize yardım etmeye çalışıyordu.

Hayır, yardım etmeye çalışmıyordu, yapabileceği tek şekilde bizi korumaya çalışıyordu.

Varlığı bağın içinden fıskırdı. Bir şekilde neler olduğunu anlamış olmalıydı, çünkü varlığıyla birlikte kristal berraklığında bir emir geldi: *Bana teslim ol.* Bilincimi kendisine doğru çekti. Beni kendine kilitledi, bir bağ aracılığıyla yapılabileceğini fark etmediğim bir şeydi bu. Ve sonra gücünü, özünü etrafımıza sardı.

Tereddüt etmedim ya da karşı koymadım. Onun baskın büyüüne kapıldım ve beni tamamen tüketmesine izin verdim. Gözlerimi kapattım ve onun yuvarlanan, çalkantılı gücünün güvenliğine sürüklendim.

İblislerin büyüünden kaynaklanan acı derinlere indi ama sonra nefes kesen bir zevke dönüştü. İçimde kıvrılıp çekirdeğime yerleşirken nefesim kesildi, sonra inledim.

İçine yaslan, dedi ejderham, bağı korumasını güçlendirerek. *Kendini ona ver, bedenini ve ruhunu.*

Sorun değil.

Bir başka acı dalgası beni şok etti ve hızla göz kapaklarımı çırpıştıran bir coşku dalgasına dönüştü. Hatıralar sel gibi aktı - bükülmüş çarşaflarda sıcak geceler, içimde hareket ettiği yavaş, şehvetli sabahlar. Onları bir fanteziye dönüştürdüm, sadece beni beslediği zevke odaklandım. Yalnızca *ona*.

Arkama yaslandığımı, dizlerimi açtığımı, o kalçalarımın arasına daldığında dilinin ateşli etimi yaladığını hayal ettim. Yukarı doğru devam ederken inledim, avuç içleri dizlerimin iç kısımlarını bulup onları daha geniş itti. Geriye doğru eğildim ve ona daha fazla erişim sağladım.

Bir acı beni irkiltti, neredeyse o andan koparacaktı.

Dişlerinin etimi parçaladığını, beni acımasızca işaretlediğini hayal ettim. Ama sonra dili o noktada dönmeye başladı, zevk içimde kıvrıldı ve amımın zonklamasına neden oldu. Isırarak ve emerek vücudumda ilerledi, işaretleriyle canımı acıttı ve sonra onları lezzetli bir zevkle sardı. Vücudu üzerime bastırarak beni sert zemine hoş bir şekilde hapsetti.

Bir kırbaç darbesi etime saplanırken balonum bir an için yalpaladı. İblisler beni döverek gevşetmeye çalışıyorlardı.

Daha fazla, Nyfain, diye düşündüm umutsuzca, kendimi tekrar onun bakımına bırakarak. Kendimi onun altında kıvrılırken hayal ettim ve bu arzularımı bağla besledim. *Evet, Nyfain, al beni.*

Sert, zonklayan zevk geri geldi ve sert aletin kaygan seksimin arasına sürtünerek içeri girdiğini, beni patlama noktasına kadar doldurduğunu hayal ettim. Lezzetli bir sızı.

Daha sert, Nyfain, dedim acı yoğunlaşmaya başlayıp fantezimi yok etmekle tehdit ederken. *Çabuk, daha sert.*

Zevk arttı, zihnim bunu onun içime girmesine dönüştürdü. Daha derine. Odağımı dolduruyordu. Kalçaları benimkilere çarpıyor, acı veren zevk bedenimi sıkıyordu. Sırtını yokladım, yara izlerini şeritler halinde hayal ettim.

altın pullardan. Sikini içime soktu ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona çarpmak için sallandım.

Acı hâlâ fantezinin içinden süzülüyor, küçük vahamı, onun üzerimdeki hâkimiyetini tehdit ediyordu. Kırbaçlar ve iblis büyüğü etimi kemiklerimden parça parça koparıyormuş gibi hissediyordum.

Lütfen, Nyfain, diye yalvardım, bu saldırıya dayanamıyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. *Yardım et bana, Nyfain, lütfen!*

Bağ aracılığıyla beni tutuşu ölümcül bir tutuşa dönüştü.

Cevap duygusu açıldı: *Benim!*

Sanki altın ejderha şaha kalkmış ve kanatlarını üzerimize açmış gibiydi. Gücü, iblislerin bağımızdan kopardığı gevşek ipleri titreştiriyor, her şeyi yeniden birbirine dikeyordu. Beni o kadar çok kırmış ve yeniden yapmıştı ki, bu noktada kas hafızası gibiydi.

Sert aleti içime girerek acıyı geri püskürttü. Zevkin sert eziciliğiyle mücadele ediyordu. Göğüslerimin tepeleri onun sert göğsüne sürtünüyordu. Sırtını kaşdım ve zevk kükremesini duydum. Duygular içimde zonkluyordu, daha sert, daha hızlı, daha büyük ve sonra patladım, orgazmımla haykırdım ve ona sarıldım, duygular o kadar canlıydı ki kesinlikle gerçek hissettim.

Zihnimin gözünde, sırtında parıldayan altın pullardan oluşan iki çizgi canlandırmaya devam ettim. Tereyağı sarısı güneşte parlayan koruyucu kanatlarını, bir gün yeniden Wyvern'ün gururu olacak büyük altın ejderhayı hayal ettim. Hepimizi gururlandıracaktı. Bağ boyunca rahatlatıcı bir uğultu titreşti ve karanlığa daldım.

YEDİ

OceanofPDF.com

FINLEY

SOĞUK TAŞ, aşırı sıcak olan önüme karşı hoş bir rahatlama oldu. Dolion'a sunulmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Büyülü peelinglerinin acısından bayılmıştım. Kırbaqlama mı? Dayak mı?

Görünüşe göre, üçünü de yapmışlar.

Amaçları beni öldüresiye dövmek değildi, ama bayılmasaydım, tam olarak böyle olacaktı.

İradesini güçlü bir fiziksel varlık olarak kullanabilen ve gücünü beslemek için inanılmaz güçlü bir alfa ejderha eşine sahip olan benim gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamış gibiydiler. Bana feryat ettiler ve sanırım Nyfain'in güç artışının yardımıyla irademle sert bir şekilde saldırdım, kestim, bıçakladım ve sakatladım.

Onları biraz korkutmuştum.

Beni bayıltmaya çalışarak tepki verdiler. Sonunda başardıklarında, iyi bir önlem için beni biraz daha dövmüşlerdi. Onları çekip çıkaran Govam'dı ve pis kokuyu gidermek için başka bir şey denemeleri gerektiği konusunda herkes hemfikir. Sihirleri işe yaramayacaktı.

Teşekkürler.

Bütün bunları kulakları çok iyi işiten ve kulak misafiri olmayı bir sanat haline getiren Vemar'dan ikinci elden duymuştum. Büyük çıkışından önce Jedrek'i bir süreliğine bıraktıklarında Govam'ın bir muhafıza bundan bahsettiğini duymuştu. Belki de Jedrek'in beni sakinleştirebileceğini falan düşünmüşlerdi. Gerçekten hiçbir fikirleri yoktu.

Dolion'un Büyük Dalaveresi'nden sonra kendime gelmem üç gün sürmüştü ve sonra subaylar beni zindanın en üst katına sürükleyip bağladılar.

arka köşedeki kırbaç direğine bağladılar ve bir kez daha denediler. Bu piçler de iyiydi. Nyfain'in beni orgazma ulaştırmasına yetecek kadar canımı yaktılar, sonra tekrar yapmadan önce iyileşmem için bir iki gün verdiler. Ölene kadar dövülme tehdidi nedeniyle irademle kasıtlı olarak saldırmayacağımı biliyorlardı.

Hayatım artık acıdan ibaretti ama Nyfain bunun her zaman zevkle karışık olmasını sağlıyordu. Şu anda ne kadar çılgın bir öbür dünyada yaşıyordum. Korkunç ama aynı zamanda iyi. Lanet olası bir kâbus... ve o anda enfes bir hayal.

Tüm işkencelere rağmen bir kez bile kılıca uzanmamıştım. Tehlikenin doruğunda ya da prangaları değiştirirken ve ayıracak birkaç saniyem varken değil. Muhtemelen bu yüzden hala belime sarılıydı. Kırbaçlamak için çıkarırlardı ve sonra kıs kıs gülererek geri verirlerdi.

Ha-ha, şerefsizler. Bu güzel kılıcı nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Komik şaka.

Muhafızlar işlerinden o kadar zevk alıyor gibi görünmüyorlardı, emirlerini yerine getirmeden önce kılıca dikkatle bakıyorlardı. Bu yüzden onları daha çok sevdim.

Kırbaçlanmaktan döndüğümde rahatlamak için tuttuğum Nyfain'in mektubunu elimle sıktım. Govam söz verdiği gibi giysilerimi geri getirmişti. Nyfain'in mektubunun yerine Govam'ın mektubunun hangi taşın altında saklı olduğunu gösteren bir not konmuştu. Bazıları hücrenin arka tarafında gevşek duruyordu ve birinin altında biraz derin bir delik vardı.

Govam'ın neden bazı konularda bu kadar soğukkanlı, bazı konularda ise yalancı bir bok çuvalı olduğunu bilmiyordum. Zihin yıkama, muhtemelen. Tutsakları kırmanın bir yolu. Tetikte olmak zorundaydım. Burada nezaket yoktu. En azından iblislerden gelmiyordu. Aksini düşünmeme izin veremezdim.

Jedrek hücrenin köşesinde oturmuş, bacaklarını yukarı çekmiş ve kollarıyla sıkıca sarılmış bir halde, "Bunu kendin yaptın, biliyorsun," dedi. Saçları dağınıktı ama yeni kesilmişti, giysileri sade ama yeni yıkanmış gibiydi ve üzerinde kir izi yoktu.

"Gerçekten mi?" Vemar'ın hücresinde omzunu parmaklıklara dayamış oturduğunu ve dinlediğini görünce sordum. Diğer birkaç kişi de parmaklıklarına yaklaşmış, saman ya da giysi hışırtıları dışında çoğunlukla sessizdi. İblisler ne zaman "beni neşelendirmek" için onu geri getirse, Jedrek'le atışmamın bir eğlence kaynağı olduğundan oldukça emindim.

"Onlara cevap vermeyi bırakırsanız, sizi dövmek ya da kırbaçlamak için hiçbir sebepleri kalmaz... ya da her ne yapıyorlarsa."

"Biliyor musun, işte tam da bu yüzden zoraki ilişkimiz zamanın testine dayanacak. İşlerimle ilgili detaylara dikkat etmen. Konuştuğumda beni gerçekten *dinlediğini* hissediyorum, anlıyor musun? Hayatımda neler olup bittiğine gerçekten dikkat ediyorsun."

"Alaycılığın biraz kalın."

"Birazcık mı? Huh. Gerçekten üzerine koyduğumu sanıyordum." Elimi yüzümü kaşımak için kaldırmayı düşündüm... ama bu canımı yakacaktı. Şu an için kaşıntıyı acıya tercih ederdim. Üzerimi örten kumaş parçası vücudumun etrafında lime lime olmuştu. Sadece gerçekten düşecek kadar harap olduğunda değiştiriyorlardı. Çıplaklığı önemsemeyi bırakmıştım. Gerçekten bir anlamı yoktu. "Beni kırbaçlıyorlar Jedrek, çoğunlukla. Çünkü çok önemsemediğini biliyorum - bu arada daha fazla iğneleme. Bazen de beni bıçakla kesiyorlar. Bir ara uğramalısın. Gerçekten kalabalık çekiyorum. Subaylar yaydığım gücü içlerine çekiyorlar, bir de zevk arayanlar var, ben yaptığımda boşalıyorlar, duygusal çalkantı ve acı arayanlar, tam bir cazibe merkeziyim. Ve hayır, bu karşılık vermekten kaynaklanmıyor. Onlar benimle konuşmuyor, ben de onlarla konuşmuyorum. Gardiyanların aksine, subaylar güç için can atarlar. Onunla yaratıklarını yaratıyorlar ve sonra da sürekli içtikleri bir tür içkiyle kutluyorlar. Tam bir parti."

"Onlarla dalga geçtiğini duydum. Memurlarla yani."

"Bunu nereden duydun?"

"Özür dilerim, Garip Hanım," diye seslendi Vemar. "Birlikte kırbaçlanırken söylediğin şeylerin komik olduğunu düşünmüştüm. Bu konuda hıyarlık yapacağını bilmiyordum."

Bazen aynı anda birden fazla kişiyi getiriyorlardı. Vemar, ortak işkence seansımız için etrafta dolaşan insan sayısı konusunda çok şaşırılmıştı ve sonunda orgazm olduğumda daha da şaşırılmıştı. Bana "Tuhaf Kadın" demeye devam etti. Onu gerçekten suçlayamazdım.

"Bu daha yeni bir gelişme," dedim ağzımın kenarından küçük bir salya akarken. Bunun için endişelenmedim. Kandan daha iyiydi. Ya da belki *de* kandı. İyileşme sürecinin bu noktasında bunu söylemek gerçekten zor. "Ne yaparsam yapayım beni oraya getirmeye devam edecekler. Arkadaşlar arasında küçük bir şakalaşmanın ne önemi var?"

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm," dedi Vemar.

Jedrek, "Benim yaptığım gibi işbirliği yaparsan iblis mahkemesinde vakit geçirebilirsin," dedi. "Onlarla birkaç gece akşam yemeği yedim. Giyinip kuşandım, gerçek yemekler yedim ve... güzel bir gece geçirdim. Gerçekten o kadar da kötü değildi."

Bir an için içimdeki havanın boşalmasına izin verdim. Bu kelimeleri - "iyi geceler"- birkaç kez kullanmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla, adam aslında elden ele dolaşıyordu. Buradaki seks partileri Nyfain'in kalesindekiler kadar kontrolsüz görünmüyordu ama Jedrek'in bir gecede bir ya da birden fazla partneri oluyordu. Aynı anda birden fazla kişiyle birlikte olmuyormuş gibi görünmüyordu ama yine de fitilini birden fazla muma daldırıyordu.

Ve bunun harika olduğunu düşünüyordu. Tıpkı köydeki barda olduğu gibi, o da bu saçmalıklara katılmaktan mutluluk duyuyordu. Hatta seksi büyüye ihtiyacı olmadığı için övünüyordu.

Çok sevilen biri olduğu ortaya çıkmıştı. Egosu tavan yapmıştı, özellikle de ben hâlâ burada, kirli, kanlı ve tuvalet olarak bir kova kullandığım için.

"*Güzel bir geceyi* neyin oluşturduğuna dair farklı yorumlarımız var," dedim kuru bir sesle. "Söylediklerim hakkında düşündün mü?"

"Ne, harita yapmak ve onları gözetlemek hakkında mı?" Homurdandı. "Neden, sonum senin gibi olsun diye mi? Tanrıça tarafından yok sayılan bu hücrede oturmamın tek nedeni moralini düzeltmek. Yaklaşan partilerden birine katılmanı istiyorlar - sorun çıkarmadan. Onlara bunun aptalca bir iş olduğunu söyledim. Tek yaptığın sorun çıkarmak. Her zaman yaptın."

"O zaman beni neden istiyorsun?"

"Herkes seni istiyor. İblisler bile seni istiyor. Birçok hatana rağmen, çok yakışıklısın. Sana sahip olmak niyetindeyim."

"İyi ama sonsuza kadar burada kalmaya niyetli misin? Çünkü haritaları çıkarmaz ve bir çıkış yolu bulmama yardım etmezsen burada öleceğiz."

"İblis kral istediğini aldıktan sonra bizi serbest bırakacak." Jedrek saçlarını düzeltti, gerçi bunun ne işe yarayacağını düşünüyordu, bilmiyordum.

"Jedrek," dedim, eğlenmekle inanılmaz derecede sinirlenmek arasında bir yerde. "Onun ne istediğini düşünüyorsun?"

"Ona vaat edilen şey. Benim ilk çocuğum."

Hayal kırıklığı galip geldi. "Aptal falan mısın sen? *Çocuğunu* korkunç bir iblise sunduğun gerçeğini unutalım. Bir çocuktan ne istesin ki? Ne isterse çalışıyor. Ki onlar da yetişkin,

Jedrek. Ejderha yetişkinler. Peri yetişkinler. Şekil değiştiren yetişkinler. Çocuk istemiyor ve gitmemize asla izin vermeyecek. Beni kırmaya çalışacak, Nyfain'e zarar vermek için beni kullanacak, sonra da beni öldürecek. İkimiz de buradan çıkamayacağız. Eninde sonunda tükeneceksin ve sonra da öldürüleceksin. Bana bilgi vermelisin ki bizi buradan çıkarabileyim."

"Ve ne yapacaksın?" diye alay etti. "O izbe köye geri mi döneyim? O altın ejderhanın krallığı sallanıyor. Yok oldu. Artık altın bile değil ve uçamadığımı duydum. Bir ejderha prensi. Geri dönecek bir şey yok."

"Peki, o zaman diğer şekil değiştiren krallıklardan birine git. *Herhangi bir yere* Jedrek. Bu iğrenç zindanda sıkışıp kalmak yerine özgür olacağın başka bir yere git."

"Sen olmasaydın bu iğrenç zindana düşmezdim." "Oh tanrıça bana yardım et, yapamam-"

"Vazgeç," diye seslendi bir kadın. "İçinde bulunduğu durumun gerçek yüzünü görmek istemiyor. Onun gibi birkaç kişi tanıdım. Hepsi kurttu, belki o *da* kurttur." Sesinde tiksinti vardı. "Onun gibiler gerçeği görürse, kırırlılar. Fantezilerinde yaşamak onlar için daha güzel."

"Beni fantezilerine hapsedmesi çok kötü," diye mırıldandım, ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bana bilgi vermek için en uygun noktadaydı. Ondan korkmuyorlardı. Neredeyse hiç muhafız olmadan benim gidemediğim yerlere gitmesine izin veriliyordu. Bilgi almak için ona ihtiyacım vardı.

Sadece onu öldür ve bu işi bitir, diye düşündü ejderham kızgınlıkla. Bu bok çukurunda daha ne kadar kalacağımızı kim bilebilir? Onunla durumu daha da kötüleştirmemize gerek yok. Suçu işkencecilerin üzerine atalım. Eminim birkaç kişiyi öldürmüşlerdir.

Ona doğru bir kez bile bakmamışken işkencecilerin onu öldürdüğünü düşüneneceklerinden şüpheliyim. Özellikle de kanı üzerime bulaşmışsa.

Bazı riskler almaya değer, diye yanıtladı.

Botlar basamaklara sürtündü ve iç çekip gözlerimi kapattım. Lanet olsun, muhafızlar geliyordu. Onların ayakkabıları basamaklarda subaylarınkinden farklı bir ses çıkarıyordu.

İnsanları iblisler için almaya gelmişlerdi. Yazık oldu aslında, ama en azından Hadriel ve diğerlerinin partileri atlamasına izin verilmişti.

Çoğunlukla kendi hallerinde olsalar da, gerçek partilerde ne hissettiklerinden bağımsız olarak, mahkumların gitmekten mutlu olmadıklarını biliyordum. Onları teselli etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim. Bu beni nostaljik yaptı

Hadriel, Nyfain'in şatosundaki herkes için hayatı daha parlak hale getiren kolay bir yola sahipti. O benim soytarımdı ve eğer burada benimle birkaç dakikadan fazla konuşacak biri olursa, onların soytarısı olmaya çalışabilirdim.

Başımı çevirip diğer yanağımı sert taşın üzerine koydum, böylece kimin alındığını görebiliyordum. Daha iyi görebilmek için vücudumun herhangi bir yerini oynatmaya cesaret edemedim. Kırbaçla son dansımdan sonra çok erkendi. Çok çabuk iyileşmiştim ama acımı hafifletecek kadar çabuk değil. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bazı yara izlerinden kaçınmak için yeterince hızlı iyileşmedim. Bakımlarında çok agresiftiler. Acımı hissetmek için fazla gayretliydiler. Hızlı iyileşmemin tek anlamı, diğerlerine yaptıkları gibi birkaç günde bir değil, neredeyse her gün beni dövmeleiydi.

Govam ve Denski yanlarında başka muhafız olmadan inmişler. Hah. Yani ejderhalar için gelmiyorlardı.

Muhafızların neden gönderildiğini merak ediyordum. Seks iblisleri herkesi kontrol altında tutmakta çok daha iyiydi. Sonra tekrar, subaylar yarattıkları için ölü bedenleri kullanıyorlardı ve Dolion halkını umursamadığını açıkça belirtmişti. Belki de muhafızların ölüsü de dirisi kadar işe yarıyordu.

"Şuna bak Jedrek, buradan çıkış biletin." Başımı çevirdim ve tekrar diğer tarafa baktım. Onların yaklaştığını görmek gibi bir arzum yoktu. "Ne dediğimi unutma."

Hücre parmaklıklarının hemen diğer tarafında durdular, botları taşa sürtünerek varlıklarını duyurdu. Jedrek öne doğru eğildi ama ayağa kalkmadı.

Govam, "Duyduğuma göre son zamanlarda seni her gün alıyorlarmış," dedi.

"Benimle konuşuyor olmalısın, yoksa sevgili Jedrek benden bir şeyler saklıyor."

"Onu öldürecekler," dedi Vemar kimseye özellikle söylemeden. "Karartmaya doğru gittiğimizi biliyorum ama bu hızla devam ederlerse, o küçük tatlı ejderhayı öldürecekler. O zaman partileri ne kadar eğlenceli olur ki?"

Anladığım kadarıyla karartma, Nyfain'in sükûnet dediği şeydi. Subaylar, Wyvern'deki Yasak Orman'da ve bilinmeyen yerlerde serbest bırakmak için tüm sapkın yaratıklarını yarattıktan sonra oldu. Görünüşe göre tek şanssız olanlar biz değildik, ancak bu konuda herhangi bir ayrıntıya sahip değildim. Kırbaçlama direğinden sürüklenerek götürülürken kısa bir konuşma parçasına kulak misafiri olmuşum. Yaratılış eylemi, bir çok insanın gücünü

Bu yüzden işlerini bitirdikten sonra büyük bakır teneke kutudaki içkiyi içtiler ve sonra da yorgunluktan bayıldılar. En azından ejderhalar böyle düşünüyordu. Kulak misafiri olmakta Vemar kadar iyiydim. Yapacak başka bir şey de yoktu zaten.

"Hayır, beni öldürmezler." Tekrar burnumu kaşımayı düşündüm. "Beni kırabileceklerini düşünebilirler ve çok iyi bir çaba gösterdiklerini söylemeliyim. Yine de olmayacak. Siktir et onları."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Vemar, "Sanırım sizden hoşlandım, Garip Hanım. Sanırım senden çok hoşlanıyorum."

Saf olmasının yanı sıra, Vemar'ı memnun etmek kolaydı.

"Erkek için buradayız," dedi Govam, parmaklıkların diğer tarafına yerleştiğinden beri yerinden kıpırdamamıştı.

"Evet, maiyetin olmadan ortaya çıktığında bunu anlamıştım. Yine de sen onu yakalarken beni alıkoyması için birini göndermemelerine şaşırdım."

"Savaşacak durumda değilsin."

"Bir hanımefendinin kusurlarına işaret etmek kibarlık değildir."

Kilit yana kaydı ve Denski kapıyı çekip açarken metal inledi. "Sen oradaki. Hadi," dedi Denski, sesi sertti.

Jedrek bana öyle bir baktı ki, "*Gördün mü?*" dedi. *İşbirliği yaptığım için bana iyi davranılıyor.*

"Yanlış katta," diye seslendi biri. "Onun onlarla bu kadar kolay gittiğini görmek beni öfkeliendiriyor."

"Keseli sıçanlar için zeminleri yok," dedi bir başkası, bu yorum kahkahalarla karşılandı.

Üçüncü bir şekil değiştiren, "O pis kurtların yanında olmalı," diye alay etti.

"Neden şimdiye kadar onu öldürmedi?" diye sordu ilk ses. Bu sık sık tekrarlanan bir soruydu. "Bir sürü muhafızı ve bir subayı öldürdü. Yeteneği var."

"Şimdiye kadar onu öldürmüş olurdum," dedi Vemar.

Denski sabırla, "Ve şimdi onun yanına yaklaşmana izin verilmeyecek, Vemar," dedi.

"Zaten yanına yaklaşmama izin verilmeyecekti. O bir ödül. Çok kurnaz.

Ben bir kafesin içinde, yeni efendisinin kolunda onu izliyor olacağım."

"Hepiniz burada çürüyüp gideceksiniz," dedi Jedrek alçak bir ses tonuyla. Kelepçeler bileklerine takıldı.

Deri gıcırdadı ve Govam'ın botlarının kırıştığını görmek için başımı diğer tarafa çevirdim. Bana daha yakın olmak için çömeldiğinde dizleri ve elleri görüldü.

"Seni kırbaçladıklarında neredeyse hiç konuşmadığını ya da ağlamadığını duydum," dedi. "Ayrıca sizi almaya geldiklerinde onlara küfretmiyorsunuz. Sizi naklettiklerinde onları azarlamıyorsunuz... Acıyı metanetle karşılıyor ve sizi hücrenize geri koymalarına izin veriyorsunuz."

"Bunların çoğu doğru, ama daha önce mübarek nişanlığım beni suçladığı gibi, ara sıra onlara ateş ediyorum. Monotonluğu kırıyor."

"Altın prensiniz size yardım ediyor."

"Ne dedi?" diye sordu biri.

"Şşş," diye yanıtladı Vemar. "Dinlemeye çalışıyorum."

Govam sesini daha da alçalttı. "Belki sana yardım etmeyi bırakırsa, memurlar seni bu kadar çok aramaz. Sana bu kadar sert davranmazlardı. Senden duramayacakları kadar çok güç alıyolar."

Nyfain'e durmasını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve denemek için içimde bir güç olduğundan da emin değildim. Bağlantımızdan zevk alıyordum. Bunu arzuluyordum.

Ayrıca, gardiyanların kas hafızası üzerinde çalışıyordum. Sakin bir şekilde yukarı çıkmak ve sakin bir şekilde geri dönmek onların bir ritme girmesini sağlıyordu. Beni hücreden belli bir şekilde çıkardılar, kelepçeleri taktılar, beni yukarı çıkardılar, kılıcımı çıkardılar - hepsi bir rutin haline gelmişti. Hazır olduğumda, bu rutini parçalara ayıracaktım ve bunun şoku bana bir fırsat verecekti.

Dövüşmek ve mücadele etmek zaten kimseye bir fayda sağlamıyordu. Diğer ejderhalar da bunu yaptı ve yine de kesilmiş olarak geri döndüler. Ne anlamı vardı ki?

Bir dizi yere değdi, ardından eldivenli bir el geldi, Govam onu görebilmem için alçaldı. Bakışları benimkine yerleşti.

"Seni buraya getirirken bana bazı sorular sormuştun ve ben hiç cevap vermemiştim," dedi sessizce. "Şimdi cevaplayacağım, hazır vaktimiz varken." Jedrek'e hücreden çıkması emredilince durakladı. "Beni öldürmeyi düşündüğünü biliyordum çünkü ejderhaları tanırım. Onların inceliklerini okumayı öğrendim. Her küçük hareketin ne anlama geldiğini anlamayı öğrendim. Bu yüzden bu işte öldürülmeyen tek kaptan benim."

"Henüz."

"Doğru. Henüz." Durakladı. "Bir ejderha olduğunun farkında olmadığın çok açık. Dediğim gibi, diğerleri gibi davranmıyorsun. Hiç yer değiştirmedin ama yine de içlerinde en tehlikelisi sen olacaksın. Bunu içinde görebiliyorum."

Sen. Pusuda bekleyen tehlikeyi görebiliyorum. *Görüyorsun*, koklamıyorsun. Bunun altın prensle bir ilgisi yok. Sen belasın, Finley."

"Beni bu yüzden bu kadar şevkle kırbaçlıyor olmalılar."

"Bu zindanda bulunan tüm şekil değiştirenlerden daha fazla güç yaydığını duydum. Perilerden sadece biri onlara aynı dozu veriyor, o da kız kardeşi yanındayken."

Demek zindanlarda güçlü bir peri varmış. Bunu bilmek ilginç. İblislerin onun gücünü bastırıp bastırmadığını merak ettim. Büyük ihtimalle. Dolion'un herkesi bu şekilde hizada tuttuğunu düşündüm. Bir adi herif için ne kadar kullanışlı bir büyü.

"Buradaki memurlar gücü her şeyden çok seviyor," diye devam etti Govam, sözleri ancak fısıltının üzerindeydi. "Acımasızlar. Ve olabilirler de. Parti iyiliklerini ve majestelerinin sapkın yaratıklarını sağlarlar, ama bunun dışında yalnız bırakılırlar. Burada olanlar, bir şekilde yardıma ihtiyaçları olmadığı sürece, çoğunlukla burada kalır. Kalenin geri kalanı tarafından kontrol edilmezler."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım ve bunu sindirmeye çalıştım. Başımı kaldırılabildiğim kadar kaldırdım ve onu biraz daha yakından incelemeye çalıştım.

Kontrol edilmediler mi? Yani isyanımın ve kaçışımın zamanlamasını doğru yaparsam, Dolion parti hediyelerini isteyene kadar kimsenin haberi olmayacak mıydı?

Muhafızların kaptanı bunu bana neden söylesin ki? *Ben*, diğerlerinden daha tehlikeli olduğunu düşündüğü ejderha.

Gözlerimi kısmıştım.

"Hiçbir yere gitme," dedim kollarımı yukarı çekip ellerimi omuzlarımla yanına birleştirirken. "Kalkmam gerek." Nefesimi içime çektim. "Bu berbat olacak."

Vücudumun üst kısmını yerden kaldırırken acı içimde titreşti. Sırtımdaki deri gerildi, taze kesikleri yırttı ve oluşan kabukları açtı. Geriye doğru ittim ve sonra dizlerimi altımda çalıştırdım, bacaklarım ağrıyordu, bükülmeye ve kıcımın üzerine düşmeye çalışmadan önce.

Acı, içime işleyen ve çarpmaya başlayan lezzetli bir zevk patlamasıyla kesildi. Vücudum boyunca kıvrıldı ve dudaklarımdan çıkmakta olan bir inilti kopardı.

Kahretsin. Kötü zamanlama diye düşündüm. *Tüm bu insanların önünde orgazm olmadan önce acele etsem iyi olacak.*

Döndüm ve oturdum, yakıcı bir acı tenime yayıldı. Tembel bir dilin gergin göğüs ucumda gezinmesi gibi bir his acıyla buluştu ve onu fethederek içimi sıcaklıkla ıslattı.

"Lanet olsun," dedim, vücudum çarpıyordu, bu sefer zevk akışını engelleyecek fazla acı yoktu. Nyfain'in bacaklarımın arasını açıp sikini içime sokuyormuş gibi hissettirmesi içimi ürpertti.

"Bir saniye," diye başardım, duvara doğru kaydım, zevkten nefesim kesildi. "Belki iki saniye..."

Ateşim daha da yükseldi. Coşkum arttı. Utanç duygum kontrolden çıkmıştı.

Sırtım duvara çarptı. Onu bacaklarımın arasında hayal ederken vücudumdaki nabız atışlarını zar zor düşünebiliyordum. Elleri üzerimdeydi. Aleti sertçe pompalanıyordu.

Zevki, diğer duygularla birlikte bağın içinden aktı. Sevgisi. Bağlılığı. Bana olanlara duyduğu öfke.

Boynumdaki iz, sanki sıcak ve ıslak bir dil üzerinden geçmiş gibi karıncalandı. Bacaklarım kendiliğinden doğruldu ve acı beni yiyip bitirdi, beni ısırdığı ve kendine ait olduğunu iddia ettiği anı hatırladım.

Orgazm boğuk bir çığlık attırdı, çenemi sıktı ve nefesimi çaldı. Titredim, hisler beni tüketirken içimde bir güç dalgası patladı.

Titreyerek, ağır ağır nefes alarak başımı bir an için duvara yasladım. Odanın sessizliği sağır ediciydi.

"Özür dilerim." Yutkundum. "Bunun için üzgünüm..."

Govam boş bir suratla, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Belli ki iblis kralın önünde neler olduğunu anlamamıştı ve kimse ona subayların kırbaçlanmasını nasıl karşıladığımı söylememişti. Artık biliyordu. O altın ejderhanın acımı dindirmeme nasıl yardım ettiğini en ön sıradan izledi.

Denski arkasına bakmak için durmuştu ve Jedrek kaşlarını çatmıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedim yine alev alev yanan bir yüzle. Muhtemelen hâlâ çenemden tükürükler akıyordu ve kesinlikle her yerim kir ve kurumuş kan içindeydi. Şu anda seksiliğin timsali değildim ama... şey, bir grup insanın önüne bir konuşmanın ortasında çıktım. Bu öylece geçirilecek bir şey değildi. En azından Nyfain'in kalesinin dışında.

"Ne diyordun?" Govam bakmaya devam edince ben de sordum.

Hücrelerin ortasından bir kahkaha yükseldi, Vemar tüm bunlardan büyük bir zevk alıyordu.

"Az önce ne oldu lan?" Arayanın Tamara olduğundan oldukça emindim.

"Az önce..." Bir kadın sesi uzaklaştı. Jade, diye düşündüm, gözleri de adı gibi yeşildi.

Sessizlik tekrar yerleşti. Şok sessizlik. Kimsenin nasıl dolduracağını bilemediği bir sessizlik.

Yüzümü buruşturarak, "O sadece bağ dostumdu, hareket etmenin acısıyla başa çıkmama yardım ediyordu," dedim.

Govam elini kaldırdı, gözleri normal boyutuna geri dönmüştü ve gözlerinde okuyamadığım yeni bir şey parlıyordu. "Bilmeme gerek yok."

"Ben de bilmek istiyorum," diye seslendi Vemar. "Fevkalade pis, Tuhaf Hanımefendi ve ben bunun için buradayım."

Govam ayağa kalkarken kuru bir sesle, "Teşekkürler Vemar," dedim. "Hayır, bekle-" Bir elimi uzattım ve sesimi alçalttım, ikimizden başka kimsenin duyamayacağı yumuşak bir mırıltıdan başka bir şey değildi. "Bunu bana neden söyledin? Kale hakkında mı?"

Govam kıpırdamadı ama omzunun üzerinden baktığını neredeyse hissedebiliyordum. "Sana kayda değer bir şey söylemedim. Herkesin zaten bilmediği bir şey değil."

Ama gözlerinde bir şey vardı. Kukuletalı bir tür dokunaklılık.

"Sizi buraya getirdiğimizde sorduğunuz diğer soruya gelince," dedi, "hayır, ben çılgılık atan biri değilim. Az önceki gösterinize bakarak neden merak ettiğinizi anlayabiliyorum..."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti.

Ayağa kalktı. "Nişanlınızı yukarı çıkarmam gerekiyor. Oldukça iyi bir izlenim bıraktı. Bir alfanın tüm havasına sahip ama onunla birlikte gelen can sıkıcı inatçılık ve güçten hiçbiri yok. Yakışıklı ve memnun etmesi kolay olduğundan bahsetmiyorum bile. O harika bir favori."

"Biliyordum," dedi Vemar.

Govam'ın gözleri sertleşti. "İlk partiniz yakında geliyor. Sizin için bir kafes temizlendi, böylece onu iş başında görebileceksiniz."

Bununla birlikte döndü ve kararlı hareketlerle merdivenleri tırmanarak zindandan aşağı indi. Denski ve Jedrek onu takip etti, Denski daha hızlı hareket etmesi için Jedrek'i itme zahmetine bile girmede. Jedrek zaten buradan yeterince hızlı çıkamıyordu.

"İyi geceler," diye seslendi Denski ışıklar kapanmadan ve karanlığa gömülmeden bir an önce. "*Obice* aktif hale geliyor."

Obice büyüğü bir kilitti. Subaylar bunu genellikle merdivenlerin başında uygulardı, ancak baş muhafızlar da bunu uygulayabilirdi.

Yumuşak bir nefes alıp tekrar uzanmayı düşünürken gözlerim hemen düzeldi. Bir yanımda sırf Nyfain'in bana daha fazla zevk vermek için bir bahanesi olsun diye hareket etmek istiyordu ama küçük iniltilerin ya da daha kötüsünün kaçmasına izin vereceğimi biliyordum ve utançtan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

Ben de orada öylece oturdum, durgun taşlara bakarak zihnimin dolaşmasına izin verdim. Etrafta beni kızdıracak Jedrek olmadan, nereye gideceğini bilmem gerekirdi.

Doğruca Nyfain'e.

Düşüncelerimde onun bir görüntüsü canlandı. Koyu kahverengi saçlarının arasından süzülen güneşle birlikte, her zamanki tarlada duruyordu. Muhteşem altın rengi bakışları içime işliyordu ve aramızdaki hava güçle çatırdıyordu. Düz burnu neredeyse keskin elmacık kemiklerini kesiyor, yanakta çukurlaşıyordu. Bir zamanlar onun neredeyse sert görünümlü olduğunu düşünürdüm, yıkıcı yakışıklılığını ortaya çıkaran gülümsemelerden yoksundu, ama artık öyle değildi. Öfkesini, ruh halini, huysuzluğunu biliyordum... Bunların hepsi büyük, şişmiş, kırık kalbinin üzerindeki bir pelerindi - iblis kral beni aldığı anda yeniden kırılan bir kalp.

Ama geri dönecektim. Mezarı aldatamayan annesinin aksine, öbür dünyanın beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Buradan yeni kırbaçlanmış ve rastgele orgazm olmuş bir şekilde sürünerek çıkmam gerekse bile bunu yapardım. Elimden geldiğince çabuk ona geri dönecektim.

Ben de süvarileri getirirdim. Ejderha süvarileri.

Tıklayın.

Ses beni o ana geri döndürdü. Bu... bir kilit sesi miydi?

Vemar'ın hücresinin kapısı yavaşça açılırken şaşkınlık içinde bakakaldım.

Ne oluyor lan, diye düşündüm ejderhamın düşündüğü gibi, *Lanet olsun, bu az önce oldu mu?*

Dışarı çıktı, bana doğru bakıyordu. Kurnaz bir sırıtış yüzünü aydınlattı.

"Hey, Tuhaf Kadın..." dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "O kılıcı kullanıp kullanamayacağını görme zamanı, hmm?"

"Ejderhalar kendi sorunlarını kendileri halleder," dedi Bay Baritone bir tıkırtı daha duyulurken. Ardından kapısı açıldı. Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Bizim de seninle bir sorunumuz var. Şimdi işler biraz daha yoluna girdiğine göre, cevaplanması gereken bazı sorular var. Konuşmaya başlamanın zamanı geldi."

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

FINLEY

Vemar tekrar konuştuğunda benimle ne gibi bir sorunları olabileceğini sormak için ağzımı açtım.

"Çok sessizsiniz, Tuhaf Hanımefendi." Ana odanın sol tarafında yavaşça yürüdü, elini uzattı ve parmakları hücrelerin parmaklıklarını sıyırdı. Ara sıra birinin koluna ya da eklemlerine vuruyordu. Her seferinde dokunduğu kişi gibi o da küçük bir sarsıntı geçiriyordu.

Karanlıkta göremiyorlardı. Hayvanları hâlâ bastırılmıştı. Şu anda her ne oluyorsa, benimle ne sorunları varsa, benim bir üstünlüğüm vardı. Ayrıca tam olarak kimin sorunu olduğunu da merak ediyordum. Bay Baritone ilk gece bana yardım etmeyi teklif etmişti. Yine de buranın alfası gibi görünüyordu. *Biz* kolektifini kullanıyor olabilirdi. Ve Vemar bunca zamandır benimle konuşuyordu, en azından diğerlerine kıyasla. Subayların bana ne kadar zarar verdiğini önemsiyor gibiydi. Tüm bunlarda onun payı neydi? Ben ne yapmıştım? Yoksa o sadece grubun kas gücü müydü?

Ne olursa olsun, her ne oluyorsa iyi değildi. Bir hamle yapmam gerekiyordu.

Dişlerimi sıkarak yavaşça ve sessizce hücremden karşı tarafa doğru ilerledim. Ellerimi yere dayadım. Vücudumun her yerinde küçük acı kıvılcımları patladı ama onları görmezden geldim.

Nyfain'in benim yaptıklarımı hissetmesini geçici olarak engelleyebilir misin? Ejderhamdan ellerime daha fazla ağırlık vermesini istedim ve ayağa kalkmadan önce ayaklarımı altına aldım. İçimde daha fazla acı titreşti, hoş değildi ama dayanılabilirdi.

Onu kesmeyi bilmiyorum ama hissettiklerini bastırabilirim. Yine de ejderha bunu yaptığımı bilecek. Onu yakından izliyor gibi görünüyor.

bağlantımız.

Sustur o zaman. Biliyorsa sorun değil. Belki rahatsız edilmek istemediğimi anlar.

Vemar son hücrenin sonuna ulaştı ve durakladı. Başını hafifçe eğdi ve diğer elini sanki ilerlemeye hazırlanmış gibi dışarı çıkardı.

Şimdi dik durarak birkaç derin nefes aldım, yorgun zihnime ve ağrıyan bedenime oksijen vermeye çalıştım. Zevk kanıma sızdı-Nyfain açıkça görev başındaydı.

Gürültü yapmamak için temizlenmiş küçük saman ceplerini hedefleyerek dikkatlice ileri doğru adım attım. Karanlıkta görememenin yanı sıra Vemar'ın duyma yetisi de benimki kadar keskin olmayacaktı.

Hayvanını bastırmışken Nyfain'in kokusunu alamaz, diye düşündü ejderham. Ejderhasını çıkar ve o canavarın güzel, büyük bir koku almasına izin ver. Bu kaçıışı biraz yavaşlatacaktır.

Aynı zamanda onun şekil değiştirmesine neden olabilir, bu da kargaşaya neden olur, subayları veya muhafızları onu öldürmeye getirir ve muhtemelen beni Jedrek'le nikahlamak zorunda bırakır, böylece iblis kral bir kez daha sizi bastırabilir. Evlendikten sonra bile büyüüyü halkımızdan uzak tutması gerektiğini belirtmeyi nasıl unuttuğumuzu hatırlıyor musun?

Nyfain bastırmaya direndi.

Nyfain bunu yapmak için yer değiştirdi. Nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Dikkatimi dağıtmayı bırak. Ben şekil değiştiren çiftin beyniyim, unuttun mu? Sen de kas gücüsün.

Hücremin kenarına ulaştım ve parmaklıkları kavradım.

Şimdi ne olacak Bayan Beyin? Ejderham sordu. Çok iyi bir soruydu. Hiçbir fikrim yoktu.

Vemar ilerlemeye devam ederken ayakları taşa sürtündü. Sonra solumdaki kaba taş duvara çarptı ve hücreme doğru duvarı yokladı, görmeyen gözleri kocaman açılmıştı ve hiçbir şeye bakmıyordu.

"Beni duyduğunuzu biliyorum, Garip Hanım," dedi, sesi alçak ve hırıltılıydı. "Gergin misin?"

Hayır, sadece neden benim için geldiğini merak ediyorum, diye düşündüm, yutkunarak.

Bay Bariton açık kapısının yanında durmuş, başını yana ve aşağı eğmişti. Dinliyordu. Bekliyordum. Hücrelerinden başka kimse çıkmamıştı ama baktığım her yerde eller parmaklıkları kavramış ya da parmaklıklardan sarkıyordu, herkes

Dinliyorum. Herkes Bay Baritone gibi bekliyor. Belli ki hepsi bu işin içindeydi.

Bay Bariton'un ve hatta Vemar'ın yanından geçerken ya da sürüklenirken tam olarak fark etmediğim bir şey vardı; kocamanlardı. Nyfain ile aynı büyüklükteydiler, özellikle de Bay Baritone. Uzun boylu, gururlu ve kendinden emin bir şekilde duruyordu, omuzları gerideydi ve kocaman kolları iki yanında sallanıyordu. Hapsedilmeden önce nasıl görünüyor olmalıydı? Karanlıkta bile vücudunda Nyfain'inkinden farklı olmayan yara izlerini görebiliyordum. Acıyı atlatmasına yardımcı olacak güçlü bir bağ eşi yoktu. Acıya toleransı -tüm toleransları- inanılmaz olurdu.

Bu adamlarla uğraşmak hiç eğlenceli olmayacak, diye düşündüm sefilce. Özellikle de şu anki halimle.

Derin nefes al. Bir tane daha. Kafam berraklaştı. Zevk vücudumu sarmıştı. Ejderhama *bu bağ kesmesini* söyledim.

Ben yaptım. O lanet şeyi hissetmek için biraz daha çabalamaya başla.

Yüzümü buruşturdum ve bağ aracılığıyla öfke ve kızgınlık gönderdim. Kesmesi için ona bir emir verdiğimi *hissettim*. Anlayıp anlamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Vemar şimdi son derece yavaş bir şekilde yaklaşırken aklıma gelen tek fikir buydu. Birdenbire hiç ses çıkarmamaya çalıştı.

Parmakları hücremdeki ilk parmaklığa dokunduğunda durdu. Elini üst parmaklıklara değene kadar kaldırdı. Uzun boyluydu, Nyfain'in boyu civarındaydı, şimdi çoğunlukla dik sırtlıydı ama muhtemelen buradan kazandığı ve muhtemelen sonunu asla göremeyeceği küçük bir kamburu vardı.

Bir kez olsun gülümsemiyordu. Parmaklıkları dikkatle geçip kapıya doğru ilerlerken kara kaşları çatılmıştı. Ellerimi geri çektim ama henüz hareket etmedim. Tutmak için yeterince yakındı. Onu içeri çekebilir, döndürebilir ve neye uğradığını anlamadan boynunu tutabilirdim. Bir dakika sonra onu öldürebilirdim.

Ya elindeki bir anahtar değil de kilit açmaya yarayan bir şeyse? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bana bir faydası olmazdı.

Öte yandan, çılgın bir ejderhanın saldırısı da bana pek iyi gelmezdi.

Parmak uçları yukarıda gezinerek ilerledi, vücudu benimkine eşit bir şekilde yaklaştı.

Ölçüsünü almak için nefesimi tuttum. Uzaktan bakınca onu uzun boylu sanmıştım. Onun zayıf ve çelimsiz olmasını bekliyordum. Ve eski haline kıyasla

Belki de öyleydi. Ama benimle kıyaslanamazdı. Açlıktan ölmüş gibi *görünebilirdi* ama sağlıklı bir Jedrek'ten çok daha küçük değildi ve hünerinin ve ejderha öfkесinin onu bir dövüşte patlayıcı yapacağını biliyordum.

Siktiğimin topalları.

Neredeyse nefesim kesiliyordu. Köyümdeki diğer kadınlardan hep daha iriydim. Hatta birçok erkekten bile iriydim. Ama bir ejderhaya göre iri olmadığımı hissediyordum. Çünkü Bay Baritone'un daha büyük olduğunu biliyordum.

Onunla birlikte sessizce kapıya doğru yürürken beni izleyin.

İçimden gelen yorumlar bile bir fısıltı gibiydi. Tüm vücudum o anın gerginliğiyle titriyordu. Beni buraya hapsetmişlerdi ve burası bir zindandı, hiçbir kural yoktu.

Zindandaki hiç kimse ses çıkarmadı. Kimse sabırsızlıkla dönmedi ya da hareket etmedi.

Vemar'ın yumuşak ayak seslerini duydum ve samanların etrafından yavaşça geçerken benimkileri duymaması için dua ettim. Vücuduma yayılan acı, hazzın en yumuşak çiçeklenmesiyle buluştu ve garip bir tür etkisizleştirme etkisi sağladı.

Nyfain sadece notu anlamakla kalmamış, durumu daha iyi bir hale getirmişti. Bu adam zor durumdayken harikaydı.

Adımlarıma dikkat ederek, çoğunlukla hızımı koruyarak ilerlemeye devam ettim. Neyse ki Jedrek ev temizliğinde pek iyi değildi ve buraya ilk geldiğimizde olduğu gibi samanları yaymak için kendimi hiç çekici hissetmemiştim.

Vemar benden önce kapıya ulaştı ve durdu, gözleri kısıldı, başı eğildi. Dinliyordu.

Bir adım ötede durdum, kapı ile aramda küçük bir saman çöpü vardı. Sessizlik beklentiyle ağırlaşmıştı.

Kaşları sanki bir şeyler yolunda değilmiş gibi yavaşça birbirine yaklaştı. Bir an öylece durdu, kaşları çatıktı, vücudu hareketsizdi. Sonra başını yavaşça çevirdi, gözleri biraz sağıma baksa da yüzü bana dönüktü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Beni öldürmeye hazırlanıyorsun, değil mi Garip Hanım?" Sesinde tutulmuş bir kahkaha vardı. "Zeki birisin."

Olduğum yerde kaldım. Bu bir numara olabilir. Tahmin ediyor olabilir.

O ilerlemedi. Ben de öyle. İçeri nasıl girmeye çalışacağını görmek istedim.

Önce başını, sonra omuzlarını döndürdü. Tekrar ileri uzanıp parmaklarını üst parmaklıklara sürmeden önce kendi kendine kıkırdadı. Elini yavaşça indirdi, parmaklarının ucuyla temas ederken olabildiğince geri çekildi. Parmakları göğsümün hizasına ulaştığında öylece kaldılar.

Orada durdu, görünüşe göre bekliyordu. Sanırım beni deniyordu. Belli ki bir adım öne çıkıp parmaklıkların arasından bileğini tutup tutmayacağımı merak ediyordu.

Yapmalı mıyım? Ejderhama sordum. Kendi vücut tipine göre zayıf ama yine de benden daha iri. Daha mı güçlü?

Benim yardımımıla olmaz, hayır, sanmıyorum. Eminim kurnazdır, yoksa neden kendini yem olarak kullansın ki?

Evet, iyi bir noktaya değindin. Bileğinden tutup onu öne çekmemi beklerdi. Eğer bunu bekliyor olsaydı, buna karşı bir kozu olurdu.

Sonunda önden yaklaştırmaya karar verdim.

"Ne yapıyorsun?" Sesim biraz kısıp bir şekilde sordum.

Elini indirdi ve bakışları bana biraz daha yaklaştı, sesim ona yol gösteriyordu. "Beni tutup daha yakına çekmeye çalışıp çalışmayacağımı merak ediyordum. Hayır, ha?"

"Hayır."

"Hayır..." Cevabımı genişletmemi bekliyormuş gibi durakladı. "Sadece hayır mı? Açıklama yok, kestirip atmak yok... Sadece hayır. Sizinle ne yapacağımın emin değilim, Garip Hanım. Nasıl bu kadar sessizce hareket ettiniz? Dinliyordum ve bir ses duymadım."

"Dikkatli adım attım."

"Bu da demek oluyor ki ya hücrendeki her bir saman parçasının yerini tam olarak biliyorsun ya da karanlıkta görebiliyorsun. Ben B'yi tahmin edeceğim. Bu da doğru olmalı, yani hayvanına erişimin var. O ilk gece savaşırken, bastırma büyüğü onları yerlerine geri koymadan önce birkaçımız ejderhalarımızda senin büyüğün çekişini hissettik. Bir de hızlı iyileşme var. Neden ejderhana ve bir kılıca erişimin var? Bu çok merak uyandırıcı. Bu yüzden mi Govam senin tehlikeli olduğunu düşünüyor? Yoksa bunları bizim iyiliğimiz için mi söylüyor? Bu iblislerle asla bilemezsin. Bir sıcak bir soğuk davranıyorlar. Onlar için mi çalışıyorsun... bize karşı mı?"

"Kesinlikle hayır. Yaptığı şeyleri neden söylediğini bilmiyorum."

"Değil mi? Hmm. O kılıcı takmana ve ejderhana erişmene neden izin verdiklerini biliyor musun?"

"Evet."

"Çok güzel, çok ince ve muhtemelen çok keskin kılıcınızla kimseyi öldürmeye çalışmadınız."

Cevap vermedim. Hiçbir şey söylememek, İblis Kral'ın herkesin gözü önünde benimle alay ettiğini itiraf etmekten çok daha iyi geliyordu.

Zindanın içinde bir tıkırtı daha duyuldu. Aynı anda birkaç farklı yerden metal metale çarparak çınladı.

Bay Bariton döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Kapılar açıldı ve insanlar dışarı çıktı. Kalbim hızlandı. Bu doğru değildi. Tüm bu ejderhalar dışarı çıkabilirdi ama kaçmıyorlardı, odakları *benim üzerimdeydi*.

Belki de bu bağı çözmeliyim, diye düşündüm bacaklarım titreyerek.

Zindana ışık doldu. Bay Bariton onları açmıştı.

Yine de merdivenleri çıkmadı. Bana doğru yürümeye başladı.

Vemar gözlerini kıstı ve aradaki farka alışmak için gözlerini kırptırdı. Bakışları vücudumda aşağıya doğru süzüldü ve kılıcın üzerine yerleşti.

"Aç şu kapıyı Vemar," diye emretti Bay Bariton. Sesi derin ve komutu kasıtlı olmasına rağmen, genellikle bir alfanın komutunun taşıdığı güçten hiçbiri yoktu.

Vemar tekrar kıkırdadı ve hücre kapısına yaklaştı. "Onu kılıfından bile çıkarmadın. Bana saplamayasın diye mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordum ama sen elini bile uzatmadın."

"Kapıya doğru yürürken seni onunla sıkıştırabilirdim. Yeterince yakındınız."

"Bu doğru, Garip Hanım, ama yine de söylemediniz. Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor? Boynundaki işareti görüyorum. Benimkini üstüne koymak için beni seçer misin? Sana hükmedebileceğime eminim."

Ejderham oflayıp pufladı ve yorum yapma zahmetine bile girmedi. Eğer bunu söyleyen Nyfain olsaydı, mırıldanır ve kışını tekmelemeye çalışırdı. Sadece önemli bir alfanın en azından onu kızdıracağını varsayabilirdim. Belli ki bu adam için endişelenmiyordu.

Vemar'ın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Hayır, ha? Şimdi eğer yeterli değilsem bu iddiayı kimin ortaya attığını merak ediyorum. Keşke Micah bunun kokusunu alabilseydi. Acaba iddiasını kabul ettirme arzusuyla çıldırır mıydı?"

"Denerse ölür," dedim hiç düşünmeden.

Vemar'ın oniks gözleri yukarı fırladı, ölçümü aldı. Gülümsemesi biraz daha genişledi.

Çıkardığı tek ses "Hmm" oldu.

Hücrelerinden çıkanlar zindanın ortasında toplanırken kilidi açmaya çalıştı. *Obice* kimsenin kaçamayacağı anlamına geliyordu.

Metal tıkırdadı ve Vemar aletlerini çıkardı, kulaklarının arkasına kaydırды ve aslında onları sıkıca kıvrılmış saç kütlesinin içinde kaybolmasını sağladı. Bir çubuk kaptı ve kapıyı çekerek açtı, dışarı çıkamayayım diye kapıyı doldurdu.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Şimdi memurlara neyi göstermeyeceğinizi görüyoruz sanırım."

Ona kaşlarımı çattım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Bana sakın sakın baktı.

Zindanın ortasındaki insanlar hareketlendi, küçük kalabalık kendi içine kıvrıldı ve sonra yanlara doğru çekildi. Bir figür bana doğru yürüdü.

Tamara, yaklaştıkça bronzlaşmış yüzünde gölgeler dolaşıyordu. Vemar'a çok benzeyen kemikli vücudunun üzerinde yırtık pırtık giysiler asılıydı. Tıpkı hepsi gibi. Ama göründükleri kadar zayıf olduklarını düşünmek hata olurdu.

"Çık dışarı, çık dışarı küçük ejderha," dedi.

Vemar kenara çekildi ve benim geçmem için kapıyı açık bıraktı.

Kafeste saklanmanın bir anlamı yok.

Hayır, hiç mantıklı değil. Onları karşılamak için acele et, ejderham ısırdı.

Kanımda cızırdayan ateşe yenik düşmeyi reddederek onun güç hücumuyla nefes aldım.

Henüz düşmanım olup olmadıklarını bilmiyordum. Emin değildim. Belki hâlâ onları kendi tarafıma çekebilme şansım vardı. Benimle savaşmalarını sağlayabilirdim.

Kapıdan geçip sola, Vemar'dan uzağa adım attım. Beni sıkıştırmak için hiçbir hareket yapmadı.

Tamara hiç acele etmeden bana doğru ilerlemeye devam etti. Derin ela gözleri zekâyla ve midemi titreten vahşi ve hırçın bir şeyle parlıyordu.

Boğazımda aniden oluşan yumruyu yutmamak için kendimi zor tuttum. Başımın belada olduğunu hissediyordum ama ne yapmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece sonuçlarının inanılmaz derecede ağır olacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

DOKUZ

OceanofPDF.com

FINLEY

Tamara'nın arkasındaki KÜÇÜK KALABALIK da onunla birlikte hareket etti ve bunu yaparken organize oldular. Birkaç kadın onun hemen arkasında bir sıra oluşturdu, sanki hayatları boyunca birlikte savaşmışlar gibi senkronize bir şekilde hareket ediyorlardı. Diğerleri onların arkasına geçti, içlerinde en uzun boylu olan Bay Bariton kenarda duruyordu. Kadınlar önümde dururken o da sağdaki son hücrenin köşesinde yerini aldı.

Tamara'nın otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettim. Arkasındaki kadınların yaşları farklıydı. Kılıca bakmadılar ama ona odaklanmalarının ağırlığını hissedebiliyordum. Tamara bana bakma zahmetine girmedi, onun yerine omzumun üzerinden baktı. Ölçümü çoktan almış ve beni yetersiz bulmuş gibiydi.

"O kılıcı nereden buldun?" diye sordu, sesindeki keskinlik tüylerimi ürpertti.

"Dediğim gibi. Ben Wyvern krallığındanım."

"Nereli olduğunu sormadım," dedi sonunda gözlerimin içine bakarak, "kılıcı nereden aldığını sordum."

Bakışlarına karşılık verdim, ne kadar açık sözlü olmam gerektiğinden emin değildim. "Bu bir hediye idi," dedim.

"Hediye mi? Bu doğru mu?" Güldü ama arkasındaki kadınlar onunla birlikte gülmedi. Gözleri, parmak eklemlerini yüzüme vurmak istediklerini söylüyordu ve onları benden uzak tutan tek şey sorgucumdu.

"Kimden bir hediye?" diye sordu. "Prensten. Nyfain."

Sahte gülümsemesi yüzünden damladı. Gözleri kısıldı. "Bana o kılıcı sana taçlı prensin verdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Peki buraya gelirken yanında getirdiğin kıyafetler? Onları da mı sana hediye etti?" "Evet," dedim ve kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Kadınlar sıraya girdi

bir o yana bir bu yana sallanıyordu, açıkça hareket istiyordu. Ve şimdi nedenini biliyordum; kılıcı çaldığımı düşünüyorlardı.

Ve evet, kulağa ne kadar saçma geldiği konusunda oldukça nettim.

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların... mantıklı bir açıklaması var..." Yüzümü buruşturdum çünkü her inanılmaz hikaye bu şekilde başlıyordu.

İleri doğru küçük bir adım attı.

Güç içimde kaynıyordu. Ejderham onu Nyfain'den çekip depolamaya başladı. Onu durdurmadım. Bunca yolu bir yanlış anlaşılma yüzünden öldürülmek için gelmemiştim.

"Kraliçenin muhafızlarının kaptanı olarak görev yaptım," dedi Tamara alçak bir ses tonuyla. "O nezaket ve zarafet, çelik ve kudretti. O krallığı bir arada tuttu. Onun için öldürdük, hepimiz öldürdük, yemin etsek de etmesek de. Ve onun değerli eşyalarının o iğrenç iblisler tarafından parsellendiğini ve bize eziyet etmek için burada teşhir edildiğini görmeyeceğim. O kılıcı bana ver, ben de seni hücrene bırakayım."

İçimdeki ateş titremeye başladı.

"Hayır." "Her şeyi yanlış anladın" demek istedim ama yüzündeki, gözlerindeki ifade kelimelerimi çaldı. Acı. Kayıp. Keder. Bu kılıcı benim gibiler tarafından takılmış olarak tekrar görmek ona kaybettiği her şeyi hatırlatıyordu. Ondandır çalınan bir hayatı hatırlatıyordu. Sevdiği bir hükümdarı.

Belli ki kötü haberlerin taşıyıcısıydım.

Göz ucuyla Vemar'ın burnunu kaşıdığını gördüm. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hayır..." dedi usulca. "Sebebi yok, açıklama yok, sadece hayır."

Bana ilk gelenin neden o olduğunu hâlâ bilmiyordum. Belki de gönüllü olmuştu, çabaları için şişlenmeyi göze alacak kadar çılgındı.

Tamara onu görmezden geldi. "Son bir şansın var, sonra o kılıcı alacağım," dedi.

İçimdeki ateş daha da yükseldi. Daha sıcak. Güç kışkılandı. Derimi gerdi. Yine de ejderham Nyfain'den daha fazlasını çekti. Gittikçe daha fazla, bunun için hazırlanıyordu. İblislere karşı çoğunlukla soğukkanlılığımı korumuştum. Elimden geldiğince aklımı kullanıyordum. Ama tüm o öfke birikmiş, içimde depolanmıştı, ta ki şimdi patlamak isteyene kadar. Açıklamam gerekiyordu,

Ama içimden bir ses onun uydurma hikâyeler dinlemekle ilgilenmediğini söylüyordu. Ejderhanın işleri yapma yöntemiyle ilgileniyordu-şiddetle.

Ben kimdim ki yuh diyecektim?

Sonunda konuştuğumda sesim alçak, kaba ve hepsinin çok iyi yaptığı gibi öfke doluydu. "Şey... kesinlikle deneyebilirsiniz..."

Bana doğru hamle yaptı ama ben hazırdım. Kollarımla bir kama oluşturdum, tutuşunun içine girdim ve ellerini genişçe tokatladım. İçeri daldım ve ortasına yumruklar yağdırdım, sonra savrulan bir kolunun altından geçtim, onu döndürmek için başımın üzerinden ittim ve yana fırlattım.

Evet, ejderhamın gücüyle bu yetersiz beslenmiş, bastırılmış şekil değiştirenlerden kesinlikle daha güçlü ve hızlıydım.

Kadınların sırası ilerledi ve ben de onların işine karışmak için ileri atıldım, çok fazla hasar vermemeye dikkat ederek yumruklar ve tekmeler savurdum. Görünüşe göre kılıç konusunda haklı olarak kızgınlardı ve Nyfain'in annesine bağlılığı olan herkes...

Onlar benim tipim insanlardı. Onları müttefik olarak istedim.

Yine de onlar başlatmıştı ve ben de biraz kış tekmelemek istiyordum.

Yapmam gerekiyordu.

Neyse ki bunun için bana daha çok saygı duyarlar.

Tekme attım ve sonra ayağımla iterek birini yere serdim. Sonra başka bir kadının bacaklarını altından çektim ve düşerken ona tekme attım.

Bir yumruk havada süzüldü ve ben yüzümü çevirip gözüm yerine yanağıma yedim, bir kadını yere serdim ve sırayı yararak bir adamın boğazına yumruk attım. Onu fırlattım ve bir sonraki kişiyi yakalayarak onu da arkama savurdum.

Sorun şu ki, kimseye çok fazla zarar vermediğim ve inatçı ejderhalar oldukları için, sanki yayların üzerindeymiş gibi geri döndüler ve savaşa yeniden katıldılar.

Sertçe bitir ve sonra kendini açıkla, diye düşündü ejderham yumruğumu bir adamın göğüs kafesine indirirken, sonra da bir kadının memesine yumruk atarken. Bu acıtabilirdi. Onu kıskanmadım.

Tamam.

Başka bir adamı fırlattım, bir elin kılıcı tutup çektiğini hissettim ve kılıç kınından yarıya kadar çekildiğinde dehşet dolu bir an yaşadım.

Hiç düşünmeden etrafıma şok bir güç dalgası gönderdim, irademle ittim ve kısa sürede unutulmayacak acı bir tokatla katmanladım. Güç benden fişkırdı ama hemen geri doldu, şarkı söyleyerek

Nyfain'in özü. Kullanılmak için yalvarıyor. Öfkemi daha fazla açığa çıkarmam için beni teşvik ediyor. Dövüşe uzaktan katılıyordu ve söyleyecekleri vardı.

Gülümsedim. Gözlerim yaşardı. Kahretsin, onu özledim. Ayrı olmaktan nefret ediyordum.

Tekrar güç pompaladım, patlattım.

İnsanlar geri çekildi, kaçmak için kendi kendilerine tökezlediler. Bir adam düştü ve sonra taş boyunca sürünmeye başladı, aklında belirgin bir hedef yoktu.

Bay Bariton bir hayalet gibi önümde belirdi. Geniş omuzları ve kalın göğsüyle kocaman bir hayalet.

Esnedi ve bana doğru eğildi. Gücünün bir patlaması yüzümü zımparaladı, zengin ve ağır. Bana geri çekilmemi emretti. Boyun eğmemi.

Nyfain ve ben açıkça onun ejderhasını serbest bırakmıştık. Wyvern'den değildi, sanmıyorum, bu yüzden bastırma büyüsünün tekrar devreye girmesi sadece bir zaman meselesiydi. Bu arada, buralarda alfayı çekebileceğini düşündü.

Yanlış düşünmüş.

Gücünü irademle kesip biçtim, sırt üstü vuruşta derisini dilimledim. Gözleri büyüdü ve çenesi düştü. Sürpriz!

Yine de beni yakalayıp etrafında döndürmeden önce bir ritim bile kaybetmedi. İleri doğru yürüdü ve sırtımı hücre parmaklıklarına dayadı, o kadar hızlıydı ki tepki verecek zamanım olmadı. Gücü tekrar içime işledi: *Boyun eğ!*

Bu orospu çocuğunu öldür, dedi ejderham ve geçen haftanın onu kana biraz fazla aç bıraktığından emindim.

Ona düşüncelerimle ya da ona irademle karşılık veremeden, içimde daha önce hiç deneyimlemediğim büyük bir güç dalgası kabardı. Acımasız ve değişken, gaddar ve tavizsiz olan bu güç, kanımdaki sıvı magmayı akıtırken bedenimi titretti. Güç ortama fışkırırken etrafımı bir koku sardı; çam ve leylak ile bir parça hanımeli, kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım lezzetli, ılık bir koku.

Nyfain başka bir alfanın eşine karşı rütbe kazanmaya çalıştığını hissetmişti ve aklını kaçırmak üzereydi.

Bunu kullandım, Bay Baritone'un emrini bir kenara ittim ve sonra irademle ona vurdum. Parmağımı bile kıpırdatmadım. Onun elinden kurtulmaya çalışmadım. Nyfain her zaman erkek ejderhaların fiziksel güçle üstünlük sağladığını ama dişilerin irade gücüne sahip olduğunu söylerdi. Bu iradeyi fiziksel olarak ortaya koyabilirdim ve bunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamak istiyordum.

Sonsuz güç fıskırması Bay Baritone'u hırpaladı, ona vurdu, derisini kesti ve kaburgalarını dövdü. Yine de Nyfain daha fazlasını gönderdi, ejderhası gösteriye katıldı, çalkantılı ve vahşi bir şekilde, hâkimiyetlerini kanıtlamak için diğer alfayı ezdiler.

Bay Bariton ayağa kalktı, yumrukları üst kollarımı sert bir şekilde kavradı. Yüzünden ter boşandı. Kaşları birbirine dikildi. Gözleri büyüdü, tamamen yuvarlaklaştı ve biraz da panikledi. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bırak," dedim, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Komutun içine sihir kattım.

Bay Bariton, Nyfain'in her zaman yaptığı gibi komutla mücadele etmedi. Beni görmezden gelip gelmeyeceğini merak ettirmedi.

Hayır, parmakları neredeyse anında sıyrıldı ve kollarını iki yanına bıraktı.

"Uzak dur," dedim, bu komutu biraz baharatlı hale getirerek. Omurgasından aşağı şiddetli bir şekilde inecek ve taşaklarını rahatsız edici bir şekilde karıncalandıracaktı.

Bana yer açmak için iki adım durdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve gözleri vahşi bir hal almıştı. Hükmeden olmaya alışkın olan Bay Bariton şimdi hükmedilen oluyordu.

"Boyun eğ," dedim ona, ejderham yüzeye çok yakındı ve bir açıklama yapmak için bana sertçe biniyordu. Nyfain'in ejderhasını bağ aracılığıyla hissedebiliyordum, daha fazla güç pompalıyor, en az benim ejderham kadar bir açıklama yapmak istiyordu.

Bay Bariton bana baktı ama bir şey yapmadı ya da yorumda bulunmadı.

Diz çökmesini söyle, diye düşündü ejderham. Boyun eğdiğini söylemek yeterli olmayacaktır. Hele ki seni bu şekilde hırpaladıktan sonra. Diz çökmesini sağla ve bunu ona iki kez söylemek zorunda kalmadığından emin ol. İlk emrinize direnmesine izin vererek zaten çuvalladınız, bu seferkini saydırmalısınız.

Bu biraz aşırı görünüyordu ama bu sıradan bir insan etkileşimi değildi. İşin içinde ejderhalar vardı ve çılgınlardı.

Gücü çağırdım. Vücudumu düzelttim. Daha önceki kırbaçlamadan kalan bir acı varsa bile, içimde bu kadar güç varken onu hissetmeme imkân yoktu.

"Diz çök," diye bağırdım, tüm gücümle emrettim.

Ejderham *ohhhhhmmm* gibi bir ses çıkardı, bu tipik olarak bir şekilde çuvalladığı anlamına geliyordu ve tüm insan zindanı çöktü

dizlerinin üzerine çöktüler. Birkaçı acı içinde haykırdı ve bu sırada diz kapakları kırıldı. Bazıları darbenin etkisiyle öne doğru devrildi ve yüz üstü yere düştü.

Nyfain'in ejderhası gururla kabardı, bu da çok ileri gittiğime dair oldukça sağlam bir ipucuydu.

Çok fazla güç, diye düşündü ejderham. *Onları yaratman gerekiyordu, zorlaman değil.*

Ne fark eder ki? Düşündüm ve ona bağırdım.

Geri çekildi, sinsice uzaklaştı ve sonuçlarıyla beni baş başa bıraktı. Ne bok kafalı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hepsi de bana dikkatli ve/veya acı dolu gözlerle bakan diğer şekil değiştirenlere bakarak. "Herkesten özür dilerim. Özür dilerim! Dürüst olmak gerekirse, ejderham hayatım boyunca bastırıldı. Hiç şekil değiştirmedim bile! Bunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bu doğru. Onun bir ejderha olduğunu bilmemin tek sebebi Wyvern Prensi Nyfain'in benim gerçek eşim olması. Aramızda bir bağ var ve onun ejderhası ve benim ejderham gerçek birer pislik. Ben ciddiyim. Bir açıklama yapmamı söylediler ve... üzgünüm."

"Bu doğru olamaz," dedi Tamara yumuşak bir sesle, bakışları bana sabitlenmişti. "Bu doğru olamaz."

"Şimdi kokumu alabiliyorsun, değil mi? Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Ama..." Dişlerinde boşluk olan bir başka kadın bana göz kırptı, gözlerinde yoğun bir özlem vardı. "Lanet. Eğer..."

Onu işaret ettim. Dolion'un Nyfain'den sadece büyülü tıkaçı aldığı açıktı. "Büyülü tıkaç sende, değil mi?" Başını salladı. "Bende yok, çünkü ben köylerden birinde doğdum. Ben sıradan biriyim. Kısaca özetlemek gerekirse..." Merdivenlere baktım ve dudaklarımı yaladım. Birinin beni dinlediğinden şüpheliydim... ama yine de. Alt tonda devam ettim. "Lanet kırılmadı ama üzerindeki baskı kalktı. Eğer Wyvern'lüyseniz, ejderhanıza erişmenizi sağlayabilirim. Ya da... Muhtemelen az önce verdim. Ancak lanet hâlâ yürürlükte olduğu için, bu durum sizin değişim yeteneğinizi engelleyebilir."

"Demek o his buydu," diye mırıldandı biri. "Sanki büyülü bir şey değişmiş ya da kaymış gibi hissettim ama ne olduğunu anlayamadım."

"Prensin kanatları kırılmış," dedi geniş alınlı ve sivri çeneli bir adam.

"Evet, aynen öyle," dedim. "Zaten bir önemi yok, çünkü yer değiştirirsen seni öldürürler. Tüm bunları kendine saklaman ve ejderhanla tekrar birlikte olmanın tadını çıkarman daha iyi. Tabii ejderhan benimki gibi bir pislik değilse, o zaman... dramaya dönüş için üzgünüm."

Sen de bir o kadar pisliksin, diye düşündü ejderham.

Mümkün bile değil.

"O senin gerçek eşin, ama sen..." Tamara başını hafifçe eğerek cümleyi bitirmemi istedi.

"Damga mı? Hayır. Lanet henüz bozulmadı." Ona dişlerini gösterdim, ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. "İblisler bu gerçekleşmeden önce beni aldılar." Yeterince yakın ve çoğunlukla doğru.

"Ama Garip Hanım, *neden* kılıcı kullanmıyorsunuz?" Vemar yan yatmış, başını dirseğine dayamış bir şekilde konuştu. Dövüşe girmemişti ama diz çökme emrimden de kaçamamıştı.

Ellerimi kaldırdım ve sonra yenilgiyle bıraktım. "Kılıç bir hediye idi. Aslında Jedrek'ten kaynaklanan bazı sorunlarla uğraşıyordum ve Nyfain yardım etmeye çalışıyordu. Bana bir sürü silah verdi, çoğunu kullanabiliyordum. Kılıç hiç işime yaramadı. Çakıyı çok iyi kullanabilirim ama kılıç? Hayır. Onunla antrenman yapmak için yeterli zamanımız olmadı. Şimdi onu takıyorum çünkü iblisler onu kullanamamamın büyük bir şaka olduğunu düşünüyorlar."

"Hayır," dedi Tamara usulca, gözlerinde acı vardı. "Bunu şaka olsun diye takmıyorsun. Bize kaybettiklerimizi hatırlatmak için takıyorsun. Bunu takıyorsun çünkü İblis Kral bunun yaratacağı etkiyi biliyordu. Seninle alay etmiyor, bizimle alay ediyor."

Sözleri bana bir çuval tuğla gibi çarptı. Onları sindirirken biraz sarktım. Etrafımda yüzler belirdi. Tamara'nın acısı paylaşıldı.

Derin bir nefes aldım. Kahraman olmanın bir parçası da insanları yükseltmekti.

Muhtemelen. Şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

"Peki o zaman," dedim kararlılıkla. "Siktir et onları. Nasıl hissedeceğimize onlar karar veremez. Yeniden kazanacağımız bir geleceğin sembolü olarak hizmet etsin."

Sadece Wyvern krallığı için değil, her türlü gelecek için yapılan çağrıyı duyan hepsinin gözlerinde ateş parladı. Başlar sallandı. Sırtlar dikleşti.

"Ve belki biri bana nasıl kullanılacağını gösterebilir!"

Birkaç kişi gülümsedi ve hatta daha fazlası kıkırdadı. Ciddi olduğumu fark etmemiş olabilirler.

Tamara ayağa kalktı, gözlerindeki ateş hâlâ alev alev yanıyordu.

"Bir köylü." Bir kahkaha attı ve bana elini uzattı. "Altın prensin gerçek eşi bir köylüdür."

Sözlerindeki ironiyi duyabiliyordum.

"Hem de çok kötü bir tane," diye cevap verdim sırtarak. "Deli kral muhtemelen mezarında ters dönüyordur."

Tamara güldü. "Muhtemelen."

Vemar, "Köyde büyümenin yanlış bir tarafı yok," dedi ve birçok kişi başını salladı.

Tamara biraz ayıldı. "Kraliçe Flamma Krallığı'ndaki bir köydendi. Farklı bir krallıkta, çok daha fazla statüye sahip bir köy, ama yine de bir köy. Acaba memnun olur muydu? Ayrıca oğlu için alçakgönüllülük isterdi. Onun ayaklarının yere basmasını isterdi. Utanmadan subayları öldüren ve muhafızların önüne çıkan zavallı bir köylü onu kesinlikle ayaklarının üzerinde tutuyor olmalı."

İstemedi yüzümü çimdikledim, yanaklarım yine kıpkırmızı oldu. Güldü.

Konuyu hızla değiştirmek için "Birkaç sorum var," dedim.

Bay Bariton ayağa kalktı, yaklaştı. Bakışları Nyfain'in işaretine kaydı ve gözlerinden açlık aktı. Gücünün bir itışı beni kıllandırdı.

"Ooh-wee," dedi Vemar, doğrulup dizlerini ovuşturarak. "Micah'nın ejderhası başka bir alfanın kokusunu alıyor ve meydan okumayı kabul etmek istiyor."

Bay Bariton'un Micah olduğu açıktı. Nyfain bana işaretini bir tehditten ziyade bir meydan okuma olarak gören şekil değiştirenler olacağını söylemişti. Onlardan birinin bana bir gelecek verebileceğini söylemişti - kendisinin veremeyeceğini düşündüğü bir şey.

Sakin bunu aklından bile geçirme, diye uyardı ejderham beni ve ben de gözlerimi devirdim.

"Sorun olmayacak," dedi Micah bana. "Bastırma büyüsünün ejderhamı çekiştirdiğini şimdiden hissedebiliyorum. Ben Wyvern'den değilim. Henüz özgür bırakılmadım. Ejderham bastırıldığında, meydan okumayı kabul etmem için bana saldırmayacak ve seni sahiplenmek için çalışmayacak."

Ejderhasının burada bile olmayan başka bir ejderhanın meydan okumasını nasıl karşılayacağını ya da ilgilenmeyen bir kadın üzerinde nasıl hak iddia edeceğini sormak istedim ama şu anda bunun konuyla ilgisi yoktu. Elimizde daha büyük meseleler vardı.

"Eğer hücrelerinizden çıkabiliyorsanız, neden gitmiyoruz?" diye sordum.

"Merdivenlerin tepesinde sihirli bir kilit var." Micah baktı merdivenlerde arkasında. "İçinden geçip bir şeyler kesmeye çalışın."

"Ah," dedim, tüm o kargaşa içinde bunu unutmuştum. "Peki ya kilit açma aletleri?"

Vemar başını kaşıyarak, "Çalıntı tabii ki," dedi. "Biz... onların süslü partilerine gittiğimizde, elimize geçen her şeyi alıyoruz. Bazen işe yarar şeyler oluyor ama çoğu zaman olmuyor. Bizi yakından izliyorlar, bu yüzden gizlice çıkarabileceğimiz çok az şey var, özellikle de genellikle içinde bulunduğumuz ruh hali göz önüne alındığında."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kurtlar bizim kurtarıcımız," dedi Micah. "Genelde bizden daha uyumlu oldukları düşünülür-"

"Çünkü bizden daha uyumlular," dedi açık kahverengi saçları yağ ve kirle kirlenmiş bir kadın. "Değersizliklerini en önemli yerde gösteriyorlar."

"Bu kadar gürültü yapmazlar." Vemar bana göz kırptı.

"Daha itaatkâr olanları korkak, kırılmış ve memnun etmeye hevesli gibi davranıyor ve çok da iyi iş çıkarıyorlar," diye devam etti Kötü Saç Yılı, dudağını kıvrarak. "Sanırım bu onların *olayı*."

Bunun üzerine birkaç kişi hırladı.

Micah, "Ayrıca bir birim olarak dışarıdaki diğer şekil değiştirenlerin çoğundan daha iyi çalışıyorlar," diye araya girdi. "Kaleyi araştırdılar, ihtiyacımız olanı aldılar ve tüm oyuncularını bizim başarabileceğimizden daha iyi tanıdılar. Onları sadece partilerde kısa süreliğine görmemiz çok kötü."

İnsanlar kıpırdandı ve birkaçı mırıldandı, aynı fikirde olmaktan mutsuzdular ama buna ihtiyaçları vardı. Birlikte çalışma ihtiyacına rağmen, görünüşe göre ejderhalar kurtlardan daha iyi olduklarını düşünüyorlardı. Kurtlar da muhtemelen tam tersini düşünüyordu.

"Tüm bunlar üzerinde ne zamandır çalışıyorsun?" İçimde kıvrılan umutla sordum.

"Yıllar. Buraya geldiğinden beri." Vemar Micah'ı işaret etti. "Hepimizi organize eden kişi o. Ne zamandır buradasın, Micah?"

"Zamanı değerlendirmek zor, ama... yarım on yıl, belki? Biraz daha fazla?"

Umudum kırıldı ve mideme rahatsız edici bir ağırlık yerleşti. "O kadar uzun mu? Kurtlar kaleyi kuşattıysa, ihtiyacınız olan şeylerin çoğuna sahipsiniz demektir. Bu gecikme neden?"

"Onlarla konuşma fırsatı bulmak zor," dedi Micah. "Buradan sadece büyük görevler için çıkarılıyoruz ve o zaman da çok sıkı korunuyoruz. Temas kurmak için çok fazla fırsat olmuyor."

"Bir keresinde kaçmaya çalışmıştık," dedi Tamara. "Her şeyi hazırladığımızı sanıyorduk. Kıyıya kadar geldik, teknelere doğru ilerlemeye hazırдық..."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Govam oldu," dedi Kötü Saç Yılı, ağzını sertleştirerek. "Bir şekilde ne planladığımızı biliyordu. Bizi bekleyen bir ekibi vardı. Ejderhalarımız olmadan hiç umudumuz yoktu. Bizi geri sürüklediler ve canımıza okuyana kadar dövdüler."

İblisle olan etkileşimlerimi düşünerek bir nefes verdim. Belli ki beni harekete geçirmek için önümde havuçlar sallandırıyor, sonra da devreye girip beni yakalamak için bekliyordu. Zihin yıkama, tamam, ve bu konuda çok iyiydi.

"Huh," dedim başparmağımı kılıcın kabzasında gezdirerek. "Peki o zaman. Belki de Govam hakkında küçük bir çalışma yapmalı ve onun bizden çok bizim onu beklediğimizden emin olmalıyız."

Micah gözlerinde bir parıltıyla, "Çoktan yola çıktık," dedi. "İkinci bir girişimde bulunacağız ve bir dahaki sefere biz kazanacağız."

"Bir dahaki sefere," dedi Tamara bok yiyen bir sırtışla, "yarımızdan fazlamız ejderhalarımıza sahip olacak."

"Ya gitmek istemezsek?" diye sordu arkadan biri, otuzlu yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim bir deri bir kemik bir adam.

Zayıf yüzünde gözlerinin üzerinde bir parıltı vardı. Uzun siyah saçları belirgin alnının üzerine dökülüyordu.

"Neden gitmek istemiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ölüme koşmak için acelem yok. Alfa'nın dediği gibi, bu denendi. Başarısız oldu. Ejderham çoktan tekrar bastırıldı. İyileşmeye erişimim yok. Beni son kez hücreme geri koyduklarında kafamı çatlattılar ve tüm uzuvlarımı birçok yerden kırdılar. Neredeyse kan kaybından ölüyordum. Tekrar acı çekmemeyi tercih ederim. Bu sefer beni öldürecekler, biliyorum."

Ona inanamayarak baktım.

Artık neredeyse ölmüş gibi görünüyor, diye mırıldandı ejderham. Ne için direniyor? Neden yavaş gitmek istiyor?

Tavanı üzerimize doğru bastıran daracık odayı kaplayan hücrelere baktım. Soğuk, kirli taşı ayak parmağımla yokladım ve havada asılı duran yoğun, kokuşmuş kokuya burnumu kıvırdım.

"Yaşamak *bu* mu?" İki adım atıp en yakın hücrenin kapısını aralayarak sordum. Ona bakarken içeriyi işaret ettim. "Bu kafeste çürümeye zorlanmak mı? Acımızı ve korkumuzu tüketebilsinler diye dışarı çıkarılıp dövülmek mi?" Hafif saman örtüsünü işaret etmek niyetiyle içeri baktım,

yatak yanılısamısından başka bir şey değildi. Ya da köşede duran ve genellikle boşaltılmadan önce taşan çöp kovası.

Ama gözüme bir şey takıldı. Zindana girip çıkarken görmediğim bir şey.

Orada burada, taşların arasında sürünen, biraz solmuş ve ölü yapraklarla dolu beş adet herdemyeşil bitki filizlendi. Cehennemde bile bize arkadaşlık etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Everlass, köylerdeki insanlara şeytanların üzerimize saldığı hastalıktan şifa sağlayan bitkinin ta kendisiydi.

Everlass, Nyfain ve beni bir araya getiren bitki. Duygularım içimde kabardı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Bir kahkaha attım ve hemen hücreye girdim, bir tarafa yığılmış samanlardan kaçındım ve ilk bitkiye eğildim, hemen budadım.

"Ne yapıyor?" diye sordu bir adam.

"İçeride ne var?" diye sordu bir kadın, belli ki hücrenin sahibiyle konuşuyordu.

"Hiçbir şey. Seninle aynı. Muhtemelen daha az," dedi adam.

Tamara hücre kapısının dışında belirdi, hemen ardından Vemar geldi. Micah onların arkasına doluştu.

Tamara yumuşak bir sesle, "Ağaçları buduyor," dedi. "Kraliçenin eskiden yaptığı gibi. Ve hanımefendinin hizmetçileri. Bitkilerle nasıl çalışılacağını biliyor."

"Bunun burada bize çok faydası olacak," diye mırıldandı biri.

"Everlass'ın olduğu yerde umut vardır." İşim bittiğinde ayağa kalktım ve bir sonraki hücreye doğru yürüdüm, arka tarafa yakın gölgelerde toplanmış dört bitki buldum. "Çünkü everlass'ın olduğu yerde hayat vardır." Kalbim boğazımda, hücreden hücreye geçtim. Sonunda bir tanesinde göğsümün sıkıştığını ve umudumun yeşerdiğini hissettim. "Ve bazen" -kalabalık bitkiye doğru eğildim- "Ölüm vardır."

ON

OceanofPDF.com

HADRIEL

"OOPS." Kısrağım efendinin huysuz aygırının arkasında istikrarlı bir şekilde yürüyor olsa da elimi kaldırdım. "Efendim, yanlış yola saptınız."

Prens şatoya doğru sola gitmek yerine sağa doğru ilerlerken Kraliyet Ormanı'ndaki patikanın çatalında durdum.

"Efendim..." Gitmemiz gereken yöne doğru özlemle baktım, sonra kararın gökyüzünü görebilmek için dağınık, bükülmüş ağaç örtüsünün arasından yukarı doğru baktım. Artık kurduma tekrar erişebildiğime göre, karanlıkta çoğunlukla görebiliyordum, ama bu konunun dışında bir şeydi. Hava karardıktan sonra bu cehennem gibi ormanda mahsur kalmak istemiyordum. Ormanı dolduran korkunç yaratıklarla kesinlikle savaşmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de ustanın şirketinden ayrılmak istedim. Bağırsaklarım için iyi değildi. Adam çok yoğundu.

"Geceye doğru ilerliyoruz efendim," diye seslendim, gittikçe daha da geride kalıyordum. "Gitmemiz gerekmiyor mu- Lanet olsun."

Kısrağımı peşinden yürütmek için öne doğru eğildim. Onu bırakıp şatoya döndüğüm için başımın belaya girmemesi mümkündü ama bu riski almak istemiyordum.

"Eminim hatırlıyorsunuzdur efendim," dedim, "*geçen hafta* iblis yaratık faaliyetlerinde durgunluk vardı. Bu gece iblis yaratık faaliyeti olacak. Tehditle yüzleşmeden önce bir şeyler yemeniz ve biraz dinlenmeniz gerekiyor."

Glenarm Köyü yolun hemen yukarısındaydı, efendinin şekil değiştirenleri baskıdan kurtarmaya başlamak için ziyaret ettiği ilk köydü. Büyük bir gayretle iki hafta içinde bu işi halletmiş ve hemen yoluna devam etmişti. Geçen haftayı en güçlü ikinci köye bakmakla geçirmişti. Bu köyde

Eğer prens yorgunluktan ölmezse, Finley'nin kafesinden çıkması için zihnimde ayırdığım sürenin çok altında bir zamanda tüm krallığı halletmiş olacaktık.

Finley'nin kafesinden çıkmasını umuyordum. Kalede tartışırken planı kulağa çok umut verici gelmişti. Geri döneceğinden o kadar emindi ki. Sorun şu ki, garip iblis sikleri, dişli amcıklar ve diğer her türlü saçmalıkla dolu bir seks iblisi aleminin ortasında oturuyorduk. Gerçeklik görüşümüzün çarpıtılmış olması mümkündü. Dürüst olmak gerekirse şimdi bu konuda biraz gerginleşmeye başlamıştım. Aslında çok gergindim. Hatta o kadar gergindim ki, her sabah ustayı bir önceki gece öldürdüğü iblis yaratıklar hakkında sorguya çekmeye başladım - onları nerede bulduğu ve etrafta başıboş mu dolaştıkları, düz bir çizgide mi ilerledikleri yoksa gobshites gibi mi takıldıkları hakkında. Bana verdiği bilgilerle bir harita çiziyor ve onları çıkış noktalarına kadar izlemeye çalışıyordum. Yaratıkların krallığa girmesini sağlayan kapının hareket ettiği söyleniyordu ama kaç tane giriş noktası olabilirdi ki? Ayrıca, bu saçmalık o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, muhtemelen bir çeşit programa uyuyorlardı. Tek yapmam gereken sulu bağırsaklarımı cesaretlendirmek, ustadan bilgi almak ve sonunda giriş noktalarını bulmaktı. Bulacağımı biliyordum.

Bu saçmalıkta iyiydim.

Kabul ediyorum, bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bu daha sonra gelebilirdi. Çaresiz önlemler her zaman daha sonra gelir.

Yoluna devam ederken konuşmadı, köy hemen ilerideydi ve güneş eteklerini kaldırıp ufkun arkasına doğru adım atıyordu.

"Kayıp mı oldunuz? Evet için bir, hayır için iki kez homurdan..." Başımı eğdim ve kulağımı uzatıp dinledim. Hiçbir şey duymadım.

Lanet olsun. O kadar asık suratlıydı ki beni aptal olduğum için azarlamak bile istemedi.

Sınır çizgisini aştık ve o irkilmedi bile. Büyü bozuluyordu ve baskı kaldırıldığı için artık daha güçlüydü. Bu noktada sınırlar onun için sadece bir öneriydi.

Köyün ahırlarına vardığımızda, usta kalın kalçasını aygırının sırtına geçirdi ve yere atladı. Bir an için yırtık kot pantolonunun yüksek ve dar kışına mükemmel uyumunu hayranlıkla izledim. Tanrıça beni kazıp çıkardı, adam tam bir hayal gibiydi. Fiziğini kıskanamazdım bile, o kadar güzel görünüyordu.

Yere kaydım ve aygırını bir seyişe teslim eden efendiyi takip ettim. Ben de aynısını yaptım.

"Efendim, izninizle- Hayır." Yüzümü buruşturdum ve tekrar denedim. Adam aklımı karıştırdı. "Yalvarmamın sakıncası yoksa, rica ediyorum! Hay sikeyim! *Sormamın sakıncası* yoksa, ne yapıyoruz?"

Altın rengi gözleri, köyün yeşil alanına doğru yürümeye başlamadan önce kısa bir süre için bana doğru kaydı. Bir grup insan orada toplanmıştı, bir küme halinde duruyorlardı ve diğer birkaç grup da onları izliyordu. Efendiyi fark ettiklerinde dağıldılar ve bir adamla iki kadın onu selamlamak için öne çıktılar.

"Efendim," dedi şakağında gri çizgiler olan orta yaşlı kadın.

Köyün yeşil alanındaki herkes selam verdi, bazıları diğerlerinden daha zarif ve pratikti. Bir grup vasat pisliğin en üst mevkilere getirildiği tek yer kale değildi.

"Notunuzu aldım." Efendi onun önünde durdu ve toplananlara baktı. "Bu ne hakkında?"

"Şey... size göstersek daha iyi olur." Kadın bir adım geri çekildi, bakışları onunkileri kavradıkça yoğunlaşıyordu. Sahte inciler, parlak ipler ve birkaç kötü yerleştirilmiş püskülle işlenmiş iğrenç bir giysi olan parlak yeşil cübbesinin kenarlarından tuttu ve omuzlarından sıyırdı. Elbise düşüp ayaklarının dibinde birikti ve onu akşamın azalan ışığında cırılçıplak bıraktı.

Bir büyü dalgası beni geri adım attırdı. Yanlışlıkla ona meydan okuduğumu düşündüğü için rastgele saldırıya uğramayı tercih etmezdim. Formu, hafifçe parlayan ela gözleri olan şık gri bir kurda dönüştü.

Nefesim kesildi. Kendimi öne doğru bir adım atarken buldum, gözlerim onda şekil bozukluğu olup olmadığını araştırıyordu.

"Ama... lanet," dedim usta onun etrafında dolaşırken, açıkça aynı şeyi arıyordu.

"Siz hayvanlarımızı serbest bıraktıktan sonra," dedi otuzlu yaşlarının ortalarında, sıkıca sarılmış siyah saçları ve ten rengiyle uyumlu sepya gözleri olan başka bir kadın, "birkaç kişi hayvanlarının kürklerini geri kazanma ihtiyacını kontrol edemedi. Yer değiştirdiler."

Düz beyaz bir cübbenin içinden çıktı, gücünün kabarması beni tekrar geri adım attırdı. Biçimi bir bal porsuğuna dönüştü, yanınızda olması gereken çok iyi bir hayvan ve düşmanınızsa korkunç bir rakip. Aslında ejderhalara çok benziyor. Ama daha az huysuz.

"Gördüğünüz gibi," dedi kırmızı yüzlü bir adam, gözleri garip bir açık kahverengi renkteydi ve yüz hatları birbirine biraz fazla yakındı, "lanetin içinde yer değiştirmek onları sizin etkilediğiniz gibi etkilemedi, efendim. Hiçbirimizi böyle etkilemedi."

Atmaca tipi bir kuşa dönüşüp havaya doğru kanat çırparkenki güç kabarması diğerleri kadar büyük değildi. Bana doğru savruldu ve kanatlarının uçlarıyla beni dövdü.

"Bu da ne-" diye elimi salladım, sonra ısrar edince biraz da kendimi kaybederek eğildim. Hâlâ uçup gitmeyince panikle hızlıca bir daire çizdim, ellerimi başımın üzerinde tokatlayarak o lanet şeyi defetmeye çalıştım. "Çek şunu, çek şunu!"

Kalabalıktan şaşkın kahkahalar yükseldi.

"Bir tünek bulmaya çalışıyor." Kalabalıktan bir kadın öne çıktı ve kolunu uzattı.

"Bir tünek, tamam." Kambur koşumu yavaşlattım ve saçlarımı düzelttim, doğrulurken biraz edepli olmaya çalıştım. "Beni bu işin dışında tut yeter."

Usta bana kızgın mı, sinirli mi, yoksa eğlenmiş mi olduğunu bilemiyormuş gibi bakıyordu.

İşaret parmağımın ucuyla üst dudacağım boyunca bıyıklarımın her iki yanını sildim. Vasat uşak, görev başında.

Kurt geri çekildi, ağır nefes alıyordu ama hızlı değişimler yüzünden fazla yorulmamıştı. Bornozunu aldı ve tekrar üzerine geçirdi.

"Görünüşe göre şu anda değişimle ilgili tek sorun göz rengi pigmentasyonundaki değişim. Bazılarımız için renk, hayvanımızın kürkü, paltosu veya pullarının rengine dönüştü ve diğerleri insan derisine benzer bir pigmentasyon geliştirdi. Nedenini bilmiyoruz. Yine de herkes için değişti. Seninki gibi."

"Terazi mi?" diye sordu usta.

Başını salladı ve yan tarafa baktı. Diğerleri gibi bol, dökümlü giysiler giymiş bir kadın öne çıktı ve uzun boylu, çirkin vücutlu bir çocuğu sürükledi. Sırtını eğmişti, sanki yanlış bir şey yaptığının farkındaydı ve gözlerini ayaklarına dikmişti. Yaş tahmininde usta değildim ama ancak on altı yaşında görünüyordu, sadece yer değiştirecek kadar.

"Oğlum, majesteleri." Hafif bir reverans yaptı ve efendisine gergin dudaklarla hitap etti. "Ona yer değiştirmemesi söylendi. Ona iki kez söyledim ve bunu konseyimizden de duydu. Bunun onu öldürebileceğini *söyledim*. Ama dinledi mi? Hayır."

"Görünüşe göre çocuk bir ejderha, majesteleri," dedi diğerlerinden biri. "Ebeveynlerinin ikisi de büyük kedi ailesinden, tıpkı onların ebeveynleri gibi."

"Baba tarafından dedesi, nur içinde yatsın, bir ayıydı aslında," dedi annesi.

"Peki ya vardiyası?" diye sordu usta, dikkatle çocuğa bakarak. "İyi geçti mi? Kanatları sağlam mıydı?"

"Emredersiniz, efendim." Kadın oğlunu arkasını dönmesi için itip kaktı ve gömleğini yukarı çekerek sırtını ortaya çıkardı. Zümrüt yeşili bir pul şeridi her iki tarafı da kesiyordu. "Gözleri artık bu pullarla aynı renkte ama onun dışında durumu iyi. *Ölebilirdi*" -bir an durup oğluna dik dik baktı- "ama kendi kendine yer değiştirmeyi başardı."

"Acıttı," diye homurdandı çocuk.

"Evet, çünkü bunu rehberlik etmeden yaptın, seni moron!" Kadın onun kafasına bir tokat attı. Belli ki oğlu için endişelenmişti ve şimdi onun iyi olduğunu bildiği için korkusunu ondan çıkarıyordu. Çocukken annem bunu bana hep yapardı.

Usta ağırlığını bir ayağından diğerine vererek dikkatle çocuğa baktı. Yüzünden hiçbir duygu geçmedi ama kalbim çocuğa gitti. Bu yeni ejderha gökyüzüne çıkmak için rehberliğe ihtiyaç duyacaktı ve usta artık bunu sağlayamazdı. Artık türüyle birlikte yükselemezdi. Babasının hatalarının bedelini çok ağır ödemişti.

"Kadın parmaklarını önünde birleştirerek, "Vardiyanızı etkileyen şeyin bastırma büyüğü olduğunu düşünüyoruz, majesteleri," dedi. Bu mantıklı geliyor. O olmadan, herhangi bir sorunla karşılaşmadan vardiya değiştirebiliriz."

"Anlıyorum." Usta bir süre daha durakladı ve topluluğu gözden geçirdi. "Biraz daha zaman verin. Bakalım diğer köylerde neler olacak. Eğer dediğiniz gibiyse, en güçlü gençlerimiz için bir ilk vardiya planlayacağız. Her şey yolunda giderse, daha fazlasına liderlik edeceğiz. Onları şimdiden eğitmeye başlayın. Onlarla şekil değiştirenlerin yöntemlerini konuşun. Onları hızlandırmamız gerek."

"Evet, efendim. Ve...efendim..." Omuzlarını hafifçe yuvarlamadan önce ellerini birbirine kenetledi. Şimdiye kadar iyi bir rol yapmıştı ama aniden sinirleri ortaya çıkmıştı. Ejderha prensiyle doğrudan konuşmak zorunda kaldığım her seferinde bağırsaklarımın düğümlenmesi konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Marcus -şuradaki çocuk- yaşına göre oldukça uzun. Babasından bile daha uzun. Bunun gibi birkaç kız ve erkek çocuğumuz daha var. Diğerlerinden daha uzunlar. Bazıları inatçı gençler. Merak ediyorum..." Hızını kaybetti, kelimeleri kayboldu.

Bal porsuğu insan formuna geri döndü ve konuşmaya devam etmeden önce bornozunu giydi.

"Folklorla göre, bir halk büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında, onları savunmak için bir sürü ejderha doğar. Bu, tanrıçanın halkını savunma yöntemidir."

"Kurtlar da aynı şekilde savunma yapabilir," diye homurdandı biri, sonra homurdandı, muhtemelen susması için dirseklendi. Ona katılırdım... eğer kurtlar uçabilseydi. Ya da ateş püskürtebilselerdi. Ejderhalar bizi orada yakalamıştı ve bunu biliyorlardı, kibirli piçler.

"Tehlike zamanlarında ejderhalar yükselir," diye mırıldandı biri.

Birisi, "Bu gençlerin çoğu lanet yürürlüğe girdiğinde zaten doğmuştu," dedi.

Usta bakışlarını bana doğru kaydırdı.

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım, onun... aslında hiçbir şeyini okuyamıyordum.

Ne düşündüğünü asla bilemedim.

"Bu krallık lanetten çok önce de kargaşa içindeydi," dedi sonunda ve altın bakışlarını tekrar onlara çevirdi. "Gerçeği yakında öğreneceğiz."

Kadın, "Emredersiniz efendim," dedi ve hem kendisi hem de arkadaşı reverans yaptı. Çelimsiz çocuk geldiği yöne doğru geri itildi.

"Gel." Efendi döndü ve atlara doğru yürüdü. Bütün gün boyunca bana ilk kez gerçek bir emir vermişti.

Dediğini yapmak için neredeyse kendimden geçiyordum. "Evet, efendim. Tam önünüzde, biraz gerinizde efendim. Artık size efendim diyebilir miyim? *Unvanınızla iblisleri kışkırtmama* konusunda ne durumda olduğumuzdan emin değilim. Yani, kaledekilerin çoğunu öldürdünüz, bu yüzden ne düşündükleri pek önemli değil..."

"Hannon, Finley'nin kardeşi," dedi, sanki söylediklerimi hiç duymamış gibi.

"Evet... Efendim?"

Ama bir cevap alamadım. Kaledeki ahırlara varana kadar at sürmeye devam etti, sonra seyise atını getirmesi için elini uzattı. Çocuk bunu yapmak için koşarak uzaklaştı.

"Babasından daha uzun, değil mi?"

Düşünerek birkaç kez göz kırptım, sonra başımı salladım. "Onları hiç yan yana gördüğümü sanmıyorum. Yine de iri yarı. Uzun boylu, geniş. Sanırım köylerinin en irisi. Finley de en uzun kızdı. Bunu söylediğini hatırlıyorum. Köydeki bir erkeğe göre bile uzundu."

Aygırı boşalırken homurdandı. Bir an sonra sırtına bindi, sonra da aygırın etrafında dönerek bana baktı.

"Bu gece bana gölge etmene ihtiyacım olacak," dedi ve taşaklarımın büzüşerek vücuduma girdiğinden emindim. "Finley son birkaç gündür endişeli. Onu her ne için cezalandırıyorlarsa onun için cezalandırılmadı. Şu anda neredeyse yerinden fırlayacak. Yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için hazır olmam gerekecek. Ben... rahatsızken iblislerin yarattıklarına göz kulak olabilirsin."

"Ama..." Yürümeye devam etti ve ben de Bella'nın sırtına tırmanıp onu peşinden koşturmak zorunda kaldım. "Ama efendim, bir ejderhaya nasıl ayak uydurabilirim?"

"Sen bir kurtsun, değil mi? Kurtlar her zaman bir ormandan ne kadar hızlı ve sessizce geçebildikleriyle övünmezler mi?"

"Ama yapamam-" Dişlerimi sıktım ve içimden küfrettim. Görünüşe göre yer değiştirebiliyordum. Köylüler öyle söylemişti. Genelde bu harika bir şey olsa da, huysuz prensin yanında *daha fazla* zaman geçirmek zorunda kalacağım anlamına geliyorsa o kadar da harika değildi.

"Paslandıysan vardiya boyunca sana yardım edebilirim," dedi, birdenbire çok konuşkan oldu. Konu kötü haberler vermeye geldiğinde, anlaşılan söyleyecek çok şeyi vardı. "Geçişin kolay olmasını sağlamak için sana güç verebilirim."

"Peki ya Urien?" Bu onun güvenilir uşağıydı, insanların eğitildikleri işi yaptıkları ve iyi yaptıkları zamanlardan kalma bir kalıntı.

"O her zaman hazırdır, ama bu gece... Başka bir çift göz istiyorum. Bunu Finley için yapıyorsun Hadriel. İçimden bir ses bu gece..." Sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Bu gece her ne olacaksa... alabileceği tüm desteğe ihtiyacı olacak."

ON BİR

OceanofPDF.com

FINLEY

Vemar hücresinin parmaklıklarına tutunarak, "BU İŞ EĞLENCELİ OLMAYACAK, Garip Hanım," diye seslendi. "Unutma, bunu hepimiz seninle birlikte yaşıyoruz. Geri kalanımız bunu daha önce de yaşadı ve hepimiz hayatta kaldık."

Tamara hücresinde bir ileri bir geri volta atarken, "Birini öldürme şansınız varsa, durmayın ve bunu kullanın," dedi.

"Bunu yaparsan seni kafeste tutarlar," dedi Lucille, bir ejderhaya göre biraz minyon bir kadındı. "Hepimiz gibi."

"Kafeste kalmak isteyecektir." Micah ön kollarını çapraz çubuğa dayadı ve ellerini her zamanki gibi parmaklıkların dışına sarkıttı. "Şimdi kaç tane öldürdün?"

"On dokuz." Lucille sırtarak üst sıradaki dişlerindeki boşluğu gösterdi. Anlaşılan bir gardiyan ağzına tekme attığında bu hale gelmişti. "Yirmiye tamamlamaya çalışıyorum ama peşimdeler."

"Ya sen Micah?" diye sordu sıranın aşağısındaki biri. "Yeni kızı etkilemek ister misin?"

"Öldürme sayısı rütbe kadar önemli değil," diye yanıtladı Micah.

"Biri hariç tüm kaptanları öldürdü." Tamara yolun karşısından ona sırtıttı. "Sadece o temizliğe ihtiyacın var, sonra sıkılacaksın."

"Yeni muhafızları kaptanlığa yükseltmeye devam ediyorlar." Micah omuz silkti. "Avlayacak çok şeyim var."

Taşa vuran botların sesi hücre sırasının aşağısında yankılanıyordu. Sanki bir ordu gibiydi.

Micah alçak ve sakın bir sesle, "İşte başlıyoruz," dedi. Her bir heceden damlayan tehdit seviyesi yüzünden küçük tüylerim diken diken oldu.

"Finley, biz kurtlar ya da periler kadar çok partiye gitmiyoruz çünkü tehlikeliyiz. Tahmin edilemeziz. Bu gecelerde muhafızları öldürürsen diğer zamanlardaki gibi dayak yemezsin çünkü bize hava atmak istiyorlar. Bunu yapmak için muhafızları feda edecekler. Ama bu onları sizi tekrar çağırma konusunda temkinli hale getirecektir. Bu iyi bir şey."

"Bunu açık sezon olarak düşünün," dedi Tamara küçük bir kıkırdamayla. "İstedğin zaman öldür."

Ejderhalar teker teker parmaklıklardan uzaklaştı. Görebildiklerim hücrelerinin ortasına doğru sürüklendi, elleri yanlarındaydı. Micah'ınki hariç tüm bakışlar merdivenlere yönelmişti. Bana doğru baktı ve bir kez başını sallayarak bana bir cesaret ve güven dalgası verdi.

Kurutulmuş camgöbeği yapraklarını sakladığım köşeye dönüp kalabalık olanlara özlemle baktım. Eğer onları bu partideki su kaynağına sokabilirsem, muhtemelen hepsini öldürebilirdim. Yine de, aynı etkiye sahip olup olmayacaklarını görmek için onları soğuk sudan geçirmeyi denemedim. İblislerin beni su kaynaklarına yaklaştıracaklarından şüphelendiğimden bahsetmiyorum bile...

Botların gürültüsü arttıkça ellerimi esnetip gevşetiordum. Ben de hücremdeki ortama adım attım. Jedrek bir süredir aşağı indirilmediği için benden başka kimse yoktu. Basamaklarda parlak siyah botlar belirdi, Govam aşağı iniyordu. Denski onu takip etti ve ardından ellerinde prangalar ve yüzlerinde kararlılıkla sert bakışlı iblisler sıraya girdi. Bu muhafızlar savaşa hazır gibi görünüyorlardı.

"Neden muhafızlar yerine seks iblisleri değil?" Diğerlerine sordum. Bu düşünce aklıma birkaç kez gelmişti ama sormayı hep unutmuştum.

"Bir avuç şehvetli, kapkaççı ejderhayı taşımak hiç de kolay değil," dedi Tamara, muhafızlar inerken hâlâ merdivenlere doğru bakarak.

Micah alçak bir sesle, "Sanırım bu aslında onların hiyerarşisiyle ilgili bir şey," dedi. "Merakımdan sordum ama kimse bana doğrudan bir cevap vermedi. Görünüşe göre seks iblislerine biraz tepeden bakılıyor."

Vemar, "Şikayet etmiyorum," dedi.

Muhafızlar zindana girdi, her biri üç ila beş muhafız çeşitli hücrelerin dışında toplandı.

"Görünüşe göre bir sürü yeni yüzümüz var," diye seslendi Vemar. "Yeni bir takıma liderlik eden yeni bir kaptanımız var mı acaba?"

Govam ne Vemar'a bir bakış attı ne de benim hücreme kadar yürüdü. Micah'nın hücresinin önünde durdu ve bir süre konuşmadan içeri baktı. "Bunu ben alayım o zaman?" İki büyük boynuzu olan solgun tenli bir iblis Hücremin dışında durdu ve içeri baktı. Beni şöyle bir süzdü, kılıcımın üzerinde uzun bir süre durakladı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki parıltıda pek de doğru olmayan bir şeyler vardı. Düşmanca ve dengesiz bir şey. Orada da sıcaklık parıldıyordu. Arzu. "Sadece güzel, küçük bir ejderha kızı. Bu pozisyondaki ilk seferim için ne güzel bir ikram, değil mi? Beni kolayca alıştırıyorsun... Ben seni sertçe alıştırırken."

Vemar gürültünün üzerinde seslenmeye devam ederken onu duymazdan geldim. "Bu gece hayatta kalabileceğini düşünüyor musun, Govam?"

Önümdeki iblis arkasına baktığında ona beş muhafız daha katıldı.

"Yeni çocuk kim?" Tamara bana doğru bakarak sordu. "Ölü bir adama benziyor. Çirkin bir ölüye."

"Ooh-wee," dedi Vemar. "Taze et."

"Yeni bir kaptan, ne güzel," diye seslendi bir başkası, botların sürtünme ve insanların hareket etme sesleri arasında metal tıngırdarken. Tüm muhafızlar yerlerini almış, yönetecekleri ejderhaların hücrelerine bakıyorlardı.

"Eskiden ejderhalara atanan beş kaptan vardı, değil mi Govam?" dedi bir başkası. "Micah organizasyonunuzun sağlığı için kötü oldu."

Solgun tenli iblisin dudağı kıvrılırken, başka bir muhafız önümdeki parmaklıklara yaklaştı ve elinde kelepçeler vardı.

"Gidelim ejderha," dedi kelepçeli muhafız, metal ellerinin arasında tıngırdıyordu.

"Tuhaf Hanımefendi," diye seslendi Vemar o klasik şakıyan sesiyle. "Şimdi uslu durmak için çok kötü bir zaman. Micah'ya yetişmek istiyorsan yapman gereken çok şey var."

Metal menteşelerin gıcirtısı bir hücre kapısının açıldığını haber veriyordu. Sonra bir başkası. Ellerimi parmaklıkların arasındaki boşluğa sokmak için arkamı döndüğümde bağırışlar patlak verdi. Bir kapı daha açıldı ve sonra bir tanesi gıcırdayarak kapandı. Omzumun üzerinden, uçtaki bir grup gardiyanın hızlandığını, bazılarının ileri atıldığını, bazılarının da geri itildiğini gördüm. Uzun bir kol havada savruldu ve yumruğu bir iblisin yüzüne çarptı. Kalabalığın arasından kısa bir süreliğine

Vemar, iblis sürüsünün içine doğru savaşıırken yüzü efor ve öfkeden kıpkırmızıydı.

Sopalar çıktı ve ona doğru savruldu. Ellerini bir iblisin boynuna doladığında güldü. Tutuşunu ayarladı. Çatlama sesini duymadım ama duymama da gerek yoktu. Kalabalık Vemar'ın üzerine çullanıp onu yere sererken iblis bir taş gibi yere düştü.

Bileklerim tutuldu ve parmaklıkların arasından çekildi. Kollarım metale sürtünürken omuzlarım sert muameleden dolayı çığlık attı. İrkildim, işbirliği yaparak kelepçelerin takılmasını bekledim.

"Tamam," dedi güvenlik görevlisi.

Ellerim tekrar itildi ve öne doğru bir adım attım. Bunu yapamadan saçımda bir yumruk hissettim ve başımı geriye doğru çektim. Dudaklar parmaklıkların arasından kulağıma yaklaşırken kafatasım parmaklıklara çarptı.

"Uslu dursan iyi edersin ejderha, yoksa seni pişman ederim," diye fısıldadı solgun tenli iblis. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni bırakmadan önce biraz salladı.

Govam kalabalığın arasından, "Çıkarın onları ve yukarı götürün," diye bağırdı.

"Bize doğru gel ejderha," dedi muhafızım, üçü de kapının diğer tarafında bekliyordu. "Geri çekilin, o kılıcın olayı ne kaptan? Onu burada bırakabilir miyiz?"

"Govam bunu saklaması gerektiğini söyledi, kralın emri." Solgun tenli iblis kalçama baktı, gözlerinde kararsızlık vardı. "Sanırım onu nasıl kullanacağını bilmiyor. Ona hiç uzanmadı. İblis kralı ona sahip olmasından endişelenmiyor."

Önümdeki muhafız şaşkınlıkla kaşlarını çattı, belli ki ikna olmamıştı. "Ne zamandan beri bu ejderhalardan biri kılıç kullanmayı bilmiyor? Çoğunun usta olduğunu duymuştum."

"Hadi, gidelim." Yeni kaptan, Micah'yı hücreden çıkaran ve etrafı muhafızlarla çevrili olan Govam'a doğru baktı. Ejderhaları çıkaran ya da hâlâ Vemar'ı zapt etmeye çalışan diğer muhafızların etrafından dolaşarak onu merdivenlere doğru götürmeye başladılar.

Anahtar kilitte döndü ve sert eller beni yakalayıp geriye doğru çekmeden önce kapı açıldı. Tökezledim, neredeyse düşüyordum ki daha fazla el beni tuttu ve merdivenlere doğru döndürdü. Bir itiş beni neredeyse tökezletecekti ama sonra eller beni benden biraz daha kısa iki iblisin arasına sıkıştırdı.

Tamara hücresinden çıkarılırken derin ela gözleri bana doğru kaydı. Gergin bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu ve muhafızlarım beni yanına iterken etrafında dönen gücü hissedebiliyordum. Aşağıya doğru dokunaklı bir şekilde baktı, bakışları kalçamda durdu. Tekrar yukarı çıkıp benimkini tuttuğunda, neyin peşinde olduğunu söylememe gerek yoktu.

Ben kılıç kullanmayı bilmiyor olabilirim ama *o biliyordu*. Yaramazlık yapma zamanı.

Onu geçerken irademin dışı doğru atmasına izin verdim ve muhafızları geri ittim. Dönüp tekme attım ve yeni kaptanı göğüs kafesinden vurdum.

Tamara'nın gücü arttı ve sonra ellerini ileri doğru uzatarak kelepçelerdeki zincirleri kopardı ve muhafızları ayaklarından fırlattı.

Lanet olsun, ejderham düşündü.

Kutsal bok haklıydı. Tamara yarı aç ve antrenmansızdı ama ejderhasına erişebildiğinde ciddi bir güce ve kuvvete sahip oluyordu.

Korumalarım beni yakalamak için ileri atıldılar. Önce Tamara geldi.

Kılıcın kabzasını kavradı, çekip çıkardı ve beni yolumdan itti. Sonra ileri atılmadan önce sağa doğru bir hamle yaptı, duruşu mükemmeldi. Güç ve kuvvet karmaşık bir dansa dönüşmüştü. Bu ejderha kesinlikle kılıç kullanmayı biliyordu.

Kılıcın ucu yeni kaptanın ortasına saplandı. Kılıcı çekip kurtardı ve yanındaki üç muhafızın işini çabucak bitirdi, bir usta gibi kesip sapladı.

Ejderham *bir kıza aşık* olduğumu söyledi. Aynı fikirdeydik.

Eller beni arkamdan yakaladı. Tamara'nın yaptığı gibi kelepçeleri kırmak için gücümü artırdım, ancak darbeler düşmeye başladı, biri kafama çarptı. Görüşümde siyah noktalar belirdi. İrademle mızrakladım, yana doğru adım atıp dönerken bir iblise saplandım. Kafamı öne doğru sürdüm ve alnımı kullanarak bir burnu kırdım. Zaten başım dönüyordu - iyi bir amaç için biraz daha travmanın ne önemi vardı ki?

Uzatılabilir bir sopa omzumda kırıldı. Bir diğeri yan taraftan kalçama doğru savruldu.

"Teslim ol," dedi Tamara, bir grup muhafız üzerine çullanırken bir iblis daha indirdi. Bağışmalar ve homurdanmalar arasında sesini zar zor duyabiliyordum. "Eğer yaparsan dururlar. Sen durmazsan durmazlar."

İki iblis üzerime yığıldı ve beni yere itti. Yanağım taşa çarptı ve ağırlıkları nefesimi kesti.

Ejderhamın öfkesi daha da alevlendi ama mücadele etmeyi bıraktım. Ellerim arkamdayken yapabileceğim pek bir şey yoktu. Onları irademle öldürebilirdim ama yerlerine başka muhafızlar geçecekti. Daha sonra kesinlikle ihtiyaç duyacağım enerjiyi boşa harcamak istemedim.

Biri dizini sırtımın ortasına sabitledi. Diğerleri etrafımda diz çöktüler, eğildiler ve beni sabit tutmak için ellerini üzerime koydular. Orada uzanmış bekliyordum.

İçlerinden biri arkasına yaslanarak, "Lanet ejderhalar," diye mırıldandı. "Keşke hepsini öldürebilseydik."

Bir diğeri üst kollarımdan birini tutarak, "Hepimiz daha iyi oluruz," diye cevap verdi. Bir diğeri de aynı şeyi diğer kolumla yaptı ve hareketleri kaba bir şekilde beni yukarı sürüklediler.

"O kılıcı arkada bırak," diye emretti Govam merdivenlerin dörtte birinden aşağıya bakarak. "Onu hücrede bırak. Kınını da."

Muhafızlar hiç vakit kaybetmeden belimdeki kılıfı çıkardılar. Bıçağı Tamara'dan zorla aldılar. Temizlemeden kabaca hücreme atıldılar ve kapıyı çarptılar. Gözleri kendini beğenmiş bir heyecanla parlayan Tamara yukarı çekilirken kaba eller beni öne doğru itti.

"Hadi gidelim." Govam, bize gururla bakan Micah ile birlikte merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

Ejderhalar bu anlar için yaşıyordu, bu çok açıktı. Bu cehennemde sıkışıp kalmışlardı ama birkaç yangın daha çıkarmanın yolunu bulmuşlardı.

Kalenin üst kısmına giden yol aynıydı ve subaylar beni son kez bu yoldan geçirdiklerinde oldukları yerde bekliyorlardı. Govam'ın alt zindanda subayların yarattıkları için kullanabilecekleri taze kandan bahsettiğini zar zor duydum. Yine de birinci subayın cevabını kaçırmadım: "Bir kaptan daha düşüyor, ha Govam? Peki senin sıran ne zaman gelecek?"

Hamamda işler yavaşlamıştı. Görünüşe göre diğer zindanlar da boşaltılmıştı ve diğer mahkûmlarla başa çıkmak daha kolaydı. Bu yüzden ilk yıkananlar onlardı. Sıra bize geldiğinde, görevliler kıyafetlerimizi çıkarıp bizi keselerken hepimiz kilitli kaldık.

Kuruduktan sonra, daha önce olduğu gibi çirkin bir elbise ve kötü saçlarla hazırlandım. Başka bir dizi kapıdan geçirdik.

Bu sefer bir taht odasına. Hepimiz bir sırada bekledik, ejderha bakıcıları ara sıra silahlarını kullanarak bir ejderhaya boyun eğdirmeye çalışıyordu.

"Bu da ne şimdi, tam bir düzine muhafız kayıp mı oldu?" dedi Tamara, muhafız kümesinin içinde önümde durup etrafına bakınarak. "Partilerinize gitmekten hoşlanmadığınızı ne zaman öğreneceksiniz?"

"Sana ihtiyaç duyulmadığı anda, seni öldürmekten büyük zevk alacağım," diye yanıtladı onu tutan huysuz iblis.

"O kadar uzun süre dayanamazsın," diye cevap verdi Tamara, kendine olan güveni etrafında büyük bir balon oluşturmuştu.

Sıra daha hızlı ilerlemeye başladı, muhafızlarımız bizi itekliyordu. Büyük bir çift kapıda, iblisler biz yukarı çıkarken insanları kontrol ediyordu. Sağ taraftaki yeşil tenli iblis, teninin rengine uygun ipek bir elbise giymişti ve biz ön tarafa yaklaşırken bana baktı.

Görevlilerin önünde durduğumuzda bir muhafız "Kafes," dedi.

Tamara yanımdaydı, koruması smokinli erkek iblise de aynı şeyi söylüyordu. Bu muhtemelen tüm ejderhalar için tekrarladıkları bir şeydi.

"Bu koku da ne?" diye sordu yeşil iblis burnunu kırıstırarak.

"Şekil değiştiren eşiyle ilgili bir şey ya da öyle bir şey, bilmiyorum. Sadece onu zindandan kafese götürmem gerekiyor. Hangisine?" Acı dolu bir ifadeyle yana doğru bir adım atarak yoldan çekildi.

"Onu beşinci kafese, alfa ejderhanın yanına koyun. Güzel bir gösteri olur."

"Onuncu kafes," dedi erkek iblis Tamara'nın muhafızlarına. "Soyun onu."

Kapıdan çıkarken Tamara'nın çenesinin sıkıştığını görebiliyordum. Yine de meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bunun onu etkilemesine izin vermeyi reddediyordu.

Yavaş bir nefes aldım, içim içimi yiyordu. Ama en azından bir kafesin içinde, tacizci ellerden uzakta olacaktı. Ayrıca, o bir şekil değiştirendi - muhtemelen derisinin içinde çoğunlukla iyiydi. Nyfain her zaman öyleydi.

Onu sadece soyacaklarsa neden giydirme zahmetine girsinler ki? Birkaç yerinden kristal avizeler sarkan devasa bir odaya götürülürken ejderhama sordum. Yükseltilmiş altın kafesler zemini çevreliyordu, çoğunlukla duvarlara yakındı, ancak iki tanesi en sağda, bir grubun kurulduğu sahnenin hemen dışında birbirine biraz daha yakındı. Bu kafesler bir tür odak noktasıydı, bir cazibe merkezi gibi. İnsanlar dans pistine girip çıkarken bize aval aval bakacaklarını zaten biliyordum.

Govam "gösteri" kafeslerinden birinin hemen yanında durmuş, dört gardiyanın Micah'yı içeri itmesini izliyordu. Micah bütün bu süre boyunca Govam'a baktı.

daha kısa boylu iblis için bir gözdağı taktığıydı. Govam bu konuda endişelendiyse de belli etmedi.

Gardiyanım beni ikinci kafese doğru çekip itti, sanki bir nedenden dolayı direniyormuşum gibi davrandı ve tüm kurtların ve perilerin nereye gittiğini merak ettim. Onlardan hiçbir iz yoktu. Sadece hizmetkârlar büyük dikdörtgen odanın etrafında koşuşturuyor, büyük yemek masalarına bakıyor ve çeşitli süslemeleri tamir ediyorlardı.

Micah'yı tutan altın kafes tangırdayarak kapandı ve muhafızlar geri çekilerek ona baktılar.

Micah'nın yanındaki altın kafes benim için açılırken Govam, "Bu gece uslu durmak isteyeceksin," dedi. "Kralın bazı önemli konukları var. Onlardan birinin öldürülmesini hoş karşılamayacaktır."

"O zaman onları kafesimden uzak durmaları için uyarsa iyi olur," diye karşılık verdi Micah, sesi yumuşak, tonu ürkütücüydü.

Muhafızlarım beni kafesime tıkıp kapıyı kapatırken Govam bana baktı.

"Dön," dedi Micah'nın muhafızları, bir an sonra benimkiler de yankılandı.

Ben de Micah gibi yaptım, geri çekildim ve ellerimi kafesin içinden dışarı çıkardım. Kelepçelerimiz aynı anda çıkarıldı. Ben bileklerimi ovuşturarak öne doğru adım atarken, o daha geriye itti ve gardiyanlardan birinin önünü yakaladı.

"Dikkat et," diye bağırdı biri, bir diğeri bağırırken. Govam yardım etmek için bir adım bile atmadı.

Micah muhafız elindeyken ileri atıldı ve muhafızın önünü kafese çarptı. İnanılmaz bir hızla döndü ve tutuşunu ayarladı, muhafızı kendisine doğru çevirdi ve iri, güçlü ellerini yaratığın boynuna doladı. Tüm bu süre boyunca Govam'a bakarak, gardiyanın canını sakın bir şekilde boğarken kendisine vuran sopaları görmezden geldi.

Ağzım bir karış açık, donup kalmıştım.

Ejderham hayretler içinde, "*O dalga geçmez.*" dedi.

Micah ancak muhafız debelenmeyi bıraktığında onu serbest bıraktı ve muhafızların ve sopalarının erişemeyeceği bir yere doğru uzaklaştı. Bakışları hâlâ Govam'ın üzerindeydi.

"Bir gün o sen olacaksın," dedi kâbustan çıkmış bir sesle.

Karıncalanmalar bedenimi kapladı ve ejderham kıpırdandı, güç ve şiddet gösterisi karşısında içinden yumuşak bir mırıltı geçti.

Govam sakince göz kırptı. "Belki, ama bana ulaşan sen olmayacaksın." Beni işaret etti. "O olacak."

Muhafızlardan ikisi yeni düşenin ayaklarından tutup onu yerde sürükleyerek dışarı çıkardı.

Govam dikkatini bana çevirdi. "Kendine dikkat et. Burası yaramazlık yapılacak yer değil."

Micah, "Burası tam da harekete geçilecek yer," dedi.

Son ejderhalar da kafeslere yerleştirilirken Govam döndü ve uzaktaki kapıya doğru yürüdü. Odanın çevresinde dört kafes boş duruyordu.

"Bunlar üç kurt ve iki peri için olacak," dedi Micah, parmaklıklara yaslanıp dikkatle baktığını fark ederek. "Periler de aynı yere konulacak."

"Kurtlar ve periler nerede?"

Odanın ortasında Tamara'yı fark ettim, derin bronzlaşmış tenini boydan boya kesen yara izleri tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Dik ve gururlu duruyordu, duruşu güçlü ve omuzları dikti. Birinin kafesine yaklaşmasına cesaret ediyormuş gibi görünüyordu.

Aslında, muhtemelen tam olarak yaptığı şey buydu.

"Kafeslere girenler her an çıkabilir," dedi Micah. "Geri kalanlar misafirler geldikten sonra çıkar."

Diğer üç ejderha da çıplaktı ve hepsi odanın ortasındaydı. Çevredeki herkes bir mahkûmun giydiği kıyafetlerin bir versiyonunu giymişti: kabarık, gülünç elbiseler ya da üzerlerine tam oturmayan takım elbiseler veya smokinler.

"Buna nasıl izin verilir?" Öfkem alev alev yanarken sordum. "Dolion büyüğü bir konseyden bahsetti. Öyle bir şey olmasa bile, bu insanlar başka krallıklardan. Benimki şu anda fethedilmiş durumda ama seninki değil. Kurt Krallığı iblis kontrolü altında değil, değil mi? Hepinizin bu durumda olmasını nasıl sorun etmiyorlar?"

"Bilmiyorlar." Micah bana doğru eğilirken takım elbisesinin tüylerini fırçaladı, kumaş sağlam gövdesini ve geniş omuzlarını sarıyordu. Duruma rağmen, bir şampiyon gibi temizlenmişti; giysileri çarpıcı güzelliğini ortaya çıkarıyor ve yıllarca süren tacizden kalan tüm yara izlerini gizliyordu. "Bizler kayıp kişileriz. Aslında hepimiz kaçırıldık ve bizi çürümemiz için buraya getirdiler. Tek kaçış yolu ölüm."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Vücudu çökmemişti ama gözlerinde hüznün vardı. "Artık neye inandığımı bilmiyorum Finley. Kaçmaya çok yaklaşmıştık. Her şeyi çözdüğümüzü sanmıştık. Meğer başından beri iki adım gerideymişiz. Diğerleri için umut yanılmasını sürdürüyorum ama... Ejderhalarımıza erişimimiz olsa bile, anakaraya uçmak için çok uzak. Tekneler çok sıkı korunuyor ve anlamadığım bir şekilde büyüyle yönlendiriliyorlar." Başını iki yana salladı. "Bu adadan çıkmanın bir yolu olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Bizim sayımızla olmaz. Duyduğum kadarıyla hiç kimse kaçamadı. Özellikle de benim burada geçirdiğim süre boyunca ve beş ömür gibi gelen bir süredir buradayım."

İçindeki küçük çatlaklar ortaya çıkıyordu. Bu güçlü ejderhayı ne kırbaçlar ne de bu saçma partiler yıkabilirdi... Hayır, onu mahvedecek olan çıkış yolu olmadığı düşüncesi idi. Açıkça onu canlı canlı yiyen bir düşünce.

Azmimi güçlendirdim. Kararlılığımı pekiştirdim.

"Buradan çıkacağız, Micah. Artık liderlik etmene yardımcı olacak bir desteğin var. Sana taze enerji ve yeni fikirler getiriyorum. Buradan çıkacağız çünkü çıkmak *zorundayım*. Bir krallığın kaderi benim başarıma bağlı."

Gözleri yüzümde gezindi. Sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Tamam."

"Tamam."

Gözüme bir hareket çarptı, muhafızlar daha fazla insana eşlik ediyordu. Kurtları hemen ayırt edebildim, ava çıkmış gibi sinsice ilerliyorlardı. Bir erkek ve bir dişinin yanında ikişer koruma vardı ve granitten kesilmiş gözleriyle odaya bakan üçüncü bir şekil değiştirenin yanında da üç koruma vardı. Beni hemen fark etti ve bakışlarının Micah'a kaymasından alfa ejderhaya yakınlığının ne kadar önemli olduğunu anladı. Kendi kafesine gitmek için bizim kafeslerimizin yanından geçerken burun delikleri alevlendi. Gözlerinde tehdit kıvılcımları parladı ve bakışları benimkilere kaydı.

"Aynı takımdayız dostum," diye seslendim.

"Kapa çeneni ejderha," diye bağırdı bir muhafız ve ben de sıırıttım, çünkü siktir et onu.

Kurt bunu fark etti ve bakışlarını tekrar öne çevirmeden önce gözleri biraz kısıldı, adımlarında bir aksama olmadı.

"O da benimle aynı durumda," dedi Micah usulca, iki güzel insanın odanın diğer tarafına doğru götürüldüğünü fark ettiğimde. Neredeyse buz üzerinde kayıyormuş gibi süzülüyorlardı. Hafif yapıları hareketlerine daha fazla zarafet katıyordu. Her ikisinin de sivri kulakları ve bebek yumuşaklığına benzeyen tenleri vardı.

Birbirlerine benziyorlardı ve bahsedilen kız kardeşler olup olmadıklarını merak ettim.

Perilerden biri dönüp bana bakarken, "Hepimiz sizinle aynı durumdayız," diye cevap verdim. Güzel çivit rengi gözleri içime dikildi.

"Yani, kaçış sırasında benimle birlikteydi. O da en az benim kadar bu işe bağlıydı. Ve şimdi... adamlarını motive etmeye çalışıyor. Benden daha zor zamanlar geçiriyor. Kurtlar ejderhalar kadar inatçı değiller. Gerçek bir çıkarları olmadan muhafızları öldürmeye o kadar istekli değiller."

"Peki ya periler?"

"Periler hakkında bir şey bilmiyorum. Çoğunlukla kendi içlerine kapanıktırlar. Ama kafeslerdekilere çok uysal olduklarını duydum. Çok yumuşak. Yine de kafeslerde tutuluyorlar. Sanırım büyüleri iblis kralı korkutuyor. Çok güçlüler ve etraflarında çok fazla güç açığa çıktığında bastırma büyüsünün yalpaladığını duydum."

Kadınların ortak kafeslerine girmelerini izledim. "Ne tür bir güç?" "Bunu bilmiyorum. İblis büyüsü olduğunu sanıyorum."

"Neden onlar hakkındaki her ayrıntıyı bilmiyorsun?"

"Çünkü onlara yaklaştığımda aklım başımda olmuyor. Zihnim iblis büyüsü tarafından süpürüldü. Ve ayrıca çünkü... biz başkalarıyla iyi oynamayız. Hiçbir zaman da olmadı. Teknik olarak kurtların yönettiği bir krallıkta yaşıyorum ya da yaşadım. Ama ejderhaların kendilerine ait bir bölümü var ve biz kimsenin kurallarına uymuyoruz. Bize vahşi diyorlar ve bence başlarının belasıdır ama bizi rahat bırakıyorlar. Biz de kendi halimize kalıyoruz."

Ona yaklaştım ve parmaklarımı altın çubukların etrafına doladım. "Flamma Krallığı değil..."

Bana doğru bir bakış attı ve sonra iki kez baktı. Kaşları çatıldı. "Tabii ki Flamma Krallığı."

"Arkadaşımın annesi oralıydı. Kraliçe. O bizim kraliçemizdi. O öldü."

Göz kapakları titredi, sonra başka tarafa baktı. Başını iki yana salladı. "Sanki yüzeye çıkmadan kaybolan anıları canlandırıyorsun. Bununla ilgili bir şeyler çağrışım yapıyor ama... ne olduğunu biliyorsam lanet olsun."

"Onu tanıyıp tanımadığını merak ediyorum." Diğer kafesler kapatılırken elimi göğsüme götürdüm. Görevliler odada dolaşarak, çiçekleri düzenliyor ve odanın kenarlarındaki sandalyeleri düzeltiyorlardı. "Sıradan ve gençtim. İnsanların ondan bahsettiğini bile hatırlamıyorum. Ama

O zamandan beri pek çok hikâye duydum. Çok sevilirdi ve o köyden geldiğini biliyorum. Kurt krallığındaki ejderha köyünden."

Yüz ifadesi düştü. "Krallığımda bir dizi ejderha köyü var. Çoğunlukla güneydoğu ucundaki dağlık bölgeyi kontrol ediyoruz. Köyümüzden birinin kraliçe olmak için ayrıldığını duyduğumu hatırlamıyorum ama dediğim gibi, bazı anılar kök salmayı reddediyor."

Dudaklarımı yana çektim. Yeterince doğru.

Ejderhalardan birkaçı yere çöküp oturdu ve beklemeye başladı. Kurtlardan ikisi de aynısını yaptı. Kimse konuşmadı ya da bakışmadı bile. Herkes ya yere baktı, duruşları gergindi ya da durumla ilgili duygularını göstermeyi reddederek hiçbir şeye bakmadı.

Karnımda bir gerginlik vardı. Kafesteydik, ne kadar kötü olabilirdi ki? Ama belli ki korkunç bir şey olacaktı.

Dikkatimi dağıtmak için konuşmaya devam ettim. "Neden buraya kimin hükmettiğine göre ejderha krallığı ya da kurt krallığı diyorlar? Krallığımızda pek çok farklı türde şekil değiştiren var ve şimdi *sadece* ejderha olmayanlar var, çünkü tüm ejderhalar ya öldürüldü ya da buraya getirildi. Şekil değiştirenlerin kendi türlerindeki hayvanlarla birlikte olmayı sevdiklerini duymuştum ama durum tam olarak böyle değil gibi görünüyor."

Bana tuhaf tuhaf baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

"Sanki bizim türümüzün etrafında hiç bulunmamış gibisin." "Bizim... Lanet... Karmaşık bir şey."

Omuz silkti. "En fazla güce sahip olanlar bir arada kalma eğilimindedir, evet. Fazla gücü olmayanlar ise bir nevi... sıraya girerler. Ama konu ejderhaların neden dağıldığına gelince... Biz aslında sürü hayvanı değiliz. Daha fazla alana ihtiyacımız var."

"Ejderha yönetimindeki krallık yerine bir kurt krallığında olmanız dışında..."

"Ah. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Evet, tarihsel olarak uzun zaman önce meydana gelen bir bölünme yüzünden..." Kaşları tekrar çatıldı. "Tahta çıkmak için gerekli donanıma sahip olmayan bir kral demek istiyorum. Ayrıntıları hatırlamıyorum. Hatta krallığın adını bile..." Sesi titrekledi ve başını salladı. "Tanrı yardımcım olsun, çok uzun zamandır buradayım. Tarih dersleri bile kalıcı değil."

"Bu tarih dersi değil." Tamara bana doğru bakarken kafesimin önüne geri döndüm, gözleri gergindi. Ona bir başparmak işareti yaptım.

Mide beklentiyle kıvrılıyordu. Gülümsemesi zayıftı ama minnettardı ve biraz daha doğruldu, gelecek olanla başa çıkmaya hazırdı. "Muhtemelen benim krallığımdan bahsediyorsun ve lanet anıları kayganlaştırıyor." "Muhtemelen.

Her halükarda hükümdarlığın bir soru işareti olduğunu hatırlıyor gibiyim. Uzun zaman önce benim köy koleksiyonumda ve dünyanın başka yerlerinde yuva kuran bazı ejderhaları döktüklerine inanıyorum. Belki Tamara daha fazlasını biliyordur ya da tarihten o sayfayı hatırlıyordur. Bir de doğanlar var doğal olarak, başka yerlerde ve bazen bizi arıyorlar. Ya da aradılar."

Lanet onun bilgisini silmeye çalışıyordu. Büyü tarihimizi çözmeye çalışıyordu.

Başını iki yana salladı. "Başka yerlerden gelen veya farklı yaratıkların ebeveynlerinden olan başka ejderhalar da var, ama şimdi bize geliyorlar veya başka bir yerde kalıyorlar."

Bir umutsuzluk ve üzüntü dalgası beni neredeyse boğacaktı, ama hemen ardından bir sevgi ve destek dalgası geldi.

"Buradan çıkacağız," dedim usulca, odanın karşısındaki perilerden birinin çivit rengi bakışlarıyla buluşarak. "Buradan çıkacağız ve bu lanet olası krallığı yerle bir edeceğiz."

ON İKİ

OceanofPDF.com

FINLEY

BİR SAAT SONRA, iblis konuklar odaya girdiler, hepsi de insan benzeri bir cazibeye sahipti. Elllerinde koyu kırmızı konyak şarabı kadehleri ya da sarımsı bir tür iksirden oluşan flütlerle kafesleri inceliyor ve içeridekileri işaret ediyorlardı. Terbiyeci mahkûmlar önu açık mavi cüppeleriyle aralarında dolaşıp mallarını sergiliyorlardı. Serbest mahkûmlara eşlik eden ve sadece bakıcı olarak düşünebildiğim seks iblisleri, herkesi hoşnut ve memnun etmeye ya da memnun edilmeye istekli tutmak için sihirlerini kullanıyorlardı.

İzledikçe daha da öfkeleniyordum. Nyfain beni desteklemeye ve dengelemeye çalışmaktan, öfkemi emmeye ve beni güçle beslemeye başlamıştı. Bağ sayesinde onun öfkesinin dalgalarını alıyordum. Günün saatine bakılırsa, muhtemelen ormanda hıncını subayların yaratıklarından çıkarıyor, benim öfke ve tedirginliğimi kendi saldırganlığını körüklemek için kullanıyordu.

"Bu şimdiye kadar katıldığım en iyi parti," diye yorumladı Micah, kafesinin ortasında durup özenle yapılmış saçları olan iki dişi iblise bakarak. Birbirlerine sokulmuşlar, korku dolu ama sıcaktan ıslanmış bakışlarla ona bakıyorlardı.

"Şirketim gerçekten o kadar sarhoş edici mi?" Kendi seyircilerime bakarak alaycı bir şekilde söyledim. Üç erkek iblis ve bir dişi yüzlerinde tedirginlikle bana baktı. Dişi olan burnunu tuttu.

Onlara sııttım.

"Birincisi, evet. Ama sen bunu biliyordun."

Kaşlarımı çattım. İğneleyici davranıyor gibi görünmüyordu.

"İkincisi," diye devam etti, "bana yeterince güç pompalıyorsunuz... bu süreçte yalnız olmadığımın emin olmak için."

Hayvanı üzerindeki etkimden bahsettiğini biliyordum. İblis bastırma büyüğü sürekli olarak onu geri püskürtmeye çalışıyordu ama görünüşe göre şu anda işe yaramıyordu. Bu da küçük bir arkadaşı olduğu anlamına geliyordu.

Tanıdık bir yüz gözüme çarptı ve kalbim ayaklarıma kadar indi.

Jedrek.

Saçları arkaya taranmış, son derece şık giyinmiş ve sanki odadaki en zengin, en önemli adammış gibi kasıla kasıla yürüyordu. Yanındaki insan görünümüne dişi iblis, yakası göbeğine kadar inen ve arkası açıkta kalan ışıltılı siyah bir elbise giymişti. Adam gülümsedi ve kasıla kasıla şarabını yudumladıktan sonra eğilip kadının boynunu öptü.

Micah bakışlarını takip ederek, "Görünüşe göre bir haremi olsun istiyor," dedi. "Ya da belki seni istekli biriyle takas etmiştir?"

Jedrek'in eli kızın çıplak sırtından aşağı kayarak poposuna yerleşti. Jedrek onu nazikçe sıktı ve kadın dönerek önünü Jedrek'in yan tarafına doğru itti. Eli adamın karnına doğru indi.

İğrenç.

"Çift gibi görünüyorlar," dedim. "Ona kız arkadaşımı gibi davranıyor."

"Bu sana acı veriyor mu?"

"Duygusal olarak mı? Hayır." Şu anda Jedrek'i süzen dişi iblis kalabalığına baktım. "Ama ondan herhangi bir izleme ve raporlama olmayacak. Buradan çıkmak için herhangi bir teşviki olmayacak."

Micah başını salladı ve yüzünü başka yöne çevirerek odanın içinde dolaşan insan kümelerini inceledi. Çoğu kafeslerden kendilerine bakan yaratıkları görmezden geliyor, bunun yerine daha kibar, daha az agresif mavi cüppeli insanları aralarına davet etmeyi tercih ediyordu.

"Onun... kararları alışılmadık değil." Micah başıyla sağ tarafı işaret etti. "Leylak rengi elbiseli esmer kadın bir kurt. Neredeyse benim kadar uzun süredir burada. İşbirliği yapması uzun sürmedi. Elden ele dolaşıyor ama genellikle aynı anda sadece bir kişiyle birlikte oluyor. Biri ondan bıktığında, bir başkası onu alır."

"Onu kimin alacağı onun seçimi değil mi?"

"Hayır. Mahkumların seçme şansı yoktur. Bunu sen de biliyorsun. Bunun gibi iki kurt daha var, bir erkek ve bir kadın ve birkaç peri." Jedrek beni fark edince bir an durakladı. "O yakışıklı. Ona bir tuzak kurmuş olmalılar."

güzel bir hayatı olacak. Bariz parmaklıkları olmayan bir kafeste yaşamaktan memnun olduğu sürece ona bakılacaktır."

Jedrek bana gözlerini devirdi ve sonra sevgilisine bir şey söylemek için eğildi. Onun etrafından bana baktı ve gözleri büyüdü. Başını salladı ve onun uzaklaşmasına izin verdi.

Odanın sahibiymiş gibi omuzlarını sallayarak ve takım elbisesini düzelterek odanın içinde ilerledi. Mavi cüppeli mahkûmların yanından geçerken onlara acıyan, küçümseyen bakışlar attı. Köyümüze geri dönmüş olabilirdi, ama daha iyi kıyafetler ve daha fazla sanrı ile.

"Bir tutsak için fazla havalı," diye homurdandı

Micah. "Hadi canım, değil mi?"

"Seni orada bulacağımı düşünmüştüm," dedi Jedrek bana ulaştığında, şimdi bana en yakın parmaklıklara yaslanmış olan Micah'ya bakarak. Burnunu kırıstırdı ve kokumdan uzaklaşmak için birkaç adım geri gitti.

Beni süzen iblisler ona gülümsedikten sonra yavaşça uzaklaşarak yolun aşağısındaki bir sonraki kafese doğru ilerlediler. Bize bakmanın neden bu kadar eğlenceli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ve bahse girerim beni buradan uzak tutmak için hiçbir şey yapmamışsındır," dedim ona.

"Onlara sana zarar vermemelerini söyledim ama dürüst olmak gerekirse Finley, ne bekliyordun ki? Dövüşüp muhafızları öldürüyorsun ve her zaman vahşiydin. Eee? Başına gelen bu. Şimdi görüyorsun. Sanırım biraz itaat eğitimi çok işe yarayacak."

"Onu hâlâ öldürmemiş olman beni gerçekten şaşırtıyor," diyen Micah parmaklıkları itip doğruldu ve kafesine doğru yürüyen iki iblis dişiye baktı.

Jedrek oflayıp pufladı ve Micah'yı görmezden geliyormuş gibi yaptı.

"Sana öğretmeye çalıştıkları dersleri öğren," dedi Jedrek, "sonra oradan çıkabilirsin. Benim odalarım taşıyabilirsiniz."

Roomzzz gibi söyledi. Sanki dünyada yükselmiş ve buradaki hiyerarşide bir yeri varmış gibi.

"Bunun nereye gittiğini düşünüyorsun?" Kafesin yan tarafına doğru iterek ona sordum. "Seni bir evcil hayvandan başka bir şey olarak toplumlarına kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Bir ipucu bul, Jedrek. Bu şekilde sonsuza dek mutlu olmana imkân yok."

Başını hafifçe salladı. "Neden zor yoldan öğrenmekte ısrar ediyorsun?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bunun tadını çıkarın. Görmeye hazır olduğunda

bana haber verin."

Öfkem büyüdü, kabaran bir güce dönüştü. Derimin içini tırmalıyor, kaçmak istiyordu. Donuk bir *çınlama* duymadan önce sırtımda yakıcı bir acı patlak verdi. Bir el elbisemi kavradı ve beni çekti. Kafesin parmaklıkları kafama çarptı. Gözlerimi açtığımda neredeyse saldıracaktım ama Micah koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Hayır," dedi, emir içimde şok etkisi yarattı ve beni dondurdu. "Burada olmaz. Onu dizginle."

Bana ulaşabilmek için kafesine yaslanmıştı ve elbisemi sıkı sıkı tutuyordu.

"Onları ayırın," diye duydum ve sesi Govam'a benziyordu.

Micah'nın sesi alçak ve yoğundu. Gözleri benimkileri tutuyordu. "Yalan söylemediğini biliyorum, daha önce hiç yer değiştirmedin. Sırtında hiç pul yok. Şimdi başlama. Zamanı geldiğinde sana rehberlik edebilirim ama burada olmaz. Seni bir dakika içinde öldürürler, beni duyuyor musun? Kim olursan ol."

Muhafızlar kafesimize koşarken yüksek sesle yutkundum. Ellerinde ucu fokurdayan bir tür sopa taşıyorlardı, sopa şeklinde bir şimşek.

Micah bana sırtıttı. "Hiç öğrenmiyorlar."

İlk gardiyan sopayı parmaklıkların arasından soktu. Sopanın ucu Micah'nın kalçasına saplandı ve yüksek bir vızıltı duydum. Dişlerini sıktı ve yüzündeki kaslar gerildi. Başka bir gardiyan Micah'ın beline vurdu. Parmaklıklara doğru yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Yine de beni tuttu.

"Bırak beni." Kurtulmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun sen? Bırakırsan dururlar!"

Vücudu kasılırken bir kahkaha attı, bir yumruk daha. "Onları içeri çekmeliyim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan döndü, direklerden ikisini yakaladı ve daha yakına çekti. Muhafızlar silahlarının çalınmasını istemedikleri için bırakma basiretini gösteremediler. Micah direkleri bırakıp parmaklıkların arasından uzandığında kolları kafese çarparak dayandılar. Onları boğazlarından yakaladı, iri elleri her birinin yarısından fazlasına uzanıyordu. Eğilirken ellerini sıktı ve havalarını kesti.

Muhafızlar sopalarını bıraktılar ve Micah'nın bileklerini tutup çekmeye çalıştılar. Balık gibi bakakaldılar, yüzleri kıpkırmızı oldu.

Diğer muhafızlar aceleyle yaklaştılar ama fazla yaklaşmayacak kadar akıllanmışlardı. Micah'ı dürtmek için hamle yaptılar ve sonra hızla uzaklaştılar, Micah'ın mevcut kurbanlarını bırakıp onlara saldırmasından korkuyorlardı. Micah dürtmelerle başa çıktı ve muhafızların boyunlarını kavramaya devam etti. Çırpındılar, kıvrandılar ve çırpındılar ama kurtulamadılar. Sonunda nefesleri kesildi ve onun ellerinde gevşediler.

Micah derin baritonuyla, "Adamlarını serbest bırakmaya çalıştığımı görmedim, Govam," dedi ve muhafızları iterek uzaklaştırdı. Yere düştüler, kıpırdamadan durdular. Diğerleri kafesin dışında yarı dans ediyordu, ellerinde sopalar ve yüzlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Ben daha iyi biliyorum." Govam bir işaret yaptı ve muhafızlar geri çekildi. "Yine de adamlarınızı içeri gönderiyorsunuz..."

"Protokole karşı gelmemem gerektiğini de iyi biliyorum." Dönüp köşeye doğru ilerlemeden önce topallayan muhafızların götürülmesini bekledi.

Nefes nefese kalan ve çok sinirlendiği her halinden belli olan Micah bir süre onların ardından baktı. Yüksek sesli kahkahalar balo salonunun şok olmuş sessizliğine karıştı.

Vemar elini sallayarak, "Duvarın için birkaç çentik daha, Micah," diye seslendi.

Küçük bir grup açıldı ve odanın diğer tarafında Dolion'u gördüm. Diğerleri gibi insan kılığına girmemişti, bu yüzden mavi teni ve boynuzlarıyla kalabalığın arasında göze çarpıyordu. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. Bu gösteri hoşuna gitmişti. Vahşiliğimizin kanıtını görmek hoşuna gitmişti.

Kafesimin ortasına geri döndüm, Dolion'un öfkemizi kaybetmemizden ne elde ettiğini merak ederek düşündüm.

"Şu Govam çok kurnaz biri," dedi Micah usulca, ayakta kalan son kaptanın köşesine yerleşmesini izlerken.

"Ejderhaları tanıdığını söylüyor."

"Gerçekten öyle. Bu çok sinir bozucu. Yıllardır onu öldürmeye çalışıyorum." Nefesini içine çekti ve kendisine endişeyle gülümseyen iblis kalabalığını fark etti. "Görünüşe göre bu gece krala birkaç kuruş kazandıracağım."

"Ne demek istiyorsun?"

Dikkatini tekrar odaya vermeden önce bana doğru baktı. "Açık artırma için hazırız. Bu ön gösteri. Çok geçmeden bize teklif verecekler. Kazanan kendi seçimini yapar. Bir seks iblisi bizi havaya sokacak ve sonra..."

"Utanç verici."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve bana tekrar baktı. "Bunu söylediğini hatırlıyorum. Böyle kısa ve öz bir etiket koyunca kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"En iyisinden öğrendim."

Öfkem daha da alevlendi. Ejderham hâlâ yüzeye yakın bir yerde oturuyordu.

"Demek Dolion bu yüzden memnun," diye mırıldandım, onun odada çalışmasını, her konuğa birkaç şey söyleyip yoluna devam etmesini izlerken. Kahkahalar ve memnun gülümsemeler onu takip etti. "Bizim üzerimizden para kazanıyor."

"Tabii ki. Memurları güç kazanıyor ve o da para alıyor."

Uzandım ve parmaklıklardan birini tuttum. "Bunun devam ettiğine hâlâ inanamıyorum. Kimse bu konuda bir şey yapmıyor!"

"Kim nereden bilebilir ki?"

Gözlerimi açtım ve büyük odadaki herkesi işaret ettim.

Micah, "Bir şekil değiştirenle sikişme ayrıcalığı için para ödemeye hazır olan insanlar, kendilerine eğlence sağlayan kişileri ispiyonlayacak değiller," dedi. "Bütün bunlara karışmak istemezler."

Dudağımı dişlerimin arasından geçirdim, güç hala içime ve etrafıma pompalanıyordu. Şiddet içeren bir şey yapma arzum içimi kemiriyordu.

"Eğer beni bu adadan çıkarırsan, Finley..." Micah alçak ve sert bir sesle şöyle dedi. "Eğer beni bir şekilde eve götürebilirsen, arkada bir ejderha ordusu olmasını bizzat sağlayacağım. Tanrıça aşağı bakarken, sana yardım edeceğim."

Yavaşça başımı salladım ve yanımdan geçip giden iblis kümelerini izledim. Mavi giysili insanların, bunu yapmaktan mutsuz bir şekilde aralarında dolaşmalarını izledim. Jedrek'in de aynı şeyi yapmasını izledim, sadece kendini beğenmiş gülümsemeleri ve şaşmaz havasıyla. Tüm bunların adaletsizliği beni boğdu, öfke beni içten dışa yiyip bitirene kadar mantığımı kanattı.

"Taliplerini korkutup kaçırıyorsun." Micah karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İddia kokusunu artırma şeklin onları eğlendirmiyor."

"Güçlendirmek mi? Ne demek istiyorsun?"

Başını sallayıp başka tarafa bakmadan önce bana komik bir bakış daha attı. "Ne olduğun hakkında bu kadar az şey biliyor olman aklımı başımdan alıyor."

"Sen güçlüsün. Neden senin kokun için endişelenmiyorlar?"

"Çünkü benimki, kendisine yaklaşılmamasını istemeyen güçlü bir dişiden yayılan bir sahiplenme kokusu değil. Beni yanlış anlamayın, bu kafes olmadan benimle buluşmaya hevesli olmazlar, ancak iddia kokusu farklıdır. Oldukça

biraz farklı. Onları, sana dokunurlarsa büyük ve sert dostunun onları öldüreceği konusunda uyarıyor..."

Ben de bunu düşünüyordum, yani... Bir şey değil, diye düşündü ejderham. *Benim bilinçsiz uyarım değil o zaman. Ejderhamın.*

Teşekkür ederim, diye düşündüm ve sonra *devam* ettim.

Micah yanımdaki demirlere yaslanarak, "Fazla teklif alacağınızı sanmıyorum," dedi. "Tabii Dolion onlara kokunun çıkacağına dair güvence vermezse."

"Ki... olmayacak."

"Doğru. Belki de onun olduğun için yasak bölge olduğunu söyler. Bu onların ilgisini çeker. Yine de... seninle bir şey yapmak için o kokuyu üzerinden atması gerekir."

"Ve... yapmayacak."

Micah güldü. "Umalım da öyle olmasın, senin iyiliğin için." "Ama senin iyiliğin için değil," dedim gülerek.

"Sanırım benim için de, buradan çıkana ve seni denizde daha iyi alfalar olduğuna ikna edene kadar."

Neden olduğundan emin olmasam da midem bulandı.

Görmezden geldim. Parmaklıkları itti. "Misafirin var."

Mavi bornozlu bir kadın durup ayağına eğilmeden önce yanımda dolaştı. Sandaletinin kayışını düzeltti, sonra yavaşça doğruldu ve mutlu yüzler denizine baktı.

Kadın kalabalığa dönerek, "Misafirleri tedirgin ediyorsunuz," dedi. Yumuşak kahverengi saçlarının arasından sivri kulaklarını görebiliyordum. Bir peri.

"Bunlar babamın şakaları," dedim ona, Micah'nın yaptığı gibi parmaklıklara yaslanarak.

"Siz o unutulmuş krallıktansınız, değil mi?" "Orayı biliyor musun?"

"Evet. Şey...hayır. Oralı olduğunu iddia eden bazı kişiler tanıyorum. Bir hastalıktan öldüler. Bir çeşit veba. Bunun bir lanetten kaynaklandığını söylediler."

Nefesim kesildi. "Evet. Öyleydi. Hiç kaldı mı?" "Hayır.

Ejderhalarda o hastalık yok."

"Doğru. Sayılır. Şatodaki ve saraydaki insanlar hastalıktan etkilenmemişti ve tüm ejderhalar saraydaydı." Lanetin detaylarını açıklama zahmetine girmedim. Nasıl olsa onun için bir şey ifade etmeyecekti.

Döndü ve sandaletlerine doğru eğilmeden önce biraz daha yürüdü. Doğrulduğunda yüzüme baktı.

"Calia seni fark etti. Çok güçlü olduğunu duymuş.
Siz bizim umudumuzsunuz. İrtibat
halinde olacağız." "Kim..."

Ancak kadın ilerledi ve kalabalığın arasında kaybolmadan önce odada tur atmaya devam etti.

"Calia şuradaki kafesteki peri." Micah sağa ve sonra tekrar uzağa baktı.

Çivit mavisi gözlü peri balo salonunun öbür ucundan bana bakıyordu, bakışları o kadar uzaktan bile keskindi.

"Duyduğuma göre bir zamanlar çok güçlü bir büyüsü varmış," diye devam etti Micah. "Baskı onu içine hapsetmiş. Peşimizden kaçmaya çalıştı ama o kadar uzağa gidemedi. Bu aptalca bir işti."

"Başka kimse var mı? Yani kaçmaya çalışan?"

"Bildiğim kadarıyla bir girişim daha oldu. Birkaç kurt. Duyduğuma göre lav çukurunun üzerindeki köprüyü güçlendirdikten sonraymış. Bir daha geri dönmediler." Micah duruşunu düzeltti. "Calia'nın, kendisine yeterince güç verilirse önce bastırmayı, sonra da büyülü kilitleri çözebileceğini düşündüğünü duydum."

"Onu besledin mi?"

Omuz silkti. "Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. Vemar aracılığıyla duydum ve onunla konuşmaya fırsat bulduğunda akli başında değildi. Görünüşe göre bir alfa şekil değiştirenin yeteri kadar gücü olmalı ama hepimiz bastırılmışız. Gücümüzün çoğundan koparılmışız."

"Ben gelene kadar."

Yavaşça başını salladı. "Her şeyi berbat edip ayrıcalıklarınız elinizden alınana kadar, evet."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti.

Parti devam etti. Daha fazla grup Micah'ı süzmek için yaklaştı ama Micah parmaklıkların arasından uzanıp onları yakalamasın diye hep uzak durdular. Birkaçı bana yaklaştı ama neredeyse her seferinde burunlarını kırıştırıp hızla yollarına devam ettiler. Sadece bir adam yaklaştı ve gözlerini kısarak beni dikkatle inceledi. Uzun boylu ve zayıftı, iblisliğini sahte bir dış görünüşün ardına saklamıştı. Kokusunu ya da yüzünü tanıyamadım ve benimle iki kelime bile konuşmadı. Bir an sonra Micah'ın yanından geçip kalabalığın arasına karıştı.

Gecenin sonunda Dolion, pençeli mavi elinde bir kâğıtla sahneye çıktı.

"Diğer tarafta görüşürüz," dedi Micah sesinde bir kesinlik notuyla.

Dolion'un açık artırmayı kazananları tutsağın kafes numarasına göre açıklamasını izledim. Büyü sızdıran seks iblisleri yalaka ifadelerle kalabalığın arasından sıyrıldı. Bir anda ejderhalar şehvet tavşanlarına dönüştü, kurtlar ve periler de onların peşine takıldı.

Mavi cüppeli insanlar seçilmemiş olanlarla birlikte uzaklaştı. Benim kafesim çağrıldığında, büyük balo salonunda sadece birkaç kişi kalmıştı. Gerginlik içimi kemiriyordu.

"Ve son olarak, evcil hayvanım," dedi Dolion, beni işaret etmek için elini havada sallayarak. "Eminim hepiniz onun hâlâ üzerinde çalışılmakta olan bir parça olduğunu kabul edersiniz. Her şeyden önce koku. Kızı yıkayabilirsiniz ama görünüşe göre ejderha şekil değiştireni ondan temizleyemezsiniz."

Birkaç kişi buna güldü ve nedense kibarca alkışladı.

"Şimdi, daha fazla uzatmadan, parti sonrası. Gelin, hepiniz için bir sürprizim var." Dolion onlara gülümsedi ve sahnenin yan tarafındaki merdivenlere yöneldi, sadece bana kısa bir bakış attı. O bakışta da öfkesi açıkça görülüyordu. Ben ölü bir ağırlığım. Eğer kokumu alamazsa, bu partilerde hiç iyi değildim.

Eğer zindana geri gönderileceğimi düşündüysem, fena halde yanılmışım. Bunun yerine, bu geceki evim kırbaçlama direği; önümüzdeki haftalar boyunca bana sürekli arkadaşlık edecek olan bir direk. Kalede bizden daha fazla özgürlüğe sahip olan şekil değiştiren mahkûmlarla temas kurmam için bana hiçbir fırsat sunmadan geçen haftalar. Kaçış planlarımı sekteye uğratan haftalar. Partilere katılamadan ya da kale içinde hareket edemedim, şiddetle ihtiyaç duyduğum bilgileri elde edemedim.

Sadece sosyalleşebilmek için bile olsa Nyfain'in kokusunu yaymayı nasıl durduracağımı bulmam gerekiyordu. Kaçışım buna bağlıydı. Ya buna ya da bir mucizeye.

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

HADRIEL

"Acele et Hadriel. Bütün gün bekleyemeyiz Hadriel," diye mırıldandım, en az benim kadar sabırlı olan güvenilir ve enerjik kırsığımın üzerinde kamburlaşırken. Bella, tanrıçaların işediği bu ormandan çıkmak için can atarak yana doğru sıçradı. Kraliyet Ormanı eskiden çok güzel bir yerdı, ama şimdi bakın. Boktan bir yer, harap, çarpık ve tüyler ürpertici. Nefret ediyordum.

Bu yüzden usta durup mastürbasyon yapmak zorunda kaldığında biraz tedirgin oldum.

Kalbim burkuldu ama başka tarafa bakmayı reddettim. Yan taraftaki bir ağacın arkasına oturdu, tam olarak görünmüyordu bile ve sikini çekti. İnledi ve kıvrandı, elinin içine doğru pompaladı ve başını geriye eğdi.

Bu tür şeylere alışık olmalıyım. Normal insanlar yaptığında bu tür şeylere *alışkındım*. Ama onunla değil. Bu şekilde değil.

Çünkü bunu sadece Finley'e yardım etmek için yapıyordu.

Gözlerim yaşardı ama bakmaya devam ettim. Kendimi bakmaya *zorladım*. Tanıklık ediyordum. Kızın canı yanıyordu, adam kızın canı yanarken kalbinden parçalar koparacak bir iş yapıyordu ve ben burada iç çamaşırındaki osuruk lekeleri gibi oturmuş hiçbir şey yapmıyordum.

Bundan nefret ettim. Tüm bunlardan nefret ediyordum.

Beni öldürüyordu.

Hepimizi öldürüyordu.

Ama en önemlisi, bu onu öldürüyordu.

Efendinin yaptığı şey, şiddet ve zalimlik eylemlerini telafi etmek için özverili ve özverili bir eylemdi ve ben yeterince yaşadım. Kırılmanın eşiğinde olduğumu itiraf etmekten çekinmiyordum. O kırılıyordu, ben kırılıyordum, hepimiz kırılıyorduk.

Bu aşağı yukarı iki aydır devam ediyordu. Daha uzun gibi geldi, daha kısa da olabilirdi, artık hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, çok uzundu. Yardıma ihtiyacı vardı. Kıcıımı tokatlayın ve bana Betty deyin, kadının açıkça yardıma ihtiyacı vardı ve o ateşli, büyük penisli prens yeterli değildi. Birinin daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Onu kurtarmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmadan daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. O portalların nerede olduğunu biliyordum. Birkaç gece boyunca desen üzerinde çalışmak şifreyi çözmem için yeterli olmuştu. Gerisi fazlalıktı. Yine de öldürdüğüm her iblis yaratığın titiz bir kaydını tuttum. Haritalar ve bir program hazırladım. Usta ne yaptığımı anladıktan sonra, yerleri bizzat kontrol etmek için ısrar etti. Doğru yapmıştım ve artık bütün geceyi iblis yaratıkları avlayarak geçirmesine gerek kalmamıştı. Sadece portallara yakın durdu ve içeri girdiklerinde onları mahvetti. Ayrıca lanetin hâlâ krallığı terk etmesini engellediğine dair kanıt elde etmiştik. Geçitlerden birinden geçmeye çalışmış ve büyü tarafından yakılmıştı. Tanrı'ya şükür çabuk iyileşti, yoksa bundan sonra çirkin bir orospu çocuğu olacaktı. Hayal kırıklığı içinde öfkelen-di. Onu kurtaracak kişi o olamazdı... en azından bu yollarla.

Bu iş başka birine düşmeli. Aynı zamanda usta bir bulmaca çözücü olan vasat bir uşak gibi.

Eğer portallardan birinden geçersen, derimi yüzmediğini varsayarsak, Leala'yı da getirebilirdim. Küçük bir kırbaç zamanı için mutlu olurdu. Efendi kaledeki iblislerin çoğunu öldürmüştü, bu yüzden birkaç babaya daha ihtiyacı vardı.

Neden kendi kendime böyle konuşuyordum ki?

Kahramanı oynayacak nitelikte olmayan biri varsa, o da bendim.

Usta tamamladığını inleyerek söyledi ve ben de bunun Finley'e yardımcı olmasını umdum.

Ellerini iki yanına indirdi ve başını arkaya yasladı ama onu bunun seks sonrası mutlulukla bir ilgisi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Finley'nin kendinden geçmesini bekliyor, böylece olup bitenlere karşı içinde biriktirdiği dehşet, keder ve öfkeye izin veriyordu.

Hepimiz çok çaresizdik.

"Artık çok yaklaştık," dedim hiç kimseye, sanki manzaranın tadını çıkarıyormuşum gibi cılız ağaçların arasından dışarı bakarak. Bu yürek burkan zevklerden birinden döndüğünde bana bağırması ona her zaman yardımcı olurdu

seanslar. "En güçlü şekil değiştirenlerin hepsi bastırılmışlıklarından kurtuldu. Daha az güçlü olanlara yardım ediyorlar. Her yerde değişim geçiren insanlarımız var, hem de yeni insanlar! Çocuklar bile! En azından benim için çocuklar. Kahretsin, yaşlı hissediyorum. Her neyse, ben buna büyük bir kazanç diyorum. Çok hızlı hareket ettik ve benim kelimenin tam anlamıyla sıfır hayatım oldu, ama hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız, değil mi? En çok gücü o değiştiriciler aldı. Şimdi tek yapmamız gereken geride kalanlara enerji vermek, sonra her şey hazır olacak."

Başını öne eğerek ayağa kalktı ve binici pantolonunu yukarı çekti.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve kalbim ikiye bölünüp kaburgalarıma kanama tehdidinde bulundu.

"Ve yeni ejderhaların sayısı! Bu lanet bir mucize değil mi?" Titreyen bir nefes aldım ve hıçkırmamak için kendimi zor tuttum. "Bu tarih kitapları için bir tane. Elimizde bol miktarda kâğıt olduğunda, bir bilgine dönüşebilirim, biliyor musun? Olabilirim işte. Bir şeyler gördüm. Ve neredeyse hepimiz hastalıktan kurtulduk."

Amaçsızca başımı salladım. Bella sabırsızlıkla sıçradı, harekete geçmeye hazırdı. Efendinin büyük siyah aygırı sert bir bakışla arkasına baktı, bariz bir küçümsemeyle ofladı ve sonra kuyruğunu salladı. Korkunç bir eşek. En az efendisi kadar huysuzdu.

"Son zamanlarda gül ağacını gördün mü?" diye sordum. "Tabii ki gördün, çünkü annenin odasında çok zaman geçiriyorsun. Canlı ve diri, krallığın tüm unsurları. Elbette insanlar hastalanmaya devam ediyor ama bunu kontrol altına aldık."

Çalılıktan çıktı, ayağa fırladı ve bacağına aygırının sırtına doğru salladı. Tek kelime etmeden topuklarına vurdu ve yollarına devam ettiler. Bana havlamak yok. Kafamı ısırarak yok.

Kahretsin.

Kötü durumdaydı. Bu gerçek bir seans olmalı.

Finley'nin seansları aralıklarla devam ediyordu. Bir hafta boyunca her gün ustanın yardımına ihtiyaç duyuyor, biraz ara veriyor ve sonra tekrar başlıyordu. Bazen ara veriliyordu ama asla yeterince uzun sürmüyordu. Ve bu hiç olmamalıydı.

Hiçbirimiz o pis iblis kralın efendinin eşine bu şekilde davranmaya cüret edeceğini düşünmemiştik. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama gerçekten çok ileri gidiyordu. Suratını dağıtmak istedim ve genelde o kadar da vahşi biri değildim. Ya da en azından her şey ters gitmeden önce öyle değildim.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Biraz fazla yüksek sesle sordum. Güncel olayların neşeli bir özeti işe yaramazsa, saçmalıklar genellikle onu sıkıntısından kurtarırdı. "Çay. Çayı gerçekten çok severim. Sade seviyorum, belki bir ya da iki bisküvi ile. Güneşte ya da gölgede otururum, bazen geceleri ama genellikle sabahları, içerim, içerim, içerim ve içerim..."

Kaleye doğru geri dönerken sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Atının üzerinde kambur duruyordu ve gözlerinin altında koyu mor halkalar olduğunu biliyordum. Artık pek uyumuyordu. Kraliyet Ormanı'nda devriye geziyor ve krallığını düzeltmeye yardım ediyordu. Finley ona güveniyordu ve Finley'nin geri döneceğini çoğunlukla düşünmemesine rağmen her şeyini *onun* görevine veriyordu.

Kalbim tekrar sızladı ve yan tarafa bakarken gözyaşlarımı geri kııptım.

"O ikimizden de güçlü efendim," dedim usulca ama duyduğunu biliyordum. Artık ikimiz de hayvanlarımıza tam erişim hakkına sahiptik. Benimki bugünlerde çoğunlukla sessizdi, sadece yumuşak ve ince bir destek sunuyordu. Karanlığa alıştığını ve sesinin yavaş yavaş geri geldiğini düşünüyordum. Zaman geçtikçe açılmaya devam edeceğini umuyordum ama şu anda izlemeye hevesliydi. Ki bu iyiydi. Şimdilik sadece onu hissetmek yeterliydi.

"Onu tanıyorsun. Kırılmayacaktır. Rotasından sapmaz. Bir şeyi kafasına koyduysa, sonuna kadar götürür. Şimdi de onlara gittiği zamanki kadar güçlü, değil mi? Bunu söylememiş miydin?"

Cevap vermedi.

"İlk hafta zordu ama şimdi ona yardım ediyorsun. Ve siz ikiniz bir şekilde iletişim kuramaz mısınız? Bunu sen söyledin, biliyorum. Yani bu onun için iyi bir teselli." Sesim kesildi ve duygularımı bastırmak için bir an dişlerimi sıktım. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Çıkacak efendim. Çıkacak."

Ormanın budaklı ağaçlarından ayrılırken, "Buna daha fazla katlanamayacağım," dedi. "Onun acısını hissetmeye ve onun için hiçbir şey yapamamaya dayanamayacağım. Benim görevim onu korumak."

"Ama sen bir şeyler yapıyorsun. Kesinlikle benden daha fazlasını yapıyorsun.

Hiçbir şey yapmıyorum. Kendimi becererek bile yardımcı olamıyorum."

Ahırlara yaklaştığımızda başını salladı. "Dolion'u çağıracağım ve bir anlaşma yapacağım. Onun yerine kendimi vereceğim. Krallıktaki kimsenin daha fazla zarar görmemesi için bir madde koyacağım. Anlaşmayı kabul edecek

Çünkü benimle alay etmek istiyor. Beni alt etmenin tek yolunun Finley'e ve halkıma zarar vermek olduğunu hâlâ anlamadı. Onlar güvendeyse, benim üzerimde hiçbir gücü yok. Ve eğer beni sarayına hapsederse, geriye bir tek biz kalana kadar adamlarını teker teker öldüreceğim ya da denerken öleceğim. İlk kimin kırılacağını göreceğiz." Topuklarını aygırının böğrüne sapladı. "Hah!"

Dörtnala gittiler.

"Ne?" Ben de aynı şeyi söyledim. Onların hızına yetişemiyorduk. "Lanet olsun ona ve onun son model atlarına. Bitkiler, çiçekler ve diğer canlılar *durmazken* neden mahkemedeki atlar da bize katıldı? Oh, bu iyi. Bunu saçma sapan yorumlarımdan birine saklamam gerekiyor."

Ama mantıklı, dedi kurdum. Güzel bir soru.

Yani, evet, mantıken mantıklı, ama öfkelenildiğinde, konuyla ilgisi olmayan rastgele şeyleri dinlemekten nefret ediyor. Genellikle öfkesini artırır. Bu onu kızdırmak için iyi bir yöntem. Bunu saklamalıyım.

Efendi aygırın karşısından bacağını çekerken atı ahırların yakınında yavaşlattım.

"Efendim, hayır. Bekleyin." Ayağımı Bella'nın sırtına doğru salladım ve hala hareket halindeyken zıpladım, yere çok hızlı çarptım ve öne doğru tökezledim. Yine de düşmedim. Ol' Hadriel hala elindeydi. "Efendim, bekleyin. Hayır, bunu yapamazsınız."

Kırılğan çimenlerin üzerinden kaleye doğru ilerlerken ona yetiştim. İçimdeki her şey kolundan tutup onu kendime doğru çekmek istiyordu ama bunun beni çimlerin üzerine fırlatacağını biliyordum. Canım uçmak da istemiyordu. Bu yüzden onun uzun bacaklı adımlarına uymak için yarı koşu yaptım.

"Efendim, kusura bakmayın ama genelde aklı başında bir insansınız ama bu çılgınca fikriniz onun yaşadığı her şeyi baltalayacaktır."

"Gittiği zamanki kadar güçlü değil," diye ısırdı, adımlarını ikişer ikişer atarak. "Daha zayıf. Onu ayakta tutmak için benim gücüme daha çok ihtiyacı var. Sürekli aç, onu aç bırakıyorlar. Yeterince dinlenmesine izin vermiyorlar. Solgunlaşıyor."

Göğsümde bir delik açılmış ve beni yiyip bitirmiş gibi hissettim. Finley hakkında bunu bilmiyordum. Bundan bahsetmemişti.

"Bu *benim* savaşımdır, onun değil," diye devam etti, sesi sert ve kaba, öfke doluydu. "Artık savaşmasına izin vermeyeceğim. Bu benim katlanmam gereken bir acı ve kendimi onun yerine koyacağım. Zamanla anlayacaktır."

"Ama efendim..." Nefes nefese ona ayak uydurmaya çalıştım. "Güller solmaz, efendim." Nefesimi içime çektim ve o içeri girdikten sonra yüzüme kapanmaması için kapıyı tuttum. "Yani, çalılar solmaz. Çiçekler soluyor ama onlar sadece arı yemi. Asıl bitki kırılgañlaşıyor ve boktan bir görünüme bürünüyor ama dayanıyor. Fırtınayı atlatır. Ve sonra, hiç beklemediğın bir anda, o pislikler üç damla su alıp hayata dönüyor ve yeniden yeşeriyor."

"Güller soluyor. Ölürler. Annem bunun kanıtıydı." Merdivenlere doğru sola döndü.

"Annenizin hiç desteğı yoktu. Hayatını cehenneme çeviren boktan bir kocası ve acı çeken bir oğlu vardı. Bu onun hayatını tüketiyordu. Sen dışarı çıktığında, savaşmayı bıraktı. Bir gece odasına gitti ve o kadar. Pes etti. Finley aynı durumda değil. Onun için ölebilecek bir eşı var. Cehennemde ama arkasını kolladığını biliyor. O yüzden pes etmeyecek. Ölmeyecek. Dağınık ve çirkin olacak ve belki de tamamen mahvolacak, ama ilk su damlasında, o kaltak vahşı büyüyecek, sadece bekleyin. İblis Kral'ın yetiştirdiğı her bahçeyi mahvedecek. Yani, bu metaforu gerçekten kullanıyorum, ama sözlerimi bir kenara yazın. Bize geri dönecek. Kafesinden kaçabilecek biri varsa o da Finley'dir. O kadın bu yıkık krallığa hayat verdi."

Kapısının önünde durdu, sırtı dik ve genişti ama omuzları biraz kamburlaşmıştı. Arkasında durakladım, bunun nereye gittiğinden emin değildim. Bu tamamen yeni bir konuydu. Birkaç moral konuşması yapmıştım elbette ama hiç bu kadar ateşli olmamıştı.

Yine de daha önce ticaret yapmaktan hiç bahsetmemişti.

"Ona iki ay daha vereceğim. O zamana kadar dönmezse, iblis kralı çağırıp durumu kontrol altına alacağım."

"Dört ay daha," dedim, hiçbirimizin bu eziyete dört ay daha dayanabileceğinden emin değildim. Aslında Finley muhtemelen dayanabilirdi. O hepimizden daha güçlüydü. "Ona dört ay daha verin. O zamana kadar bir şeyler yapacaktır, yapacağını biliyorum. Sadece zamana ihtiyacı var. Bunu hissedebiliyorum."

Sanki arkasına bakabilecekmiş gibi başını hafıfçe çevirdi. "Üç. Üç ay daha. Bu kadar."

Tartışmak, yalvarmak ya da belki de sadece ağlamak için ağzımı açtım, artık kim bilebilirdi ki, ama eşığı geçti ve kapıyı suratıma çarptı.

"Siktir." Döndüm ve koridorda koşmaya başladım. "Bekle, neden koşuyorum? Zaman çizelgesinde olan ben değilim. Nereye gidiyorum ki?"

Efendinin uşığı koridorda yürürken yavaşladım, göğsü kabarık, sırtı dik, kibirli bir önem havası yayıyordu. Beyaz yelekli ve beyaz papyonlu, eski tarz, özel dikim bir takım elbise giymişti. Prens in orijinal uşığıydı ve öldürölmemiş ya da kaçırılmamış olmasının tek nedeni, her gece şatoda ya da ormanda saklanarak dikkat çekmemesiydi. Adamın cesaretine hayran kalmıştım.

Yanından geçerken ona "Moral konuşmasına ihtiyacı var," dedim. "Bazı çılgın fikirleri var."

Vale yanımdan geçerken bana doğru bakmadı. Şaşırdığımdan değil. İşini iyi yapmayan insanlara ayıracak hiç vakti yoktu ve bu noktada şatonun büyük bir kısmı böyleydi. Yine de sıradanlık seviyesinin üzerine çıkmamam gerektiğini iyi biliyordum. Nasıl yapılacağını bildiğimi varsayarsak, ki bu korkunç bir varsayım olurdu.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" Maxine merdivenlerin dibinde durarak sordu. Sağ elinde iğne oyası vardı, belli ki o gün için seçtiği hobiyle işi bitmişti.

"Tanrıça yüzüme yumruk at Maxine, şu anda partilerden daha büyük sorunlar var!" Dedim, artık efendinin duyamayacağı bir yerde olduğum için soğukkanlılığımı tamamen kaybetmişim. Hayır, hıncımı ondan çıkarmamalıydım ama yine de bir keresinde çayına tuz koymuştu ve benim hafızam çok kuvvetliydi. "Ayrıca, etrafta sadece iki düşük güçlü iblis var ve onlar da sikimi ayağa kaldıracak kadar güçlü değiller. Geriye kalan tek şey siz piçlersiniz ve hıyarlık etmek istemem ama sizi sikmekten bıktım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu lanet at gezintisinden bıktım."

"Atla gezmek mi istiyorsun? Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

Merdivenleri çıkarken yolun çeyreğinde durdum, elim korkuluktaydı ve şaka yapıp yapmadığını görmek için arkamı döndüm.

Hayır, onun şaşkınlığı, tiksintisi ve meraklı ifadesi söylediklerimden çıkardığı tek şey buydu.

"Yardıma ihtiyacın var, Maxine." Merdivenlerden yukarı döndüm. "Ve bunu iğne oyasında bulamazsın."

"Oh, git bir sünger yala."

"Başka bir partiye gitmektense bunu yapmayı tercih ederim, orası kesin.

Yüce tanrıça beni uçar, bu kale tamamen yanış. Yüzde yüz yanış." Leala kuledeydi ve Finley'nin giysilerini gardıroptan çıkarıyordu, Onları düzeltip tozlarını aldıktan sonra geri verdim. "Leala," dedim içeri girerken.

İrkildi ve kocaman gözlerle arkasına baktı. "Ah!" İçini çekti ve avucunu göğsüne bastırdı. "Hadriel. Seni duymadım, özür dilerim."

"Evet, evet. Dinle..." Ellerimi açıp kapatarak adımlamaya başladım. "Tamam, bu kulağa çılgınca gelecek..."

Başka bir elbise çıkarıp salladı ve parmaklarını bir kırıksıklığın üzerinde gezdirdi. "Bunu ütülemem gerekecek."

"Kahretsin, Leala!" Onunla yüzleştim. "Bu ciddi bir mesele!" "Hayır Hadriel, bu histerik bir palavra."

Başımı yana eğdim. Haklıydı. Volta atmaya geri döndüm.

"Efendi, Finley için kendisini takas edebileceğini söyledi." Hareketleri yavaşladı. "Neymiş o?"

"Evet, değil mi? Bu çok çılgınca. Ona üç ay veriyor, sonra da kendini onunla takas edecek." Durdum ve tekrar ona döndüm. "Onun üç ayı olabilir, üç yılı olabilir ama onun yok. Ona yardım edemeden acı çekmesine dayanamıyor. Bu onu şimdiye kadar başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar kırıyor."

"Hepimiz çok üzgünüz Hadriel. Onu en çok tanıyan bizler için durum daha da kötü. Kısa bir süre önce ailesini ziyaret ettim. Portallar için ormanda avlanıyorlardı. Kardeşi Hannon onun yanına gitmeye karar verdi. Onların bir ekip olduğunu ve bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğini söyledi. Artık değil."

Bir an ne diyeceğimi bilemez halde ona bakakaldım. "Ne oluyor lan?"

"Hayvanı serbest bırakıldı ama yer değiştiremiyor. Efendi ona yardım etmeye bile çalıştı ama nafile. Sanırım hayvanını dışarı çıkarmak için daha deneyimli birine ihtiyacı var, ama prens bile yapamazsa-"

"Bu umurumda bile değil. Neden bahsediyorsun, ona mı gidecek?"

"Yer değiştirmede ama hayvanını hâlâ hissedebiliyor. Bastırılmış değil. Görünüşe göre hayvanı bunun yapılabilir olduğuna karar vermesine yardımcı olmuş." "Neymiş onun hayvanı?"

Bana donuk bir bakış attı. "Az önce söyledim-"

"Evet, evet, tabii, tabii, henüz bilmiyoruz." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

İçini çekti ve başını hafifçe salladı. "Ona yardım etmek isteyip istemediğimi anladıktan sonra." Elbiseyi dolaba astı, başka bir elbise çıkarmadı ve durduğu yere çöktü. "Ben de üç ay dayanamayacağım. Bir şeyler yapmadan olmaz. Gitmesine izin vererek ne düşünüyorduk?"

Ellerimi kaldırdım ve sonra bıraktım. "Bu çok tipik," diye mırıldandım, pencereye geçip kararan gökyüzüne bakarken. "O koca... gerçekten iyi adam, aslında, az önce gök gürültümü çaldı."

"Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım, sonra boğazıma düğümlenen yumrudan boğulacak gibi oldum. "Ben lanet olası bir aptalım ve bunun için gerçekten cesaretim yok ve kesinlikle kendimi öldürteceğim ya da Finley ne yapıyorsa onu batıracağım ama..."

Ona döndüm ve gözlerimin bana bir tokat atması ya da ağzıma bir dildo sokması için yalvardığını biliyordum - kelimelerin kaçmasını engelleyecek herhangi bir şey. Ama yine de dökülmeye başladılar.

"Portalların nerede olduğunu biliyorum. Kabaca. Ve siktir et, ona gidiyorum. Başka seçeneğim yok. Gitmek zorundayım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Portalların nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Ne zaman sarhoş olsan bundan bahsediyorsun. Ve eninde sonunda gitmeye karar vereceğini biliyordum. Ama yine de karar verdiğinde ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu gerçekten kötü bir fikir Hadriel."

"Hadi canım, Leala. *Açıkçası* bu gerçekten kötü bir fikir. Yardım etme umudum yok. Muhtemelen her şeyi mahvedeceğim. Ama... Onu gitmeye ikna ettim sayılır."

"Hayır, yapmadın."

"Kulağa yapılabilir miş gibi geliyor. Gitmek zorundayım. Ve üç ay dolmadan onu geri getirmeliyim."

"Ve şimdi Hannon'un yardım etme olasılığı var," dedi. Başımı salladım. "İnanılmaz derecede yetenekli. Ve cesur."

"Ve her ihtimale karşı nasıl dövüşüleceğini de biliyordur." "Öyle mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Onun yaptığını söylemenin cesaretine yardımcı olacağını düşündüm." Gözyaşları yanaklarından süzülürken bana baktı. "Nasıl savaşağımı bilmiyorum."

"Ben de öyle."

"Ama sen gidersen ben de giderim."

Başımı salladım. "Yapma bunu. Bunu benim üzerime yıkma. Bu kaltakça bir hareket Leala ve buna izin vermeyeceğim."

"Eğer sen gidersen, ben de giderim. Ve eğer gitmezsen, korkaksın demektir."

"Ne oluyor lan?" Dedim, bıkkınlıkla. Sonra boktan pantolonumun sürtünmesi beni şöyle demeye itti: "Sence o sik kafalı terziyi gönderebilir miyiz?"

Bana saçma sapan kıyafetler giydirdiği için ödeşmek istiyorum. Bunu bilerek yapıyor! Bilerek yaptığını biliyorum. İşinde o kadar kötü olamayacak kadar iyi. Onu bir iblisin önüne itmek ve 'Bu pantolon için!' diye bağırmaq istiyorum."

"Ne zaman?" diye sordu sessizce.

Birden kuruyan ağzımla yutkunmaya çalıştım, sonra başımı salladım. "Sanırım Hannon ne zaman hazır olursa. Şimdi müsaadenizle gidip kusmam ve sonra da ayakta duramayacağım kadar çok içmem gerekiyor."

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

HADRIEL

Leala ve ben kötü fikirler tarihinin en kötü fikrine karar verdikten BİR HAFTA sonra, hizmetçi kıyafetimle bir ağacın arkasına saklandım. Bu sefer gerçek bir hizmetçi kıyafetiydi, ding-a-ling'im dışarıda değildi. Leala aptallık ettiğimi düşündü. Hannon gülünç görüldüğümü düşündü. Ama bu orospu çocuğu sıradanlık çizgisinde nasıl ilerleyeceğini biliyordu ve hizmetçi kıyafeti yakalandığımızda giymek için mükemmel bir takımdı. Ve yakalanacaktık da. Bunun alternatifi öldürülmekti ve bu korkunç fikre uygun bir son olsa da planın bir parçası değildi. Birçok bilinmeyene bağlı bir plan olduğunu da eklemeliyim.

Öncelikle, tercihen kalede çalışan bazı iblisleri bulmamız gerekiyordu. Bu tiplerin doğrudan portalın diğer tarafında olmasını umuyordum. Eğer değillerse ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O zaman beceriksiz ve aptal gibi davranmamız gerekiyordu ki aniden ortaya çıkmamızdan korkmasınlar ve/veya bizi hemen öldürmeye çalışmasınlar. Eğer bizi öldürmeye çalışırlarsa ve önce biz onları öldürürsek... kötü haber. ("Biz" derken Hannon'u kastetmiştim tabii ki. Leala ve ben kimseyi başarıyla öldürebilecek donanıma sahip değildik). Acilen bir B planına ihtiyacımız olacaktı çünkü bir sonraki iblis dalgası da muhtemelen bizi öldürmeye çalışacaktı. Sonunda, sonuç olumlu olmayacaktı. Bir adam ve onun aciz arkadaşlarının bir iblis sürüsüne karşı yapabileceği çok şey vardı.

Yakalandıktan sonra bizi kaleye, oradan da Finley'nin neredeyse kesin olarak tutulduğu zindanlara götürmelerini ummalıydık. Hannon bizi götürecekleri başka bir yer olduğunu düşünmüyor gibiydi. Sığ bir mezar dışında. Okuyabildiği kadarını okumuştı, o yüzden... haklı olduğuna güvenecektik. Fazla seçeneğimiz yoktu.

Eğer Finley zindanda olmasaydı... Plan B. Ya da belki C... ya da F o noktada.

Aktif olarak denemiş olsaydık bundan daha aptalca bir fikir olamazdı. Aslında, ölmek için kanat çırpıyorduk. Muhtemelen Finley de gittiği süre boyunca bunu yapıyordu.

En azından artık bunu tek başına yapmayacaktı. Efendi, eskisinden daha fazla umutlu görünmese de göreve devam etmesine izin vermişti.

"Nerede o?" Yandaki ağacın arkasına saklanmış olan Leala'ya fısıldadım. Çizmelerine kadar tamamen siyah giyinmişti ve sarı saçları çamur içindeydi. Çamurun neden gerekli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hizmetçi kıyafeti giymiştim. Gerçekten taş atamazdım.

Yan tarafta bir şey kükreken başını hafifçe salladı. Kısa bir süre sonra, "*hunka, hunka, hunka*" seslerini duyduk.

"Siktir," diye fısıldadım, sırt çantamı sıkıca kavrarken.

"Efendinin genellikle ormanın bu kısmını şimdiye kadar temizlediğini söylediğini sanıyordum?" Leala sessizce sordu.

"Genelde öyle yapar ama Finley için kötü bir hafta oldu ve iki ucundaki mumu da yakıyor. Ayrıca, bizim için kırmızı halı seremezdi, değil mi? Yaptığımız şeyin dikkat çekmesi isteyeceğimiz son şey..." Yaratığın bir sonraki kükremesiyle donup kaldım, yine garip *hunka, hunka, hunka* sesiyle bitiyordu. "Bizden uzaklaşıyor. Efendi onu yakalayacaktır. Ya da köylerden biri. Son zamanlarda ormanı korumaya yardım etme konusunda çok gayretliler, çünkü yer değiştirebiliyorlar-"

"Biliyorum, biliyorum, şşş."

Leala ağacın etrafına bakarken dişlerimi birbirine kenetledim. Ben de onu takip ettim, tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını bilmem gerekiyordu, böylece cehennem gibi kaçabilirdim. Karanlıktı ama ay ışığı üzerimizdeki ölü ve çarpık ağaçların arasından süzülüyordu. Her yerdeydiler, o çarpık, yıkık ağaçlar, umutsuzca iblis krallığına açılan bir kapı olmasını umduğum şeyi engelliyorlardı. Ormanın bu kadar derinlerine hiç inmemiştim, bu yüzden her şeyin tam olarak nerede olduğu benim için biraz bulanıktı.

"İşte orada!" Leala ağacın arkasından koşarak çıktı, sanki bir okçu ordusunun saldırısı altındaymışız gibi eğilmişti.

Aptal değilim, ağacın diğer tarafına eğildim ve onun baktığı yöne doğru baktım. Hannon'ın iri gövdesi ay ışığının lekeleri arasında hareket ediyordu, omuzlarına bir tişört gerilmişti. Giydiği

Sade, yıpranmış bol bir pantolon ve muhtemelen deliklerle dolu botlar. Pasaklı, alçakgönüllü, süper kibar ve yine de inanılmaz derecede ateşliydi. Umarım aynı zamanda inanılmaz derecede cesurdur, çünkü Leala ve benim bu konuda kesinlikle biraz yardıma ihtiyacımız vardı.

Kıyafet seçimimden dolayı utanmamaya çalışarak ağacın arkasından çıktım. Hannon beni hemen fark etti ve aşağı yukarı bakmama nezaketini gösterdi. Ne giymeyi planladığımı biliyordu ama hiç görmemişti. Asıl dikkat çekici olan görseldi. Umarım diğer taraftaki iblisler de böyle düşünür.

Ben yaklaşırken başıyla beni selamladı. İblis yaratık yine kükreyerek uzaklaşmaya devam etti. Hannon o yöne doğru zar zor baktı, endişelenmemişi.

Cesurca, kesinlikle. Güzel.

"Karşıya geçebileceğimizden emin miyiz?" diye sordu bana, kızıl saçları başının etrafında ateş gibi dönerken. "Köyümüzün diğer tarafındaki ormanda - iblislerin musallat olmadığı normal ormanda - geçmeye çalışan herkesi öldüren bir bariyer var."

"Evet... geçebiliriz."

"Bu konuda emin değil," dedi Leala. "Efendi yapamazdı, ama efendi özellikle lanet tarafından yönetiliyor. Biz sadece çapraz ateşe yakalandık."

"Beni ispiyonladığın için teşekkür ederim aşkım. Çok minnettarım." Hannon'a bakarken yüzümü buruşturdum. "Tamam, teknik olarak hayır, geçebilir miyiz bilmiyorum. Ama Finley ve... köyünüzdeki diğer adam geçmeyi başardı. Eğer geçmemizi engelleyen bir büyü olsaydı, çok zor anlar yaşarlardı."

"Denemeye değer," dedi Hannon, kalçasındaki kemeri ayarlarken. Kemerden sarkan iki kılıfı geç de olsa fark ettim; biri bir balta tutuyor gibi görünüyordu, diğeri ise...

"Bu bir mutfak bıçağı mı?" İşaret ettim.

İşaret ettiğim yere bakmaya zahmet etmedi. "Evet. Henüz yer değiştiremem. Silahlara ihtiyacım var."

Bastıracaktım ama... yine de bir bıçaktı, yani her neyse. Leala ve benim sahip olduğumuzdan daha fazlasıydı. İkimiz de silah kullanmayı bilmiyorduk ve yanlışlıkla kendimizi öldürmek istemiyorduk. Ya da daha bilgili insanlar tarafından alınıp bize karşı kullanılmalarını istemiyorduk. Tek işe yarar silahımız hayvanlarımızdı.

"Doğru, tamam, bunu yapıyor muyuz?" Hayatta kalma duygum beni bundan vazgeçiremeden yönümü buldum ve yürümeye başladım.

İki büyük ağacın arasında yürüyüp yapraklarla kaplı zemini tararken diğerleri de neyse ki beni takip etti. Dikenli çalılar kıvrıla kıvrıla uzanıyordu ve birçoğu çeşitli av izleri nedeniyle kırılmıştı.

Hayır, oyun izleri değil. Yaratık izleri.

Yürümeye devam ettikçe, bölgedeki çeşitli patikalar çoğunlukla dövülmüş bitkilerden oluşan geniş bir caddede birleşti. İleride parlayan mor bir sis, kesin ölümümüzü ya da kurtarma girişimimizin gerçek başlangıcını haber veriyordu.

"Tamam, plan nedir?" Ben sordum.

Leala hafifçe parlayan sise yaklaşarak, "Planı biliyorsun Hadriel," diye fısıldadı. "Onu sen yarattın."

"Evet aşkım, ama o kadar korkuyorum ki aklım başımdan gitti ve kendimi kirletmemek için her şeyi yapıyorum."

"Gidiyoruz-" Hannon sözünü kesti ve dehşet verici bir anda nedenini anladım.

Sisin içinden dört ayağı üzerinde yürüyen devasa bir yaratık çıktı; ön ayakları siyah pençelerle sonlanırken, arka iki ayağı toynaktı. Dişleri ve parlayan kırmızı gözleri olan büyük boynuzlu bir kafası vardı ve bir çeşit büyüme büyüsüne kapılmış bir kurt gibi ilerliyordu, uzun bir kuyruğu sırtından yukarı kıvrılıyordu. Kuyruğun ucunda başka bir surat daha vardı ve kâbuslarım tamamlanmıştı.

"Siktir," diye mırıldandım.

Yaratık bizi gördüğü anda Hannon ve Leala harekete geçti. Hannon baltasını çıkardı ve fırlattı, silah havada ters döndü. Yaratık ileri atılırken kafatasına saplandı.

Leala bağırarak bir daire çizdi. Aptal gibi durup izledim.

Hannon bıçağını kınından çıkardı ve yaratıkla kafa kafaya çarpışmaya hazır bir şekilde ileri atıldı. Ama balta işini yapmıştı. Yaratığın bacakları büküldü ve Hannon'ın ayaklarının dibinde durana kadar kayarak toprağa düştü. Leala daire çizerek koşmaya devam ederken ve ben korkudan donup kalmış yüzümle salyalarımı akıtırken, Hannon çok sakin bir şekilde yaratığın başında duruyordu.

Hannon baltayı yaratığın kafatasından çekmek için eğilmeden önce bıçağını kılıfına zarifçe yerleştirdi.

"Leala, sevgilim, aptal gibi etrafta koşuşturmayı bırak." Kolundan tuttum. Sonra salyamı sildim.

Hannon baltasını temizleyip yeniden kılıfına soktu ve sanki başka bir şey geçebilirmiş gibi geçide baktı.

Belki de gelirdi. Şimdiye kadar tüm yaratıkların geleceğini düşünmüştüm ama belli ki yanlışmışım.

"Pekâlâ, tamam. Herkese iyi iş çıkardınız." Rastgele bir başparmak işareti yaptım çünkü ekibe yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum. Moral desteği yeterli olacaktı.

Leala yanımda yürürken zorlukla nefes aldı ve (umarım ölmüştür) yaratığa geniş bir alan bıraktı. Grubun belalısı olduğu her halinden belli olan Hannon bizi üzerinde yüz olan kuyruğundan karşıladı, o şey keskin küçük dişleriyle rastgele çiğniyordu.

"Ne oluyor lan?" Leala'nın elini tutarak fısıldadım.

"Anlaştık," diye cevap verdi.

Geçidin önünde durduk ve beni biraz dürttü. İlk benim gitmem gerekiyordu.

"Muhtemelen kurt formunda gitmeliyim," demek için acele ettim.

Hayır, diye cevap verdi kurdum, piç kurusu.

"Git. Ben hemen arkada olacağım." Leala beni tekrar dürttü. "Siktir." Belli ki bir eşanlamlılar sözlüğüne ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak Hannon'dan bana güç vermesini diledim, nefesimi tuttum ve geçitten içeri daldım. Yapmaya değer her şey, cesaretinizi kaybetmeyeceğiniz kadar hızlı yapılmaya değerci.

Manzara bir anda değişti, ağaçların yerini bir tür korkunç bataklık aldı. Botlarım yumuşak zemine battı, tabanlarına kadar su sızdı. Ay, orada burada rastgele ceplerdeki bulanık sulara ışık saçıyordu. Yol boyunca kimi karada, kimi suda çalılar vardı ve dalları olmayan ince ağaçlar garip açılarla uzanıyordu.

Etrafta başka neler olduğunu incelerken Leala sırtıma çarptı.

Kısa bir mesafe ötede, kamburlaşmış üç figür suya benzeyen parlak bir patikada ilerliyordu. Ahşap bir yılan benzeyen büyük bir tekne, nehrin parlak bir şeridine benzeyen bir yerde sallanıyordu. Etrafımızda irili ufaklı kafesler duruyordu, birçoğunun içinde tuhaf görünümlü yaratıklar vardı.

Hannon Leala'nın arkasına çarparak beni öne doğru itti. Atmak istemediğim bir adım attım ve ayağım ıslak yola sıçradı, su ayak parmağımın üzerinden yükseldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Leala, sesi sessiz ve ıssız yerde çok yüksek çıkıyordu.

"Lanet olsun."

En azından bu sefer *sikişmeyi* değiştirmiştım.

Yanımızdaki bir yaratık hırladı ve kambur figürlerden biri yavaşça arkasını döndü.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadım.

Sonra gerçekten yüksek sesle "Tüh" dedim ve önümdeki diğerleri olmasa dönüp geçitten geri kaçacakmışım gibi yerimde kıpırdandım.

İlki yavaşlarken bir diğeri arkasına baktı. Üçüncüsü de sonunda öyle yaptı ve üçü birden durdu.

"Oh... hayır!" Leala dramatik bir şekilde söyledi.

"Lanet olası bir oyunculuk dersi al," diye fısıldadım ona.

"Bunu söyleyen adam sanki yengeçleri varmış gibi rastgele kıpırdanıyor."

"*Yengeçlerim var* kıpırdanması farklı, Leala. Nerelerdeydin sen?"

Hannon arkamızdan çıktı ve bize geçitten geri dönmemiz için açık bir yol verdi. Artık güvenli bir yere kaçmamak için hiçbir nedenimiz yoktu, ki bu bir sorundu çünkü Plan A'nın (yani tek planın) işe yaraması için yakalanmamız gerekiyordu. Kambur figürler henüz bize doğru koşmaya başlamamıştı. Aslında, orta hızda bile yürümüyorlardı.

"Ben zayıfça saldıracağım," diye mırıldandı Hannon. "Sen arkadan takip et." "Hayır ama bu onları ürkütüp bizi öldürmelerine neden olabilir!"

Fısıldadım

Mutfak bıçağıyla ileri doğru koşarken öfkeyle.

Adamın cüssesi dışında en azından "savaşçı değil" gibi görünüyordu.

"Siktir," dedim. Ne diyebilirdim ki? Bu kelime çok güvenilirdi. "Tamam, evet.

Hadi, hadi!"

"Sen git!" Leala cevap verdi.

"Siktir!" Hannon'un peşinden koştum, bağıırıyordum çünkü silahım yoktu ve kıyafetlerimi değiştirmek için üstümü değiştirmek istemiyordum.

Figürler bize bakmaya devam etti ve Hannon'un biraz yavaşladığını görebiliyordum, bu tepkiyle ne yapacağından emin değildi.

"İşte. Aldım!" Ayaklarım suyun içinde kayarak yetiştim ve sonra öne eğilerek hücumu devam ettim. Yaklaştıkça, figürler nihayet geri geri gitmeye başladı... ve ben dramatik bir şekilde takılıp yüzüstü düştüm.

Hannon, bunu beklemiyordu ya da belki de Leala ve benden daha iyi bir oyuncuydu, ayaklarıma dolandı ve üzerime düştü.

Yüzüm yere çarpmadan ve yanağıma çamur yapışmadan önce "Beni bıçaklamayın," diye bağırdım. "İğrenç."

"Hayır, bizi yakalamayın!" Leala bağırdı, ayaklarımıza dolanmadı ve iğrenç, ıslak zemine daldı. Uzun süredir dışarıda bekleyen et gibi kokuyordu.

Kamburlaşmış figürler *sonunda* yavaş da olsa harekete geçti. Biri eğildi ve kafama sert bir şeyle vurdu, bu his beynimi titretti. Homurdandım ve sonra gevşedim, ölü taklidi yapmanın bunu tekrar yapmalarını engellemek için iyi bir yol olduğunu düşündüm.

Hannon'un homurdandığını duydum ama gevşemek yerine sanki intikam almak üzereymiş gibi gerildi.

"Sessizce geleceğim," dedi Leala, hâlâ o yüksek ve dramatik sesiyle konuşarak. Belli ki sahne çağrısını kaçırmamıştı. "Hepimiz sessizce geleceğiz."

Hannon yine homurdandı. Leala onu tekmelemiş olmalı.

"Onları içeri mi alalım yoksa öldürelim mi?" diye sordu kambur figürlerden biri, eski çizimleri çamur ve pislikle kaplanmıştı.

"Kral evcil hayvanlarını sever ve bu çok güzel. Diğerleri ise sağlam." Beni görmezden gelmelerine izin vermemeye çalıştım.

"Al onları," dedi üçüncüsü ve ağırlığı ayaklarının üzerinde kaydı. Ellerini üzerimde hissettim ve ölü taklidi yapmaya devam mı etmeliydim yoksa pek de ölü değilmişim de beni taşımanıza yardım edebilmişim gibi mi davranmalıyım emin olamadım. Sonunda, işleri hareketlendirmek için uyuşukluğu seçtim.

Bizi kaldırdılar ve tekneye taşıdılar, bizi içeri attılar ve sonunda ellerimizi arkadan bağladılar. Orada kısa bir mola verdikten sonra yavaşça geçide doğru yürüdüler ve bir yaratığı daha serbest bıraktılar.

Biz beklerken, Hannon'un bize ne yapacaklarına karar vermeleri için geçen sürede hepsini üç kez öldürebileceği aklıma geldi. Yaklaştığında bir adım ileri mi yoksa geri mi atacaklarını bile anlayamadan onları öldürebilirdi. Bir an için planımı değiştirmem gerektiğini düşündüm.

Ama sonra biri arkada, diğer ikisi ortada ve önde olmak üzere tekneye yerleştiler ve motor olmadığını fark ettim. Teçhizatın yelkenleri vardı ama durgun bataklıkta pek bir işe yaramıyorlardı. Onun yerine,

İblis ellerini arkadaki bir tür masanın üzerine koydu ve tekne titreyerek canlandı. Bu şey iblis büyüyle çalışıyordu.

"Belki de kayık yapmalı ya da kürek getirmeli ve iblis kalesine bu şekilde saldırmalıydık," diye mırıldandı Leala kulağımın dibinde, yan yatıp başıma bakarak.

Ancak kaleye ulaşmamız beş gün sürdü, daha fazla yaratığın depolandığı ve bir kampın kurulduğu bir adada uzun bir mola verdik. Oraya saldırmanın işe yaramayacağını fark ettim. Elimizde olmayan devasa bir ordu olmadan olmazdı. Birkaç bitkin, pratikten uzak şekil değiştiren ve bir grup yeni, deneyimsiz ejderha, müstahkem evlerindeki bir iblis sürüsüne karşı pek bir şey yapamazdı. Bu oyunu içeriden oynamanın tek yolu bu ydu. Finley'e ulaşmak zorundaydık ve sonra hepimiz tekrar dışarı çıkmak zorundaydık.

Bu da pekala imkansız olabilir.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

FINLEY

Tuhaf bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Yüzümü taşa dayayarak yüzüstü uzandım, saman şakağıma batıyordu. Gözlerim merdivenlerin olduğu duvara dönüktü, böylece bir memur birini yakalamak için aşağı indiğinde hareket etmek zorunda kalmayacaktım. Her ne kadar anlamsız gelse de, yakalanan zavallıya biraz cesaret vermek bizim görevimizdi. Bu bizim hayatımızdı. Kırbaçlamalar. Partiler. Ve benim için, yeni birinin cildimdeki "korkunç kokuyu" yok etmeye çalışabilmesi için Dolion'a getirildiğim eğlenceli zamanlar. Hepimiz buna alışmıştık.

Belki de sadece alışmıştım. Diğerleri, ben ortaya çıkmadan çok önce buna alışmışlardı.

Tek iyi haber, iblislerin bağı etkileyip etkilemeyeceği konusunda endişelenmeyi bırakmış olmamdı. Etkileyemezlerdi. Ve Nyfain'in kokusunu artırmayı nasıl durduracağımı bulmuş olsam da... yapmadım. Siktir et onları.

Endişelendiğim tek şey zamandı. Subaylar beni gücümünden dolayı seviyorlardı, bu yüzden beni öldürmeleri gibi bir tehlike yoktu ama partilere ve özellikle de parti sonrasına gitmeden kurtlarla ya da perilerle iletişim kuramazdım. Diğer ejderhalar toplayabildikleri kadar bilgi toplamaya ve aktarmaya çalışıyorlardı ama ejderhalar diğerlerinden çok sık ayrı düşüyorlardı. Yavaş ilerliyordu ve zamanım tükeniyordu.

Bunu biliyordum çünkü Nyfain'de bir şeyler değişmişti. Sanki büyük bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi duygularının kabardığını hissedebiliyordum. Muhtemelen aptalca bir şey.

Zaman ilerliyordu.

"Bu kadar sert olmana gerek yok. Ölü taklidi yapmaktan mutluydum!"

Ses merdivenlerden aşağı ve açık alanda yankılandı, zihnimi çınlattı ve kalbimi hızlandırdı.

"Bu alanın nesi var? Üst oda çok güzeldi ve sonra ne oldu, inşaatçıların artık iyi bir iş yapmayı umursamadıklarına mı karar verdiler? Lanet olsun."

Çamur ve kirle kaplı iki ayak görüldüğünde başımı kaldırdım. Kişi tökezledi ama kendini tuttu. Ardından iki çıplak diz, sonra da çamura bulanmış bir tür hizmetçi kıyafetiyle kaplı, onlara ait olan beden görüldü.

Kalbim durdu ve saçları dağılmış ve yüzünün her yerinde koyu kahverengi bir büyüme olan yüzünü algılayamadım. İnce bıyıkları artık daha uzundu, kesilmemiş ve bakım yapılmamıştı.

Hadriel.

Ne de olsa benimle gelecekti... Söz verdiği gibi hizmetçi kıyafetiyle.

Gözlerim yaşardı ve yorgun bedenimi kahkaha dolu hıçkırıklar sardı. Sonra sadece hıçkırık. Onu görmek ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, bunu onun için istemiyordum. Zindanın bu kısmının katlandığı türden bir hayatı kaldıramazdı. Bu onun için bir ölüm cezası olurdu.

"Geri dön," demek için çabaladım ama kiminle konuşuyordum? Artık çok geçti. O artık buradaydı.

Ama... neden? *Nasıl?*

Arkasına baktı, iki eli de serbestti. "Ben gidiyorum, seni kırmızı cüppeli pislik. Gittiğimi göremiyor musun? Arada bir havuç ye de gör." Doğruldu ve hizmetçi elbisesini önünden aşağıya doğru düzeltti. Çamur parçaları yere düştü. "Önce o lanet olası mutlak dehşet köprüsü - o şey de neyin nesiydi?" diye mırıldanarak merdivenlerden inmeye devam etti. "Ve neden hepiniz aynı görünüyorsunuz? Burada neler oluyor böyle? *Madem* aynı görünmek istiyordunuz, neden ortak tema olarak çirkinliği seçtiniz?"

Arkasındaki birinci subay onu tekrar itti ve o da iki basamak aşağıya atladı.

"Ha! İyi denemeydi, ahmak. Bu sefer kafamın üstüne düşmedim."

"Şşş." Leala onun ardından aşağı indi, saçları çamur içindeydi ve her tarafa dağılmıştı, ince yapılı vücudu tamamen siyah giyinmişti. Tereddütlü bir gülümsemeyle arkasına baktı, gözleri gergindi. Subayı da elinde kırbacıyla onu takip ediyordu ama belli ki kırbacı kullanmaya niyeti yoktu. Bu ikisinin kendilerine zarar vermeyeceğini çoktan anlamışlardı.

Ve sonra dünyam sarsıldı.

"Hayır." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. "Lütfen, *hayır!*"

Hannon en son geldi, yüzü sert ve kararlıydı. Kemerinden sarkan iki kılıfı vardı, ikisi de boştu. Fırsatını bulur bulmaz hücre sırasına baktı ve hemen beni buldu.

Kalbim göğsümde sıkışıyordu. Güç her tarafıma yayıldı. "Kahretsin Hannon." Ayağa kalkmak için çabaladım, yanlılıkla bir her zaman cam bitkisi. Artık hücremde yetişiyorlardı ve görevime sıkı sıkıya sarılmama yardımcı olmadıklarını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Git." Birinci subay Hadriel'i odanın içine doğru itti.

"Bana her dokunduğunda düş almak istiyorum." Zindanın ortasına doğru süzülmeden önce ikinci kaptana ters bir bakış atarak omzunu sildi, kesinlikle gülünç görünüyordu ve bu durumdan son derece memnundu. Gülmekten ağlamaya geri dönmüştüm.

Leala da Hannon gibi geri çekildi ama Hannon'ın bileklerinin muhtemelen cüssesi nedeniyle arkadan kelepçelendiğini gördüm. Omuzları kamburdu, sanki tüm bu düzenden emin değilmiş gibiydi. Sakin ve kabullenici havası burada bile devam ediyordu; olan biteni hareketsiz bir beden ve bariz bir sabırla izliyordu. Bu durum memurlara ve belki de onlardan önceki muhafızlara onun tehlikeli olmadığı yanılsamasını vermişti. Bu, onun merdivenlerden aşağı itilmesini engellemiştir.

Üçü arasında dikkat etmeleri gerektiğine karar verdikleri kişi Hadriel'di.

Gülme krizim şiddetlendi.

Micah sık sık yaptığı gibi parmaklıkların arasından uzandı ve bu hareket Hadriel'in bakışlarını üzerine çekti. Ürkerek diğer tarafa koştu ve Tamara'yı kafesinin ortasında durmuş, hayalet görmüş gibi ona bakarken buldu.

Hadriel inleyerek, "Ah, lanet *olsun*," dedi ve koşarak merkeze geri döndü. "Lütfen bana bu alanın ejderhalar için olduğunu söyleme."

Memurlardan biri elinde kırbaçla öne çıktı. Kolunu bir daire şeklinde hareket ettirdi ve Hadriel'e yoldan çekilmesi için bağırarak istedi ama gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyordum.

Çatlak.

Kesik Hadriel'in ön tarafında bir yere indi.

"Ne oluyor lan, seni goblin cumsplat! *Ahh!*" Hadriel geriye doğru koştu, kışının üzerine düştü ve sonra yengeç yürüyüşüyle uzaklaştı.

Memur öne çıktı.

Hadriel elini uzattı. "Hayır! Artık yok. Ölü taklidi yapıyordum! *Ölü taklidi yapıyordum!*"

"Durun." Birinci subay gülümsemeden duvardan uzaklaşarak kırbaçlı subaya yaklaştı. "Bırakın onu. Onun gücü yok, sadece ağzı var. Diğerlerinden birini deneyin."

Diğer memurlardan biri Leala'yı alanın ortasına doğru itti.

"Evet, evet," diye soludu Hadriel, dönüp bana doğru sürünerek. "Evet, kırbaçları seven o."

Parmaklıklara doğru süründüm, parmaklarımı parmaklıklara doladım ve Hadriel'in yaklaşmasını izledim. Çatırtı duyuldu ve Leala haykırırken başımı kaldırıp baktım. İçim burkuldu. Sonra mırıldandı, "Mmm, evet baba. Biraz daha aşağı."

Leala yarı yolda döndü ve poposunu dışarı itti. Acının yüz hatlarını sıkılaştırdığını görebiliyordum ama sesindeki zevk kabarması açıktı. Bu muhtemelen alışık olduğundan daha sert bir muameleydi, ama muhtemelen hayatta kalma duygusuyla aynı şekilde devam ediyordu.

Muhafız dondu, kırbaç kolunu hafifçe indirdi ve bakışlarını birinci subaya doğru kaydırды. Ejderhalar parmaklıkların önüne gelmiş, çoğu şok olmuş yüzlerle dışarı bakıyordu.

"Ben. Aşığım. *Aşığım*," diye haykırdı Vemar, barların yanındaki en sevdiği yere oturmak için yana kayarak.

Alnı konsantrasyonla çatılmış olan ikinci kaptan eliyle işaret etti. "Tekrar deneyin."

Kırbaçlı subay bu kez emin değilmiş gibi biraz daha yavaş hareket etti, sonra kırbaç bıraktı. Kırbaçın ucu Leala'nın istediği yere isabet etmiş olmalıydı, çünkü ilk anda yüzünde beliren ifadenin ardından dudaklarını yavaşça bir gülümseme kapladı. "Evet, *lütfen*. Tekrar!"

İkinci kaptanın kaşları daha da çatıldı. Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Hayır. Güç yok. Onun da bir seviye yukarıda olması gerekiyor. Sonuncuyu dene."

"Hey."

Hadriel'in hücreme geldiğini geç de olsa fark ettim.

Kıçımın üzerine oturdum, bir acı dalgası yükseldi, ama son yaralarım çoktan iyileşmişti.

"Ah, tatlım." Yüzüme ve sonra da göğsüme bakarak kıkırdadı. "O bluzun içinde göğüslerini görebiliyorum. Bunun üzerinden geçtiğimizi sanıyordum? Koşmak

Göğüslerini göstererek hayatını sürdürmenin bir yolu yok." Hüzünle gülümsedi ve parmaklıklardan birini tutmak için uzandı.

Elimi onun elinin üzerine kapattım. "Neden buradasın?"

"Şuna bak! *Benim için* ağlıyor musun? Onur duydum." Kıyafetinin eteklerini çekti. "Seninle geleceğimi söylemiştim. Geri dönmek çok uzun sürünce, ben de bunu yapmaya karar verdim."

"Ama... nasıl?"

"Geçidi bulmak o kadar da zor değildi. Buraya yolculuk harika değildi ama neyse. Artık tüm tekne düzenleri hakkında son derece bilgiliyim. Ya da Hannon öyle. Görünüşe göre usta, kardeşine kitaplar teslim ediyormuş, kim bilebilirdi ki? Sinsi herif. Her neyse, o kitapların çoğu iblisler hakkındaydı. Efendinin çalışacak vakti yoktu ama ailenin çalışacağını biliyordu. Hannon buraya gelirken onlar farkında olmadan bilgisindeki boşlukları dolduruyordu. Pek konuşmaz ama çok şey izler. Konuşmayı ben yapıyorum, tüm odağı ben alıyorum ve Hannon... bir şeyleri fark ediyor. Eminim ikimizin seninle onun kadar iyi bir takım olduğumuzu düşünmüyordur ama idare etmek zorunda."

"Ama... neden? Neden geldin? Dışarı çıkabilirdim."

Bir şekilde ya da bir gün sesimi çıkarmadım ve kesinlikle *Belki*.

Hadriel'in gülümsemesi hâlâ hüzünlü ama kararlıydı. "Beyin benim, aşkım. Ben bulmaca ustasıyım. Yani... Ben lanet olası uşağım! Tabii ki burada olmalıydım. Ve merak etme, sıradanlıkta o kadar iyiyim ki o kırbaç darbesi şu ana kadar başıma gelen en kötü şeydi. Çürüktü ama *o kadar* da değil."

Hannon yavaşça alanın ortasına doğru yürürken etrafına bakındı, gözleri Hadriel ve benim üzerimdeydi. Bize konuşmamız için zaman veriyordu.

Taze gözyaşları dökmeye başladım.

Hadriel parmaklıkların arasından uzanıp onları sildi. "Nerede o sıçan Jeddick? Ya da adı her neyse."

"Evcil hayvancılık oynuyor. Onu kendi odalarında tutuyorlar, çoğul. Bir kişiden diğerine geçiyor."

Hadriel'in gözleri hafifçe kısıldı. "Ve bu onu zindandan uzak mı tutuyor? Ona biraz özgürlük mü veriyor?"

"Bu yola girme Hadriel," dedim endişeyle. "Bu şekilde yaşanmaz." Bana kaşlarını çatı. "Aşkım, affedersin ama son on altı yıldır hangimiz kabus gibi bir seks şatosuna hapsedilmiş durumdayız, sen mi ben mi? Ben

neyin yaşıyıp neyin yaşamadığını çok iyi bilir."

"Arkanı dön," diye bağırdı birinci subay. "Senin için zevk atışı yok."

Hadriel kahkahasını tükürdü ve sonra yüzündeki kahkahayı sildi. "Özür dilerim. Siktiğimin

Leala, o benim kahramanım. Her neyse, peşinde olduğumuz şey özgürlük, değil mi? Bu şatodan utançla çıkacağım, umurumda bile değil. Eşcinsel mi, heteroseksüel mi? Umurumda değil. Kim olmamı istiyorlarsa o olacağım ki ihtiyacımız olanı alabileyim. Beynim zaten kâbuslarla dolu, birkaç tane daha olsa ne olur? Şerefe!"

Elini kaldırdı, etrafına bakındı ve sonra bize doğru bakan Micah'ya kaşlarını çatı.

"Lanet olsun, bu ejderha çok büyük," diye mırıldandı Hadriel. "Usta'nın eline su dökemez. Ayrıca bu yolculukta 'siktir' kelimesini çok fazla kullandım. Bu bir sorun. Yeni bir şeye ihtiyacım var. Her neyse-"

Kırbaç Hannon'a saplandı. Hafifçe eğilip nefesini tutmadan önce birkaç adım geriye sendeledi. Bir süre sonra bariz bir çabayla doğruldu ve tekrar ileri atıldı.

"Evet," dedi ikinci kaptan, gözleri parlıyordu. Kalbim yerinden çıkacaktı. "Evet, kalabilir. Ona bir hücre bulun. Diğerlerini üst kata koyun."

"Tamam, aşkım. Gitmem gerek." Hadriel durakladı ve sonra ayakkabısının yanını karıştırdı. "Neredeyse unutuyordum. Bu biraz ıslanmış olabilir ama yine de okunabilir olmalı. Aranırsam diye söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu ama... şey..."

Bana katlanmış, kirli, buruşuk bir kağıt parçası uzattı. Islak bir noktadan tanıdık bir karalama görebiliyordum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Nyfain bana bir mektup yazmıştı. Gözlerimde taze yaşlarla mektubu çabucak alıp sakladım.

Hadriel elimi okşadı ve sonra avucunu yanağıma koydu. "Bunu ben hallederim, tamam mı? Parti hediyesi olarak kullanıldığımızı duymuştum. Kimsenin yapamayacağı kadar parti iyiliği yapabilirim. İnsanlar bana bir şeyler anlatır. Leala'ya da bir şeyler söylüyorlar. Onu hafife almayın - insanların gardlarını düşürme ihtimalinin daha yüksek olduğu tuhaf çevrelerde dolaşır." Göz kırptı ve ayağa kalktı. "Tanrıçaya cömert armağanları için şükürler olsun," dedi yüksek sesle, dönerek. "Beni bu ejderha salonundan çıkarın."

"Şimdiye kadar ölmüş olacağını sanıyordum Hadriel," dedi Lucille daha önce onda hiç görmediğim bir kibirle. Yine de onu sadece burada tanıyordum. "Güzel kıyafet."

"Öldüğünü sanmıştım, Lucille. Sen bana kirli oyunlar oynamadan kale güzel ve sessizdi." Kollarını açtı ve eğildi. "O kafese girdiğine sevindim. Bu arada dişlerin güzel olmuş. Sana gerçekten yakışmış."

"Sonsuza dek bu parmaklıkların ardında kalmayacağız Hadriel." Xavier sivri çenesini parmaklıkların arasından uzattı. "Kendine dikkat et."

"Evet Xavier, çünkü ben *iblis* şatosunda tutsakken, senin yavaş zekân benim en büyük endişem olacak." Hadriel subaylardan birinin yanından geçti, merdivenlerin yarısına kadar refakatçi olmadan yürüdü ve hepsine açıkça bildikleri bir hareket yaptı. "*Adieu*, pislikler."

"Hoşça kalın leydim," diye fısıldadı Leala onun peşinden koşmadan önce.

Memurlardan biri Hannon'a odanın sol tarafında bana biraz yakın olan boş bir hücreye kadar eşlik etti. Kelepçeleri çıkardı ve diğerlerini merdivenlerden yukarı kadar takip etmeden önce kapıyı kapattı. Işıkları açık bırakmışlardı, yeni mahkûmlar hakkında inanılmaz derecede bıkkındılar. Ya da belki kurtlara ve perilere karşı genellikle böyle davranıyorlardı.

Parmaklıkların ardından, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturan ve bakışları üzerimde yoğunlaşmadan önce bir süre etrafına bakınan kardeşime baktım.

"Ah, Tuhaf Hanımefendi," diye seslendi Vemar, elini parmaklıkların arasından uzatarak. "Birkaç sorum var..."

"O gerçekten Hadriel miydi?" Tamara heyecanlı gözlerle bana bakarak sordu. "O adama acımasızca sataşırdım. Kendime engel olamazdım.

-Her zaman yanlış düğmelere basardı, ama bir kavgayı gerektirecek kadar sert değildi. Sadece benim için yeterince sertti-"

"Onu göle mi atacaksın?" Yeşim güldü.

"Bir keresinde kafasını at bokuyla doldurmuştum," dedi Roarke, mavi gözleri neredeyse beyaz görünecek kadar açık olan sessiz bir ejderha. Onu ilk kez konuşurken duyuyordum. "Bana pantolonumun iki kışım varmış gibi göründüğünü söyledi."

Hücrelerdeki insanların yarısı güldü.

"Yanıandaki hizmetçi miydi?" diye sordu bir kadın - kimin söylediğini göremedim.

"Biraz çıtırtı ve cızırtıdan hoşlanan mı?" Vemar sırtıttı. "Kırbacı tutan, kırbaçtan kaçan ve kırbacı yiyen insanlar gördük ama bundan zevk almak? Bu bir ilk."

"Kim o?" Micah sordu ve herkes sustu.

Gözlerimi Hannon'dan ayırmamıştım ama kardeşimi sorduğunu anlamak için Micah'ya bakmama gerek yoktu.

"Neden buradasın?" Hannon'a sordum, hâlâ ağlıyordum, lanet olsun. Hâlâ çok mutlu, korkmuş ve kızgındım. "Neden geldin? *Nasıl* geldin? Krallıkta neler oluyor? Çocuklar iyi mi-"

Gözlerimi kapadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım, tüm soruların fişkirmasını engellemeye, Vemar'dan beni hücremden çıkarıp Hannon'a gitmemi istemek için duyduğum çılgınca arzuyu durdurmaya çalıştım.

Hannon silahsız bir şekilde bana gülümsedi. "Hadriel portalların haritasını çıkardı. İçlerinden geçmek oldukça kolay ve diğer tarafta bizi bekleyen pek bir şey yok."

Tamara, "Eskiden oradan geçmek kolay değildi," dedi. "Oraya ışınlandık ve sanki sihir derimi yüzüyormuş gibi hissettim. Bununla başa çıkamayan birkaç kişiyi kaybettik."

Lucille, "Benim arsam geldiğinde iblisler büyüü bozdu," dedi. "Daha sonra geri koydular. O zaman kimseyi kaybetmedik. Ama o zamandan beri hastalık onları da aldı. Lanet vurduğunda mahkemede olmayanları."

"Hastalık... ya da subaylar," dedi bir diğeri, ses tonu ciddiydi. Lucille başını salladı.

"Artık büyüü değiller," dedi Hannon, aşağıya bakarak. "En azından önemli bir şekilde değil. Sorun yaşamadan geçtik. Diğer tarafta üç işçi vardı ve isteseydik onları kolayca öldürebilirdik."

"O zaman neden yapmadın?" diye sordu biri. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Hannon yavaşça başını salladı. "Bir tekne olmadan bu adaya asla ulaşamazdık ve onların tekneleri iblisler tarafından işletiliyor. Çalışmak için onların sihirlerine ihtiyaçları var."

"Yani buradan kaçsak bile denizi geçmenin bir yolu yok mu?" Tamara sordu, sesinde bir hırıltı vardı.

"Teknelerin nasıl çalıştığını biliyorum," diye yanıtladı Hannon. "Çoğunlukla. Sadece dümende bir iblisin büyüüne ihtiyacım var. Biri bir iblisi zorlayabilirse bizi denizin karşısına geçirebilirim. Ve tabii buradan çıkabilirsek."

Zindan boyunca şok edici bir sessizlik çınladı. Kimse giysilerini hışırdatmıyor ya da samanlarını buruşturmuyordu.

Sonra: "Ama o *kim*, Garip Hanım?"

Bir kahkaha attım. "O benim kardeşim ve görünüşe göre kahramanlık yapmaya gelmiş."

"Ama Finley..." Hannon'un yüzü gergindi. "Nyfain- prens..." Gözleri yana kaydı. Görünüşe göre Nyfain'in odadaki öznelere fazla aşına görünmek istemiyordu. Muhtemelen aklıma gelmesi gereken ama hiç gelmeyen bir şeydi bu. Sanki değişecekmişim gibi. "Senin yaşadıklarınla başa çıkamıyor. Hadriel bunun onu yıktığını söyledi. Acıyla başa çıkabilir ama *senin* acıyla başa çıkamaz. Doğrusu bu hepimizi yıkıyor. Hadriel'e üç ay süre verdi ve sonra kendisini seninle takas etmeyi planlıyor. Krallığı için."

Kalbime bir korku saplandı. Bu, bağ boyunca hissettiğim sabırsızlığı açıklıyordu. Aptalca bir şey yapacağını düşünmüştüm ve bu yapabileceği en aptalca şeydi.

"Peki o zaman," dedim, içimde yeni keşfedilmiş bir kararlılık çelikleşiyordu. "Hadriel'in ağ kurabilmesini umsak iyi olur."

"Umudumuz bir seyisin ellerinde mi?" Lucille başını parmaklıklara vurmadan önce şöyle dedi.

Sırıttım. "Seyis değil, hayır. Tanışabileceğiniz en vasat uşak."

Herkese sırtımı döndüm ve titreyen ellerimle notu açtım.

SEVGİLİ FINLEY,

Ne söyleyeceğini bilmek zor.

Seni

özlüyorum

. Seni

seviyorum.

Her zaman seni düşünüyorum, özellikle de ormandaki o küçük tepede oturup güneşin doğuşunu izlediğimde. Ya da kule odamızda çarşafın altına girdiğimde. Ya da tarlada çalışırken. Yokluğun içimde bir boşluk, özgür olsaydın, hayatını huzur içinde yaşasaydın katlanabileceğim bir boşluk. Acı çektiğini bildiğim için mücadele ettiğim bir boşluk.

Eğer bu notu alırsanız, kurtarma ekibi size ulaşmış demektir. Umarım yardım edebilirler. Hadriel çok değerli olmadığını iddia ediyor ama krallıkta bana çok yardımcı oldu. Sıkıştığında sahip olunacak iyi bir insandır. Etrafındakilerin ruh halini değiştirmek için her zaman ne söyleyeceğini biliyor gibi görünüyor. Ben gerçekten

faydalı olacağını düşünüyorum. Leala onu destekliyor gibi görünüyor, bu yüzden iyi bir takım olacaklar. En kötü ihtimalle, size evden biraz rahatlık getireceklerdir.

Hannon'a güvenim tam ama bunu size söylememe gerek yok elbette. Onu kendini tehlikeye atmaktan vazgeçirmeye çalıştım -bunu yapmamı isterdin biliyorum- ama bunu duymak bile istemedi. Sanırım sevdikleri için kendini feda etmekten çekinmeyen güçlü ve kararlı bir hayvana sahip.

Bu açıkça bir aile özelliği.

Bağ boyunca size mümkün olan her şekilde yardımcı olmaya devam edeceğim. Lütfen, lütfen elinizden geldiğince kendinize dikkat edin. Kaçmaya çalışın ama gereksiz riskler almayın. Güçlü kal ve hayatta kal. Daha fazla acı çekmene izin vermeyeceğim. Gerekirse, görevim olduğu üzere, son nefesime kadar özgürlüğünüzü sağlayacağım. Öyle ya da böyle, kafesinden kurtulacaksın ve o zaman sonunda mutluluğu bulmanı istiyorum.

Sen benim kalbimsin, küçük ejderha. Kendini iyi koru, çünkü bunu yaparken benim en değerli parçamı da korumuş oluyorsun.

Sonsuza dek

seninim,

Nyfain

Not: Sizi bir kitapla kaçırmak isterdim, ancak Hadriel mevcut kıyafet seçeneklerinin en dar olanını seçmiş gibi görünüyor. Kitabı sana ulaştırmak için nereye sokacağından endişelendim...

Gözyaşlarımdan arasında güldüm, onun için duyduğum acı çok büyüktü. Aramızdaki bağ sayesinde, cevap niteliğinde bir sıcaklık ve sevgi dalgası hissettim. Ne yaptığımı biliyor olmalıydı.

Uzandım ve notu kalbime bastırdım. Artık ailem vardı. Arkadaşlarım vardı. Birlikte bunu başarabilirdik. Birlikte mucizeler yaratabilirdik.

ON ALTI

OceanofPDF.com

HADRIEL

Bizi Finley'in zindanından çıkardıktan sonra gardiyanlar bir üst kata çıkardılar. Cüppeli, küflü yaratıklardan biri beni itti ama sözlü olarak karşılık veremeyecek kadar şok olmuştum.

"Bu gerçek miydi? Sen de onları tanıdın mı?" Leala'ya fısıldadım ve gardiyan beni tekrar itti. Ona dönerek, "Sevgilim, hizmetçi kıyafeti giyen bir adamı iterken sert görünemezsin. Bu mümkün değil. Bu absürdün içinde sertlik yoktur. Sadece olmasına izin ver. Böylesi çok daha kolay olur."

Kafasını karıştırmış ya da çok fazla anlam yüklemiş olmalıyım, çünkü bir sonraki itiş gönülsüzdü.

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum," diye mırıldandı Leala, çoğu kendi hücrelerinin ortasında oturan ya da kenarlara yaslanmış insanlardan oluşan geniş bir hücre grubunun ortasına doğru yürürken. Bizi izliyorlardı, tanıdığım tek bir yüz yoktu.

Bir köşeyi döndük ve başka bir hücre bloğuna doğru devam ettik. Bu alanda aşağıdakinden çok daha fazla mahkûm vardı.

"Hmm, evet," dedi Leala bir muhafız onu özellikle sert bir şekilde ittikten sonra. "Bana bir şaplak atmaya ne dersin?"

Şaşkın ve temkinli görünen iblise tekrar baktım. Onun sapkınlığı en acımasız yaratıkları bile rahatsız ediyor gibiydi. Belli ki bu müesseseye uyum sağlayamayacaktık, ki bu çılgıncaydı, çünkü bizi biz yapan onların türüydü. Şey... belki *yapmamıştı*, ama kesinlikle içimizdeki şeyi ortaya çıkarmıştı.

"Ben de öyle," diye cevap verdim. "Herkes de öyle. Usta *çok sevecek* Halkının bu kadar uzun süre burada tutulduğunu öğrenmek."

"Muhtemelen bilmemesi daha iyi. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Hepimizi lanetlemeden olmaz."

"Çok doğru."

Hücresinin ortasında bacak bacak üstüne atmış, kollarını dizlerine dayamış oturan bir kadının yanından geçtik. Gözleri fıldır fıldır açılarak sevimli ve biraz da ürkütücü çivit rengi bakışlarını ortaya çıkardı. Bu renk gözleri daha önce hiç görmemiştim.

Tökezledim ve sonra durakladım, açıklayamadığım nedenlerden dolayı donup kalmıştım. Leala yürürken beni izledi ve muhafızım bunun hizmetçi kıyafetimi görmezden gelip beni itip kakmak için iyi bir zaman olup olmadığını tartıştı.

Bir şey söylemesini bekledim. Bir şey söylemesine *ihtiyacım* varmış gibi hissediyordum.

Gardiyana bakmadan önce ölçümü aldı. İfadesi değişmedi ama birdenbire tüm durumumu, neden burada olduğumu ve oynamam gereken rolü anladığını hissettim.

Gözlerini tekrar kapattı ve ben de serbest kaldığımı hissettim.

Nefesimi içime çektim ve muhafız beni itmek için hamle yapmadan hemen önce yürümeye başladım. Havaya çarptı ve sonra öne doğru tökezleyerek sırtıma çarptı.

"Gördün mü?" Ona söyledim. "İşte bu yüzden benim gibi insanları itip kakmaya çalışmayacaksın.

Sonunda aptal gibi görünürsünüz."

"O ukala çenenen kırbaçlatman lazım," diye homurdandı memur.

"Muhtemelen. Ama muhtemelen birisi onun yerine onu becerecek. Harika kafa yaparım."

Muhafız irkilerek nefesini içine çekti.

Buranın nesi vardı? Bunca zamandır krallığımızda saklanan seks iblislerini tanımıyorlar mıydı? Çünkü bu tür konuşmalar buralarda kimseyi şaşırtmamalı.

"Kadın. Buraya." Leala'nın yanındaki memur kenara çekildi ve bir hücreyi açtı, yere biraz saman serilmiş ve köşede bir kova bulunan pis bir yerdi.

"Çok güzel, Leala. Ne güzel bir düzen." Beni hücre bloğunun biraz daha aşağısına, diğer taraftaki küçük bir odaya götürürlerken ona gülümseyerek veda ettim - önu parmaklıklı, taştan bir oda. "Ve benim için de iyi bir tesis. Şanslı, şanslı."

Kapı gıcırdayarak kapandı ve bir an yoğun bir klostrofobi yaşadım, göğsüm sıkıştı ve midem bulandı. Derin nefes aldım.

"Daha kolay olacak." dediğini duyduğumda panikledim.

Karşımdaki hücrenin köşesinde bir adam durmuş, kaba taş kaplamaya ve parmaklıklara yaslanmıştı.

Baktığımı gördü ve başını salladı. "Kapının ilk kez çarpması en zordur. Sanki tüm dünyanız sona eriyormuş gibi hissedersiniz. Ama zamanla kolaylaşır. Sonunda buraya dönmeyi dört gözle beklersin. Diğer alternatiften iyidir."

"Alternatifin ne olduğunu biliyorum, güven bana ve bunun onu yeneceğini sanmıyorum." Duvarları hissederek bir daire çizdim. Sonra parmaklıkları, kilitte durdum.

"Sizi korkutmak istemem ama alternatifin ne olduğunu duymuş olsanız bile, bunu deneyimlediğinizde çok daha farklı olacaktır."

Tamamen haklı olduğu ortaya çıktı. Sadece düşündüğü şekilde değil.

İLK PARTİ -ya da toplantı deniyordu, çünkü görünüşe göre partiler çok daha büyüktü ve ejderhaları da içeriyordu- yastıklar, şezlonglar ve kanepelerle döşenmiş küçük bir balo salonunda yapıldı. İyi giyimli ve renkli bir grup "normal" iblis aramızda dolaşıyor, istediklerini seçiyor ve istediklerini havaya sokmak için neredeyse her zaman bir seks iblisi çağırıyordu. Seks iblisleri katılmıyordu bile. Hiçbir karışıklık yoktu. Acıdan beslenen iblisler bile yoktu. Bu sadece normal, basit bir sikişti. İblisler boşalmak için sadece birkaç pompaya ihtiyaç duyuyor, ardından memnun bir gülümsemeyle yuvarlanıp gidiyorlardı.

Bunun ne anlamı vardı ki? Kostüm bile yoktu!

Tüm durum tamamen vanilyaydı ve açıkçası inanılmaz derecede sıkıcıydı. Teke tek vanilya seksinde iyiydim -muhtemelen; uzun zaman olmuştu- ama herkes aynı odadaysa, bir seks partisi bekliyordum. *En azından* üçlü bir grup seks.

Ama bunların hiçbiri yoktu. Ortak bile değillerdi!

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlara bir anlam veremiyordum. Bunun için beni hücremden çıkarma zahmetine neden girdiklerini anlayamıyordum. Daha da kötüsü, (zincirsiz ve sözde özgür) mahkumların birbirleriyle sohbet etmelerine izin verilmiyordu. Not bile iletemiyorduk! Kimseyle konuşamıyorsam nasıl iletişim kuracak ve bilgi alacaktım ki?

Ve ejderhalar genellikle herkesi öldürmeye çalıştıkları için toplantılara davet edilmezken tüm bunları Finley'e nasıl aktaracaktım?

Finley'nin bu kadar uzun süredir burada olmasına ve bunun için çok az şey göstermesine şaşmamalı.

Durum aleyhimize işliyordu.

Sefahat seviyesini büyük ölçüde artırmamız gerekiyordu. Düzenli iblislerin iyi bir goosing'e ihtiyacı vardı. Bir yere varmamızın tek yolu buydu.

Üçüncü toplantıdan sonra zindanda Leala ile yaptığımız ve diğer mahkûmların nefes nefese kalıp dehşete kapılmasına ve ciddi bir şekilde yargılanmasına neden olan hızlı bir görüşmeden sonra, buranın biraz utanç verici bir sikişe ihtiyacı olduğuna karar verdik. Bizi kaleye geri dönmeye zorlamışlardı ve bu iyiliğe karşılık vermenin zamanı gelmişti.

Mutlu yıllar, Dolion, seni devasa pislik. Önümüzdeki yıllar boyunca her türlü cinsel normallik için hepinizi mahvedeceğiz. Terapinin tadını çıkar.

Şimdi, utanç verici bir şey yapmak için küçükten başlamak gerekiyordu. Büyük bir kayayı yokuş aşağı itmek gibiydi - ilerlerken sabırlı olmanız gerekiyordu. Ama bir kez yuvarlanmaya başladığında, onu durdurmak mümkün olmayana kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken geride durmanız gerekiyordu.

O kayayı itecek olan adam bendim. Tanrıya şükür gelmiştim, çünkü Finley'nin bana çok ihtiyacı vardı. Bu kaltak batmak üzereydi.

LEALA

Memnun bir gülümsemeyle kanepeye uzandım ve kollarımı arkaya sarkıtarak göğüslerimi havaya kaldırdım. Göğüs uçlarımdaki kelepçeler sıkılaştı ve içimde lezzetli, görkemli bir zevke dönüşen bir acı hissi uyandırdı. Büyük siyah boynuzları olan düz yüzlü bir iblis meraklı, dikkatli ve rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuş görünerek üzerime eğilirken inledim ve başımı eğdim.

Gülümsemem büyüdü ve başımın üzerinden iki erkek iblisin arasında yatan Hadriel'e baktım, her birinin elinde bir alet vardı. Her birini pompaladı, sessizce onları biraz daha yaklaşmaya teşvik edecek şekilde hareket etti. Bir tanesi

İblisler uyluğunun iç kısmını yokladılar ve taşaklarını avuçlayarak yüzünü öpmek üzere eğdiler.

Sadece Hadriel diğer tarafa döndü, diğerinin yanağını öptü ve yaladı. O da kendisinden bir şey istendiğini anladı ve hafifçe dönerek Hadriel'in sikini buldu ve okşadı.

Toplu iniltilerini buradan duyabiliyordum.

Hadriel biraz arkasına yaslandı, bunu yaparken gözleri açıldı. Bakışlarımı yakaladı ve dikkat kesildi, belli ki bir şeye ihtiyacım olup olmadığını merak ediyordu.

Göz kırptım, açılmış kalçalarımın arasına yerleşen iblise baktım ve sonra tekrar arkadaşşıma döndüm. *Benim sapkınlığımla ilgileniyor.*

Hadriel'in yüzünde sessiz mesajımı anladığını gösteren küçük bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. Ne düşündüğünü biliyordum: *Bingo!*

Eğer kendi sapkınlığınıza uygun birini bulursanız, diğerlerini de çekersiniz. Elbette benimki gerçek bir sapkınlıktı ve Hadriel'inki de cinsel bir yönelimdi ama buradaki iblisler garip bir şekilde hoşgörüsüz görünüyordu. Hadriel'in onları sik sevmeye konusunda ikna etmesi biraz zaman almıştı.

Hadriel elini iblisin siklerinden birinden çekip iblisin başına koyarken sırtışı hınzırlaştı. İterek iblisi çıplak karnından sikine doğru itti. Sonra döndü ve diğerinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

İlk iblis biraz direndi, Hadriel diğerini yukarı kaymaya teşvik ederken gözleri gerildi. Hadriel ikinci iblisin sikini hızla ağzına aldı ve sekse aç bir şampiyon gibi kullandı. Bunu gören ilk iblis tereddütle Hadriel'in sikinin ucunu yalayarak test etti. Hadriel daha sert itti ve yukarı doğru iterek iblisin ağzına pompaladı. İblis onu içine aldı, emdi ve hâlâ taşaklarını avuçluyor, bunu yaparken inliyordu.

İçime bir sıcaklık yerleşti. Erkeklerin sevişmesini izlemeye bayılıyordum. Nedenini bilmiyordum ama bu beni gerçekten ateşliyordu.

"Hadi bebeğim, annene o dilin neler yapabileceğini göster." Öne doğru eğildim ve hayranımın kafasını parlak siyah boynuzlarından tuttum.

Tekrar arkama yaslandım ve ağzını açıkta kalan amıma doğru çekerek harekete geçmesi için yalvardım. Beni azdırmak için seks iblislerine ihtiyacım yoktu; rahatsız edici ve sapkın şeylerden zevk alırdım. Hadriel sıkılmıştı ama ben o ilk birkaç toplantıyı inanılmaz bulmuştum. Her seferinde o kadar sert boşalmıştım ki neredeyse bayılacaktım. Gerginlik, temkinlilik, kurgunun iğrenç tabu faktörü - o iblisleri daha önce hiç deneyimlemedikleri bir gezintiye çıkarmıştım. Eğer bu süreçte şaplak yiyebilseydim, bu tam bir mükemmellik olurdu.

Ve Şimdi buradaydık, adım atmak bir yana, yanaŐmak istediklerinden bile emin olmadıkları sınırları aŐmalarına yardım ediyorduk. Tam bir ıslak rüyaydı.

Dilini kaygan kıvrımlarımın ortasında gezdirerek tadına baktı. Yumuşak bir Şekilde inledi ve ben de kalçalarımı yukarı iterek amımı ağızına sürtmeye başladım.

"Evet bebeğim," dedim, hangi sapkınlığın bu durum için en iyisi olabileceğini merak ederek. "Yaramazlık yaptım..."

Klitorisimi emdi ve sonra dilini etrafımda döndürerek içimdeki ısıyı topladı. Harika hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun da öyle. Bu normal bir sikişti. Normalin ötesine geçmeliydik.

"Hadi baba," dedim, meme ucu kelepçelerimi çekiŐtirerek ve acı patlamasıyla inleyerek. "O pis küçük sürtüğünü em."

Tekrar emmeden önce diliyle daireler çizdi ve kendisine söyleneni yaptı.

Ah. O zaman bu adam hükmedilmek isteyen bir hükmedici değıl.

Elbette, bununla çalışabilirim. Tam olarak benim tarzım değıldi, ama dedikleri gibi umutsuz zamanlar.

"Daha sert em," diye bağırdım, iki boynuzunu da tuttum ve kalçalarımı ona doğıru pompalarken yüzünü kendime doğıru çektim. "Daha sert!"

İleriye doğıru itti, elleri koltuk minderlerinin kenarına çarptı ve hareketleri telaŐlı bir hal aldı.

İŞte oldu.

"Beni parmaklarınla becer," diye emrettim ve yan tarafta sohbet eden bir erkek ve dişi iblisin gözlerini üzerime çektim. Bacaklarımın arasındaki iblis elini amıma götürdü ve neyse ki pençeleri olmayan iki parmağını soktu. Acıyı severdim ama bunun da bir sınırı vardı. Onları doğıru Şekilde kıvırdı ve büyüyen ıslaklığıma soktu. "Evet, bebeğim. Hmm, evet. Devam et. Emmeye devam et."

Göğüs ucu kelepçelerimin arasındaki zinciri çektim - Hadriel onları nereden bulmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Bu adam tanıdığım en becerikli insandı.

Acı içime mutluluk dolu bir zevk boşalttı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Klitorisimi ısır, sakın çıkarma, usulca ısır," dedim nefes nefese. İblis temkinli bir Şekilde bana baktı.

"Isır!" Ona bağırdım.

Parmaklarını daha hızlı itti ve kalçalarını salladı, o siki sokmak için ıslak bir amcığa ihtiyacı vardı. Isırdı, istediğim kadar sert değıldi, ama istemedim.

ve klitorisimi kaybederim.

"Evet," dedim, şimdi sarılıyordum. Zevk canlı bir şey gibi bedenimden fişkırdı. Parmaklarının pompalamasıyla birlikte akıyordu. Meme uçlarımdan gelen acı kıvılcımlarıyla. "Evet!"

Patladım, bu tür şeylerde herkesin yaptığından daha yüksek sesle ağladım. Bu, kendilerini zorlamadıklarının bir işaretiydi. Cinsel insanların yapabileceği şekilde değil. Ve bu iblisler, incubi ya da succubi büyüsüne sahip olmasalar bile seksüeldi. Bu çok açıktı. Sadece kendilerini ifade etmeleri için teşvik edilmemişlerdi.

Bu konuda onlara yardım edebilirim.

Mekândaki her seks iblisi bana baktı, yüzlerinde umutsuz bir arzu vardı. Dişi iblisin yanında duran erkek iblis yaklaşırken iki tanesi bana doğru kayd.

"Şimdi sık beni," dedim ayakta duran erkek iblisin yüzüne bakarak.

Sanki transa geçmiş gibi daha da yaklaştı, gözleri bedenimde sahiplenici bir şekilde geziniyordu. Diğer iblis, amımı yiyen iblis, vücudumdan yukarı doğru tırmanmaya çalıştı.

"Hayır, hayır." Ayağımı kaldırdım ve yüzüne koydum. "Sen değil. Sen... onun amını yalayabilirsin..." Dişiyi işaret ettim. "Ben seni emerken" -ayakta duran iblisi işaret ettim- "çekil."

Üçü de şaşkın bir sessizlik içinde duraksadı. Göz ucuyla Hadriel'in başparmağını havaya kaldırdığını gördüm. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

İşte başlıyoruz!

Yere, yastıkların içine doğru kaydım. Bu bir riskti. Bana gelmezlerse büyü bozulacaktı. Ama onları yemlemekten fazlasını yapamazdım, yoksa manipülasyonumu fark edecekler ve muhtemelen karşı koyacaklardı.

Bir an sonra göğüs uçlarımdaki kelepçeleri çıkarmadan önce çekiştirdim. Kan hassas bölgeye geri aktı, acı ve zevk ve... Kahretsin, tekrar boşalmam gerekiyordu.

"Bize katıl Eslin," dedi ayakta duran erkek iblis, bana uzanıp parmaklarını saçlarımin arasına sokarak. Aletini sertçe ağzıma soktu, boğazımın arkasına çarptı. Tedavinin etrafında inledim, meme uçlarımin hala acı verici bir şekilde karıncalanıyordu, şimdi oraya tekrar ulaşmak için kendimi parmaklıyorum. "Her zaman amını daha sık yalamamı istediğini söylüyorsun çünkü bunu hayvanların yapmasından rahatsız oluyorsun. Şimdi bunu yapacak bizim türümüzden biri var. Kazan-kazan."

Dişi iblis tereddüt etti. Daha sert bir itişe ihtiyacı vardı.

Aletin üzerinde sallanırken başımı kaldırıp erkek şeytana baktım. Eli saçlarımda sıkı bir yumruk haline gelmişti. Beni merhametine teslim etmişti. Bunu kanıtlamak için sikinden daha fazla aldım, böylece gözlerim sulanacak ve onun altında savunmasız görünecektim.

Kontrolün ateşini hissederek kadına bağırdı, "Otur ve amını diliyle sikmesine izin ver!"

Tenimde bir zevk ürpertisi kabarıırken sikinin etrafında inledim. Eğlenceli olacaktı.

Dişi iblis irkildi ama tereddütle de olsa dediğini yaptı. Yavaşça arkasına yaslandı ve bunun büyük bir an olduğunu biliyordum. Bu iblislerin birbirlerini edepsizce becermelerini sağlamak, "seksin gerçekten ne kadar eğlenceli olduğunu neden bilmiyordum?" ve "bu bok hızla yokuş aşağı gidiyor" ve sonunda "buraya nasıl geldim ve neden utanmayı bırakamıyorum?" gibi büyük, geniş bir dünyanın kapısını açıyordu.

Burada kontrol tamamen bendeydi, oysa şatoda hiç böyle hissetmemiştim. Çok çılgınca. Çok yanlışı. Çok ateşli.

Erkek iblis beni sikinden çekti ve yeşil bakışları yüzümde gezinirken bana baktı. Sırtışı hafıftı ve gözleri arzuyla alev alev yanıyordu.

"Ona kızın amını yalamasını söyle," diye emretti.

Emin olmayan gözlerle onunla benim aramda gidip gelen diğer erkek iblisi kastediyordu.

Kaybedecek zamanım yoktu. Eğer o kadın rahatsız olduğuna karar verip giderse, diğer ikisinin büyüğü bozulacaktı. Daha sonra kendilerini kirli ve biraz da utanç verici hissedeceklerdi ama eğer hepsi inerse kimse üstünlük taslayamayacak ve diğerlerinin daha kötü hissetmesine neden olamayacaktı. Hepsi eşit derecede boktan ama erotik hissedecekti.

"Onu nazıkçe yala," dedim ona. Onun tipini biliyordum. "Onunla dalga geç. Onu rahatlat."

Üstümdeki erkek, başka bir iblisin... eşine ya da her neyse ona oral seks yapmasını izlerken sikini tekrar ağzıma soktu. Uzun darbelerle ağzıma sokarken inledi, röntgencilikten zevk alıyordu.

Ah. Demek sevdiklerini siken diğer erkekleri izlemekten hoşlanan bir tipti.

O biraz geri çekilip eşini izlerken ben de emişimi azalttım. Uyluklarının arasındaki iblis oynayıp emiyordu ve bu sonsuza dek sürüyordu, ben de uzanıp onu çimdikledim.

"Ugh," dedi dilini kıvrımlarının arasına sokarak.

"Evet," dedi üstümdeki iblis, iterek.

Teklif ettiği şeyi aldım ve sonra koptum, onu ittim ve diğer erkek iblisin horozuna daldım.

Bay Baba arkamda diz çökerek, "Doğru, onun sikini yala," dedi.

Kadın küçük bir inilti çıkardı ve onu yakaladığımı anladım.

Önümdeki siki kavradım ve iki güçlü elin kıcımın her iki tarafına vurduğunu hissettiğimde dudaklarımı etrafına koydum.

"Oh! Evet," dedim sikin etrafında, kalçalarımı açarak.

"Hoşuna gitti mi?" Bir eliyle beni tekrar tokatlarken, diğer eli muhtemelen sikinin tabanını sararak kaybordu. Kör ucu kıvrımlarımı ayırdı ve sonra kıcımı tokatlarken sert bir hamleyle beni doldurdu.

İçimden bir orgazm geçti, zaten sınırdaydım ve bu beni aşmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Çırpındım ve bağırdım, titriyordum.

İçime pompalamaya devam etti. Diğer iblis başımı tuttu ve kıvranan dişiyle yalayıp emerken beni daha yakına çekti. Kadın bacaklarını adamın etrafına sararak onu daha yakına çekmeye çalıştı ve neredeyse onu becerebilmesi için kalkmasına izin verecektim. Ama ben hepimizin bir seks partisinde bitirmesini istiyordum. *Kötü olan* olarak bildikleri kişi ben olmak istedim. Onlara bunu yaptıran kişi. Hepsi gizlice tekrar görmek isteyecekti çünkü seks onları kirli hissettirirken, çılgınca ve yeniydi ve çok iyi hissettirmişti.

Bir tokat daha inerken emdim. Sikini içime soktu. Kalçaları kıcıma çarptı. Bir tokat daha.

"Oh tanrıça, evet, yine yaklaştım," diye mırıldandım horoza geri dönmeden önce. Toplarını biraz büktüm ve itmeden önce sarsıldı, onu ağzıma almamı izlemek için kadından uzaklaştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Onu azarladım, domine edilirken dominatriks şakasını hissetmiyordum. İki şapkayı birden takmak çok zordu. "Yüzüne boşalana kadar o amcığı dilinle sik."

Çok ileri gidip gitmediğimi merak ederek neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Ama o büyük bir şevkle tekrar kızın üzerine atladı, yüzünü kızın kalçalarının arasına gömdü ve şehre gitti.

Arkamdaki erkek beni ritmik bir şekilde doldurdu, hızlandı. Bana şaplak attı, acı zevki artırırken, siki beni dağladı. Bir kez daha itti ve etrafında inerken sikini ağzımda sıktım. Bu

patladı, ağzımı doldurdu ve arkamdaki erkek salıverildiğini haykırırken her yere damladı.

Kadın henüz gelmemişti. Kahretsin. Bunun işe yaraması için gelmesi gerekiyordu!

Görevdeki bir kadın gibi debelendim, işe yaramaz erkek iblisi yolumdan ittim, diğerini tekmeledim ve başımı onun yayılmış kalçalarının arasına soktum. Sarsıldı, belli ki bunu daha önce hiç yapmamıştı, ama gözleri zevkten parlıyordu ve bitirme ihtiyacı, başka bir kadının ilk kez üzerine inmesine izin verme konusundaki belirsizliğini yendi.

Bu konuda usta değildim ve bunu yapmaktan da pek hoşlanmıyordum, ama bu durum için elimden geleni yapardım.

Girdap gibi döndüm, yaladım ve parmaklarımla o şeyi gusto ile becerdim. Bir horoz amıma girmeden önce eller kıcıma dokundu ve partiye kimin katıldığını görmek için arkama bakmaya zahmet etmedim. Büyük horoz beni hoş bir şekilde gererken klitorisini emmeye başladım - o zaman yeni bir insan.

Kahretsin, buralarda biraz sefahat yaymak kolaydı!

Klitorisini dilledim ve sikin çekilip yukarı çıktığını hissettim.

Ah. İçeri girmek için panikle yaptığı hareketlere bakılırsa, muhtemelen ilk kez bir götü sikmek istiyordu.

Tamam, her neyse.

Kadın çılgılık attı - kelimenin tam anlamıyla çılgılık attı - horoz derinlere daldığında orgazm oldu, konuşmak için kayganlaştırıcı yoktu. Acı beni tüketip enfes bir zevke dönüşürken, ellerin beni kadından ayırdığını, geriye ittiğini hissettim ve sonra Hadriel'in yüzü beni kıcımdaki sikin üzerine sıkıca oturtup önüme başka bir iblis iterken üzerimde yüzdü. "Vay canına, bu iş *çılgırından* çıktı" dağından aşağı yuvarlanmalarını sağlıyordu. Bir saat içinde küçük bir sapkınlıktan, küçük bir röntgenciliğe, küçük bir seks partisine ve tam ölçekli bir serbestliğe dönüşmüştüm. Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Muhteşem amcığımla hepsini mahvedecektim.

Bu sonun başlangıcıydı. Çekingen, vanilya seks partileri günleri asla eskisi gibi olmayacaktı. Ama gerçekten utanç verici olmayacaktı. Asla olmayacaktı. Hepsinin içinde var olan şehvet kıvılcımını besleyeceklerdi. Kendi elementlerinde olacaklardı.

İblis kralın iştahlarını kafeste tutarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama biz onları serbest bırakmıştık. Buradaki eylemleri onları sonsuza dek değiştirecekti.

Cehenneme hoş geldin, iblis kalesi. Şerefe!

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

FINLEY

"AL, HANNON, İÇ BUNU." Hücresinde Hannon'un başının yanına oturdum, elimde soğuk demlenmiş everlass dolu ezik bir teneke bardak vardı.

Gözleri kapalı ve başı bana dönük bir şekilde yüzüstü yatıyordu. Sırtındaki gömleği tamamen sıyrılmıştı ve derisindeki kızgın yaralar, izler ve yırtıklar ortaya çıkmıştı.

Yaklaşık bir aydır buradaydı ve haftada bir ya da iki kırbaç cezası alıyordu, görünüşe göre saldırganlığı oldukça ılımlıydı. Görünüşe göre gücü bir sorun teşkil etmiyordu - memurlar ondan elde ettiklerinden çok memnun görünüyorlardı - ama iyileşme yeteneği. Ona güç, karanlıkta görme ve diğer gelişmiş yetenekleri veren hayvanına erişimi vardı ama vücudu hızlı bir şekilde iyileşiyor gibi görünmüyordu. Bu nedenle onu istedikleri kadar sık kırbaçlayamıyorlardı.

"Sorun değil," dedi Hannon usulca, gözleri kapalıydı ve yüz hatlarını acı kaplamıştı. "Bunu daha çok ihtiyacı olan biri için sakla."

Vemar ısıklık çalarak açık kapı aralığına doğru eğildi ve içeri baktı. "İşte özverili bir adam. Kardeşim, buna daha çok ihtiyacın var. Hayvanlarımız bastırılmış olsa bile hiçbirimizin iyileşmesi bu kadar uzun sürmez. Tuhaf Dem'i al."

Tamara ve Lucille hücrenin hemen dışında bağdaş kurmuş oturuyor, endişeli görünüyorlardı.

"Al bunu Hannon," dedi Tamara. "En azından kız kardeşinin toplayıp biriktirdiği o camgöbeği yapraklarını iyi kullanıp kullanamadığını görmemizi sağlar."

"Soğuk demlenmiş çünkü ateşe erişimimiz yok ve sadece her zamanki gibi çünkü açıkçası bir bahçeye, bitkilere veya başka bir şeye erişimimiz de yok, ama acıyı hafifletmeli ve iyileşmeyi biraz hızlandırmalı."

Dedim ki. "Bitkiler mutlu ve yapraklar iyi hazırlanmış. Ellerinden geldiğince yardım edecekler."

Vemar, "Tanrıça sadece o şeylerle yeterince uzun süre konuştuğunu biliyor," dedi.

Hannon, "Hareket etmek acı veriyor," diye homurdandı.

Vemar başını hafifçe öne eğdi ve kızlar solgunlaştı. Hannon'un herkesin sevgisini kazanması uzun sürmemiştir. Benim yumuşak, sakın kardeşim -asla sinirlenmeyen, asla şikâyet etmeyen, her zaman destek olan- sadakat kazanmanın bir yolunu bulmuştu. Onun acısı onların acısıydı. Buraya gelirken gösterdiği özverili davranış herkesin kalbini fethetmişti. Onu bu kadar sevmeseydim, çok kıskanırdım.

Onun yerine, sadece minnettar oldum. Yardıma ihtiyacı vardı. Burada olmamalıydı. Risk alması ve dayak yemesi gereken kişi bendim, o değil.

"Yardım edeceğim." Micah, Vemar'ın etrafından dolaşp hücreye girdi ve elimdeki bardağa baktı. "Bu senin suyun mu?"

"Evet. Karneyle aldım, o yüzden sorun yok. Subaya diğer kupamı kaybettiğimi ve bunun için dayak yediğimi söylediğimden beri soğuk demliyorum, hatırladın mı? Everlass sıcak banyoyu soğuğa tercih eder, bu yüzden en yüksek güçte değil ama yardımcı olacaktır."

Micah'yı hücreye kadar takip eden Vemar, "O bitkiyi nasıl çalıştıracağınızı bu kadar iyi bilmenize şaşmamalı, Garip Hanım," dedi. "O da senin kadar huysuz."

Hannon hırıltılı bir kahkaha attı ve sonra öksürmeye, titremeye ve yüzünü buruşturmaya başladı. İçimdeki her şey gerildi.

Micah, Vemar'la bakışarak, "İşte gidiyoruz," dedi. İkisi Hannon'u oturur pozisyona çekti ve kendi gücünü kullanmak zorunda kalmaması için onu tuttu.

Kalbim o kadar şişti ki sanki kaburgalarımın içinde yeterince yer yokmuş gibi hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, fincanı Hannon'un ağzına doğru kaldırırken ellerim titriyordu.

"İşte, izin ver." Tamara hızla kalabalık hücreye girdi, elini omzuma koydu ve bardağı aldı. "Onun sağlığına o kadar yatırım yapmıyorum. O kadar sarsılmayacağım."

Lucille beni yoldan çekerken şaka yaptığını belli etmek için gülümsedi.

Hannon yumuşak bir sesle, "İşin yatak başı kısmında hiçbir zaman çok iyi olmadı," dedi. "Bu benim işim olmalı."

"Bunun yerine bizimle birlikte ateşe atladın." Vemar başını salladı. "Bundan zarar gelmez."

Kimse bundaki bariz büyük zarara dikkat çekmedi.

Diğerlerinin Hannon'a bakmasını izlerken Lucille usulca, "Sırtında pul yok," dedi. "Dönüşüm geçirmediği için bu mantıklı. Ama... hücresinde everlass başlangıcı bile olmadığını fark ettiniz mi?"

Birkaç kez göz kırptım çünkü hayır, fark etmemiştim. Ama şimdi fark etmiştim, taştaki kırışıklıklara ve camın dünyaya girebileceği yerlere bakıyordum. Hepsi çıplaktı.

"Benim ailem ejderha değildi." Tamara'nın fincanı eğmesini ve Hannon'ın sıvıyı içerken boğazını sıkmasını izledim. "Benim öyle olmam garip."

Hannon sözlerini bitirdikten sonra, "O kadar da tuhaf değil," dedi. Adamlar onu tekrar yüzüstü yatırırken derin bir nefes aldı. Micah o kadar iri bir adama göre nazikçe yanımdan geçerek çıktı ve Vemar sırtını duvara dayayarak Hannon'un diğer tarafına oturdu ve dizlerini yukarı çekip kollarını bacaklarına doladı. "Bunu sana milyonlarca kez söylemek istedim ama zamanlama hiç doğru gelmedi. Ya ben konuşmak istemedim ya da sen duymak istemedin."

"Evet, siz ikiniz normal bir şekilde yerleşmiyorsunuz," dedi Vemar. "Ya da..." Durdu ve bir an düşündü. "Belki de öylesiniz ama birileri yeni olduğundan beri o kadar uzun zaman geçti ki unuttuk."

"Prens neredeyse herkesi baskıdan kurtarmış durumda ve köylerdeki insanlar yer değiştiriyor," diye devam ediyor Hannon. "Çok sayıda ilk değişim gerçekleşiyor ve inanılmaz sayıda ejderha var. Ejderha olmayan ebeveynlerden geldikleri düşünüldüğünde inanılmaz. Bunun insanlar tehlikede olduğunda gerçekleştiğini söylüyorlar. Tanrıça, eski tanrılar ya da doğa -kim ya da ne olduğu konusunda kimse hemfikir değil- halklarını savunmaları ve doğal düzende işleri yoluna koymaları için ejderhaları çağırıyor. Ya da krallığı. Ya da başka bir şey - yine bu konuda pek çok görüş var. Ne olursa olsun, şu anda uçuş eğitimine ihtiyacı olan çok sayıda ejderha var ama prensin kanatları yok."

Micah kaşlarını çatı. "Neden kanatları yok?"

"Lanetin ve baskının ejderhasını ondan almasına izin vermeyi reddetti," dedi Tamara yumuşak bir sesle, bunu sık sık tekrarlayan biri gibi. "Bu yüzden bastırma etkisini göstermeye çalışırken değişimi zorladı. Bu onun gücünü azalttı ve kanatlarını kesti ama herkes ejderhasını kaybederken o ejderhasını korudu."

"Madem pek çok insan ilk vardiyasını yapıyor, sen neden yapmadın kardeşim?" Vemar Hannon'a sordu.

"Denedim. Olmadı. Köydeki diğer herkes denedi. Gücün kabarmasını ve yapmam gereken diğer her şeyi hissettim ama olmadı. Hayvanım bundan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Sanki dışarı çıkması için ne olması gerekiyorsa henüz olmamıştı ve o da beklemekten memnundu. Gerçi ikimiz de neyi beklediğimizi bilmiyoruz."

"Şanssız." Micah'nın sesi yatıştırıcıydı. "Bu bazen olur. Eskiden buna geç şekil değiştirme derdik."

"Ama en azından artık baskı altında değilsin," dedi Lucille. "İşte bu var. Bir hayvanın olduğunu biliyorsun ve onun ödülleri için çoğunu alıyorsun, bu yüzden bu tuvaletten çıkana kadar bu yeterince iyi."

"Lafi açılmışken. Tuhaf Hanımefendi, bu tuvaletten ne zaman çıkacağız?" Vemar çarpık bir gülümsemeyle sordu.

Tamara'dan fincanımı aldım ve hücremdeki gevşek taşlardan birinin altına koymaya gittim. Artık kendi kazdığım üç odacık vardı. Fincanı ve Nyfain'in notlarını saklayan hariç, çoğunlukla yaprakları saklıyorlardı.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Dışarı çıkmamıza izin vermiyorlar. Özellikle de beni. Sanırım acımasızlığımızla kendi kendimizi mahvettik. Hadriel'le konuşup bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini öğrenmem lazım ama onu görmedim. Bizi diğer zindanla aynı anda kırbaçlamıyorlar bile."

"Yine de pis kokunu bastırmak için pratik yaptın mı?" Vemar sordu. "*Bu*, partilere katılmana ve diğerleriyle sosyalleşmene yardımcı olacaktır."

Hannon'un hücresinin parmaklıklarına yaslandım. "Evet, yaptım. Bu Nyfain'le olan bağlantımı bastırmam gerektiği anlamına geliyor ve bunu yaptığımda biraz çıldırıyor ama evet, bunu yapabilirim."

"Bu koku hoşuma gitse de" -Lucille dudaklarını yaladı, sonra bana göz kırptı- "yap da işe yarıyor mu görelim."

Nyfain'i daha fazla strese sokmamak için çabucak, aramızdaki bağın hissini bastırdım ve bağlantıyı boğdum, ondan ayrılmak kalbimin onun dokunuşu için acımasına neden oldu. Sadece benim onu kızdırdığım o yavaş gülümsemeler ve gözlerinde patlayıcı bir sekse yol açan o ısıltılı öfke için.

Micah uzanıp parmaklıkları tuttu, iri vücudu gergindi ve gözleri parlıyordu. "Bu kadar yeter."

Vemar gülmeye başladı. "Onu sahiplenmeyi daha da cazip hale getiriyor, değil mi Micah?"

Micah omuzlarını yuvarladı. "Daha önce hiç bu seviyede bir meydan okuma hissetmemiştim," diye mırıldandı. "Bastırıldığında, sanki erkek benimle alay ediyor, gücünün tüm şiddetini saklıyor gibi. Açıklaması çok zor."

Hannon Micah'ya, "Baskı altındayken bile çok güçlü olduğun belli," dedi. "Senin gibi güçlü bir ejderha buraya nasıl geldi?"

Vemar cevap verdi, "Bir fırtına bizi ticaret rotamızdan çıkardı. Kendimizi yabancı topraklarda bulduk. Peri diyarı aslında. Karaya oturduk ve tahmin edin bizi bulan gemi hangi yaratığa aitti?"

"Yani buldukları insanları rastgele mi götürüyorlar?" Hannon sordu. "Dünyanın her yerinden büyülü insanları mı kaçırıyorlar?"

"Kayıp insanlardan oluşan bir koleksiyona ev sahipliği yapıyorlar, evet," dedi Lucille. "Ve alınan insanlar. Ve fethedilmiş insanlar. Kimse aramaya gelmiyor çünkü en son denizde olduğu bilinen insanları neden iblis kalesinin derinliklerinde aramayı düşünsünler ki?"

"Ya da belki şüpheleniyorlar ama ellerinde kanıt yok." Sözlerim bir hırıltı gibi ıktı. "Ama bakın, biz kanıtız. Sadece insanlara göstermek için buradan çıkmamız gerekiyor."

Hannon, "Hadriel ve Leala'ya ulaşmamız gerekiyor," dedi.

"Ya da Weston, kurt alfası." Vemar hafıf sakallı çenesini ovuşturdu. Son zamanlarda bir parti için ağırılmamıştık ve herkes biraz daha kötü görünüyordu. Subaylar dışında kimse bizi görmeyecekse tımar etmekle uğraşmazlardı. "Kurt alfalarla uğraşmayı hiç sevmem ama kurtlara neler olduğunu bilen biri varsa o da bu adamdır. Onun izni olmadan kimse osuramaz."

Nyfain'le aramdaki bağa koyduğum boğucu bağı serbest bıraktım ve rahatlama ve sevgi içime doldu. Yankıladım, gözlerimi kapatıp onun içimdeki hissinin tadını çıkardım, sonra bedeninin içimde derinlerde olduğunu düşündüm, bu da içimde ısı biriktiren ve meme uçlarını sıkılaştıran başka bir ağrıya neden oldu.

"Yatma vakti, sanırım." Vemar ayağa kalktı, Hannon'un üzerinden geçti ve hücre kapısını arkasından kapattı. "Tuhaf Kadın'ın gözlerinde o bakış var. Kimsenin iniltisini duyamayacağını düşündüğü sessiz bir zamana ihtiyacı var."

Ağzım açık kaldı. Çenemi zorluyor, konuyu saptırmak için kelimeler dökülmesini istiyordum ama ne syleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Çok sık *olmamakla* birlikte, bazen kendimi Nyfain'den gelen duygulara kaptırdığım oluyordu.

acı çekerek, bağdan saf bir zevk alarak. Ondan. Onu tekrar görme özlemimi biraz olsun dindirdi.

"Çabuk, hepimiz uyuyalım ki utanmasın." Lucille bana sırtıttı. "Prenseslik tacını giydiğinde ve tüm muhafızlarının onun orgazmını dinlediğini öğrendiğinde ne kadar utanacağını bir düşün."

"Eğer tüm bunlar doğruysa ve gerçekten de kıza sahip çıkan kişi oysa." Tamara bana dokunaklı bir bakış attı.

Lucille gözlerini devirdi, çünkü evet, kokunun kime ait olduğuna şüphe yoktu. Kimin gücü benimkiyle karışmıştı. Yine de sıradan biriydim. İlk vardiyama kadar resmi olarak bir ejderha değildim ve bu zindanda sıkışıp kaldığım sürece asla vardiya değiştiremeyecektim. Mahkemeler belirli bir protokole bağlıydı ve ben hiçbir kutuyu işaretlemedim. Bu daha sonraki bir gün için bir sorundu.

Hannon'a bu kadar yakinken bu konuşmadan hiç memnun değildim. "Çocuklar," diye tısladım. "Kardeşim burada."

Hannon başını diğer tarafa çevirerek, "Lütfen beni bu işe karıştırmayın," dedi.

Sadece prensip olarak direnmeye kararlıyım ama hepimiz karanlıkta hücrelerimize geri kilitlendiğimizde ve ben sert taşı yumuşatmak için çok az şey yapan rahatsız saman yatağında yattığımda... Bir kez daha teslim oldum. Özlemin beni yıkamasına izin verdim.

Arzu vücuduma yayıldı. Bacaklarımı ayırdım ve elimi bol pantolonumun içine soktum, kesinlikle ses çıkarmamaya dikkat ettim. Bağdan cevap veren bir ihtiyaç akıyordu. Nyfain'in bana tekrar dokunmak için duyduğu çaresizlik o kadar güçlüydü ki neredeyse nefesimi kesecekti. Parmağımı ıslaklığında gezdirdim ve klitorisimin etrafına sürterek bu muhteşem his karşısında iç çektim. Bağ sayesinde onun sikini okşadığını hissettim. Bu temelde bağ seksiydi. Aramızda inanılmaz bir mesafe olabilirdi ama birbirimizi beceremeyeceğimizi düşünemeyeceğimiz kadar da uzak değildi.

Avucumun topuğunu klitorisime bastırdım ve iki parmağımı amıma soktum, bunu yaparken bir iniltiyi zar zor bastırdım. Parmağımı ve diğer elimin başparmağını yaladım ve meme ucumu hafifçe çimdikledim, bu hissi büyüyen karışıma ekledim. Zihnim fantezinin derinliklerine sürüklendi, görüntüler gözlerimin arkasında oynuyordu.

Nyfain'in parmakları benimkilerin yerini aldı, içime daldı, beni doğru şekilde okşadı. Aletinin ucu kaygan kıvrımlarımın arasından geçti ve girişte durdu. Zevk etimin üzerinde fısıldadı.

Sıcaklık ateşe dönüştü. Arzu, çaresiz, ağrıyan bir ihtiyaca dönüştü.

İri vücudu, tüm gücü ve kaslarıyla benimkinin üzerinde uzanıyordu ve parmaklarımı geniş sırtında gezdirdim. Bu sahte gerçeklik, sırtının iki yanında iki çizgi halinde uzanan muhteşem altın pullarını geri getirmişti. Parmaklarımı aşağıya doğru okşadım ve bana doğru çılgınca eğilmesine neden oldum. Gerçeğe bulaşma ihtimaline karşı iniltimi keserek doğruldum ve bacaklarımı onun ince kalçalarına doladım. Dudakları çenemde gezindikten sonra dudaklarıma yerleşip dilini geçirebilmesi için ağzımı açtığı anda parmaklarımı tekrar o pulların üzerinde gezdirdim.

Sik beni Nyfain, diye düşündüm, kalçalarımı yukarı sallayarak. Siki aşağıya doğru indi, derinlere indi ve beni evimdeymişim gibi hissettirecek şekilde doldurdu.

Üstüme çıktı, mükemmel kıcı daralmış bacaklarımın arasında hareket ediyordu. Öpücüğü derinleşti, tüketti, beni alıp götürdü. Sert göğsü meme uçlarıma sürtünüyordu.

O içime girerken, kalçaları etime çarparken zevk vücudumda dalgalanıyordu. Öpücükleri çaresizdi. Sevgisi içimi doldurup taşıyor, benimkiyle kaynaşıyordu.

Sanki kulağıma konuşuyormuş gibi, sözlerini hissettim. Onun sahipliğini hissettim. Kendisine ait olanı koruma dürtüsünü.

Benim, diye düşündüğünü biliyordum, siki beni dağlıyor, dişleri izimin üzerinde geziniyor ve ısıyor, beni tekrar sahipleniyordu. Ve tekrar. *Benim!*

O kadar sert boşaldım ki bir an için duyularımı kaybettim, gerçekliği bu uyanık rüyayla karıştırdım, kendimi anın zevkine kaptırdım. Süzülürken, bedenime geri dönmek istemediğimde, "*Seni seviyorum, küçük ejderham*" sesini duyabildiğime yemin edebilirim.

"İŞTE YİNE BAŞLIYORUZ," diye seslendi Vemar ertesi gün öğleden sonra, her zaman yaptığı yerde oturmuş boş boş vakit geçirirken. "Parti zamanı."

Herkes ayağa kalkmaya çalıştı ve bot seslerinin boşluğa süzülüşünden emin oldu. Botlar bir an sonra ortaya çıktı, ardından da ait oldukları bedenler alçak tavanın dudaklarının ötesinde belirdi. Govam her zamanki gibi öndeydi, Denski de hemen arkasındaydı. Hücrelerin ortasına doğru yürüdü, Micah'ı bulmadan önce uzun bir süre gözleri benim üzerimdeydi. Denski devam etti, benim için geliyordu. Anlaşılan henüz yeni bir kaptan seçmemişlerdi.

"Yüzbaşı," dedi Denski, Hannon'ın hüccresinin önünden yavaşlayarak.

"Durun," dedi Govam. İçeri girmekte olan muhafızlar yavaşladılar ve sonra söyleneni yaptılar, Govam'ı neyin tetiklemiş olabileceğini görmek için hücreleri incelediler. Artık hepsi onun sözünün kanun olduğunu biliyordu. Bunu görmezden gelmek diğerleri gibi ölmek demekti.

Hannon'un hücresinin dışında Denski'ye katıldı ve ben de parmaklıklara yaklaştım.

"Bu kim?" Govam herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek sordu. "Onu tanımıyorum."

"Yeteneklerini mi kaybediyorsun, Govam?" Vemar sıkılmış bir sesle söyledi. "O hep oradaydı. Biz ona 'ateş kasık' diyoruz."

"İğrenç," dedi Lucille. "O ateş kasıklarında bir penis saklandığını bildiğinde hiç de sevimli olmuyor. Paleti biraz kirletiyor."

"Lekeden bahsetmişken..." Vemar gülmeye başladı.

Govam önce Micah'ya, sonra da bana baktı, gözleri benimkileri delip geçti ve yüzünü bana döndü.

"Kim bu?" diye sordu. "Neden onun varlığından haberdar edilmedim?"

"Burayı benim işlettiğimi falan mı sanıyorsun?" Ona kaşlarını çattım.

Gözleri kısıldı.

"Zor durumda," dedi Denski. "Yine de onu kaldıralım mı?"

"Hayır." Düşündüğümü bile anlamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

"Dediğin gibi, gidecek durumda değil. Onu burada bırakın."

Govam başını biraz eğdi. Gülümsemedi, gözleri parıldamadı ama elimi açığa çıkardığımı biliyordum.

"Kaldırın onu," dedi, hâlâ bana bakarak. "Yakışıklı, iyi para eder."

Muhafızların geri kalanı harekete geçip banyolara kadar eşlik edecekleri şekil değiştirenlerin hücrelerinin önünde sıraya girerken, içimdeki güç acı verecek şekilde kıvrıldı. Birinin parmaklıklara doğru geri gitmem için havladığını duydum ve gittim. Sonra gardiyanın talimatına uyarak dışarı çıkabilmem için etraftan dolaştım. Hücresinin kilidini açtıklarında ve beni yakalamak için içeri girdiklerinde irkilmedim. Beni Hannon'un yanından geçirdiklerinde de direnmedim, yüz ifadesi yoğun bir acı içindeydi ve onu tartaklamalarına, yaralarını deşip sırtından aşağı kan akıtmalarına izin veriyordu.

Rol yapmadım, çünkü bekliyordum.

Micah'nın her zaman yaptığı gibi işleri yavaşlatmasını bekliyordu. Her zaman yaptığı gibi Govam'la alay etmesini beklemek.

Harekete geçip diğerklerini arkasına sıkıştırmasını beklerken...

Bu gerekleştğinde, içimdeki güç patladı, beyaz sıcak. Güç, uzuvlarımdan yeni ve inanılmaz bir şekilde akıyordu. Yakıcı bir acı sırtımı parçaladı, ejderham dışarı çıkmak istiyordu ama bu sefer durumun kontrolü tamamen bendeydi. Olmak zorundaydım. Hannon buna bağılıydı.

Ellerimi büküp ayırdım, Denski'nin elinden ve beni zapt edemeyen metal kelepçelerden kurtuldum. Bir anda Govam'ı arkadan yakaladım ve onu sağa, en yakın hücrenin parmaklıklarına doğru fırlattım. Ondan daha uzun boylu, daha güçlü ve daha öfkeliydim, bir elimle boğazını sıktım ve diğerk herkesi iterek irademle gücüyle etrafımızda bir güç balonu yarattım. Nyfain beni büyüyle doldurdu ve kimsenin bize ulaşamayacağı bu alanda Govam'la birlikte beni güçlendirdi.

Kimsenin onu kurtaramayacağı bir yerde.

"Eğer o adamı yukarı çıkmaya zorlarsan," diye bağırdım, "başka hiçbir ejderhanın yapmadığını yaparım. Senin sonunu getiririm."

Gözleri büyüdü ve kayrak grisi derinliklerinde bir korku pırıltısı parladı.

"Kim olduğunu mu sordunuz?" Devam ettim, ses tonum ölüm sessizliğindeydi. Muhafızlar benim irademle dövünüyorlardı, bir sivrisinek bulutundan daha etkili değillerdi. "O benim etim ve kanım. Eğer o parazitlere teslim edilirse, sizden başlayarak tüm burayı yerle bir ederim." Son kelimeyi tükürerek söyledim ve bir an duraklayarak bunun aklımda yer etmesini bekledim. "Yaşamak mı istiyorsun, ölmek mi, Govam? Hemen şimdi karar ver."

Boğazını sıkıca kavradım ama ikimiz de onu bu şekilde öldürmeyeceğimi biliyorduk. Elleri yanlarındaydı ve büyümlle sabitlenmişti.

"Burayı yakıp yıkamayacaksınız," diye cevap verdi. "O kadar insanınız yok. Çok fazla gücünüz var ama yeterli değil. Eninde sonunda seni öldürecekler. Onu da seninle birlikte."

"Tamam. Ama önce sen öleceksin. Ve ben bunu yavaşlatacak güce sahibim. Tam burada, tüm muhafızlarının önünde."

Dudaklarını yaladı. Gözleri değışti -rengi değil, yoğunluğu- ve gözlerinde yeni bir şey belirdi. Korkmalı mıydım, temkinli mi olmalıydım yoksa geleceğim için endişelenmeli miydim bilmiyordum. Ama şu anda gelecek hakkında düşünmemeye karar vermiştim.

"Beni bu balonun dışında duyabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. Ben bir peri değilim. O tür bir sihrim yok."

Govam'ın sesini yükseltip, "Bırakın onu. Düzgün biri olsa bile, ki değil, korumalarımız yok. O bir bela."

"Peki ya ejderha?" Denski irade duvarımın hemen dışında, içeri girmeye çalışmaktan elleri yanmış bir halde sordu. Bu, kaptanına yardım etmek için hasar almaya razı olduğu anlamına geliyordu. Aralarında sıkı bir bağ vardı. Bunun Denski'nin neden benzer bir göreve getirilmediğini açıklayıp açıklamadığını merak ettim -Govam arkadaşının Micah tarafından hedef alınmasını istemiyordu.

Govam benimle göz temasını sürdürdü, bir saniye bile gözlerini kaçırmadı. "Görevine devam edebilirsin, Denski. O ve ben anlaştık. Değil mi Finley? Eğer uslu durursan kardeşini partilere dahil etmeyeceğim."

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim. "Kardeşimi partilere dahil etmeyeceksin ki aletini kesip seni onunla boğmayayım. Orada başkalarına iyi davranmamla ilgili bir şey yoktu. Ama evet, onu bu işin dışında bırakırsan normalden daha fazla sorun çıkarmayacağım."

Govam başını salladı. "Birbirimizi anlıyoruz."

Onu ittim, geri çekilip ellerimi arkamda uzatırken bir an için onu yerinde tuttum. Görünüşe göre kelepçelerimden kurtulabilirdim, sadece yeterli motivasyona ihtiyacım vardı. Bunun bastırılmamış ejderhaların çoğu için geçerli olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, neden bu şeylerle uğraştıklarını merak ettim. Ya da diğer Wyvern ejderhalarının neden onları düzenli olarak kırmadıklarını. Sonra tekrar, Govam her bastırılmamış kişi için muhafız sayısını artırmıştı, böylece patlak verirse hazır olacaktı.

Şey...hayır, belki de değil. Benim için hazır değillerdi.

Hannon hücrelerine geri götürülürken Denski dirseklerimi tuttu. İstedikimden biraz daha serttiler. Yine de burası yerine oradaydı. Ona acı çektiremezdim ama en azından partilerden kurtarabilirdim.

Umarım Hadriel ve Leala'nın durumu çok kötü değildir.

SEKİZ

OceanofPDF.com

FINLEY

"BU DA NE BÖYLE?" Micah ana kapıdan giren iblislere bakarken yumuşak bir sesle konuştu.

Çenem düştü. "Bu da ne?" haklıydı.

Kostümler. Herkes kostüm giymişti. Nyfain'in kalesindeki bir partiyi andırıyordu. Konuklardan bazıları neredeyse hiç ten göstermese de, diğerleri neredeyse çıplaktı. Bu kez aralarında cüppeli figürler yoktu; "evcil" şekil değiştirenler ve periler ışıltılı külotlar ve her renkten vücut boyaları giymişti.

"Bu daha önce de oldu mu?" Çarpık bir gülümsemeyle mücadele ederek Micah'ya sordum. Kimse bana çok yaklaşmak istemese de, kafeslerin odak noktası olarak bizi bir araya getirmeye devam ettiler. Bu gece bunu biraz geri çekmeye çalışacaktım. Satın alınmak, müşterimi öldürmek ve sonuçlarına katlanmak anlamına gelse bile diğer şekil değiştirenlere yaklaşmalıyım.

"Hayır." Micah kıkırdadı, sonra gülmeye başladı. "Kesinlikle hayır, hayır. Bu krallıkta seks iblislerinden oluşan bir grup olmasına rağmen, iblis kral kendi türünün medeni olduğunu iddia etmekten hoşlanıyor. Ona göre medeni olmak demek..."

"Vanilya," dedim, gülümsemem genişledi.

"Görünüşe göre fikir değiştirmişler." Sesi şaşırılmış gibiydi.

Hadriel ve Leala hızlı çalışıyor, diye düşündü ejderham gururla.

"Onlar..." Micah'nın sözleri bir an için uzaklaştı. "Meme ucu kısıpacı mı takıyorlar... pastie mi? Böyle bir şey var mı?"

Gerçekten hızlı. Güldüm.

"Öyle görünüyor," dedim, kalabalığın içinde Leala'yı bir iblisin kolunda o meme ucu kısıpacı pastiller ve ışıltılı pembe bir tangayla görerek. İblis

Yanında, arkalarından gelen tasmalı bir erkek iblisin tasmaını tutuyordu.

Gözlerime inanamadım. Yaka mı? Hadriel ve Leala mucize işçilerdi.

Öte yandan, orada seks iblisleri de vardı ve Nyfain'in şatosunda yarattıkları hava da tam olarak buydu. Dolion misafirlerine belli bir yüz göstermeye çalışıyor olabilirdi ama bu ahlaksızlık her zaman içlerinde gizleniyordu. Hadriel ve Leala, gerçek uzmanlar, sadece dışarı çıkmasına izin vermişlerdi. Eminim kalesindeki seks iblisleri de yardımcı olmuştur. Nasıl etmesinler ki? Bu onların işiydi.

Gece geçmişte olduğu gibi devam etti, iblisler bizi değerlendirmek için daha yakınlarda dolaşıyor ve kokumu bastırma çabalarımaya rağmen bana geniş bir alan bırakıyorlardı. Partinin yarısına kadar Hadriel'i gördüm, gülümseyerek ve sırtarak kalabalığın arasında dolaşıyordu ama her zamanki gösterişini azaltmıştı. Sanki ortama uyum sağlamaya çalışıyor gibiydi. Bu sefer mor bir canavar kostümü yoktu ama yine de mor bir kravat takmış ve bileklerini kelepçelemişti.

Çivit gözlü perinin kafesini ziyaret etti ve alfa kurdun yanına gitmeden önce kısa bir süre kaldı. Sırtını kafese dayayan Hadriel, dudakları zar zor kıpırdatarak partiye katılan kalabalığa baktı. Olayı bilmeyen biri onun sadece etrafı değerlendirdiğini düşünebilirdi. Yine de belli ki ağ kuruyordu ve midemdeki sürekli gerginlik biraz olsun gevşedi.

Çok geçmeden kalabalığın arasından geçerek ilerledi, birkaç kez sohbet etmek için durdu ve bir kadının aletini tutmasına izin verdi. Dişi bir iblisi yakaladı ve onu Micah'a doğru götürdü. Micah'nın hücresinde, büyük ejderhanın gövdesine ve kaslarına hayran kaldıktan sonra, izin isteyip bana doğru yaklaştı.

"Aşkım," dedi sessizce, sanki hâlâ Micah'yı değerlendiriyormuş gibi sırtı bana dönüktü. "Bu elbise gerçekten iğrenç. Sanki seni çirkinleştirmeye çalışıyorlar."

"Haber var mı?" Kalabalığa bakarak mırıldandım.

Dolion çift kapıdan içeri girdi, gülümsemesi gergindi ve omuzları gergindi - bunu odanın öbür ucundan bile görebiliyordum. Etrafına bakındı, her şeyi kavramaya çalışıyordu, hareketleri de gittikçe sertleşiyordu. Bir çift küçük külot giymiş bir erkek şekil değiştirenin yanında durdu ve ona baktı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

Yanındaki kadın şekil değiştirene gülümsedi ve ardından parmaklarını göğsünde ve karnında gezdirerek okşamaya başladı. Elini Dolion'un şişkinliğinin üzerinde gezdiremeden geri çekti ama gözlerindeki ifadeden keşfe devam etmek istediği anlaşılıyordu. Dolion'la birlikte yürümeye devam etti, bakışları daha fazla et arıyordu, arzusu açıktı. Belli ki gördüklerinden hoşlanmıştı.

Yine de Dolion bundan nefret etmiş olmalı, çünkü aralarına mesafe koyarak kendini ondan ayırdı. Kız bunu fark etmemiş gibiydi.

"Bunu nasıl yaptın?" Hadriel, Micah'yı kontrol eden dişi iblisin yanına dönerken ona sordum.

Durdu ve dönüp bana baktı, herhangi bir misafirin ya da "evcil" bir şekil değiştirenin yapacağı gibi beni değerlendirdi. Elini burnunun önünde salladı ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Böyle sorularla kaybedecek vaktimiz yok, güvercin," dedi bana, ses tonu hareketleriyle ve beden diliyle hiç uyuşmuyordu. "Seni çivit gözlü peri ve alfa kurtla bir odaya sokmamız gerekiyor. Yıllardır bilgi topluyorlar. Yıllardır. Ama kaçacak güçleri ya da tekneleri kullanacak bilgileri yok. Esasen yolun temizlenmesine ihtiyaçları var. Ejderhalara ihtiyaçları var."

"Ejderhaları alacaklar. Sadece zindanlardan çıkmak için bir yola ihtiyacımız var."

Başını salladı ve kadın iblis ona doğru yürürken tekrar döndü.

"Peri ona bu konuda yardım edebileceğini düşünüyor," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildim. İblis kolunu tuttuğunda sesini yükseltti. "Ne biliyor musun?" Bana doğru döndü. "O bir hayal. Bence sen onu tatmin ederken Tessau için harika bir gösteri olur, değil mi? Ya da ben onu ya da seni tatmin edebilirim! Eğer biraz uzakta olsaydı, kokudan rahatsız olmazdık."

İblisin bej gözlü bakışları üzerimde gezindi, göğüs dekoltemde duraksadı ve yüzümde dolaştı.

"Kokusu hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Hadriel'in çıplak kolunda parmaklarını gezdirerek. "Belki sen Tessau'yu tatmin ederken o da beni tatmin edebilir." Dudakları boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne kadar hoşuna gittiği konusunda kafası çok karışık."

"Evet, ama sonra şiddete başvuruyor. Bu gecenin sonunda yapılacak bir iş. Bunun yerine... o seni sikerken sen de onu tatmin etsen nasıl olur?" Adam usulca inledi ve kadının boynuna sokuldu. "İşte bu kulağa çok ateşli geliyor."

Kısa boylu ama iri yarı bir iblis yolumuza çıkarken beni değerlendirmeye devam etti. Hadriel'i ve iblisi fark ettikten sonra

dikkatini bana verdi. Biraz daha yaklaşıp kadar gözleri takdirle doldu, sonra bir şaşkınlık kıvılcımı onu gölgede bıraktı ve ardından saldırganlık geldi.

"Tessau." Kadın iblis Hadriel'i bırakarak ona döndü. "Yeni evcil hayvanımızın çok ilginç bir fikri var. Sen beni arkadan götürürken ben de bu ilahi kokulu şekil değiştirenin amını yalayacağım."

Adam iblis tekrar bana baktı, ifadesi uyarılma ve temkinlilik arasında gidip geliyordu. Sanırım kokuyu kabullenmeye çalışıyordu. Dişilerin bundan hoşlanacağını fark etmemiştim, yine de mantıklı geliyordu. Nyfain güç, baskınlık ve kuvvet demekti ve bu özelliklerden hoşlanan herkes muhtemelen onun kokusunu beğenirdi. En azından ben kokuya kendi "siktir git" havamı katmadığım sürece.

"Belki," dedi Tessau, koluna girip onu uzaklaştırarak. "Ya da belki onu kendim götürürüm."

Onlar uzaklaşırken dişlerimi sıktım ve öfkenin yüzüme ya da duruşuma yansımaya izin vermedim. Bir kadının beni becermesine izin verebilirdim - bu hoş olmayan bir deneyim değildi, deneysel günlerimden öğrendiğim bir şeydi- ama o otuzbircinin beni becermesine izin veremezdim. Önce o ölürdü.

Hadriel sanki düşüncelerimi duymuş gibi onları takip etmeden önce durakladı. "Merak etme aşkım," diye fısıldadı. "Bu iblislerin birçoğu sefahatin en hassas dönemlerinde. Onları neredeyse her şeye ikna edebilirim. O erkek iblis çift cinsiyetli, sadece bunun tam olarak farkında değil, bu yüzden gerekirse kafa karışıklığına dayanabilirim. *Bazı* seks eylemleri yapmanız gerekebilir ama bunu kendi parmaklarınızla sınırlamaya çalışacağız, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ama cevap vermedim.

Başını salladı. "Gitmek zorundayım. Yine de bana bırak. Tüm doğru insanları tanıyorum ve çoğu benim saçma olduğumu düşünüyor."

"Bunun ne faydası var?"

Bana kaşlarını çatı. "Çünkü benim tarafımdan tehdit edilmiyorlar, bu da oldukça rahat hareket edebildiğim anlamına geliyor. Efendinin kalesindeki dersler gerçekten işe yarıyor. Sen kendi payına düşeni düşün; bizi kaleden geçirip dışarı çıkarmak için ejderhalara ihtiyacımız var. Hannon nerede demişken? O tekneler konusunda uzmanımız."

"Bu partilere gelmeyecek. Bundan eminim."

Hadriel başını sallayıp acele etmeden önce yüzüme şaşkınlıkla baktı. Kapalı.

O gittikten sonra Micah, "O değerli bir varlık," dedi.

"Evet, bunu ona birkaç ay önce söyleseydiniz yüzünüze gülerdi."

"Geliyor," dedi Micah, Dolion kalabalığının arasından çıkıp doğrudan bana doğru yürürken kafesinin diğer tarafına geçerek. Bu kez etrafında kimse dolaşmıyordu. Partinin kenar mahallelerine karışanlardan uzaklaştıkça yüzündeki düz ifade kayboluyor ve altındaki öfke açığa çıkıyordu.

"Bunu nasıl yaptığınızı bir türlü anlayamıyorum," diye homurdandı, sesi alçak ve hırçındı. Kalabalıktaki büyük değişimden bahsettiği çok açıktı. "Seninle gelen o küçük şekil değiştiren erkek-fahişe mi? Elinin altında olduğunu sanıyordum. Beni daha çok kandırır belki. Endişelenme -Zindanlara geri gönderildi. *Size*."

Sakin olmaya, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ediyordum. "Seks işçilerini bu şekilde aşağılamayın. Onlar senin hakaretlerinden daha iyisini hak ediyor. Ya da Jedrek'ten aynı cümlede bahsedilmesinden."

Dudağı zorlukla kontrol ettiği bir öfkeyle kıvrıldı. "Seni o ejderha prensini hizada tutmak için aldım. Ama aldığım haberlere göre krallığı iblislerden temizlemiş. Canlı olarak hiçbir işime yaramazsın ama en azından intikam için bir potansiyel sunabilirsin. Senin ve ailenin korkunç ölümlerini izlerken ne kadar uzun boylu duracağını göreceğiz, hmm?" Ellerini arkasında kavuşturarak bir adım uzaklaştı. "Partinin tadını çıkar. Bu senin son partin olacak."

Her hareketi öfke dolu bir şekilde uzaklaşırken içimi bir soğukluk kapladı.

"Görünüşe göre zamanımız tükendi," dedi Micah usulca, onun gidişini izlerken. "En azından benim var."

"Evet. Ama söyledikleriyle ilgili bir sorun var." "Neymiş o?"

"Memurlar. Gördüğümüz herkesi temizleyebiliriz ama onların gözlerden kaçmak için bir tür güçleri var. Fark edilmeden kaçabilirler... Sonra da muhafızlara haber verirler, onlar da hemen peşimize düşerler."

Kalbim göğüs kafesime çarparken parmaklıkları kavradım. "Memurlar için bir planım var. O gazlı içkiyi sükûnetten hemen önce içiyorlar. Kalabalık everlass yapraklarım hazır. Güçlerinin açığa çıkmasını hızlandırmak için onları soğuk sudan geçirmem gerekiyor. Vemar'la buluştuğumda onları teneke kutuya atabilirim, dikkat dağıtma konusunda harikadır. Eğer peri ve alfa bizi o kilitlerden geçirebilirse ve Hannon

tekneleri idare edebilirsem, yolun geri kalanında bizi idare edebilirim. Tek ihtiyacım olan fırsat."

"O halde bunu aldığınızdan emin olmalıyız."

O GECE, ilk kez satın alındım. Ödeme yapan katılımcılar ve onların "satın aldıkları" için ayrılmış özel odalarda diğerlerine katılacaktım. Hadriel'in ayarlamaya çalıştığı çift gelmemiştir. Onun yerine, Leala'dan etkilenen bir adam tarafından satın alındım. Detaylar mı? Deri giymem, göğüslerimi ve kıkırmı açmam ve... birinin üzerine işlemem gerekiyordu.

Bu da ne böyle?

Bu da ne böyle?

İlk defa, iblis seks büyüsünün beni etkilemesini diledim. Bu görevi çok daha az acımasız yapardı.

"Ciddi olamazsın," dedim Leala'ya, ana parti gece için dağıldıktan sonra onunla soyunma odasında karşılaştığımda. Govam bana buraya kadar eşlik etmiş, sonra da kapıyı yüzümüze kapatmıştı. Kaçamayacağımdan emin olmak için diğer tarafta beklediğini varsaymışım.

Benden yardım almadan pantolonumu bacaklarıma geçirdi. "Özür dilerim leydim, özür dilerim. Hadriel bana yapabileceği anlaşmayı söyledi. Ama o çiftin Calia'yla bağlantı kurabileceğimiz bir arkadaşı yoktu ve bu gece bağlantı kurmanız gereken en önemli kişi o."

Calia çivit gözlü periydi ve görünüşe göre Bay Pee-body'nin arkadaşına satılmıştı, o da aynı özel odada parti yapmakta sakınca görmüyordu.

Görünüşe göre onlar da izlemekten keyif almışlar.

"Neden onun üzerinde wiz yapmak zorundayım?" Dolion'un bana söylediklerinden sonra midem hâlâ çalkalanıyordu. Çok az zamanım vardı. Micah bir sonraki büyük partinin bir ay içinde olacağını duymuştu. Dolion'a göre ondan önce gitmiş olacaktım ve bunun kendi seçimim olduğundan emin olmalıydım. "Neden sen yapmıyorsun ve ben de izliyormuş gibi yapmıyorum?"

"Çünkü sen muhteşem ve güçlüsün ve o da hükmedilmekten hoşlanıyor. Onu doğru ruh haline soktuktan sonra kokunuz onu çılgına çevirecek. Sakıncalı bir şey yapmak zorunda kalmayacaksınız leydim. Belki onu kırbaçlamak ya da kıkırına bir şey sokmak dışında."

"Hayır." Başımı salladım. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Demek istediğim, kırbaçlanmaya tamam. Ama onun dışında... hayır. Hayır. Hayır."

"Sorun değil leydim, gerçekten. O bir kuzu. Sadece saldırgan olmanız gerekecek. Seninle hiçbir Şey denemeyecek. Kimse denemez. Diğerleri gibi gece oyuncaklarını paylaşmaz."

"İyi ama Calia ile nasıl buluşacağım?"

"Hadriel ve benim rehberliğimle bu partiler biraz daha gevşek hale geldi ve ejderhalar olsa bile bunun devam edeceğini umuyorum. Muhtemelen seni evcilleştirmek için üzerinde seks iblisi büyüsü yapmaya çalışacaklar ama ikimiz de biliyoruz ki bu seni diğer herkesi etkilediği gibi etkilemiyor. Al bakalım, işte deri bstiyer."

Gğslerimi havaya açık bıraktı.

"Güven bana, en iyi yol bu," dedi Leala, kıyafetimi tamamlarken. "Aslında tek yol bu. Çok fazla seçeneğimiz yoktu."

Seçenek yok, zaman da yok.

"İyi. Yani, bunun bir Şey olduğuna bile inanamıyorum ama olsun."

"O da yle. Tuhaflikları değerlendirmede çok iyiyimdir ve bunun onun için işe yarayacağını biliyordum. Aşağılanmayı çok sever. İşte başlıyoruz." Beni zincirli bir gerdanlıkla bağladıktan sonra dantel ve saten giysiler giydirdi, göğüsleri benimkiler kadar çıplaktı ve alt bölgesi de aynı Şekilde açıktaydı.

Keşke gecenin iyi geçtiğini syleyebilseydim.

Yapamadım. Tepeden tırnağa tuhaftı. Leala kesinlikle ciddi sapkınlıkları olan bir çift bulmuştu. şaplak attım, avuş tokatladım, boğdum (biraz fazla şiddetli) ve evet, vücuduna bindim ve akıntının akmasına izin verdim. O kadar sert boşaldı ki bir an için öldüğünü düşündük. Sivri dili dışarıda öylece yatıyor, gözlerini gökyüzüne dikmiş bakıyordu.

Leala bana *aferin* anlamında bir baş selamı verdi. Kokumu kesinlikle seviyordu ama saldırganlığımı da seviyordu, hatta biri onu ldrmeyeyim diye beni üzerinden çekmek zorunda kaldığında bile.

Onu gerçekten öldürmek istemiştim. İnsanların sapkınlıkları umurumda değildi... ta ki beni katılmaya zorlayana kadar. Ve sonra birinin gerçekten ölmesi gerekiyordu. Bu sadece mantıktı.

İblis orada iyileşmeye çalışırken Leala, "Tamam leydim," dedi. Beni hızla odanın kenarına götürdü ve bunu yaparken arkasına baktı. "Al bunu." Avucumdan daha büyük olmayan katlanmış bir kâğıt parçasını elime sıkıştırdı. "Alfa kurt bunu iletmemi istedi. Sakla bunu."

Gğslerimin altındaki kapalı alana doğru kaydurdım.

"Şimdi." Odanın diğer tarafına baktı, insanlar kıvranıyor ve inliyordu, beni her yerde takip etmesi gereken ama açıkça aksiyona katılmak isteyen bir seks iblisi tarafından denetleniyordu. "Bir süre burada bekle. Dikkatleri üzerine çekme. Ben Calia'yı alacağım."

Aceleyle uzaklaştı ve ben de parmak uçlarımı göğüs kafesimde sakladığım kâğıt parçasına hafifçe dokundurdum.

"Ejderha." Calia aceleyle yanıma geldi, tamamen çıplaktı ve elleri göğsünü ve kasıklarını örtmek arasında gidip geliyordu. Yutkundu, inanılmaz derecede utangaçtı.

Belli ki ejderhalar kadar sık kırbaçlanıp yırtık pırtık paçavralar içinde bırakılmamış.

"Fazla zamanımız yok, o yüzden kısa keseceğim," dedi alçak sesle ve hızlıca konuşarak. Bir elini güzel yüzünde gezdirdi, yanakları kızarmış ve gözleri biraz şaşkındı. "İblisin büyüğü hâlâ etkisini gösteriyor. Bağışlayın beni. Geçmiş olarak, krallığınızı hatırlamıyorum. Belki de hiç bilmiyordum. Ama dünyanın gözümüze görünenden ya da hafızamızda yer edenden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Wyvern'den olduğunu iddia edenlerle tanıştım ve birçoğu hastalandı ve sonra öldü. Bu hastalık iblislerin büyülerinin içine yerleştirdikleri bir hastalıktır ve kurbanları yavaş ve acı verici bir şekilde öldürür. Sık sık başka hangi krallıkların kaybolduğunu merak ediyorum. Bu kale sadece bir kale. Bir krallık değil. Dolion'un krallığının diğer vatandaşları nerede? Kralın eziyet ettiği yıkık krallıklarda mı yaşıyorlar? Bilmiyorum."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturduktan sonra tekrar yanlarına koydu. Bunu yapmak için harcadığı çaba çok açıktı.

"İblis yardımı olmadan... eğlenmek zorunda kalmaya alışık değilim," dedi usulca. "Bu ideal değil. Bunların hiçbiri ideal değil. Tutsak olmak başka bir şey - bu büyülü dünyanın her yerinde zindanlar gördüm. Ama bana hiç böyle davranılmamıştı. Bu şekilde *kullanılır*. Bu..." Çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı.

Kendime engel olamadım. "Neden bu kadar çok zindana girdin?" diye sordum.

Bir an beni inceledi. "Ejderhalar." Başını hafifçe salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Çoğu insan bu ifşaat karşısında dehşete düşerdi. Ya da dehşete düşerdi. Ejderhalar değil. İşte bu yüzden kaçmamıza yardım etmeniz için sizin türünüze ihtiyacımız var. Sizin vahşetiniz olmadan bunu yapamayız."

"Nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

Yüzünü tekrar ovuşturdu. "Nadir bir büyü türüne sahibim. Basit bir ifadeyle, sihirli bir şekilde kilitleri açabilirim. Eğer bir büyü varsa, onu çözebilirim... bir noktaya kadar. Bütün bir krallığı kapsayan büyüler beni aşar. Ama kapılar üzerindeki büyüler gibi ılımlı büyüler benim gücüm dahilindedir."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Başını salladı, tepkim yüz ifademden açıkça anlaşılıyordu. "Eğer büyülerime erişimim varsa, zindanlardaki büyüleri kilitleri kırabilirim. Ejderhalar fiziksel kilitleri açabilir mi?"

"Evet."

"Evet, güzel. Benim katımda da yardımınıza ihtiyacımız olacak. Sorun şu ki-" "Ah menekşe gözler," dedi biri ürpertici bir sesle. "Nerede bu menekşe gözlerim?"

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Gözlerinden yaşlar geldi, ama kendini tuttu.

"Sorun yok," dedim hemen, kolunu okşayarak. "Onların büyüleri beni etkilemez. Gitmeden önce onu öldüreceğim."

Nefesi kesildi. Bir an öylece bana baktı, sonra elini ön koluma koydu ve hafifçe sıktı. "Bunu bir dostluk göstergesi olarak kabul edeceğim."

Omuz silktim. "Güç patlamasının sihrini serbest bırakabileceğini düşünüyordum, bu da planımızda mantıklı bir sonraki adım olurdu, ama arkadaşlık da iyi bir neden."

"Ejderhalar," diye tekrar fısıldadı, gülümsemesi büyüyordu. Yüz ifadesi netleşti. "Sorun şu ki," dedi şimdi daha hızlı konuşarak, "benim sihrim bastırılmış durumda. Neredeyse herkesinki gibi. Seninki hariç, değil mi? Ve diğer bazı ejderhalar?"

"Evet."

"Kendi gücümü desteklemek için diğer türlerin gücünü kullanabilirim. Onların büyülerini bu şekilde çözebiliyorum. Eğer yeterince güçlüysen, ejderhalara yaptığın gibi benim büyümü de serbest bırakabilirsin. Bir hayvan değil de büyü olsa bile aynı şekilde çalışacaktır."

"Ama büyüleri bastırma tekrar devreye girecek, değil mi? Büyüsü kaldırılmamış ejderhaların başına gelen budur."

Gülümsemesi hafifti. "Eğer kilidi açabilirsem, hayır. Eğer büyü beni tekrar bastırmadan önce çözebilirsem, o zaman özgür olacağım. Zindanların ilk seviyesinden kaçmamıza yardım edebilecek yeteneğe sahip olacağım. Ondan sonra..."

"Ejderhalar devralacak."

Seks iblisi yaklaşırken başını salladı, gözleri Calia'nın üzerindeydi.

"Bununla uğraşırken kendini bastırma büyüsünden tamamen kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" Köşede kıvranan ceset yığınınına doğru başımı salladım.

İnce kaşları birbirine çarptı. Dudaklarını yaladı. "Yapmak zorundayım," dedi kararsızca.

Dolion'la başım zaten dertteydi. Beni Nyfain'in önünde öldürerek *zaten* ibretlik bir olay yaratacaktı. Kaybedecek neyim vardı ki? Bu bizi özgürleştirecek bir sonraki adımdı.

"Sen gitmeye hazırlan, biz de partiyi başlatalım, ne dersin?"

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

FINLEY

Calia'yı iterek yoldan çekildim ve doğrudan seks iblisin üzerine yürüdüm. Durdu ve büyüü bana çarptı, balçık gibi üzerime sızdı. Midem çalkalandı. Boğazımda safra yükseldi. Durup öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Ona doğru daldım, omuzlarından tutup diğerlerine yaklaşıp kadar geriye doğru yürüttüm ve sonra büyüümle ortasını kesip onu fırlattım. Çıplak insan grubuna çarptı.

Bedenler, bazıları aniden ölen iblisin yolundan kaçmaya çalışırken, bazıları da enkazın altında kalarak, bir uzuv karmaşası içinde yanlara doğru uçtu. Etrafımdaki güç nabız gibi atarken ve pompalanırken, odaya zonklayan diğer seks iblisi bir sonraki gidendi.

"Sakın yer değiştirme," diye seslendim ve hızla cansızlaşan ikinci seks iblisimi yolumdan çektim.

İblis yerde büzülmüş, kahverengi pullu yüzündeki geniş turuncu gözlerle bana bakıyordu. "Muhafızlar!" diye bağırdı, ben onun üzerinde dururken sinmişti. "Muhafızlar!"

Onu dışarı çıkarmak için eğildim, sonra daha iyi düşündüm. Neden diğerlerinin intikam fırsatını çalayım ki?

"Onu boğmak için tasmanı isteyen var mı?" Eninde sonunda karşılaşacağım muhafızların aklına bir şey gelmesin diye tasmanı çıkarıp sordum.

"Tasmaya ihtiyacım yok." Bir kadın şekil değiştiren üzerine atılarak parmaklarını sıkıca boynuna doladı. Elleri çırpındı, bir peri tarafından yakalandı ve yolundan çekildi.

"Hissdebiliyorum..." Bir şekil değiştiren elini göğsüne bastırdı.

"Hissdebiliyorum-"

"Sakın harekete geçme," diye bağırdım, sihirle komutu yerine getirdim ve onu şoka uğrattım.

Tokat yemiş gibi sarsıldı ve sarsılan tek kişi o değildi. Geri kalanlar iblisin seks ve bastırma büyüünün etkilerini üzerlerinden atıyor, kendilerini esir alanlara saldırıyor ve onları acımasızca parçalıyorlardı.

Bir yan kapı açıldı ve Bay Çiş-Beden'i unuttuğumu fark ettim.

"Yardım edin," diye bağırdı kapıdan. "İmdat!"

Muhafızlar odaya dalıp onu iterek yoldan çıkardılar. Ona ulaşmadan etrafım sarıldı, gücüm hala dışarı pompalanıyordu.

Nyfain'den alabildiğin her şeyi al, çabuk, dedim ejderhama.

Üzerinde.

Güç içime doldu ve gelmeye devam etti. Muhafızlar etrafımı sarmış, beni yakalayıp yere atmaya çalışırken, hâlâ köşede duran Calia'ya sert bir güç darbesi savurdum. Bu şekilde yönlendirebilir miydim bilmiyordum ama denemeye değirdi.

Göğsüm yere çarptı ve biri elini başıma koydu. Ellerim arkamdan çekildi ve kelepçelerle sabitlendikten sonra ayağa kaldırılıp odadan dışarı çıkarıldım. Beni kapıdan çıkarmak için döndüklerinde, diğer şekil değiştirenlerin Bay Pee-body'nin üzerine çullandığını gördüm. Muhafızlar ejderhayla o kadar meşguldüler ki fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Bay Pee-body de buradan canlı çıkamayacaktı.

Govam'ın sesi çınladı. "Gidelim, gidelim."

Beni geniş ve lüks bir koridordan geçirdikten sonra kemerli küçük bir kapıdan geçerek hizmetlilerin salonuna benzeyen bir yere götürdüler.

"Onu yakaladım." Govam diğerlerinin arasından sıyrıldı ve omuzlarımdan tuttu.

"Sadece küçük bir sorun," dedim ona nefes nefese. "Yine de bunu hak ettiler. Ciddiyim. Neye kalkıştıklarını bilseydin beni suçlamana imkân yoktu. Bu benim sahnem değildi."

"Onları senin kontrol edilemeyeceğin konusunda uyarmaya çalıştım. Görmezden gelindim. Bu yüzden odanın içinde değil de dışında bekliyorduk. Ejderhaların yanında hayatta kalmanın bir parçası da ne zaman yollarından çekileceğini bilmektir."

Akıllı adam.

"Majesteleri parti dinamiklerindeki... değişim için sizi suçluyor," dedi Govam beni birkaç kat dar taş basamaktan aşağı indirirken usulca.

"Biliyorum. Bana o söyledi."

"Haklıydı elbette, ama tahmin ettiği şekilde değil." Gerildim.

"Sakin ol ejderha," dedi Govam. "Benim işim Ekselanslarına işleriyle ilgili talimat vermek değil. Benim işim ejderhalara eşlik etmek. Unvanım ne olursa olsun, bu kalede bir köleden başka bir şey değilim. Kimse muhafızları ya da subayları dinlemez. Önemli bir konuda bile. Bizim görevlerimiz var ve yararlılığımız burada sona eriyor."

Beni zindana götürdü. Subaylar etrafta dolaşıyor, ben geçerken bana gülümsüyorlardı.

"Yine erken döndü, değil mi Govam?" diye seslendi ikinci kaptan. "Sanırım yakında onu uygun gördüğüm şekilde kullanmam için bana izin verilecek. Ondan alabileceğim daha çok güç var."

Bir sonraki merdivenlere doğru yürürken Govam, "Yakında seninle serbest kalma konusunda haksız değil," diye fısıldadı. "İblis kral, incubi ve succubi'yi aramızda doğal olarak var olan varlıklar olarak kabul etmekten hoşlanmıyor. Onların zihinleri kontrol etme ve bükme yeteneklerine değer veriyor ama onlarla hiçbir ilgisi olmamasını tercih ediyor. Bu yüzden kontrolü altındaki krallıklarla alay etmek ve onlara işkence etmek için kullanılıyorlar. Kendisinin de bazı tuhaf zevkleri olmasına rağmen, standartların dışında seksten hoşlanan tek iblislerin onlar olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Bu geceki parti sinirlerini açığa çıkardı. Buna izin vermeyecektir."

"Biliyorum. Dedğim gibi, bana o söyledi."

"Onlara gücünün son kırıntılarını da senden almaları için zaman tanıyacak ve sonra seni altın prensin ayaklarının dibine atıp sonsuza dek öldürecek. Subaylar sadece yararlı gördüklerine karşı naziktir. Zalim de olabilirler."

"Bizi kırbaçlamak onların kibarlık anlayışı mı?"

"Yararlı görüldüğün için seni aktif olarak kırmaya çalışmıyorlardı. Yakında iblis kral seni kırmak isteyecek. Bunu altın *prende* ve sana zarar vermek için yapacak."

Denski ve diğer muhafızlar arkada kalırken beni yavaşça merdivenlerin son katından aşağı indirdi.

"Yakında kendinize dair tüm izleri kaybedeceksiniz ve öldüğünüzde o prens de sizinle birlikte ölecek. En azından önemli olan kısımları."

Ses tonu çok gerçekçiydi. Beni uyarıyor ya da konuşmamızdan zevk alıyor gibi bir hali yoktu. Sadece bana mevcut durum hakkında bilgi veriyordu.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Cevap vermedi, sadece tekrar hızlandı ve beni Hannon'un ki ve benim ki hariç hepsi boş olan hücre sıralarının arasından geçirdi. Jedrek köşede kıvrılmış yatıyordu, giysileri yırtılmış ve kanla lekelenmişti. Belli ki son partide oynadığını düşündükleri rol yüzünden onu dövmüşlerdi.

Govam beni hücreye iterken korku beni boğdu ve kelepçelerimi çıkarmak için geri çekildim.

Çok geçmeden işleri bu kadar kızıştıranın Jedrek olmadığını anlayacaklardı. Nyfain'in kalesinden iki yeni katılımcının gelişinden sonra her şeyin değiştiğini bir araya getireceklerdi.

Hadriel ve Leala tehlikedeydi. Kardeşim olduğu ve bana eziyet etmek için kullanılabileceği için Hannon da öyleydi. *Ben* de tehlikedeydim. Jedrek de öyle ama onu umursamak biraz daha zordu.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. *Şimdi*.

Calia'ya verdiğim güç desteğinin harekete geçmesi için yeterli olmasını umuyordum. Aksi takdirde subayların arasından zorla çıkmamız ve kalenin geri kalanı bunu öğrenmeden önce suları geçtiğimize emin olmamız gerekecekti.

O GECE GEÇ SAATLERDE -ya da belki sabahın erken saatleriydi- arka duvara yaslandım ve tüm öğrendiklerimi düşündüm.

Leala'nın elime sıkıştırdığı notu okudum.

Büyük harflerle yazılmıştı, harfler hafifçe eğikti, bu da okunmasını kolaylaştırıyordu. Weston bir istifçinin ıvır zıvır topladığı gibi bilgi topluyordu. Gemi tarifeleri (hiç yoktu), nöbet değişim çizelgeleri (tam bir organizasyon karmaşası), subayların nerede uyuduğu ve herhangi bir zamanda kaç kişi olduklarına dair bilgiler, ayrıca onları koruyan büyü hakkında bilgisi vardı. Kalenin bir haritasını çizmişti ve birkaç boş alan olsa da çıkış yolları hakkında iyi bir istihbaratı vardı. Dolion'un nerede uyuduğunu bile biliyordu. Dolion'a ulaşmanın bir yolu olmadığını da biliyordu. Bizim için yoktu. Tüm bu koridorlar, muhafızlar ve personel arasında ona asla ulaşamazdık.

İyi. Ona ulaşmamız gerekmiyordu. Sadece çıkmamız gerekiyordu. İntikam daha sonra gelebilirdi.

Bilgileri gözden geçirdim, noktaları birleştirdim, buradan siktir olup gitmek için duyduğum ani panikle körüklendim. İki plan tasarlıyordum: Biri Calia'nın büyü kilidi açmasına bağlıydı, diğeri ise Calia olmadan çalışmak zorundaydı.

Onu. Keşke Hadriel'e bir şekilde ulaşabilseydim ve bunları konuşabilseydim. Plan yapma, tüm parçalara bakma ve onları bir araya getirme konusunda çok iyiydi.

"İyi misin?" Hannon da benim gibi oturduğu yerden kalkarak sordu. "Evet, iyiyim. Sen?"

"Kapa çeneni, uyumaya çalışıyorum," diye homurdandı Jedrek arkasını dönüp biraz daha sıkı kıvrılmadan önce.

Birkaç saat önce herkes dönmeden hemen önce bana bağırıyordu, arkasını dönüp bağtırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ağrıyordu ama bunu da elinden gelen tüm gayretle yapıyordu. Aynı eski şarkı ve danstı. Hücrede büyüyen garip "yabani otlar" da dahil olmak üzere her şey için beni suçluyordu.

Soğukkanlılığımı kaybedip ona yumruk atmak istememiştim ama... şey, benimle saçma sapan konuşabilirdin ama bunu everlass hakkında yapmadın. Bu çizgiyi aşmaktı.

Önemli bir şeyden bahsetti: Dolion ona, öldürölmek üzere krallığına geri götürölmenden önce benimle evlenebileceğini ve benimle yatabileceğini (eğer aletini çalıştırabilirse) söylemişti. Başka bir deyişle, Dolion Nyfain'in tabutuna son çiviği çakmaya gerçekten niyetliydi.

Ya da o öyle sanıyordu. Öyle ya da böyle, evlilik gerçekleşmeden çoktan gitmiş olacaktım.

Hannon sessizce, "O... karışımın yardımı oldu," dedi. "Hem de çok." Merdivenlerden bir ayak sesi duyuldu.

"Şşş," diye bir ses duydum, ardından bir mırıltı geldi.

Hannon kaşlarını çattı. O da duymuştu.

Bir an sonra, iki çıplak bacağın merdivenlerden indiğini gördüm, ardından minicik bir çift külot ve Hadriel'in bükölmüş vücudu geldi. Tam görüş alanıma girdiğinde durakladı, bana doğru baktı ve küçük bir el sallayarak merdivenlerden inmeye devam etti.

Gördüğüm şeye inanamayarak ilerledim.

Arkasında uzun bir elbise giymiş olan Calia, parmakları taşın üzerinde gezinirken diğer eliyle Hadriel'in omzuna dokunuyordu. Kız kardeşi olmalı, aynı tür bir örtü içinde onu takip ediyordu. Hadriel'in aksine karanlıkta göremiyorlardı. Alfa kurt arkalarından indi, rehberlik için perinin omzunu kullanmıyordu ama adım atmadan önce kesinlikle ayaklarıyla hissediyordu.

"Micah," dedim, ayağa kalkarak. "Micah, uyanık mısın?"

"Uyandım, Garip Hanım." Vemar parmaklıklara doğru ilerledi. "Duyduğum şey de ne?"

Hadriel basamakların dibine ulaştı ve alfa kurdu beklemeden önce perilere yolun geri kalanında yardım etti. Hadriel hücrelerin ortasından bana doğru ilerlemeden önce onlara bir şeyler mırıldandı.

"Kim var orada? Kim sinsice yaklaşıyor?" Vemar'ın sesine bir alarm notası karışmıştı.

"Şşşt," dedi Hadriel. "Memurlar seni duyabilir."

Vemar parmaklıklara biraz daha yaklaştı, elleri parmaklıkların arasından geçip yatay destek çubuklarına dayandı. "Bu zindanın üzerindeki büyölü kilidi normalden daha erken mi kaldırdılar? Buraya inmek oldukça riskli."

"Bütün ejderhalar senin kadar kalın kafalı mı? Şşşt!" Hadriel ona el salladı ama Vemar bunu göremedi ve diğerlerini bana doğru yönlendirmeye devam etti. "Aşkım," diye fısıldadı bana ulaştığında. "Büyük bir ilerleme kaydettik."

"Neden buradasın?" Panik içinde sordum. "Ya seni yakalarlarsa?"

Calia'nın ellerini çekerek onu parmaklıklara doğru götürdü. Calia soğuk metali kavradı ve gözlerini hücresine dikti. Görsel ikizi de onu takip etti, ikisi birbirine sıkıca bastırdı.

"Birkaç saatimiz olmalı," dedi Hadriel, alfa kurdun uzanıp parmaklıkları bulmasını izlerken. Biraz daha yaklaştı ama tutunmadı. "Söyle ona Calia."

Zindanın içinde metal bir tıkırtı duyuldu. Vemar'ın hücresinin kapısı açıldı ve yavaşça dışarı çıkarak yolunu bulmaya çalıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hadriel. "Şimdi gelip beni öldürecek mi? Siktiğimin ejderhaları."

Calia'nın ellerini okşamadan önce Hadriel'e "Sorun yok," dedim. "Gelişme nedir? *İblislerin obisini* indirdin mi?"

Ses tonumdaki heyecan ve umuda engel olamadım. Nyfain belli ki iyi haberler alıp almadığını merak ettiğinden, bağdan yavaşça merak ve benzer bir umut damladı. Ben de öyle.

Vemar dikkatle yolumuzda yürürken Calia yumuşak bir sesle, "Az önceki güç salınımın beni baskıdan kurtaracak kadar güçlüydü," dedi. "Sonra senin... oldukça kapsamlı dikkat dağıtman bana kendimi onların bastırma büyüsünden kurtarmak için bolca zaman verdi. Bu çok basit bir büyü. Basit ama güçlü ve etkili, eminim biliyorsundur."

"Yani bu kadın *girişini* sen mi seçtin?" Bir hışımla sordum.

Güzel yüzünü bir gülümseme süsledi. "Evet. Bu da basit bir büyü. Aşındırıcı ve onu yapanlar kadar kirli, ama kolaylıkla idare edilebilir.

En azından eski bir büyü olduğu için. İblis büyüğü hızla bozulur. Daha yeni büyüleri kırmak daha zor olacaktır ama hepimiz bastırılmışken daha yeni büyülere ne ihtiyaçları olabilir ki?"

"Bu da krallığınız dışında kimsenin serbest bırakıldığını bilemeyecekleri ya da bundan şüphelenemeyecekleri anlamına geliyor," dedi alfa kurt. Elini tokalaşmak için parmaklıkların arasından uzattı. "Weston, Lake Forest Sürüşü'nden, Kızıl Lupin Krallığı'ndan ayrılmış."

"Oh, bu aynı-"

Hadriel, "Hayır," diye sözümü kesti ve bana "*Kapa çeneni*," der gibi bir ifade takındı.

Görünüşe göre alfa ile ortak bir köken istemiyordu. Gerçi o krallıktan sürgün edilen, reddedilen ya da her neyse, ailesinin geçmişi düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu.

"Ayrıldınız mı?" Ben sordum.

"Weston hırlayarak, "Bir iblis zindanına kapatılıp seks kölesi olarak kiralandığında bir sürünün alfası olamazsın," diye cevap verdi.

Dışarı vermediğim bir nefesle yanaklarımı şişirdim. "Doğru," dedim sonunda bırakarak. "Sanırım değil. İyi bir noktaya değindin."

Calia kız kardeşini biraz daha yaklaştırarak, "Bu benim kız kardeşim Felicia," dedi. "Benim büyülerim için bir güçlendirici görevi görüyor. İlk kaçırdıkları oydu, köyümüzün kıyılarından kaçırdılar. Onu gördüm ama yardım edemeyecek kadar uzaktaydım. Yine de onu kimin kaçırdığını biliyordum. Yeterince hazırlık yapmadım, bu zindandan kaçmanın diğerleri kadar kolay olacağını düşündüm. Büyülü baskıyı hesaba katmamıştım."

"Ne derler bilirsin," diye mırıldandım. "Bastırması olmayan ejderhalar, hayvanlarının serbest bırakıldığını başka bir şekilde duyuramayacaklarını ya da yer değiştiremeyeceklerini biliyorlar. Bastırmaya sahip olmayabilirler ama Dolion'un hayvanlarını serbest bırakacak kadar güçlü olduğumu fark ettiğinden emin değilim. Bunu böyle tutmaya çalıştım."

Weston başını salladı. "Güzel."

Hadriel, "Onun hayvanını çıkarman gerekiyor, güvercin," dedi. "Ve muhtemelen ejderhaların en güçlüsü, o koca herif, değil mi? Korkunç biri. Calia şu anda, memurlar günü açmadan önce baskılarını kaldırabilir ama sonra dinlenmesi gerekecek. İnsanları serbest bırakmak için birkaç yolculuk yapabiliriz, ama dürüst olmak gerekirse, aşkım... Dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu sanmıyorum. İblis kral bu durumdan pek hoşnut değil."

mevcut durum. Her şeyi eski haline getirecek ve bunu bu hale getirenleri arayacak. Oyun zamanı sona erdi."

"Suçu Jedrek ve benim üzerime atıyor-"

"Başardın." Jedrek ele geçirilmiş bir adam gibi ayağa kalktı, gözleri vahşiydi. "Bunu sen yaptın!" Hadriel'i işaret etti. "Sen kaleden geliyorsun, değil mi? Seni bir yerden tanıdığımı sanmıştım." Elini yumruk şeklinde kıvırdı. "Sahip olduğum her şeyi mahvettin. Uzun sürmeyecek. Majesteleri bunu duyar duymaz-"

Weston, "Yeter," diye bağırdı ama sözlerinde hiçbir güç yoktu.

Ejderham, *Jedrek'i kontrol altına alabilmesi için kurdunu serbest bırakmamız gerektiğini* söyledi.

Vemar Hadriel'in yanında durup omzunu sertçe sıvazlarken ben de önerildiği gibi yaptım ve gücü patlattım.

Hadriel, Vemar'ın hınzırca sırıtmasına neden olan bir şey yaparak kaçmaya çalışarak bir tür yalpa yaptı.

"Yeter," diye tekrar emretti Weston, bu kez kelimelerinden güç ve kudret fişkınyordu.

Jedrek dimdik durdu, gözleri büyüdü, ağzı kenetlendi. Korku bakışlarını aydınlatıyordu. Olay yerinde başka bir alfa vardı ve bu da aynı dili konuşuyordu: kurt dili.

Calia ve görsel ikizi muhtemelen bastırma büyüsünü kaldırmaya odaklanmış olan Vemar'a dönerken Weston, "Buradan uzaklaştırılacaksın," dedi. Weston'a çoktan yardım etmişlerdi ve sadece hayvanını serbest bırakmak için bana ihtiyacı vardı. "Ait olduğun yere, uygun bir sürüye yerleştirileceksin. Tek başına koşmayı pek beceremediğin ortada."

Jedrek'in eli göğsüne geldi. Kahretsin. İstmeden onun hayvanını serbest bırakmıştım.

Weston'a hemen, "Ona yer değiştirmemesini söyle," dedim.

"Neler oluyor?" Micah ve Tamara hücrelerinin parmaklıklarına doğru adım atarak çoktan uyanmış olan diğer birkaç kişiye katıldılar.

Periler işlerini yaparken Weston da Jedrek'e emirler yağdırmaya devam etti. Hadriel parmaklıkların arasından bana doğru uzandı.

"Bu krallığı yakında terk etmeliyiz, aşkım. Bunu nasıl yapacağımızı konuşalım."

YİRMİ

OceanofPDF.com

FINLEY

Acı hissedilmeden bir an önce kırılma sesi duyuldu ve sırtımda gezinmeye başladı. Zevk içime işledi ve hissi bastırdı. Yine de içime çekmedim. Aslında her iki hissi de içime çekmedim. Zihnim önümdeki göreve odaklanmıştı - bu piçlere kalabalık everlass'ın izniyle büyük, güçlü bir uğurlama yapmalıydım, böylece gece için emekli olacaklar ve kurtlara çok ihtiyaç duydukları planlama zamanını vereceklerdi.

Çatlak.

Bağlandığım kırbaçlama direğindeki olukları, benden önce gelenlerin tırnak izlerini okşadım. Belki önceki seanslardan benimkiler bile. Bu beni, benim yerimde durmuş olan diğerlerine bağlıyordu.

-Ya da ayakkabı eksikliği, sanırım. Bugün bol bir slip giydim, şu anda vücudumdan parçalanıyor.

Çatlak.

Kırbacın ucu etimi kesti. Yakıcı acı zevkle buluştu. Beynim her iki duygudan da uzaklaştı.

Calia'ya mümkün olduğunca çok insanı bastırma büyüsünden kurtarması için bir hafta süre vermiştim. Ejderhaların çoğu serbest bırakılmıştı ve daha güçlü şekil değiştirenleri ve perileri de serbest bırakmışlardı. Elimizde olabildiğince fazla güç vardı.

Şimdi sıra bendeydi.

Memurlarla yaptığım görüşme tam da umduğum gibi sonuçlanmıştı. Kelepçelenmek üzere yumruklarımı hücreden dışarı çıkarmıştım, bir elimde ıslak (zehirin salınımını başlatmak için demlenmiş) kalabalık everlass, diğerinde kurumuş kalabalık everlass vardı. Yolumuza devam ederken elimden biraz sıvı damlamış olsa da fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Büyük bakır kutunun yanından geçerken

Kelepçeleri kırdım, bir memuru öldürdüm ve sanki ayağım takılmış gibi büyük kutuya çarptım.

Gerçekte, yaprakları düşürmek için dikkatimi dağıtmayı kullandım.

Ben kaçmaya çalışıyormuş gibi yaparken, memurlar da umdukları gibi teneke kutuyu emniyete almak için koştular.

İşte o zaman memurların ellerinde kırbaçlarla bir anda ortaya çıkma yeteneklerini bir kez daha anladım. Korkunç derecede zayıf olan beni (rol yeteneğim yerindeydi) kırbaçlama direğine sürüklemişler, beni sabitlemişlerdi ve işte buradaydık... sadece kalabalık everlass'ın işini yapmasını bekliyorduk.

Weston'a göre yarına kadar garip içkilerine dalmayacaklardı. İçkiden sonra sükûnet, dinlenme dönemi gelecekti ve bu aranın uzunluğu görünüşe göre sürece ne kadar güç aktardıklarına bağlıydı. Bizden ne kadar çok güç toplarlarsa, yarattıkları da o kadar güçlü oluyordu. Yaratıklar ne kadar güçlü olursa, subayların onları yapmaktan kurtulmak için o kadar uzun süreye ihtiyaçları oluyordu. Muhafızlar bu konu hakkında orada burada konuşurlardı ve Weston yıllar boyunca dikkatle dinlemişti.

Nyfain'in işi muhtemelen son aylarda daha da zorlaşmıştı çünkü muhafızlara birleşik gücümüzü veriyordum. Buradaki varlığım ona birden fazla şekilde zarar veriyordu.

Tamam, acıma partisi, kendini toparla, diye düşündü ejderham. Sadece onun kollarına geri döndüğünde parçalara ayrılabilirsin.

Mantığını anlamadım ama duygularına katılıyorum.

Subaylar dinlenirken, kutlama yaparken ya da her ne yapıyorlarsa, o gazlı şeyin çoğunu içerlerdi. Ölene kadar zehirlendiklerini anlamazlardı. Crowded everlass çabuk etki ederdi ve güçlü bir tadı yoktu.

Sonsuzluk seven bir ejderhayla uğraşma.

Çatlak.

Parmağımı başka bir oluğa sürttüm.

Nyfain'in umutsuzluğunu hissedebiliyordum. Bunu benden saklamaya çalışıyordu, biliyordum ama giderek artıyordu. Sabırsızlığını da hissediyordum.

Kafamın içinde hayali bir saat işliyordu. Bedenimi kasıp kavururken zevkle karışan titreşimli acıyı zar zor hissediyordum. Tek odaklanabildiğim yarındı. Kaçış planımızın pek çok hareketli parçası vardı ve bunların en büyüğü de Kıyamet Köprüsü'ydü.

Bunu nasıl aşacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu.

Çatlak.

Görünüşe göre büyüünün gücü son kaçışlardan birinde olduğundan on kat daha fazlaydı. Bu Micah'ın tahminiydi ama mantıklı geliyordu. Üzerinden geçtiğimizde verdiğimiz tepkiler herkesin hatırladığından çok daha şiddetliydi.

Nyfain'den daha fazla güç çektim ve etrafımdaki havaya doldurdum. Çok belirgin bir burun çekme sesi, subayların onu hevesle tükettiğini gösteriyordu.

Köprü gidebileceğimiz tek yoldu. Hadriel, Weston ve ben olası tüm çıkış yollarına bakmıştık. Diğerlerinin hepsi nöbetçi istasyonlarından, rölantide çalışan iblislerden ya da alarmı çalacak diğer gruplardan geçecekti. Karşılaştığımız herkesi öldürebilirdik ama eninde sonunda sayıları çok fazla olacaktı. Onların kralları için ölmeye hazır devasa bir iblis kalesi vardı, bizimse zayıflamış şekil değiştirenlerden ve perilerden oluşan bir kümemiz. İhtimaller bizim lehimize değildi.

Boğazımdaki safra yükseldi ve aklım Nyfain'in krallığına döndüğünde midem bulandı.

Wyvern'de de direnme şansımız çok yüksek değildi; Micah, Weston ve hatta Calia, Hadriel'in genel sayımızla ilgili güncellemelerini duyduktan sonra bana bunu söylemişlerdi. Krallığımızda daha fazla ejderha uyandırılmıştı, evet, ama onlar gençti. Tecrübesizlerdi. Bir savaşta bize yardım edemezlerdi. Geri kalan şekil değiştiriciler, deneyimli olsun ya da olmasın, yıllarca iblis istismarına maruz kalmış vasat ya da daha az güçlü şekil değiştiricilerdi.

Kralın istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmüştüm. Tek yapması gereken, biz bu saldırının altında kalana kadar iblisleri üzerimize salmaya devam etmektir. Onlardan çok fazla vardı.

Ama Nyfain'den uzakta bir dakika daha geçirme düşüncesindense boktan şansımızı daha çok seviyordum.

Acı beni emdi, beni aşağı çekti.

"İki tane daha ve sonra onu serbest bırakın," dedi birinci subay.

Ben.

"Ama ikinci kaptan, sanırım kralın artık ona ihtiyacı kalmadı."

"Bu doğru memur bey," dedi birinci subay. Hiçbir zaman gerçek birbirleriyle isimlerini. En azından bizim önümüzde. Lakap bile kullanmadılar. Bu utanç vericiydi, çünkü onlara benimseyebilecekleri birkaç isim vermiştim. Dickface Barney ya da Turd Goblin Sue gibi. "Ama bu tür işlerin tadı çıkarılmalı ve döngünün sonuna yaklaştık. Onun emrini yerine getirmeden önce diğer görevlerimizi bitireceğiz. Bolca vaktimiz var."

"Emredersiniz ikinci kaptan," dedi dalkavuk, can yakan iki kırbaç darbesi daha indirdikten sonra kenara çekildi.

Beni aşağıya, hücreme götürdüler. Jedrek sırtı duvara dönük oturmuş, beni içeri bırakmalarını izliyordu.

Öne doğru eğilerek subaylara, "Kral için değerli bilgilerim var," dedi. "Çok değerli. Partilerle kimin uğraştığı ve kaçma girişimleri hakkında..."

Sürünerek yanına gidip onu susturmak için güç toplamaya çalıştım ama bedenim beynimle birlikte çalışmıyordu. Ejderham onu susturmak için çaresizce tısladı. Tamara hücresinin parmaklıklarına doğru sürüklendi ama başka kimse benim hissettiğim panikle ileri atılmadı.

En yakındaki memur kapıyı çarparak kapatırken güldü. Diğeri başını salladı.

"Ben değerliyim," diye seslendi Jedrek çaresizce. "Ben buraya ait değilim. Yanlışlıkla hapse atıldım. O ben değildim!"

Memurlar yorum yapmadı, merdivenlerden çıktılar ve bunu yaparken ışığı kapattılar. Bu gece onlara güç verecek son mahkûm ben olurdum.

Gözden kaybolurlarken memurlardan biri diğesine "Kilitle," dedi.

"Krallığın için bir yüz karasısın," diye öfkeleni Tamara, dişlerini Jedrek'e göstererek.

"İyi deneme, sıçan," diye seslendi Vemar aşağıya. "Ama bunu daha önce de duydular. Hepsini daha önce duydular. Sızlanmaları, yalvarmaları, aya çıkma vaatlerini. Bu noktada çaresiz tutsaklara inanmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar."

"Ama..." Jedrek bana kaşlarını çattı. Artık benimle çiftleşmeye meyilli gibi görünmüyordu. En azından bu vardı. "Sen..."

Onu görmezden geldim, karnımı taşa dayadım, acı içimde gümbürdüyordu. Calia ve kız kardeşi de bu gece izin yapacaklardı. Gücümüzü korumamız gerekiyordu.

Yarın büyük gündü.

Umarım birkaç vahim hata yapmamışızdır. Bir ya da iki tanesiyle alışabilirdik ama birkaç tanesiyle.

Ertesi gece içime ADRENALİN POMPALANDI ve destek ve cesaretlendirme bağın içinde dönüp durdu. Nyfain neye kalkışmak üzere olduğumuzu biliyor olmalıydı.

Diğer ejderhalar hücrelerinde boş boş ve uzanarak bekliyorlardı, harika aktörlerdi. Ben yüzüstü yattım çünkü iyi bir oyuncu değildim ve muhtemelen korku ve endişem yüzümden okunuyordu.

Lanet olsun, ya hepimizi
öldürttüysen? Ya köprüyü
geçemezsek? Ya...

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp rahatlamak için kendimi zorladım. "Partilerin değişmediğini gördüklerinde eninde sonunda bana inanacaklar."

Jedrek önce başını sonra da göğsünü kaşıyarak mırıldandı. "Burada kalmak zorunda değilim." Sesi çatallaştı. "Burada kalamam. Bunu yapamam. Bu pis koku içinde yaşamaya, açıkta yemek ve tuvalet olmadan uyumaya zorlanamam. Yapamam..."

Hıçkırıklar vücudunu sararak onu ele geçirdi. Oturduğu yerde soldu, benden önce kırıldı. Hepimizin önünde.

Kendime rağmen ona acıdım. İblislerin oyuncağı olmak ona açıkça umut vermişti. Ve şimdi konumu elinden alındığına göre, hapsedilmeyi kaldıramazdı. Özellikle de güçlü bir alfa ejderha duyularına baskı yaparken... Kurduna erişebildiğine göre artık çok daha yoğun hissediyor olmalıydı.

Ama merdivenlerdeki ayak sesleri dikkatimi çekti. Bu, ışıkları kapatmak ve bizi içeri kilitlemek için büyüü devreye sokmak üzere aşağı inen memurlar olmalıydı.

Merdivenlerden parlak siyah botlar dışında toplam dört çift iniyordu. Muhafızlar. Sayılarına bakılırsa, daha güçlü ejderhalardan biri için geliyorlardı.

Kalbim hızlandı.

Govam merdivenlerin sonuna ulaştı ve bana doğru baktı. Doğrudan bana doğru bir yol açarken bakışları hiç dalgalanmadı.

Hücreesinde duran Micah başını bana doğru çevirdi. Hannon yüzümü izliyordu, ne olduğundan emin değildi ama nasıl davrandığıma göre tepki vermeye hazırды.

Govam hücremde durdu, diğer gardiyanlar onun arkasındaydı, Denski yoktu.

"Gidelim Finley. Kral seni görmek istiyor."

Yavaşça ayağa kalktım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Açıkçası hepsini öldürebilirdim ama o zaman krala asla ulaşamazdık. Nereye gittiğimizi merak ederdi ve bana pek sabırlı bir adam gibi gelmedi.

"Jedrek de mi?" Parmaklıklara doğru geri çekilerek sordum. "Hayır, o değil. Sadece sen."

En azından bu iyiydi. Belki de beni Nyfain'in kokusundan arındırmak için son bir çaba harcayacaklardı. Ya da memurlar bunu yapmayı reddettiği için beni kırmaya çalışacaklardı. Buna dayanabilirdim. Yine de zaman bir sorundu. Zaman çok önemliydi ve benim hiç zamanım yoktu. Kalabalık everlass gazlı içeceğin içindeydi. Memurların, eğer henüz içmedilerse, içip ölmeleri an meselesiydi. Böyle bir yerde bile, bir grup ceset fark edilirdi.

Lanet olsun, neden o kadar gün varken bugün?

Her tarafım titriyordu, kararsızdım, kelepçeleri takmasını bekledim ve sonra onunla hücre kapısında buluştum. Kapıyı açtı, gözleri yüzümdeydi, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı.

"Kral öpüşüp barışmak istemiyor mu?" Sırtarak sordum.

Govam cevap vermedi, zaten aksini beklemiyordum. Onun yerine beni tuttu ve merdivenlere doğru yürüttü.

Diğerleri geçişimi izledi. Çoğu yüzlerindeki endişeyi gizledi ama hepsi değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Bensiz giderler mi diye merak ettim.

"Canlı adımlar at," dedi Govam, beni merdivenlerden yukarı çağırarak.

İkinci katın sahanlığı bomboştu. Nedenini keşfetmek uzun sürmedi. Memurlar ellerinde kadehlerle üst katta dolaşıyor ya da gazlı içecek kutusunu ziyaret ediyorlardı.

"Şu an bunun için iyi bir gün değil, Govam," dedi ikinci kaptan, bir yastık demetinin içindeki kanepeye gömülmüş halde. "Döndüğünüzde *obice*'i meşgul edecek ve onu kilitleyecek durumda olmayacağız."

"Ben halledebilirim. Kral'ın emirleri."

"Sen daha güçlüsün, evet. Senin türün genelde öyle değildir. Kendini yükseltememen çok kötü, değil mi? Kötü genetik. Ne kadar kasvetli bir hayat sürüyorsun."

Govam'ın alaycı homurtusunu duydum ama yorum yapmadı. Memurun *onun* nasıl bir hayat sürdüğünü düşündüğünü merak ettim.

Tuvalette, görevlilerin konuşmadan beni temizlemesine izin verdim, ama bunun neyle ilgili olduğunu sormak istedim. Neler olduğunu. Ne kadar süreceğini. Sesimde bir titreme olmadan bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Acele etmem gerektiğini belli etmeden. Ben bir tutsaktım; dünyadaki tüm zamana sahip olmalıydım.

Saçlarını normalden farklı olarak sade bir şekilde düzenlenmişti ve yüzüne çok az makyaj yapılmıştı. Elbise her zamanki gibi iğrençti ve ayakkabı giymeye gittiklerinde durakladılar.

Görevli, "Onun için ne istersiniz?" diye sordu.

Govam kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Ayakkabı... bir çeşit. Bilmiyorum."

"Elbiseye uygun bir pompa ya da bir sandalet seçebiliriz-" "Efendim."

Denski nefes nefese aceleyle odaya girdi. Bana baktı.

"Kral beklenmedik ziyaretçiler kabul etti ve mevcut muhafız kadrosu yetersiz. Parti için cezalandırılanların yeri doldurulmadı. Sizden yardım istediler."

Govam uzun bir süre yüzümü inceledi. "Bu akşam sorun çıkarıp öldürülmek niyetinde değilsin, değil mi Finley? Denski de en az benim kadar yetenekli."

Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama sesimdeki rahatlamayı engelleyemedim. "Dolion'u görmek zorunda kalmazsam, kuzu gibi olacağım."

Govam Denski'ye başıyla selam verdi ve sonra uzaklaştı.

Denski, "Pekâlâ, ona her zamanki kıyafetlerini giydirin," dedi. "Acele et, bana ihtiyaç duyulması halinde hazır olmak istiyorum. Bir ejderhayla oyalanacak vaktim yok."

Görevlilerden biri, "Yeni sliplerimiz kalmadı efendim," dedi. "Erkek kıyafetleri var mı?"

"Peki," dedi Denski ve ben de bunun ne kadar yerinde olduğuna dair bir kahkaha attım. Ne de olsa buraya erkek kıyafetleriyle gelmişim. Bu şekilde de ayrılabilirdim.

"Peki ya ayakkabıları, efendim?" diye sordu görevli. "Terliklerim ve... yıpranmış botlarım var."

"Umurumda değil. Botlar." Bana bakarak ekledi, "Böylece hücre arkadaşına bir tekme atıp sızlanmasını engelleyebilirsin. Sahip olduğumuz en sinir bozucu evcil hayvandı. Güç dinamiğini anlamıyor gibiydi."

Bana sadece birer deliği olan çoraplar verdiler, sonra beni biraz küçük ama yeterince iyi olan botlara bağladılar.

Denski dirseklerimi tuttu. "Kelepçeye ihtiyacım var mı?" diye sordu. "Neden uğraştığımızdan emin değilim, nasıl olsa onlardan kurtulabilirsin."

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum ve hayır, etmiyorum. Yalan söylemiyordum - eğer krala gitmiyorsam, sorun çıkarmaya niyetim yok."

"O zaman misafirleri gittikten sonra seni çağırmayacağını umalım." Beni ileri doğru itti ve bunun bir olasılık olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, biz

kaybedecek zamanın yok.

Koridor boyunca ilerlerken benimle konuştu, ses tonu sıkılgan ve konuşkandı. "Bu arada o partiden hiç memnun değil."

"Bunu birkaç kişiden duydum. Görünüşe göre ayakkabının diğer ayağında olmasından hoşlanmıyor."

"Hayır, yok. İlginçtir, tüm konukları övgüler yağdırdı. Bir sonraki partiye katılımın öncekilerden daha yüksek olacağını duydum. Haber yayıldı. Bu da satın alma fiyatlarının artacağı anlamına geliyor. Parti dinamiklerini dizginlerse, saymanı da dahil olmak üzere herkesi hayal kırıklığına uğratacak."

"Belki partileri dizginler ama parti sonrasına dokunmaz." "Belki. Umarım bırakmaz. Bazılarını izlemek çok zor. Beni soğutuyor tamamen seks." Bir an durakladı. "Birin üzerine işemeniz istendiğini duydum."

"Bunu duydun, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim.

"Evet. Bu arada o artık ölü. Son gülen siz oldunuz diyeceğim ama. .. güldüğünüzden şüpheliyim."

"Hayır."

"Ben de bunu ilginç buluyorum."

Hah. Bu seviyede sohbet edebildiğini hiç bilmiyordum. Govam birlikte çalıştıklarında kelimelerini gerçekten kuruttu.

"Siz de bu parti dinamiklerini takdir etmiyorsunuz. Eğer duyduklarım doğruysa, kalenizdeki maskaralıklara katılmadınız. Neden buradaki partileri değiştirmek için çalışasın ki?"

"İntikam mı?"

Zindanın en üst katına ulaştığımızda bir an sessiz kaldı. "Evet, sanırım öyle. Yine de bu senin hızın gibi görünmüyor."

"Hayır mı? Peki benim hızım nedir, Bay Gardiyan?"

Büyük odadaki sütunların ortasından aşağı doğru yürüdük. Sona doğru, subaylardan birkaçı sandalyelerinde ve yastıklarının üzerinde uzanmış, başlarını arkaya atmış ve kollarını iki yana sarkıtmış, gevşek bir şekilde sallanıyordu. Elinde bir fincan tutan bir başka subay ise yerde yan yatmış, başı kanepenin arkasındaydı. Mekânda yankılanan tiz bir inilti dışında ölüm sessizliği hakimdi.

"Burada neler oluyor?" Denski yavaşlayarak sessizce konuştu.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Onları zehirlememişim gibi davranarak sahte bir şaşkınlıkla manzaraya baktım. Belli ki kalabalık everlass

hücrelerimiz serbest büyüyen arkadaşından çok daha yürekliydi. Her ortamda ve her durumda işe yarayacaktı. Artık biliyordum.

Daha da çok sevdim.

Daha kaçmaya çalışmadan yakalanmamız çok kötü olur.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

FINLEY

"Dün gece canıma okudular ve sonra yaratık yaratma ve... kış uykusu ya da bunun sonucunda ortaya çıkan her neyse onu yapıyorlar," dedim sanki konunun eski bir uzmanıymışım gibi kayıtsızca. "Elbette, şimdiye kadar genellikle kilitli kalmışımdır. Aslında hiç görmedim. Sadece onlar bittikten sonra bir buçuk gün ihmal edildiğimizi biliyorum."

Denski yavaşça yürümeye başladı ve göz ucuyla başını salladığını görebiliyordum.

"Evet, bu doğru. Gerçi ihmal edildiğinizi fark etmemiştim."

"Fark eder miydi?"

"Sen ne düşünürsen düşün, biz kötü değiliz Finley. Yapmamız gereken bir iş var ve bunu etkili bir şekilde yapmazsak cezalandırılırız. Burada ceza ölüm anlamına gelebilir. Ama fark eder mi? Hayır, olmaz. Bizim işimiz sizi bir noktadan diğerine götürmek. Bunu ölmeden yapmaya çalışırız. Size bakmak bizim işimiz değil."

"Kralınızı devirmenin sizin işiniz olduğunu söyleyebilirim, ama ben ne bilirim ki?"

"Hiçbir şey, tabii ki."

Beni alt kata kadar götürdü ve hücremde bırakıp kapıyı arkamdan kapattı. Önce uyuyan Jedrek'e, sonra tekrar bana baktı, başını salladı ve gitmek için döndü. Bunca zamandır sessiz kalan diğer muhafızlar da onu takip etti.

Merdivenlerin dibinde durdu ve diğer muhafızların geçmesine izin verdi. Işığı kapattı ve yukarı çıktı, büyülu kilidi başlatmak için tepede durmadı. Başımı eğip dinlemeye devam ettim. Endişe içimi sıktı

Göğüs. Belki de nasıl yapacağını bilmiyordu. Memurları uyandırması gerektiğini düşünebilirdi ama sonra bunun imkânsız olduğunu anlayacaktı.

"Bu da neydi şimdi?" Hannon hücrelerinden aceleyle sordu.

"Beni Dolion'u görmeye götürüyorlardı ama sanırım Dolion'un beklenmedik ziyaretçileri oldu. Govam yardıma çağrıldı. Beni tekrar süslü olmayan kıyafetlerle değiştirdiler ve Denski'den beni geri koymasını istediler."

Micah sıranın aşığından bana baktı. "Govam'ın krala yardım etmesi mi gerekiyordu?" "Evet. O gitti. Diğerleri kaldı."

"Govam sadece ejderhalarla ilgilenir. Onu başka kimseyle harcamazlar. Onu kaybederlerse diğer herkesi kaybedeceklerini biliyorlar. O olmadan hepsini çok çabuk öldürürüz."

Omuz silktim. "Son partiden sonra cezalandırıldıkları için yeterince muhafız olmadığını söylediler."

Tamara, Denski'nin az önce bana söylediklerini yineleyerek Micah'ya, "Burada cezalandırma genellikle ölüm anlamına gelir," dedi. "Çok sayıda insanın cezalandırılmış olması mantıklı. Şenliklere katılan birkaç muhafızdan daha fazlasını gördüm."

"Evet, ben de öyle," diye mırıldandı Vemar. "Üçünü öldürdüm, hem de o sürtükleri utandıran büyüyle uyuşturulmuş halde."

"Yazıklar olsun, seni geri zekâlı," dedi Lucille.

"Doğru, evet."

"Peki, şimdi ne olacak?" Tamara bana sordu. "Ve... çizme mi giyiyorsun? Ve... tayt?"

Esnek pantolonuma baktım. "Slipleri kalmamıştı. Sanırım erkek kıyafeti olarak bunu uygun görmüşler, bilemiyorum." Merdivenlere baktım, herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için durakladım. "Sence gerçekten gittiler mi?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Vemar tekrar ortaya çıkmadan önce gözden kayboldu. Metal tıngırdadı; kilidin peşinden gidiyordu.

"Ya öyle değilse?" Hala duyulabilirken olabildiğince sessiz bir şekilde söyledim.

"O zaman büyük bir ceza alacağım. Burada bu ölüm anlamına gelmiyor, çünkü gücümüzü hortumlamaya devam etmeleri gerekiyor. Ne kadar şanslıyız değil mi?" Hücrelerinden çıktı, yıllarca pratik yaptıktan sonra kilidi açmakta inanılmaz derecede hızlıydı. Merdivenlerin dibine kadar sessizce yürüdü ve ışığı açtı.

"İşi halletmek için biraz gizlilik gibisi yoktur," diye mırıldandı biri kuru bir sesle.

"Ben kimseyi görmüyorum," dedi Vemar. "Sanırım üst katta oyalanıyor olabilirler ama neden oyalansınlar ki? Muhafızlar ellerinden gelse buralarda takılmayı sevmezler."

"Memurların o kilidi yerine takmasını beklememiz gerekiyor," dedi Micah, derin sesi boşlukta gürleyerek.

"Çoğu öldü," dedim ve aceleyle taşların altındaki saklanma deliklerimi boşalttım. Nyfain'in notlarını aldım, ne kadar tuhaf olsa da bu giysinin en azından birkaç cebi olduğu için şükrettim. Bunları yerleştirdikten sonra kılıç kemerini belime doladım ve yerine sabitledim. Tamara'nın bahsettiği o derslere hiç girmemiştik. Birkaç fırsat çıkmıştı ama onlardan yararlanacak kadar kendimizi iyi hissetmemiştik. Yine de onu geride bırakmayı planlamıyordum.

"Ne, şimdiden mi?" Hannon sordu. "Bu çok hızlı görünüyor."

"Evet, öyle. Yine de herhangi bir test yapamadım, bu yüzden sadece en iyisini umarak zaman ve etki hakkında tahmin yürüttüm. Biz gelirken bir tanesi ölüyordu."

Vemar zindanın ortasında durdu, bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Peki bunu muhafızlara nasıl açıkladınız, Garip Hanım?"

Vemar'ın beni hücreden çıkarmasını beklerken onlara konuşmayı anlattım. Kilit tıkladı ve kapıyı açarken kenara çekildi.

"Buna inandılar mı?" Tamara hücrelerinden çıkmasına yardım ederken Hannon sordu.

Tamara kılıcına bakarak, "Subaylarla muhafızlar arasında sevgi yoktur," dedi. "Eminim Denski'nin de umurunda değildi. Muhtemelen bunun kendisini ilgilendirmediğini düşünmüştür."

Ama kaçarsak olabilirdi ve bir grup ölü memur planımız hakkında oldukça iyi bir ipucuydu. Geri döndüğünde onları kontrol edip etmediğini merak ettim. Öldüklerini fark edip birilerini aradıysa, yakında uğraşmamız gereken muhafızlar olacaktı. Bu da resmen gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Onlarla yukarıda, savaşacak yer olan bir yerde buluşmak, bizi burada kafeslemelerinden daha iyi olurdu.

"Yola çıkmamız gerekiyor. *Obüsün* devrede olup olmadığını nasıl kontrol edebiliriz?"

"Büyüyü mırıldandığını duymadım," dedi Vemar, yavaş ejderhaları hücrelerinden çıkarırken.

Konuşulması gereken herhangi bir kelime olduğunu bile fark etmemiştim. Hücrem bir şey duyamayacağım kadar gerideydi.

"Yine de biri kafasını kaybetmeden önce kontrol etmeliyiz," diye cevap verdim.

"Ben yaparım." Kaçma konusunda temkinli davranan Elex, sırtında belirgin bir kamburla merdivenlere doğru topallayarak yürüdü. "Yakalandığımızda bize yapacaklarıyla yüzleşmektense çabucak gitmeyi tercih ederim."

"Bizi yakalarlarsa ölmekten başka bir şey yapmazlar," dedim ona.

Vemar güldü ve başını geriye attı. "Evet!"

"Çenenin kapatır mısın?" Tamara kaşlarını çatarak ona baktı. "Kimsenin neyin peşinde olduğumuzu bilmesine ihtiyacımız yok."

"Özür dilerim," diye mırıldandı gülümsemesiyle boğuşurken.

Elex merdivenleri tırmanırken, "Başka bir yolu olmalı," dedim. "Ya-"

Micah başını yavaşça salladı ve herkesin hücrelerinden çıkıp gitmeye hazırlandığından emin oldu. Elex geçerken, "Bırakın onu," diye fısıldadı.

Neden yapmam gerektiğini anlamıyordum ama hepsi benden çok daha uzun süredir buradaydı. Bıraktım.

Elex merdivenlerin tepesine doğru eğildi, bir tür görünmez çizginin altında yarı sürünüyordu. Sonra aniden doğruldu, tüm vücudu gergindi. Hiçbir şey olmadı.

Herkes tuttuğu nefesi serbest bıraktı. "Jedrek, hadi." Ona hücrenden çıkmasını işaret ettim.

Kırmızı çerçeveli gözlerinde güvensizlikle bana baktı. "Neden? Yaptığın başka bir şey için beni suçlayasın diye mi? Hiç şansın yok. Girişimin başarısız olacak. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Onu burada bırakın," dedi Vemar. "Eğer gelmek istemiyorsa, ona daha fazla güç verelim."

Bunun bana göre olmadığını bildiğim için dişlerimi sıktım. Hannon yüz ifademi gördü ve tek kelime etmeden hücreye girip Jedrek'in suratına bir yumruk indirdi. Jedrek bayıldı. Hannon onu kaldırdı ve geniş omzunun üzerinden fırlattı.

"Bu işe yarar," dedim ve döndüm.

Vemar tekrar gülümseyerek, "Ve her zaman çok iyi görünüyordu," dedi.

"Neden büyüğü kilidi ayarlamadı ki?" Hepimiz merdivenlere doğru koşmaya başladığımızda Hannon yüksek sesle merak etti. "Bu daha önce de oldu mu?"

"Ara sıra," diye yanıtladı Micah, diğerleri kenara çekilip biz önden gidebilelim diye. "Nadiren, ama hatalar olur. Bu konuda fazla telaşlanmıyorlar. Subayların zindandan geçmemizi engelleyeceğini ve kaleden geçerse başka birinin bizi durduracağını düşünüyorlar."

Lucille, "Bu olduğunda kaçmaya çalışmayı bile bıraktık," dedi.

"Ama daha önce de çıktınız..." Merdivenlerden yukarı çıktım. Elex bizi sahanlıkta bekliyordu.

"Büyülü kilidi açmayı unuttuklarında, evet. Ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını duydunuz."

"Pek moral verici değil çocuklar," diye mırıldandı Tamara, biz ikinci kattaki zindana doluşurken.

Hücrelerin arasından koşarak geçtik, herkes uyanıktı ve bizi gördükleri için çok şaşırmışlardı.

"Neden *obice* büyüsünü devreye sokmadılar?" Calia ayağa kalkarak söyledi. Hücreden hücreye koşup herkesi serbest bırakırken açıkladım. "Aşkım, erkencisin," dedi Hadriel. "Neden? Nasıl?"

Hücreler hızla açılırken, herkes ejderhaların çoğundan çok daha iyi kıyafetlerle dışarı çıkarken her şeyi tekrar gözden geçirdim. Bu gruba bizden daha iyi bakılıyordu. Elbette, katlanmaları gereken daha çok şey vardı.

"Subayların öldüğünden emin miyiz?" Grup olarak merdivenlere geri dönerken Leala sordu. Bir kez daha herkes kenara çekilerek bu son durakla daha da kalabalıklaşan liderliğe yer açtı.

"Pozitif mi?" Merdivenlere vurarak sordum. "Hayır. En azından büyük bir kısmının öldüğünden makul ölçüde emin misiniz? Evet. Bir tanesi şu anda ölmüş olmalı."

"Bekle." Micah merdiven boşluğunun tepesine varmadan önce kolumu tuttu. "Bu kilidin de devreye girmediğinden emin olmalıyız."

"Doğru, evet," dedim, duvarın kenarına yaslanarak.

Bu kez öne çıkanlar Calia ve kız kardeşi oldu. Ellerini yanlarında bırakarak gözlerini kapattılar.

"Hiçbir şey," dedi Calia gözlerini açarak ve bana tekrar yer açmak için bir merdivenden aşağı inerek. "Büyülü bir kilit yok."

Derin bir nefes aldım ve ilerledim, diğerleri önce benim gitmeme izin vermek için kenara çekildi. "Gerçeklik anı."

Memurları gerçekten öldürüp öldürmediğimi ve eğer öldürdüysem Denski'nin bunu fark edip birine söyleyip söylemediğini görmenin zamanı gelmişti.

Hadriel

Merdivenleri hızla çıkarken Finley ve diğerlerini TAKİP ETTİM. Leala yanımda koşuyordu, ikimiz de nefesimizi tutmuş, tepede bizi neyin beklediğini görmeyi bekliyorduk. Subayların ölmüş olmasını umuyordum. Muhafızlar sorun değildi - eğer yukarıda bir yerde muhafızlar varsa, ejderhalar onları sıfır saniye içinde katleder ve bunu yaparken de gülümserlerdi. Ama subaylar kurnaz piçlerdi. Büyülerini kullandıklarında kokularını bile alamıyordum.

Finley en üst kata ulaştı ve tereddüt etmeden ileri atıldı. Onu büyük salonun ışıltısına kadar takip ettik. Daha önce hiç görmediğim kadar çok memur kanepelere ve yastıklara yayılmış yatıyordu.

Taş kesildiklerini anlamak için tek bir bakış yetti. Sadece bu da değil, acayip bir şekilde ölmüşlerdi.

Grotesk bir şekilde öldürüldü, daha çok.

Kollar sallanıyordu. Kafalar geriye doğru sallanıyordu. Dilleri dışarı çıkmıştı. Bazıları ölürken bile yüzlerini buruşturuyordu.

"Ah," dedim usulca, bir tutam inci kapmak için garip bir istek duyarak. Ben inci bile takmıyordum!

Micah ikinci kaptanın yanına diz çöktü ve parmaklarını diğer adamın boğazına koydu.

"Ama normal şartlar altında nabızları var mı?" Yumuşakça sordum. "Mesela... kalpleri var mı?"

Birkaç kişi yüzeysel bir kahkaha attı ama ben ciddiydim. Bu şeyler kesinlikle insan değildi ve diğer ibislere de benzemiyorlardı. Aslında biraz da kendi yarattıkları yaratıklara benziyorlardı. Anatomilerinin bizimkiyle aynı şekilde işleyip işlemediğinden emin değildim.

"Biz iyiyiz. Hadi gidelim. Acele edin," dedi Finley ve herkesi öne doğru yönlendirdi.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Aslında bu doğru değildi. Bu konuda her şey *çok* doğrudu. Bir muhafızın bu yaratıkların öldüğünü fark etmeden buradan geçmiş olmasına imkân yoktu. Kimse o kadar dikkatsiz olamazdı.

Parçalar bir araya gelmeye başladı. Bütün resim ortaya çıktı.

Birden kusmak istedim.
Finley krala götürülmüştü ama görüşme son anda suya mı düşmüştü?
Elbette, bu akla yatkındı.
O zaman botlarla birlikte daha iyi kıyafetler mi almıştı?
Belki de. Büyük bir partiden sonra yedek giysi sıkıntısı çekmiş olabilirler.
Ama bu, muhafızların açıkça ölü olan subaylara tepki vermemesiyle
birleşince...

Sahip olduğum tüm uyarı zillerini
çaldırdı. Alnımdan terler boşandı.
Cuntpuddles, bu bir tuzak mıydı?

Ama bunların hiçbirini Finley'e söylemedim. Şüphe uyandırmak istemedim çünkü gerçek şuydu ki bu fırsatı heba edemezdik. Eğer şimdi çıkmazsak, birçoğumuz öldürülecekti. Bundan emindim.

Tek bir umut ışığı vardı. Eğer bu bir tuzaksa ve muhafızlar ya da her kimse bizi bir yerlerde bekliyorsa, çoğumuzun yer değiştirebileceğini bilmiyorlardı. Ejderhaların üzerlerine yağdırabileceği ateş gücünün -gerçek *ateş gücünün*- seviyesini bilmiyorlardı. Ejderhalarla asla uğraşılmaması gerektiğini zor yoldan öğreneceklerdi. Buna değmezdi. Deliydiler ve bununla gurur duyuyorlardı.

Yine de kafamdaki bulmaca oldukça tamamlanmış görünüyordu ve adrenalin vücudumda hızla yayılıyordu. Derin nefesler aldım ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"O şeyi gerçekten kullanabiliyor musun?" Memurun kırbaçlarından birini kapıp diğerlerinin peşinden koşarken Leala'ya sordum.

"Elbette yapabilirim," diye fısıldadı deri sapı sıkarken. "Uzman değilim ama bu işi yapabilirim."

"Kırbacı kullanmaktan ziyade kırbaçlanmaktan hoşlandığınızı sanıyordum?" "Yapmamız gerekeni yaparız. Şimdi *sus*."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ve umarım asla öğrenmek zorunda kalmam. Tüm bu cinsel saçmalıkları geride bırakmaya hazırdım. İblislerin, lanetlerin ve garip büyülerin defolup gitmesine hazırdım. Bu yolculukta duvarıma çarpmıştım, gerçekten çarpmıştım.

Kurtların en güçlüleri soyunduktan sonra giysilerini işkence aletlerinin bulunduğu küçük bölmelerden birinin kenarına koydular. Kurt formlarına geçtiler, bunu yaptıklarını ilk kez görüyordum.

Alfa'dan gelen bir güç dalgası hissettiğimde nefesim kesildi ve hemen ardından farkındalığının kurdumun bilincine değdiğini hissettim. Yeni sürümüze bağlanmamız için bizi çağıran bu çekimi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Neredeyse bizi içine çekiyordu, alfanın ona katılmamız yönündeki beklentisi, karşı çıkma isteğimizin önüne geçiyordu. Yine de teslim olduğumuz an, sürü üyeleri olarak üzerimizdeki hakimiyeti tamamlanacaktı.

Grup Finley'i takip edip güçlü sütunların ortasından aşağı doğru koşarken kurduma, *iki ayak üzerinde kalacağız*, diye düşündüm.

Ama bir sürüye ihtiyacımız var, diye sızlandı kurdum, alfaya katılma arzusu onu yiyip bitiriyordu. Sürüde güvenlik vardı, özellikle de böyle bir alfayla. Aile vardı.

Finley bizim sürümüz. O bizim alfamız. Bizi hayvanıyla çekemese de saygı ve güvenle çeker. İki ayağımızın üzerinde duruyoruz ve onunla kalıyoruz.

Kurdum pek anlamadı, Weston gibi bir alfayla karşılaştığında geri çekilmek onun doğasına aykırıydı ama ben kendimi tuttum. Kurdum dünyaya döneli uzun zaman olmamıştı ve yakında anlayacaktı. Finley ve efendiden daha iyi bir lider olmadığını görecekti, hele de birlikte olduklarında. Birbirlerini çok daha güçlü kılıyorlardı.

Sadece tekrar bir araya geldiklerinden emin olmalıydık.

"Bu yol ölüm," dedi arkadaki biri, paslı sicimlerle bir arada tutulan bir tür sopa adam gibi topallayarak. Bir ejderha, ama yarı ölü gibi görünen bir ejderha. "Sonsuz bir çıkmaz sokak ve tünel dizisi. Bu yolu haritasız koşan herkes ölmüştür. Bu sefer haritamız yok."

"İhtiyacımız yok," diye cevap verdim, şimdi Leala'nın elini tutuyordum çünkü ilerlemeye devam etmek için biraz moral desteğine ihtiyacım vardı. "İnsanlar buraya getirildiklerinde kaçırılmanın şokunu yaşıyorlar. Paniklemiş ve korkmuş ya da kızgın ve kavgaya ediyorlar. Çevrelerindeki ince ayrıntıları fark etmiyorlar. Yolun sonunda ne olacağı konusunda endişelenemeyecek kadar kaçmaya odaklanmışlardır. Finley ve ondan sonra bizler aynı deneyimi yaşamadık. İhtiyacımız olduğunda bu şekilde geri dönebilmek için ince ayrıntılara dikkat ettik. Biz..."

Finley'nin Kıyamet Köprüsü dediği yere açılan alçak kapıya ulaştığımızda durakladım. Hâlâ oraya nasıl gideceğimizi bilmiyordum.

o şeyin üzerinden. İçeri girerken yeterince zorlanmıştım, üstelik muhafızlar beni neredeyse sürüklüyorlardı.

Nefesler tutulmuş, kalpler gırtlakta, kapıdan koşarak geçtik. Başka kimse yoktur diye hemen sağa baktım. Arkada birinin çömelebileceği küçük bir saklanma deliği vardı. Bunu biliyordum çünkü kaçmayı ve geri dönüp orada saklanmayı, beni unutacaklarını ummayı düşünmüştüm. Bir korkaklık anıydı. Bu yolculukta onlardan çok yaşadım. Aslında bu kadar çok olması biraz utanç vericiydi.

Yine de hiçbir şey göze çarpmadı. Hiçbir şey hareket etmedi, hatta titremedi bile. Kurdum da hiçbir şeyin kokusunu almadı.

Yüzeye çıkmadan önce kalp krizi geçirip geçirmeyeceğimi merak ederek devam ettim ve söylediklerimi bitirdim.

"Notları karşılaştırdık ve eşleştiklerini gördük. Yolu biliyoruz. Ve ancak bu şekilde kurtulabiliriz."

Bu onu rahatlattı mı bilmiyorum ama en azından susturdu. Şu anda muhalifleri kaldıramazdık. Yaptığımız şey yeterince tehlikeliydi.

Yolumuza devam ederken ayak seslerimiz benim zevkime göre çok yüksekti, ama hiçbir şey bize atlamadı. Hiçbir şey bizi arkamızdan bıçaklamadı. Doom'dan önceki sakinlikti.

Bir dönemeç daha döndük, aslında hatırlamadığım bir koridordan geçtik çünkü köprü geçişinden çok korkmuştum ve turuncu parıltı nihayet ilerideki kapı aralığına ulaştı. Zonkluyor gibiydi, bizi yaklaştırmaya çağırıyordu. Belki de bize gülüyordu.

Leala kırbacını pantolonunun arkasına sokarken sessizce, "Bununla karşılaşmaktan nefret ettim," dedi. İçsel bir savaşa hazırlanıyordu.

Karşı tarafa ulaşmak için benim kadar şiddete ihtiyaç duymamıştı ama biraz da sürüklenmişti. Biraz itilmişti. Biraz taşındı.

Lanet köprü.

En ufak bir yanlış adımda hareket eden ve gözlerinizi ve akıl sağlığınızı yırtan ip köprüünün yanında duran Finley'e ön tarafta yer bırakarak itişip kakıştıkça gerginlik arttı.

Leala'nın elini sıktım. "Eğer tarihe gelmiş geçmiş en iyi uşak olarak geçmezsem, işimi fazlasıyla yapmazsam, bir orospuyu tokatlayacağım."

O da geri sıktı. "Bana tokat atabilirsin. Birden çok kez. İstedğin her yere."
"Her zaman bir şeyleri mahvetmek zorundasın."
Güldü ve bu sese ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı.
Bir anda, yaşama isteğimizle birlikte tüm mizah da içimizden çekilip
alınırdı.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

FINLEY

Köprüyle yüz yüze geldiğimde içimi bir telaş kapladı. Bu kaçıışımızın en zor kısmı olacaktı ama karşıya geçmeyi başarırırsak eve sağ salim dönecektik. Bunu hissettim.

"Calia, yardım edebilir misin?" Halatla sabitlenmiş asma köprünün yanında durarak sordum. Aşağıdaki lav hareket ediyor ve yer değıştiriyordu. Zehirli güveçten baş döndürücü bir sıcaklık yükseliyordu.

"Sadece kız kardeşim ve kendim için. Büyü çok muazzam. Temelin içine yerleştirilmiş."

"Tekmeleyen ve çığlık atan birini karşıya taşıyabilir misin?" Bana şüpheyle baktı. Muhtemelen hayır o zaman.

"İyi. İstersen karşıya geç."

Başını salladı ve kız kardeşinin elini tutarak köprüye adım attı.

Bırakın hayvanlar köprüyü geçsin, diye düşündü ejderham, serbest kalmak ve kontrolü ele almak için çaresizce. Yüzeyin hemen yakınında durarak bana daha fazla güç ve kararlılık verdi. Hayvanlar kendilerini ölüme atmayı düşünmezler. Bu insanlara özgü bir şey. Bu bir beyin arızasıdır. Hayvanlar hayatta kalma içgüdülerine güvenirler. Yanlara sapmamaları gerektiğini bilirler.

Denemeye değerdı sanırım. Gerçi işler sarpa sararsa suçu kesinlikle ona atacaktım.

"Ejderham hayvanların karşıya geçmek için daha iyi bir şansa sahip olacağını düşünüyor," diye grubun geneline duyurdum, herkesin karşıya koşması için bağırmmak için ipin ucunu tuttum, böylece bu işi başlatabilirdik. Hâlâ Dolion'un beni çağırmasından endişe ediyordum. Bu gerçekleşmeden önce çoktan gitmiş olmamız gerekiyordu.

"Peki ya değişemeyen bizler?" diye sordu arkadan biri.

"Ya da şekil değiştiren olmayan bizler?" Erkek perinin gözleri endişeyle doluydu.

"İnsanları karşıya taşıyabilirim," dedi Hannon, Jedrek omzunda hâlâ baygın (ya da ölü taklidi yapan) bir haldeyken. "Bu köprü beni etkilemez."

Micah dönüp sert bir bakışla ona baktı. "Nesin sen?"

Lucille gözlerini kısarak sordu.

Hannon omuz silkti. "Belki de ben bir iblisim, bilmiyorum ama insanları ileri geri koşturabiliyorum."

Vemar sırtarak, "Bu adamda büyük taşaklar var," diye mırıldandı. "Bunu sevdim.

Bir iblis olabilir, umurunda değil."

Hadriel, "Oradan ilk geçtiğimizde etkilenmediğini tamamen gözden kaçırmışım," diye mırıldandı.

"O bir iblis değil," dedim, ne tür bir hayvanın Kıyamet Köprüsü'ne yenik düşmediğini merak etsem de bıkkınlıkla.

Tamara gökyüzüne baktı. "Uçmak için yeterli alan olmalı, üzerinden atlamak için. Ejderham bunun üstesinden gelebileceğinden emin."

"Benimki de," dedi Micah ve hemen ardından yer değiştirebilen diğer ejderhalar da ona eşlik etti.

Weston yumuşak bir çığlık attı ve köprüye yaklaştı.

"şimdi karşıya geçecek," dedi Hadriel. "*Kurdu* okuyamıyorsan diye söylüyorum. Diğer kurtlarla arasında bir bağlantı var. Eğer o başını koruyabilirse, onlar da koruyacak. Üstesinden gelebileceğinden emin. Ama sonra, hepiniz öylesiniz, yani..."

Başka bir deyişle, ego, kabadayılık ve gerçeklik vardı. Gerçekliğin nasıl şekilleneceğini henüz görmemiştik ama Hannon herkesi ileri geri koşamazdı. Bu yolculuğu yapmak için hayvanlara güvenmek zorundaydık.

"Tamam. Git," diye bağırdım ve ejderhamdan güç çektim, o da Nyfain'den çekti.

Ejderhalar kıyafetlerini çıkardı ve onları tutmak isteyen herkese verdi. Kıyafetlerin muhtemelen lavın içine düşeceğinden bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Kurtlar sırtlarındaki tüyler diken diken olmuş ve dişlerini göstermiş bir halde karşıya geçerken, Tamara topluluğun olabildiğince uzağına doğru koştu. Yukarı doğru kubbe şeklinde kıvrılan kaya tavana baktı. Bir büyü ejderhama çarptı ve ejderha yüzeye çıkmak için tırmalamaya başladı.

"Hayır, hayır, seni lanet olası aptal." Dişlerimi sıktım ve onu uzak tutmak için mücadele ederek üzerine yürüdüm. "Burada ilk kez değişemeyiz. Herkesi ezeriz, tökezleriz, lavların içine düşerken köprüyü yıkarız ve her şey kaybolur. *İn aşağı.*"

Tamara'nın gri ejderhası ortaya çıktı, Nyfain'den daha küçüktü ve tavana çarpmamak için biraz kambur durabiliyordu. Ejderha bize doğru geri çekilmeden önce lavlara baktı ve kanatlarına daha fazla yer açtı. Nefes nefese kaldığımız bir anda lavların üzerinden atladı ve ancak o zaman kanatlarını hızla pompalayarak bizi havaya uçurdu.

Kurtlar köprüden geçerken Tamara'nın kanatlarından çıkan rüzgâr üzerlerine vuruyordu. Arkadakilerden biri kamburunu çıkarıp döndü ve havaya dişlerini gıcırdattı. Titredi, sonra sallandı, başını eğdi ve sızlanmaya başladı.

Tamara biraz yükseldi ama fazla yer yoktu. Kanatlarını hafifçe eğerek ileriye doğru itti ve diğer taraftaki daha büyük inişi hedefledi.

Neredeyse güvende olan Weston, kulaklarını kafasına dayayarak geriye döndü ve vahşi bir hırıltı çıkardı.

Hadriel görebilmek için öne doğru iterek, "Birini kaybediyor," diye fısıldadı.

En uçtaki kurt hâlâ titreyerek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Köprü'nün kenarına yığılmış, yolunu kapatan bir ipi çiğniyordu.

Weston'ın hırlaması şiddetlendi. Arkasındaki kurtlar sinerek hızla karınlarının üzerine çöktüler ama son kurt daha da yana çekildi, vücudu artık iplere dayanmıştı. Kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu. Ya da belki Weston'la savaşıyordu.

Lucille, Tamara'nın az önce boşalttığı alana doğru yürüdü ama yer değiştirmede, korkmuş kurdu izledi.

Weston yerinden ayrıldı ve kurt sırasının yanından aşağı doğru koşarak tehlikeli bir şekilde kenara yaklaştı. En sondakine ulaştı ve kafasına kan akıtacak kadar sert bir kelepçe vurdu, hırıltısı göğsünde gümbürdüyordu. Vücudumu titretti ve ben onun hayvanına uyum sağlayamadım bile. Son kurdun ensesinden tutup çekti ve onu yürümeye teşvik etti.

Kurt biraz daha sinmiş. Başını eğdi ve kulaklarını iki yana açtı.

"Kontrolü yeniden kazanıyor," diye fısıldadı Hadriel. "Büyük bir sürünün alfası olmalı. İşinde çok iyi. İblislerin nasıl olduğunu merak ediyorum.

onu yakalayabildi. Hiç söylemedi."

Sayılar, muhtemelen. Bir ya da birkaç kurdu tek başına yakalayın ve onları getirmek için gerektiği kadar iblisi kurban edin. Halkınızı önemsemediğinizde, istediğinizi elde etmek için kaç kişinin öldüğü umurunuzda olmazdı.

Weston döndü, zor bir işti ve ayakları kenardan birkaç santim uzakta, çizgi boyunca geri koştu. Ön tarafa döndüğünde yavaşladı ve bir tür havlama sesi çıkardı. Arkasındaki kurtlar ayağa kalktı, sanki büyük bir yükü omuzluyorlarmış gibi başları öne eğikti ve liderlerini köprüden takip ederek tekrar ilerlemeye başladılar.

Sonuncusu da karşıya geçer geçmez Lucille ejderhasının içine daldı. -Tamara'dan biraz daha küçüktü, buğday rengi parlak pulları vardı. O da aynı manevrayı yaptı, atladı ve kanatlarıyla kendini yakaladı, diğer tarafa geçmek için kanatlarını ırtı ve eğdi.

Yine insan olan Tamara uzaklaştı ve Lucille diğer taraftaki inişe geçti. Ancak uçarak sıçrayışını yanlış değerlendirmişti ve ejderhasının arka ayağı kaydı. Dengesini sağlamak için kuyruğunu aşağı doğru salladı ama ağırlık değişimi vücudunu lavlara doğru sürükledi.

Micah kenardan bakarak ileri doğru itti. Yardım etmek istediği belliydi ama ne yapacağını bilmiyordu.

Ejderhanın ön ayaklarının taşa sürtünmesini ve vücudunun geriye kaymasını nefesim kesilerek izledim. Elleri ve dizleri üzerine çöktü, bir bacağı kenardan sarkıyordu ve vücudu onun ardından devrilmeye hazırdı.

Tamara ileri atıldı ve onun uzanan elini tuttu. Lucille düşmeye devam ederken arkamdaki biri haykırdı. Tamara kararlı bir yüz ifadesiyle arkasına yaslandı. Geri çekildi, Lucille'i de kendisiyle birlikte çekerek taşın üzerine sürükledi.

Lucille nefes nefese güvenli bir yere ulaştığında Hadriel nefesini bırakarak, "Lanet olsun," dedi. "İyi ki bu kadar uzun süre takım olarak çalışmışlar. Bu çok yakındı."

Kabul etmek zorundaydım.

"Tamam Hannon, insanları karşıya geçirmeye başlayalım," dedim kendimi vazgeçiremeden.

"Sen de etkilenmedin mi?" Hadriel sordu.

"Öyleyim. Ama bunun üstesinden geleceğim. Hannon'ın hepsini alamayacağı kadar çok vardiya değiştiremeyen insanımız var. Birinin yardım etmesi gerek."

Üstesinden gelmeliyim, diye düşündüm.

Evet. Çünkü yapmazsan ikimizi de öldüreceksin.

Söylenmesine gerek yoktu.

Bazen çok kalın kafalısın.

En iyi zamanlarda bile sik kafalının tekiydi.

Hannon Jedrek'i omzuna alarak hızla köprüye doğru ilerledi. Jedrek neredeyse anında kıpırdandı. Kollarını çırpı ve Hannon'ın elinden kurtulmak için pençelerini savurmaya çalıştı. Belli ki ölü taklidi yapıyordu. Böyle devam etseydi iyi olurdu.

Bir büyü parıltısı Jedrek'in şekil değiştirmesinden önce geldi, vücudundan saçlar fıskırdı.

Hadriel heyecanlı bir sessizlikle, "Değişiyor," dedi. "Alfa'nın çağrısına boyun eğip eğmeyeceğini görmek ilginç olacak."

"Bu ne anlama geliyor?" Hannon önce bükülüp sonra eğilerek Jedrek'in değişen formunu yere bırakıp sonra da onu köprüye yaslariken sordum.

"Bir alfanın bir kurt için çekici bir büyüğü vardır. Onlar takımın liderleridir ve itaat karşılığında emniyet ve güvenlik vaat ederler. Bir kurt yeterince güçlü değilse, büyüye yenik düşecek ve hizaya gelecektir. Direnmek için ihtiyacınız olan güç miktarı alfaya bağlıdır, ancak Weston inanılmaz derecede güçlüdür. Kurt formundayken ona direnmek için *çok fazla* güç gerekir. Jedrek'in buna gücü yetmeyecektir, eminim. Ya da belki karşı koymaya bile çalışmayacaktır. Söylemesi zor."

Jedrek vites değiştirmeyi bitirdi ve hırlayarak ayağa fırlayıp Hannon'ı savurdu. Hannon'ın şahdamarına doğru hamle yaptı. Yardım etmek için öne çıkarak seslendim. Weston çoktan köprüye çıkmıştı, dişlerini gösteriyordu.

İkimiz de zamanında yetişemedik.

Hannon Jedrek'in burnunu yakaladı, bir eli üstte, diğeri altta, açık tutuyordu. Jedrek'in keskin dişlerinden salya damlıyordu. Hannon geriye düştü, kurt onu köprünün üzerine devirdi. Hannon bir an bile öfkelenmeden gerildi ve ardından hınzırca bir *çatırtı* havayı kirletti. Ellerini parçalamıştı.

İrkildim ve sonra Jedrek'in havalanışını izledim; Hannon ayaklarını aniden gevşeyen kurdun altına sokmuş ve onu uzağa fırlatmıştı. Ceset halata çarptı ve sonra dönerek lavların içine düştü.

Ağzım açık kaldı.

Hadriel çarpık bir sırtıyla, "Pekâlâ," dedi. "Bu her şeyi çözer. Hannon'a bulaşmayın."

"Tanrıya şükür sonunda *biri* o salağın icabına baktı." Micah yana doğru yürüdü ve vardiyaya hazırlandı. "Yine de onu her zaman bir sıçan olarak düşüneceğim."

Weston oflayıp pufladı ve hızla köprüden inerek geri döndü.

Hannon beni tekrar yanımda karşıladı. "Üzgünüm Finley," dedi yumuşak bir sesle ve elini omzuma koydu. "Kendimi kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey düşünmüyordum."

Başımı yavaşça salladım. Şok hâlâ baskın duygumdu ama biraz üzüntü ve suçluluk da içime işliyordu.

"Başka seçeneğiniz yoktu," dedim çukura bakarak. "Onu daha önce yer değiştirmeye zorlamalı ve Weston'ın onun sorumluluğunu almasını sağlamalıydık."

"Bunu yapman gerektiğini bilmiyordun." Hadriel beni okşadı. "O bir gelincikti, Finley. Sen daha iyisin."

Çok daha iyi, dedi ejderham.

Ama içimdeki suçluluk duygusuna engel olamadım. Cidden en kötüsüydü ve onu hiç sevmemiştim ama en azından onu buradan çıkarmalıydim. Durumla daha iyi ilgilenmeliydim. Liderler pislikleri bile kurtarırdı. Nyfain'in yanında durmak istiyorsam, Jedrekler de dahil olmak üzere *tüm* insanlarla ilgilenmeyi öğrenmem gerekirdi.

"Benim hatamdı, senin değil Finley," dedi Hannon, eli hâlâ omzumdaydı. Beni son derece iyi okuyabiliyordu. "Zaten gitmek istemiyordu. Birini hayatta kalmak istemeye zorlayamazsın. Sen elinden geleni yaptın ve nihayetinde ben de yapmam gerekeni yaptım. Ve ne var biliyor musun? Üzgün değilim. Ona güven olmazdı ve bu şekilde daha güvendesin."

Hannon haklıydı. Kendini kurtarmak istemeyen birini kurtarmak zordu.

"Eğer şimdi yapmadıysa, sen bakmıyorken yapmayı planlıyordum," diye seslendi Vemar, hiç pişmanlık duymadan.

"Hadi gel." Hadriel beni tekrar okşadı. "Gitmemiz gerek, yoksa hepimizin sonu onunki gibi olacak."

Evet, gitmemiz gerek, dedi ejderham. *Buradan çıkmamız gerek.*

Hepimiz için ölmeye değmez.

O haklıydı. Hepsi haklıydı. Ve kalbimin derinliklerinde, suçluluk duygusunun tamamen onu dışarı çıkarmayı başaramadığım için olmadığını kabul etmek zorundaydım. Çünkü bir parçam rahatlamış hissediyordu. Bana yaşattığı onca şeyden sonra, bir parçam onu kurtarmayı hiç istememişti. Bir parçam onu geride bırakmak istemişti. Bir başkası Jedrek sorununu çözdüğü için rahatladığım için kendimi suçlu hissettim.

Daha iyi bir insan olamadığım için kendimi suçlu hissettim.

Eninde sonunda bu konudaki vicdan azabımı yenecektim. Bununla barışacağım. Ama şu anda, yaşayanlarla ilgilenmem gerekiyordu.

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. Değişmeyenleri işaret ettim. "İlk kim gitmek ister? Sizi ejderhaların kıyafetleriyle bağlayacağım, böylece sizi karşıya geçirmek biraz daha kolay olacak."

"Ben yer değiştiririm leydim." Leala kırbacını Hadriel'e uzattı ve o bir tür maymun şeyine dönüşmeden önce *ne olduğunu* soramayacak kadar yıpranmıştı. Ya da bir lemur. Yüzüne göre çok büyük görünen iri kahverengi gözleri, siyah halkaları ve küçük bir burnu vardı. Vücudu beyaz bölgelerle kahverengiydi ve küçük, tüylü ayakları küçük siyah pençelerle son buluyordu.

"O da ne?" Yavaşça köprüye doğru ilerlerken sordum.

"Yavaş bir loris," diye yanıtladı Hadriel, kırbacını uzatarak bana doğru yaklaştı. Kırbacı aldım ve bileklerini sabitlemek için kullanabilmem için arkasını döndü. "Onun narin cüssesi sizi yanıltmasın. En zehirli memelilerden biridir. Zehirleri boğabilir. İnsan boyutundaki yaratıklar için pek geçerli değil ama yine de bir ısırik size kötü bir gün yaşatabilir."

Köprüye doğru ilerledi ve sonra hareket etmeyi bıraktı.

"Kaltak, tehlike hissettiklerinde genellikle donup kalırlar..." Sesi kesildi.

Hannon tereddüt etmedi. Gülümseyerek köprüye çıktı ve donmuş Leala'yı kucağına aldı. Leala koşarak Hannon'ın omzuna tırmandı ve boynuna sarıldı.

Vemar muhteşem, ışıltılı mavi bir ejderhaya dönüşürken ve ölümden hiç korkmuyormuş gibi sıçrarken Hadriel'i korudum. Yine de muhtemelen korkmuyordu.

Hadriel'i omzuma attım ve kararlılığımı toparladım. Hannon köprünün iş tarafına döndüğünde Vemar yere indi ve küçük, güzel bir periyi yakalayıp göğsüne bastırdı. Ona köprünün üzerinden bir başlangıç verdim, peri kollarında çırpınıyordu ama ona sorun çıkaracak kadar güçlü değildi. Leala onun omzunda yeniden dondu.

"İşte başlıyoruz, Hadriel. Umarım bu arkadaşlığımızın sonu değildir." Ben başladım.

"Ah, arkadaş olduğumuzu kabul ettin. Bu harika! Ama ben bir uşagım, aşkım ve kulelere kapatılmış prenseslerle arkadaş değilim-"

Köprünün büyüü bir taş çuvalı gibi üzerime çöktü. Ortamı pençeledi ve kaburgalarımı bedenimden çıkarmaya çalıştı. Görüşüm karardı ve sonra döndü. Hadriel sarsıldı ve çılgılık atmaya başladı -ya da belki de

bendim ve omzumdan kalkmak için mücadele etti. Sırtımı yumrukladı, iplere yaklaşmak ve muhtemelen kendini aşağı atmak için çabaladı.

Bu şekilde sendeledim. Ya da belki o adımı atmak istemiştim. Kendimi onunla birlikte atmak istedim. Onu aşağı atmak ve peşinden atlamak.

Umutsuzca düşündüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. *Acaba basit arzularına yenik düşüp atlayacak mı?*

Onu köprü'nün ucuna yaklaştırmak için mücadele ettim, ancak yan taraftaki halatlara doğru yattığımı fark ettim.

Kendine gel, diye bağırdı ejderham kafamın içinde. Savaşarak geri dön. Nyfain'i kullan. O bizim can simidimiz. Seni ayakta tutması için onu kullan.

Ben ulaştım. Sahip olduğum her şeyle, bağın içinden ona uzandım, çaresizce. Dehşet içinde. Her şeyi bitirmeye hazırdım.

Dolion'a getirildiğim ve halkının benden bağı koparmaya çalıştığı zamanki gibi, Nyfain'in bana uzandığını hissettim. Beni sahiplenerek kendine çektiğini, sıkıca tuttuğunu hissettim. Bana verdiği işaret yanıyor ve sonra karıncalanıyordu, sanki onu tazeliyor, bedenimi ve ruhumu sahipleniyordu.

Benim, der gibiydi. Sen bana aitsin. Başka hiç kimse ve hiçbir şey sana sahip olamaz. Hiçbir şey seni benden alamaz.

Daha önce hissettiğim, ejderhanın kanatlarının üzerime koruyucu bir şekilde yayılması gibi bir his, zihnimdeki karmaşayı dağıtıp kaygılarımı hafifletti.

Gözlerimi kırıştırtıp yarı bilinçli hale geldiğimde, Hadriel ellerimden birinden sarkıyordu, ayakları lavın üzerindeydi ve ben de onun üzerine çıkmıştım, bir bacağım sanki üzerine tırmanacaktım gibi bükülmüştü.

Köprü sallandı ve sallanmaya başladı; Hadriel'i geri çekerken Hannon'un dehşet içinde yüz ifadesini bozarak bana doğru koştuğunu gördüm. Yine de çok hızlı gidemezdi, yoksa köprü beni aşağı atacak kadar sallanırdı.

"Sorun yok," dedim nefes nefese, köprü'nün güvenli kısmına inip ona doğru eğilirken. "Her şey yolunda, millet. Felaketten kıl payı kurtulmuş gibi görünüyor."

"Ne?" Hadriel bana doğru çırpınarak sordu.

Harika, şimdi herkes senin deli olduğunu anlayacak, diye düşündü ejderham.

Ve bu yüzden deli olarak görüleceğim.

"Yok bir şey." Mücadele etmeyi bırakması için Hadriel'e yumruk attım ve sonra onu arkamdan sürükledim. Onu tekrar omzuma atacak kadar kendime güvenmiyordum. "Ben iyiyim."

Değildim tabii ki. Görüşüm sarsıldı ve içimdeki umutsuz atlama dürtüsü dinmedi. Ama Nyfain beni tutmaya devam etti ve ben de bağın içinden ona tutunarak ve bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak onun içine düştüm.

Diğer tarafta Hadriel'i bıraktım, önce burnumu sonra yanaklarımı sildim ve karşıya geçmeye başladım.

"Bekle, Finley-" dedi Tamara ama ne diyeceğini görmek için oyalanmadım. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Çok el, az iş yapar," diye mırıldandım tekrar tekrar, diğer tarafa ulaşıp bir sonraki kurbanı yakaladım. Hadriel'in lavla kıl payı kurtuluşunu gördükten sonra kimse benimle gelmek istemedi ama zaman ilerliyordu ve razı oldular. Bir sonrakini ben aldım, Hannon da beni takip etti. Sonra tekrar yaptık. Ve tekrar. Bitene kadar bu şekilde devam ettik. Her geçişimde ölmeyi diledim. Bedenimin değil ama ruhumun çektiği acıyla baş etmekte zorlanıyordum, artık buna alışmıştım.

Saatler sonra gibi görünen ama öyle olmadığını umduğum bir anda, güvenli taraftaki taşın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Taşının onu," dedi biri. Micah'ın sesine benziyordu.

"Şu anda biraz güçsüzüm." Hannon nefes nefese kaldı. "O son birkaç ejderhada çok fazla mücadele vardı."

"O alfanın kokusuna güç pompalanırken kendimi yaklaştırmaya zorlayamam," dedi Vemar, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben iyiyim," dedim, bir başkası da "Yapabilirim," dedi.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, gelenin Tamara olduğunu fark etmem bir anımı aldı. "Ben... kokuya aldır mıyorum," dedi, beni yukarı çekti ve destekleyici bir gülümseme verdi.

Başımı salladım ve elimi omzuna koydum. "Ben iyiyim. Sorun yok."

"Yola koyulmalıyız, Tuhaf Hanım," dedi Vemar ve ilk kez gülümse miyordu. "Bu muhtemelen olması gerekenden daha uzun sürdü."

"Sorun değil. Planlanandan biraz önce başladık." Calia yaklaştı ve sırtımı okşadı. "Bu büyük cesaret ister. Dinlenmeyi hak ediyor."

"Yok artık," dedi Tamara. "Micah, Vemar ve ben yardım etmek için karşıya geçmeye çalıştık ama çabamızdan dolayı kendimizi tebrik edecek kadar bile ilerleyemedik. Ejderhalarımız olmasaydı Hannon için daha fazla yük olurduk."

"Taşak gibi sert." Vemar, Hannon ve bana sırtarak yumruğunu salladı. "Her ikisi de."

"Kıçımın taşakları," diye cevap verdi Lucille. "Taşaklar hayatımda duyduğum en kırılgan şeylerdir. Ufak bir tokat sizin için dünyanın sonu demek."

"Evet, evet, hepimiz güçlü bir vajinaya sahip olmak isterdik. Aferin sana," diye araya girdi Hadriel, gözlerini devirerek. Bana bir adım daha yaklaştı. "Finley, sevgilim, burada kalıp dinlenemeyeceğini sen de biliyorsun. Ya yürüyeceksin ya da taşınacaksın. Seçeneklerin bunlar."

"Ben iyiyim." Doğrudum ve muhtemelen milyonuncu kez burnumu kolumla sildim. "Sorun yok." Boğuk boğazımı temizledim. "Sesim biraz daha kötü durumda gerçi."

"Evet, köprüden geçtiğin süre boyunca çılgılık atıyordun." Hadriel kolumu tuttu ve beni ileri doğru itti. "Tamam aşkım, işte gidiyoruz. Burası çok dikkatli olmamız gereken bir bölüm, yoksa bu lanetli zindanda sonsuza dek kayboluruz."

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

FINLEY

Nyfain'in özü üzerindeki ölümcül tutuşumu bağ aracılığıyla serbest bırakarak kendimi ileri doğru ittim. Güç hâlâ içimde titriyordu ama kendimi tamamen bitkin hissediyordum. Kardeşimin nasıl görüldüğünü hissettim.

Kıyamet Köprüsü'nden uzaklaşan tünelde yön bulmak çok zor değildi, bu yüzden Hadriel'in hızını ayarlamasına izin verdim, ikimiz öndeydik. Benim gibi o da tünelin girişine dikkat etmişti, bu yüzden çıkış yolunu ikimizin bulması gerekiyordu.

"Hâlâ tekneyi kullanması için bir iblis bulmamız gerekiyor," dedim ona havayı içime çekerken ve bir zamanlar buranın dilime dolanacak kadar kötü koktuğunu düşündüğümü hatırladım. Şimdi ise sadece *hava* gibi kokuyordu.

İğrenç.

Çıkmaz sokak gibi görünen bir yere vardığımızda, "Teknelerin yakınındaki sahilde devriye gezen bir ya da iki iblis olacak," dedi.

"Gördün mü? Çıkmaz sokak," dedi arkadan biri titrek bir sesle. Elex'e benziyordu.

Ne Hadriel ne de ben cevap verdik. Enerjimizi harcayamadık.

Mandal için yana uzandı ve sonra kafatası kapısını iterek açtı. "Tanrıya şükür kapının nasıl açıldığına dikkat etmişsin," dedim ve onunla birlikte içeri girerken adımlarıma biraz moral kattım. Belki takip edilmiyorduk, belki de kaçtığımızdan haberleri bile yoktu ama mahkûmlar rastgele getiriliyordu.

Hadriel bunun kanıtıydı. Şüphelenmediğimiz iblislerle tesadüfen karşılaşmak istemedik. "Kafatasına aval aval bakmakla meşguldüm. Ayrıca acı içindeydim.

Beni ilk setten aşağı ittiler.

merdivenlerden."

"Öyle mi? Ne oluyor lan?" Tünel üç ayrı yola ayrıldığında Hadriel durdu ve duvarları inceledi.

Tanıdık bir işaret buldum ve ejderham doğru kokuya sahip tüneli işaret etti. İşaret ettim.

Başını salladı ve tekrar yürümeye başladık.

"Dolion'un Nyfain'e karşı kullanmak için seni güvende tutmak istediğini sanıyordum?" Hadriel sesini alçaltarak konuştu.

"O zamanlar, elbette. Bunu yapan iblis aptalın tekiydi."

Bir sonraki kavşakta tekrar işaret ettim. Hadriel başını salladı.

"Biliyor musun, buraya ilk geldiğimde çıkabileceğimden o kadar emindim ki, hiçbir hapisane beni tutamazdı," diye fısıldadım, bir sonraki kavşağa gelip işaret ettim. Hadriel bir an durakladı, duvarları taradı. Bir süre sonra başını salladı. "Görünüşe göre... hayır. Siz olmasaydınız özgür kalabilir miydim emin değilim."

Homurdandı. "Calia inanılmaz derecede benzer bir şey söyledi. Bu, takım çalışmasının gücüne dair bir ders ve benim için de türler arasındaki ayrımı aşan takımların gücüne dair bir ders. Duyduğuma göre ejderhalar, kurtlar ve perilerin hepsi kaçmaya çalışmış... Bocalamışlar çünkü birbirleriyle çok az işbirliği yapmışlar. Hepsini bir araya getirmek için biri gerekti. O da *sen oldun*."

"Muhteşem uşağım, kardeşim ve kırbaçlı hizmetçimin yardımıyla..."

"Kahramanlar bunu asla yalnız yapmazlar, sevgilim. Sadece yaptıklarını iddia ederler.

Sarhoşken hikâye anlatma durumu için bunu hatırlayın." Yumuşak bir şekilde kıkırdadım.

Genellikle yolu aydınlatan meşalelerden biri sönmüş, tünelin bir kısmı karanlığa gömülmüştü. Hâlâ büyüyle bastırılmış olan ve/veya karanlıkta göremeyenlere bir göz attım. Görebilenler göremeyenlere tutunarak onlara rehberlik ediyordu.

Yolumuzun sonu olması gereken yere yaklaşmıştık. Hava dramatik bir şekilde açılmıştı, soluduğumuz havaya kıyasla tatlı ve ferahlatıcıydı. Duvarlarda daha fazla meşale yanıyordu, garip bir şekilde arkaik. Nasıl yanmaya devam ettiklerini merak ettim. Belki de büyü.

İleride, bir başka çıkmaz sokak gibi görünüyordu ama ışık kaymaları ve ötesindeki tünel hariç. Tüneli boydan boya kesen parmaklıklar, gerçek bir kilidi olan gerçek bir kapı.

"Vemar," diye fısıldadım, dönüp arkama baktım. Aletleri getirmekle görevlendirilmişti.

"Evet, Garip Hanım, ah..." Parmaklıklara sertçe baktı. "Kahretsin. Aletlerim cebimdeydi."

Ona göz kırptım, sonra çıplak vücuduna baktım. "Neredeydi?"

Gözlerime baktı, bakışlarında hayal kırıklığı vardı. "Düşünemedim. Onları Hannon'a vermeliydim. Kıyafetlerim yan tarafa ve lavların içine düştü. Maymuncuklar tamamen aklımdan çıkmış. Bu... Ben..."

Sefalet içinde sarktı.

Midem bulandı, kığım sıkıştı ve aynı anda kusacak gibi oldum. Gerçek bir anahtara ihtiyaç duyduğumuz son kapıyı açmak için elimizde hiçbir alet yoktu.

"Kimse yok mu?" Umutsuzca arkamı döndüm. "Aleti olan var mı?"

Çıplak olmayanlar kendilerini sıvazladı, yüzleri düştü.

"Kahretsin." Döndüm ve bir bar kaptım. "Tamam. Geri döneceğim. Yolu biliyorum.

O köprüden geçebilirim. Kimin hücresinde alet var?"

İnsanlardan oluşan bir koro bana olumlu yanıt verdi ve daha fazla ayrıntı sormama gerek kalmadan içlerinden birinin nerede tutulduğunu biliyordum.

"Hayır-" Hadriel parmaklıkları kavradı ama daha fazla ilerleyemedi. Tartışmanın bir anlamı yoktu; bu kapıdan geçmemiz gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu kilit açma aletleriydi.

"Ben de geliyorum." Hannon kalabalığı iterek yanımdaki boşluğa çıktı. "Köprüyü geçtiğinden emin olabilirim."

"Hayır, bu-" Hadriel'le aynı sebepten dolayı sözümü kestim. Hannon benimle gelirse daha güvenli olurdu.

Bir havlamayla beş kurt öne çıktı.

Hadriel, "Belli olmadıysa kurtlar da gidecek," dedi. "Ve sanırım yolu unutma ihtimaline karşı ben de gelmeliyim. Vemar, kin tutarım, bunu bil."

"Normalde seninle dalga geçerdim ama bu durumda s e n i suçlamıyorum," dedi Vemar. "Köprü bana... yani köprüden başka her şeyi unutturdu."

"Eğer bir kilit devreye girmişse bana ihtiyacınız olabilir." Calia kız kardeşiyle birlikte bir adım öne çıktı.

"Tamam. Acele edelim." Koşmaya başladım, adımlarım zorluydu ve formum berbattı ama en azından hareket ediyordum. Kurtlar hariç diğerleri de aynı şekilde ilerliyordu; hepimiz yetersiz beslenmiş, endişeli, yorgun ve artık çaresizdik. Kapana kısılmıştık.

İşaretler ve kokular zihnimde tazeyken, diğerlerini tünellerden sorunsuzca geçirdim, kafatası kapısından geçtim ve köprüye yaklaştım.

"Birinin beni tekrar taşıması gerekecek *Hannon*," dedi Hadriel ileride parlayan büyük oda göründüğünde. "Vemar bana neredeyse neler olduğunu anlattı. Denize atılmamayı tercih ederim *Finley*."

Calia kıkırdadı ve Hadriel'in ona kaşlarını çattığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

Köşeyi dönüp aceleyle odaya girdim, sert bir göğse çarpıp geriye sıçradım. Arkamda hırıltılar yankılandı. Birinin nefesi kesildi.

Govam'la yüz yüze geldim. Arkasında, odanın yarısını dolduran muhafızları vardı.

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

FINLEY

SALDIRMAK İÇİN GÜÇ TOPLADIM, ama o ileri atıldı ve kollarını belime dolayarak beni döndürdü ve yere fırlattı. Denski Calia'yı yakaladı ve onu kız kardeşinden ayırdı.

"Weston, git!" Bağırđım. "Diğlerlerini getir! Acele edin! Ejderhaları getirin!" Kurtlar hızla döndüler ve bir an bile kaybetmeden uzaklaştılar.

"Henüz bir şey yapma Finley," dedi Govam sessizce, dudakları kulağımın hemen yanındaydı. "Bu iş düşündüğün gibi gitmeyecek."

Neredeyse öldürücü bir darbe indirecektim ama Hadriel, "Finley, bekle. -"

Govam üzerimden yuvarlandı ve sonra beni çekerek ayağa kaldırdı, şimdi de beni etrafında döndürüyordu.

Her zamanki gibi dirseklerimden tuttu ve önümü odadaki muhafız karmaşasına doğru çevirdi. Gördüklerim karşısında nutkum tutuldu.

Muhafızlar birbirleriyle dövüşüyordu! Kırbaçlarla, sopalarla ya da alışık olduğumuz silahlarla değil, kılıçlarla. En azından bazılarının kılıçları vardı ve diğler muhafızlara saldırıp onları ezip geçiyorlardı. Muhafızlar bağırıp çağırarak, inleyerek ve bellerini tutarak hızla yere düşüyorlardı.

"Bunu teknelerde yapmaya niyetliydim," dedi Govam sahneyi izlerken aceleyle. "Görüyorsunuz, teknelerde devriye gezen iblisler onları nasıl çalıştıracaklarını bilmiyorlar. Bu da kimsenin onların üstesinden gelip kaçamamasını sağlıyor."

Kavga eden iki muhafız birbirlerinin ayaklarına takılarak tökezledi ve uçurumun kenarından lavların içine yuvarlandı. Bir başka muhafız da peşlerinden fırladı. Kırmızı elbisesiyle hâlâ göz kamaştıran Sonassa, hançerini indirdi ve yeni düşmanın göğsünü açtı. Kan yüzüne sıçradığında gülümsedi.

"Başka bir devriye gelip sizi bulana kadar orada mahsur kalırdınız. Kaçma girişimin de diğerleriyle aynı şekilde sonuçlanırdı. Dolion tutsaklarını tuzağa düşürmekte çok iyidir. Tebaasını tuzağa düşürmekte de bir o kadar iyidir."

Büyük odadaki yakın dövüş yavaşladı, sonra büyük ölçüde durdu, hayatta kalan muhafızlar zor nefes aldı, sadece kılıçları veya hançerleri olanlar ayakta kaldı. Bir süre sonra içlerinden birkaçı düşenleri toplayıp lavların içine atmaya başladı.

"Bu aslında temizlik için oldukça kullanışlı olacak." Sonassa saçlarını omzundan atmadan önce öne doğru yürüdü. Bana gülümsedi. "Merhaba prenses. Seni bir süredir görmüyordum. Nişanlı olan zavallı çuvalı izliyordum. Onsuz gitmeyeceğini düşündüm. Gitmek zorunda kalmayacağından emin oldum. Partilerdeki değişimden ikinizi sorumlu tuttuğum için beni bağışlayın ama... bitiş çizgisine giden en kestirme yol buydu. Anlıyorsunuzdur."

Govam hızla geri adım atmadan önce beni serbest bıraktı. "Neler oluyor?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Ve sen..." Sonassa, Hadriel'e hınzırca sırıttı. "Sen ve kız arkadaşın." Güldü. "Mükemmellik. Aylar, hatta yıllar sürmesi gereken bir işi birkaç hafta içinde başardınız. Dahice."

"Evet, neler oluyor?" Hadriel söyledi. "Bize karşı her zaman inanılmaz derecede kötüydün."

"Tabii ki öyleydim. İnsanlar beneksiz bir leoparı fark ederdi."

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Govam hızla diğer tarafıma doğru koştu ve Denski de Calia'yı bırakıp aynısını yaptı.

"Beni dinle Finley," dedi Govam aynı acil tonda. "Beni dinle. Eğer söylediklerim hoşuna gitmiyorsa, o zaman öldür beni. Öldürebileceğini biliyorum. Hiçbir zaman numara yapmadım. Sen her zaman ejderhaların en tehlikelisi oldun."

Micah kapı aralığını doldurdu, zeytin rengi teni terden kayganlaşmış ve kasları alevlenmişti. Koyu kahverengi gözlerinde öfke, intikam ve yıkım vardı ve gücü katı bir kuvvet gibi odayı yumrukluyordu, ejderhası açıkça yüzeydeydi. Odanın halini görünce durdu, diğer ejderhalar ve ardından kurtlar arkasına dolmuş, odaya dalmaya ve ciddi hasar vermeye hazırды. İhtimaller umurlarında değildi.

-Hiç olmadı.

Govam ellerini havaya kaldırdı. Muhafızların geri kalanı da aynı şeyi yaptı, Sonassa hariç, o da bir adım geri çekildi. Yalnızca onun yapabilecekleri vardı.

perileri ve şekil değiştirenleri kontrol ediyordu ve böyle bir arzusu olmadığını açıkça belirtiyordu.

"Neler oluyor?" Daha yüksek sesle tekrarladım.

"Kralı devirmek için çalışmam gerektiğini söylemiştin," dedi Denski, Govam'ın bir adım gerisinde, neredeyse köprüye varmışken. "Çalışıyoruz. Çalışıyoruz da. Ama bunu içeriden yapamayız. Dolion ve yordakçıları çok güçlü. Diğer krallıkların devreye girmesine ihtiyacımız var. İşte burada sen devreye giriyorsun prenses."

"Bu bir hileye benziyor," dedi Micah. "Ya da bir tuzak."

"Sadece bir grup muhafızı öldürüp lavların içine atıldılar," dedim ona. Ayrıca artık Dolion'un unvanını değil de adını kullandıklarını fark ettim. Govam'a, "Açıkla, çabuk," dedim.

Ellerini hafifçe indirdi. "Sıkışıp kalan sadece senin krallığındaki insanlar değil Finley. Kapana kısıldık" -arkasındaki muhafızları işaret etti- "mevcut kralın yönetimi altında. Bize ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapılıyor."

"İkinci sınıf bir üst sınıf olurdu," diye mırıldandı Sonassa.

"-ve hiç düşünmeden öldürölüyoruz. Kalacak yerimiz az, yemeğimiz tatsız - bize verileni alıyoruz ya da öldürölüyoruz. Umutsuz bir hayat bu. Her zaman bir mahkûm kaçışının Dolion'un cezasını bulmasına yol açacağını umduk ama bu pek olası görünmemeye başlamıştı. Ta ki sen ortaya çıkana kadar, Finley."

"Ancak geçmişte kaçma girişimleri oldu ve siz onları durdurdunuz," dedim.

"Evet. Çünkü bize öyle emredildi." Govam kaşlarını kaldırdı. "Siz subayları görmeyebilirsiniz ama onlar sizi görür. Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun? Geçmişteki girişimleri çabuk fark ettiler ve her zaman önce muhafızları çağırıyorlar. Ölmemizi tercih ederler. Ama bu sefer..." Gülümsemesi zayıftı. "Hepsini nasıl zehirledin?"

Denski kıkırdadı. "Seni geri götürürken büyük bir şok yaşadım."

"Biliyor muydun?"

"Evet. Yıllardır onlarla uğraşıyorum. Onlarca yıl. Ayinden sonra kış uykusuna yatıyorlar ama o zaman bile... Yani ölmüş gibi görünmüyorlar. Dönüş yolunda emin olmak için kontrol ettim."

Başımı hafifçe salladım, parçalar birbirine uyuyordu. "Peki ya *obice*?"

"Bilerek unuttum," diye cevap verdi.

"Bunu halletmenin bir yolunu bulduğunuzu fark etmemiştik." Govam Calia'ya başını salladı. "Çok zekice. Yardımımıza hiç ihtiyacınız yoktu."

"Dolion ile buluşma mı?"

Govam'ın yüzünde bir gölge belirdi. "Ve işte orada elimi gösterdim, olduğu gibi. Seni görmek istedi. Ne hakkında, bilmiyorum. Bana seni getirmem emredildi. İstendiği gibi hazırlandın ve sonra Denski'yi çağırdım, böylece gidebilecektim ve neden görülemediğin konusunda bir bahane uydurabilecektim. Ona subayların seni tutarsızlık noktasına kadar kırbaçladığını söyledim. Yarın birkaç günlüğüne kalacak olan bir dizi önemli kişi gelecek. Onlar gittikten sonra seni tekrar çağıracak. İşte o zaman senin gittiğini, şekil değiştirenlerin seninle birlikte olduğunu, subaylarının öldüğünü ve zindanlara hizmet eden en iyi muhafızlarının yarısının kayıp olduğunu fark edecek."

"Peki ya az önce öldürdüğün muhafızlar?" Lavları işaret ettim. "Gittiklerini fark etmeyecek mi?"

"Son partiden sonra büyük bir sarsıntı oldu. Çok sayıda muhafız öldürüldü, birçoğu da dövüldü. İnsanlarımızdan bazıları odalarında iyileşiyor... Ayrıca, benimle birlikte olan muhafızlar ve şuradakiler"-lavaboyu işaret etti-"zindanlara hizmet ediyor. Misafirler gidene kadar bizi çağırmaya çalışmayacaktır."

Derin bir nefes aldı ve sonra devam etti.

"Şu andan itibaren, ben yürüyen bir ölüyüm. Bu odadaki herkes öyle. Eğer canlı olarak ortaya çıkarsak, ya bu işte parmağımız olduğunu düşünecek ya da bunu durdurmadığımız için bizi cezalandıracak. Her iki durumda da öleceğiz. Hayatlarımız artık sizin ellerinizde."

"Bu gece gideceğini nereden biliyordun?" Hadriel sordu. "Parçaların çoğunu bir araya getirdim ama bu gecenin o gece olacağını nereden biliyordun?"

Govam'ın gülümsemesi sıkıydı. "Ejderhaları tanırım. Nasıl çalıştıklarını bilirim. Onları önceden tahmin edebilirim. Finley diğerlerinden çok daha gizemli ama onu dikkatle izliyorum. Altın ejderhayı terk etmesinin tek nedeni onun *krallığını* kurtarmaktı, kendi krallığını. Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Diğer şekil değiştirenlerle bağlantı kuramadığı için durma noktasına geldiğini düşünmüştüm. Onu zorlamak için bir yol bulmaya çalışıyordum ama sonra... arkadaşları ortaya çıktı." Hadriel'e baktı. "Ve iletişim hatlarını açmak için mucizeler yarattılar. Memurları nasıl atatabildiğinden hâlâ emin değildim ama seni almaya geldiğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Bu ve diğer ejderhaların havası arasında, bir şeyler yapmış olmanız gerektiğini biliyordum. Yine de nasıl olduğunu bilmiyordum-"

"Bütün memurları nasıl zehirlediniz?" Denski söyledi. "Ve herkesi bu köprüden nasıl geçirdiniz? Ve perilerin büyüsunü nasıl harekete geçirdiniz?"

Sesi kesinlikle şaşırmış gibiydi.

"Önemli değil," dedi Govam, gözleri benimkilere dalarak. "Umarım bunu tekneye bindiğimizde tartışabiliriz. Bu işi yürütecek birine ihtiyacın var Finley. Belli bir iblis tipine ihtiyacın var. Ben o tür bir iblisim ve arkamdakiler de öyle."

"Ben hariç." Sonassa elini kaldırdı. "Dolion'un mahvetmek istediği birkaç krallıkta konuşlanmış olan türümün iblislerine liderlik ediyorum. Tıpkı senin kapana kısıldığın gibi onlar da orada kapana kısılmış durumda Finley. Senin halkını özgürleştirmeye çalıştığın gibi ben de onları özgürleştirmek istiyorum. Hepsi benim düşünce tarzıma uygun değil ama birçoğu uygun. Eğer beni kabul edersen, sana içeride müttefikler verebilirim. İkimiz de sizi etkileyemeyeceğimi biliyoruz. Bu teoriyi kanıtladım. Benden güvendesiniz. Sizi planlarıma dahil etmek için yakınlaşmaya çalışmadığımı biliyorsunuz."

"Şey... öylesin," dedi Hadriel. "Sadece bu konuda açık konuşuyorsun."

Gülümsemesi boğucuydu. "Senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum. Sen söyledin. Beni tehdit etmeden önce. Hatırladın mı?" "Özellikle değil. Ben pek çok insanı tehdit ederim."

"İçeride de insanlarımız var," dedi Govam. Lavlara baktı. "Ve az önce düşüncelerimize uymayan birkaç kişiyi öldürdük. En azından sayıları biraz azalacak."

"Yani..." Ağırılığımı sağ ayağımdan sol ayağıma verdim. "*Benden*, bir mahkûmdan, bir muhafız olarak kendi krallığından kaçmana yardım etmemi mi *istiyorsun*?"

Govam, "Ve sonra mevcut rejimi yıkıp yerine daha dengeli bir şeytanlar grubu getireceğiz, evet," dedi.

Uzun bir süre öylece bakakaldım, ne diyeceğimi bilemiyordum, olayların ve beklentilerin bu şekilde değişmesini sindirmeye çalışıyordum.

Hadriel sessizliği bozdu. "Ben onları alalım derim. Ne kadar var, bir düzineden az mı? Hoşumuza gitmeyen bir şey yaparlarsa onları öldürebiliriz."

"Devriye gezen muhafızlar botları çalıştıramazsa, buradan çıkmak için bu iblislerden en az birine ihtiyacımız olacak," dedi Hannon, her zamanki pratikliğiyle. "Planım devriyeden birini almaya bağlıydı."

"Ben de diğerlerine katılıyorum," dedi Micah. "Ama korunmaları gerekecek.

Mevcut sözde hücrelerini farklı türden bir hücreyle takas edecekler."

"Finley'nin kendisiyle yarı yolda buluşanlara nasıl tepki verdiğini gördüm," diye yanıtladı Govam. "Bize size davranıldığından daha iyi davranacaksınız. Muhtemelen şu anda gördüğümüz muameleden daha iyi. Bize güven duyana kadar, eğer duyarsanız, anlaşmanızı kabul edeceğim."

"Bu bir anlaşma değil. İblislerle anlaşma yapmaktan bıktım." Onları ileriye doğru yönlendirdim. "Son kapı için anahtarın var mı?"

"Ah. Bunun için mi koşarak geri geldin?" Govam sordu. "Beni hazırlıksız yakaladın. Seninle uğraşırken yaşadığım pek çok şeyden biri."

"Aletler lavın içinde kaldı."

"Evet, anahtarım var."

"Gidelim o zaman. Ejderhalar ve kurtlar arasında boşluk bırakın. Dolion'a yetişmek için hızlı hareket etmeliyiz."

Onlara hâlâ tam olarak güvenmiyordum ama ihtiyacımız vardı. Bu yüzden tünellerden aceleyle geçtik, bu noktada dönüşleri ikinci kez tahmin bile etmedik.

"Tünellerin haritasını nasıl aldın?" Denski kolayca ayak uydururken sordu.

Kapının yanında endişeli ifadelerle bekleyen diğerleriyle karşılaştığımızda kimse ona cevap vermedi. Onlara doğru koştuğumu gördüklerinde yüzlerine bir rahatlama yayıldı, muhafızları gördüklerinde ise hemen ardından şaşkınlık geldi.

"Uzun hikâye," dedim yol açıldığında ve kapıda Govam için kenara çekildim. Bana doğru dönüp bıçak saplamayı planlaması ihtimaline karşı ona geniş bir alan bıraktım.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı biri.

En azından kafamı toparlamakta zorlanan tek kişi ben değildim.

"Biliyordum. Hepimiz öleceğiz," diye sızlandı Elex.

Hadriel, "Biz değiliz ama çeneni kapatmazsan sen kapatabilirsin," diye homurdandı.

Govam kapıyı açıp içeri girmemi beklerken, "Hepinizin bizim sorumluluğumuzdaymış gibi davranması en iyisi," dedi. "Dediğim gibi, sizinle teknelerde buluşmayı planlıyorduk. Devriye sizi takip ettiğimizi düşünebilirdi. Bu size iblislerin çoğunu öldürmek, içlerinden birini yakalamak ve onun işe yaramaz olduğunu anlamak için zaman kazandıracaktı. Bu bana daha iyi bir takas kozu verirdi."

"O zaman seni yakalayabilirdik," diye cevap verdim, o yanımdayken hızla ilerledim - yine de bir kol mesafesinden daha uzakta.

"Bunu düşünmüştüm. En kötü ihtimalle, en azından birimiz buradan ayrılabilir ve değişim yaratmaya çalışabilir."

Yan girişe giden merdivenlere ulaştığımızda başımı iki yana salladım ve bunu düşündüm. Hadriel'e dönüp baktım, o da başını salladı. Eğer iblisler bize dışarıda eşlik ediyormuş gibi davranırlarsa, bu merak uyandırırdu ama insanları araştırmaya yaklaştırmazdı. Bu sayede teknelere ulaşmak için savaşmak zorunda kalmayacaktık, bu da umarım fark edilmeden önce bize biraz daha zaman kazandıracaktı.

Bir şey son derece açtı: Govam ve ekibi gerçekten de kendi sonlarını hazırlıyorlardı. Dolion bizi yakalamayı başaramadıklarını öğrenirse çok öfkelenirdi. Onları oracıkta öldürürdü.

Onların can simidi olmuşuk.

"İyi. Acele et." Bizi merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin verdim, muhafızları etrafımıza yayılmıştı. Görünüşünü bizden biri gibi değiştiren Sonassa hariç, güzel ama yine de perişan, yetersiz beslenmiş ve hırpalanmış. Neden kırmızı bir elbise giydiğini merak ettim.

Tepedeki büyülü kilide ulaştığımızda Govam, "Kalenin bu tarafında kimse olmayacak," dedi. Durdu ve elini kaldırdı, büyüü çekip devam etmeden önce parmaklarını seğırtti. "Koşabiliriz. Köşeye ulaştığımızda ise yürümemiz gerekecek. Hepiniz biraz kambur durursanız yardımcı olur."

"Peki ya kurtlar?"

Merdivenlerden aşağı baktı. "Yer değiştirmeliler. Çıplak olacaklar ama bu kurt olmaktan daha az ilginç olacak."

Bunu Weston'a ilettim, onun ilgileneceğinden emindim.

Govam'ın sesi neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi kısıldı. "Dolion'un seni baskı altına alırken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Açıkçası bunu yapmasına sevindim ama öngörüsüz bir hareketti. Gücünü yanlış mı değerlendirdi?" Başını iki yana salladı. "Yıllardır onu ve stratejilerini inceliyorum ve mantığı beni tamamen şaşırtıyor."

"O şekil değiştirenleri senin kadar tanımıyor," dedi Sonassa. "Kesinlikle onun gücünü yanlış değerlendirmiş, evet. Onun yeterince güçlü olacağını düşündüğünden şüpheliyim.

-Ejderhaları kurtarmak ya da gerçek bir zarar vermek için yeterince motive de değil. Şekil değiştirenlerin hayvan zekasına sahip olduğunu düşünüyor. Altın ejderhadan ve *sadece* altın *ejderhadan* korktuğunu duydum. Diğer şekil değiştirenlerin hiçbirinden korkmuyor. Aynı şekilde değil."

Kurtlar geri çekilirken ve biz kale duvarı boyunca koşarken Denski, "Bundan emin değilim," dedi. "Muhafızlarının yarısını ve bağını koparmaya çalışan en değerli iki sihir işçisini öldürmeden önce onun için pek çok planı vardı. Sanırım bu onun gözlerini biraz açtı. Ondan sonra onu daha uzakta tuttu. Bu bir tesadüf olamaz."

"Doğru," diye mırıldandı Govam köşeye vardığımızda. Yavaşlayarak durdu ve elini kaldırarak beni yanına çağırdı. "Tutsağı oynama zamanı, Finley. Beni öldürebileceğini biliyorum. Sen de beni öldürebileceğini bildiğimi biliyorsun. Biraz nezaket gösterelim."

Bu yüzden yağmurun ıslattığı ve rüzgârın savurduğu topraklarda yolculuk ederken bir gösteri yaptık. Derin bir gece çökmüştü, bulutlarla kaplı gökyüzünde yıldızlar görünmüyordu. İki iblis sağımızda, fırtınaya karşı eğilmiş bir şekilde yürüyordu. Bizi fark ettilerse de hiçbir işaret vermediler.

Sahile yakın bir yerde, üniformaları diğer muhafızlardan farklı sembollerle süslenmiş bir avuç iblis çiftler halinde devriye geziyordu. Yaklaştığımızı fark ettiler, önce bizi içeri aldılar ve sonra Govam'a baktılar.

"Ekselanslarının emirleri," dedi Govam başını arkasına doğru sallayarak. "Bu da ne şimdi?" diye cevap verdi diğer muhafız.

Neler olup bittiğini ya da kendilerine ne gerekebileceğini anlamak için daha fazla muhafız öne çıktı ya da alana girdi.

"Majestelerinin emirleri," dedi Govam tekrar, daha yüksek sesle, adamlarını öne doğru sallayarak. "Size söylememizi istedi..." Govam biraz geride duran muhafızlara baktı, duyma menziline girmeleri için sabırsızlandıkları belliydi.

Sanki bir ip tarafından çekiliyormuşçasına yaklaştılar, kaşları kalktı, ona odaklandılar.

"Artık sana ihtiyaç olmadığını-"

Muhafızları ileri atıldı, kılıçlarını çıkardılar, bir şeylerin ters gittiğini anlamadan muhafızları bıçakladılar ya da kestiler. Göz açıp kapayınca kadar, kumsalda sessiz ya da inleyerek yatıyorlardı, yağmur kanlarını yıkıyordu.

Vemar gülerek, "Şimdi gerçekten boku yedin," dedi.

Govam muhtemelen başka birinin gelip gelmediğini görmek için arkamızdaki yokuşa baktı.

"Tamam, acele et." Govam beni kumların üzerine çekilmiş kayıklara doğru yönlendirdi. Uzakta, buraya nasıl ve neden geldiğimi hatırlatan iri cüsseleriyle denizde sallanan büyük iblis tekneleri bekliyordu. "Finley, beni alabilirsin. Ve Sonassa, çünkü onun büyüü seni etkilemiyor."

"Ejderhalar," dedim, sallanan tekneleri izlerken, "kullanmadığımız tekneleri ve işimiz bittiğinde bu sandalları ateşe verin."

Govam, "Bu kaleden görülecek," dedi.

"Yani?" Doğrudan yüzüne baktım ve tepkilerini yakından izledim. "Yakında gittiğimizi anlayacaklar ve anladıkları anda bizi takip etmeye çalışacaklar. Kaçışımızı öğrenmelerini engellemenin bir yolu yok ama onları bir süre oyalayabiliriz. Başka tekne göremiyorum."

Govam bir an beni inceledi. "Ejderhalarından birini -tercihen geceye karışan birini- adanın boynuzunun etrafına gönder." Karanın yükselip döndüğü, denize doğru çıkıntı yaptığı yeri işaret etti. "Sana orada kaç tekne olduğunu söylesinler."

"Bana söylesinler... yoksa onları da yok etmemizi mi önerirsin?" Kaşlarımı çattım.

Govam diğer yönü işaret etti. "Büyük uçurumun dibindeki havzada daha fazlası var. Eğer hepsini yok edersen, ki bu zaman alacak, çünkü odunlar yağmurdan ıslanmış ve çabuk yanmayacaklar, üretim filosunu ortaya çıkarabilir. Kalenin altındaki mağaralardalar. Oralara nasıl ulaşacağımı ben bile bilmiyorum."

"Var," dedi Sonassa. "Ama sadece kalenin içinden. Soru işaretleri yaratmadan bir ejderhayı o şekilde içeri sokmamızın imkânı yok. Neredeyse anında durduruluruz."

"Dolion aptal değil," dedi Govam yağmur üzerimize yağarken, ateşin yakılmasıyla ilgili söyledikleri inanılmaz derecede dokunaklıydı. "Ne yaptığını, ne yaptığını biliyor ve birçok krallıkta öfke uyandırma potansiyeline sahip. Ondan öncekiler de aynı derecede kötüydü. Kendilerine ejderhaların bile geçemeyeceği bir kale inşa ettiler. O paranoyak, kurnaz bir hükümdar ve tacını elinde tutmak için yanıp tutuşuyor. Size yaptığı gibi onu da hafife almayın."

Hadriel, "Haklı Finley, her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de," diye mırıldandı.

Evet, öyleydi. Mağaralar hakkında yalan söylüyor olabilirdi ama yağmurdan ıslanmış ahşapla ilgili söyledikleri doğrudu.

"Tamam. Hadi gidelim."

İlk grup kürek çekerken, diğerleri ölü muhafızları toplayıp hemen fark edilmemeleri için yolun dışına taşıdılar.

"Lanet olsun, son... bilmem kaç ayını beni hapsederek geçirmiş birine güvenmek benim için çok fazla," dedim Govam

tekne kontrolleri, düğmelere basma ve ayarları yapma.

"Ve kendimi çok tehlikeli bir duruma sokuyorum," diye cevap verdi Govam, "hayatımı, senin burada bulunduğun birkaç aydan çok daha uzun süredir beni öldürmeye çalışan yaratıklara emanet ediyorum."

Haklıydı.

Son sandal dolusu insan da en büyük tekneye yüklendiğinde, Govam Denski'ye baktı. O da başıyla onayladı ve muhafızların sandalları büyük gemimize bağlamasına yardım etmek için aşağı indi, böylece onları da bizimle birlikte denize çıkaracaktık.

"Zekice," dedi Hadriel.

"Yakalanmayı ben de sizin kadar istemiyorum Bay Entertainer," diye cevap verdi Govam, çapa kaldırılıp tekne denize açılırken.

Kaleden uzaklaşırken, bir tuzağa düşüp düşmediğimizi merak ettim. Ya da belki de sonunda Nyfain'e geri dönüyorduk.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

HADRIEL

Tekne yükselip yalpalarken, bir dalgaya tırmanırken ve sonra aşağı düşerken başımı teknenin kenarından sarkıttım. Başka hiç kimse denizin şiddetinden korkmuş gibi görünmüyordu. Biz geldiğimizde şiddetli değildi. Bu kesinlikle normal olamazdı.

"Prenses, bir kelime."

Ağzımı elimin tersiyle sildim ve doğrulmak için çabaladım. Bu sesin Govam'a ait olduğunu biliyordum, konuşmaktan çok izleyen türden bir adamdı. Bu tipler beni hep tedirgin ederdi. Akıllarından neler geçtiğini asla bilemezsiniz.

Samimi görünüyordu, bu yeterince doğrudu, ama iblisler kurnaz piçlerdi. Kralını devirmeye çalışıyor olabilirdi, evet, ama bize ne olduğunu umursadığını bir an bile düşünmedim. Biz bir amaç için araçtık. Sonra tekrar, onlar da bizim için bir amaçtı.

Finley benden biraz aşağıda durup geceye bakarken, "Ben prenses değilim," dedi.

Ejderhalar güvertede uzanmış, son birkaç saattir havada oynaşmaktan yorgun düşmüşlerdi. Kaleden yeterince uzaklaştığımız anda, engin denizde, gökyüzüne yükselmiş ve kanatlarını test etmişlerdi. *Bazılarımız* midelerimizdeki azıcık şeyi kusmak için biraz huzur ve sessizlik isterken, onlar yuvarlandılar, çullandılar ve ateş püskürttüler.

Govam, Finley ile birlikte geminin yan tarafında duruyordu, Denski dümeni ya da büyü kontrol alanı dedikleri şeyi almıştı.

Govam alçak sesle konuştuğu için doğal olarak kulaklarım diken diken oldu. "Bir rota çizmemiz gereken noktadayız."

Her ikisi de deri formunda olan büyük alfa ejderha ve yoğun alfa kurt da dâhil olmak üzere birkaç kişi daha onlara doğru baktı. Calia da biraz daha yaklaştı.

"Ve?" Finley yanıtladı.

"Nereye gideceğinizi düşündünüz mü?"

Hannon ona yaklaşıp yanına eğilirken, kadın ona araştıran bir bakış attı. İkili arasında düşünceli ve temkinli olan oydu. Onu dinlerdi. Bu yüzden biraz önce, o biraz kestirirken onu konuşmak için bir kenara çekmişim.

"Benim görevim her zaman eve, Nyfain'e dönmek ve laneti yok etmek olmuştur."

Sesindeki özlem kalbimi kırdı. Arkamı döndüm, bu hareket doğal olarak teknenin kenarına kusmaya dönüştü.

Sırtımda bir el hissettim. Leala, hiçbir şeyden rahatsız olmamış gibi görünen kadın. Bunu nasıl yaptı? O bir kayaydı.

"Elbette," diye cevap verdi Govam, ellerini arkasında kavuşturup onu öldürebileceği kadar yakınında durarak. Kaderinin onun ellerinde olduğunu sessizce bildiriyordu. İyi iş, kurnaz iblis. "Yalnız, bunu iyice düşündün mü merak ediyorum?"

"Düşünecek ne var ki?" Şimdi ses tonunda çok belirgin bir uyarı vardı. Bu konuyu ben değil de o açtığı için memnundum ve geri adım atmamasından da etkilenmişim.

"Dolion'un bir anlaşma yaparken ilk işi rakibini sakat bırakmaktır. Krallığını gördüm. Diz çökmüş durumda. Söylediğim için beni bağışlayın ama prensi de öyle."

Kıpırdamadan durdu ve şimdi iblisin bir adım geri atmaması aptallıktı.

"Artık yer değiştirebiliyorlar," diye yanıtladı yavaşça. "Ve daha fazla ejderha olduğunu duydum."

"Genç ejderhalar, doğru mu? Deneyimsiz ejderhalar? Ve anladığım kadarıyla... pek de etkili olmayan şekil değiştiriciler."

İçimi çektim ve bu kez gömleğimi bez olarak kullanarak doğruldum.

"Aşkım, dinle..." Teknenin yanından fazla uzaklaşmadan yaklaştım. Ellerimi önümde birleştirdim ve sonra ayırıp arkamdaki küpeşteye dayadım. "Sıradanlıklarla dolu bir krallığınız var. Bunu sen de biliyorsun. Geriye kalan şekil değiştirenler çok güçlü ya da vahşi değil. Her ikisi de olan bir avuç kadarını geri getiriyorsun ama onlar da yıllarca hapis kaldıkları için zayıflar."

Gözleri kısıldı. "Ne diyorsun Hadriel?"

Biraz uzaklaştım. "Eğer şimdi ortaya çıkar ve laneti bozarsak -ki efendiği görür görmez bunu yapacaksınız; kendinize engel olamayacaksınız- o zaman iblis kralın tüm güçlerini getirip geriye kalan azıcık şeyi de yok etmesi için kapıyı açmış olacaksınız. Bunu, efendi - prens - kral ilan edilip konseydeki yerini almadan önce yapacaktır."

Doğruldu, açıkça sinirlenmişti. "Anlaşmaya göre Nyfain'e halkımızı savaşa hazırlaması için zaman kazandırmak amacıyla Dolion'un beni krallığına götürmesine izin verecektim, sonra geri dönecektim ve bizim olanı koruyacaktık. Sen de kabul ettin. Bunu planlamaya yardım ettin!"

"Evet, aşkım. Bunu biliyorum. Ama sonra o heriflerden kaç tane olduğunu ve iblis kralın istediğini elde etmek için onlardan herhangi birini kaybetmeye razı olduğunu fark ettim. Öngörüsüz davrandık. Yeterince adamımız yok. Yok."

"Onu terk etmeyeceğim Hadriel. Ayrıca, başka nereye gidebiliriz ki? Bu gemideki insanların yarısından fazlasının evi orası. Bir de Dolion'un kaçtığını öğrendikten sonra Nyfain'in kalesine saldıracağı gerçeği var. Ben orada değilken-"

Govam, "İblis kralın dayanacak hiçbir ayağı kalmayacak," diye araya girdi. "Prensi öldüremez. Lanet bunu yasaklıyor."

Finley sessiz bir öfke, eziyet ve hayal kırıklığı içinde Govam'a baktı. Ne söyleyeceğini bilemediği açıktı.

"Muhtemelen olacak olan şey," dedi Govam sadece hassas olarak tanımlanabilecek bir tonda, "insanlara her zamanki gibi eziyet edecek, Sonassa'nın türünden daha fazlasını getirecek ve geri dönemeyeceğinizden emin olmak için adamlarını krallığın dört bir yanına gönderecek. Kapıları kilitleyecek ve sizi Nyfain'den uzak tutmak için burayı elinden geldiğince güçlendirecek. Yine de orada uzun süre kalamayacak. Krallığına geri dönmesi gerekecek yoksa başı belaya girebilir. Ama işleri denetlemeleri için yüksek mevkilerde sadık elçiler bırakabilir." Ani sessizlikte bir an durakladı. "Bu durum size yeni ve yabancı geliyor ama iblisler yüzyıllardır bu şekilde hareket ediyor. Bir köyü, kasabayı, şehri ya da krallığı çalabilmek ve kanını kurutabilmek için hükmedip kontrol ederler."

"Bütün tutsaklarını aldım. Ya daha fazlasını kaçırırsa?" diye sordu.

Govam bir an konuşmadı. "O zaman konseye gidip bir görüşme talep etmek için mükemmel bir gerekçeniz olacak. Size, kendinize,

ve Dolion'un eski gardiyanları sizin adınıza tanıklık edecek..."

"Ancak portalları kapatırsa Wyvern'e geri dönemeyiz. Laneti kırmak için zamanımız azalıyor."

Calia kız kardeşinin elini tutarak usulca, "Seni tekrar içeri alabiliriz," dedi.

Finley onlara ilk kez görüyormuş gibi baktı. Başını iki yana salladı.

"Arkanda bir orduya ihtiyacın var, Finley." Micah ilk denemede ayağa kalktı, ki bu lanet olası teknenin yuvarlanıp s a v r u l d u ğ u düşünöldüğünde oldukça mucizeviydi. "O pis iblisleri topraklarımızdan kazımak için bir ejderha ordusuna ihtiyacınız var. Halkımın size yardım etmek için bana katılacağını biliyorum. Bu bir soru bile değil. Sadece intikam almak isteyecekleri için değil, sen bir ejderha olduğun ve biz de kendi ejderhalarımıza yardım ettiğimiz için."

"Ama ya bir yanlışlık olduysa ve ben gerçekten bir ejderha değilsem?" diye sordu küçük, çaresiz bir sesle.

Birdenbire planlarını sabote ettiğim için kendimi gerçek bir pislik gibi hissettim.

"O zaman yine de senin için savaşacağız, çünkü sen ve seninkiler olmasaydınız o hapishanede ölürdük," dedi hastalıklı ejderha -Beelax ya da Exlax ya da öyle bir şey- ve kaçışımız sırasında sızlanıp durduktan sonra minnettarlık kervanına katılmasına şaşırdım.

"Köyüm savaşmayı sever," dedi Vemar, gözleri neşe ya da delilikle ya da muhtemelen ikisiyle birden parlıyordu. "Ejderha dostlarına yardım etmek isteyeceklerdir."

"Seninle birlikte duracağız." Weston ayağa kalktı ve bir dalgaya çarptığımızda duruşunda bir yalpalama yakaladım. Bu beni daha iyi hissettirdi. "Eski sürümün ne durumda olduğunu bilmiyorum ama yeni alfadan yardım isteyeceğim. İntikamımı almam için bana yardım etmelerini isteyeceğim. Önce seni kurtarmak, sonra da İblis Kral'ı ve tüm pisliklerini bu dünyadan temizlemek için."

Govam'ı işaret ettim. "Muhtemelen şimdiki şirket hariç değil. Muhtemelen suç kast edilmiştir."

"On altı yıl oldu leydim," dedi Leala yumuşak bir sesle. "Birkaç hafta daha beklemek onları yeterince destek almadan içeri girip çabalarımız yüzünden öldürölmemiz ya da daha kötüye gitmemiz kadar kötü etkilemez. Daha yeni kaçtık. Geri döndüğümüzde bunu iyi değerlendirelim."

"Sen de mi Leala?" Finley yüzü düşerek sordu.

Hannon, "Ben de Finley," diyerek son darbeyi indirdi. Bu adamın zamanlaması çok iyiydi. "Eğer yer değiştirebilirsen prenze ve ailemize daha çok yardımcı olursun. Ve kesinlikle daha fazla insana ihtiyacımız var. Ne kadar çok

Personelini ve tüm muhafızlarını görene kadar sayıca azdık. Ve bu onların sadece bir kısmıydı. Eğer bize karşı harekete geçerse, bunların hepsi boşa gitmiş olur."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve alt dudağı titredi. "Geri dönmek zorundayım. Dönmek *zorundayım*. Eğer geri dönmezsem, istediğini yaptığımı ve onu terk ettiğimi düşünecek. Hayatıma devam ettiğimi düşünecek. Böyle düşünmesine izin veremem."

"Kaçtığını nereden bilecek ki?" Lucille sordu.

"Bağımız. O biliyor. Duygusal işaretlerimi okumakta ve nasıl yardım edeceğini bilmekte çok iyi görünüyor. Dışarıda olduğumu bilecek ve yeni bir ev bulduğumu düşünecek. I..." Finley'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunu ona yapamam. Yapamam."

Tamara Finley'e yaklaştı ve bir elini onun koluna koydu. "Prensi hayatım boyunca tanıdım. Onu dize getirmek ya da yıkmak kolay değildir. Bu kadar uzun süre dayandı ve bir süre daha dayanacaktır. Bu şekil değiştirenlerin ve perilerin vermeye istekli oldukları yardımı güvence altına alalım, sonra da gerektiği gibi ateşe girelim."

Micah, "Herkesi Flamma Krallığı'ndaki rıhtımlara bırakacağız, böylece herkes kendi yoluna gidebilecek," dedi. "Ejderha köylerinde takviye toplayacağız ve sonra liman kentinde tekrar buluşacağız. Beni o adadan çıkarırsan sana bir ejderha ordusu sağlayacağımı söylemişim ve bunu yapmaya niyetliyim. Bana bu şans ver. Bunu değerlendirelim."

Finley teknenin kenarına yaslandı, yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Kalbimin derinliklerinde işin bu noktaya geleceğini tahmin etmişim. Ben kalın kafalı değilim. Sadece..."

"Gerçekten şanslı bir orospu çocuğuna aşıksın." Vemar ellerini iki yana açtı. "Ve sen de azgınsın. Anladık, Garip Hanım. İşkence görürken orgazm olan ya da zindanda mastürbasyon yapan herkesin durumu kötüdür. Ama yardım almadığın sürece o siki bir daha asla kullanamayacaksın, biliyorsun değil mi? Bunu sik için yap."

"Vay canına. Bu çok kirli oldu," dedim. "Etkilendim."

"En iyisinden öğrendim." Bana göz kırptı ve içimde küçük bir kıpırtı hissettim. Adam deli olduğu kadar seksiydi de. Tanrıçaya ve onun sırlarına şükürler olsun ki erkeklerden hoşlanmıyordu, yoksa korkunç bir hata yapabilirdim.

Bekle. Erkeklerden hoşlanmıyordu, değil mi?

Finley ellerini havaya kaldırdı, sonra merdivenlere ve güvertenin altındaki yetersiz odalara yöneldi.

Hannon, "Ben de onunla gideceğim," diye mırıldandı ve onu izledi.

Tamara yaklaşıp onların gidişini izledi. Aslında biraz fazla yakındı.
Neden lanet-

Aniden bana doğru eğildiğinde irkildim. "Tanrım, Hadriel, biraz ürkeksin, ha?" dedi sırtarak. "Ne istiyorsun?"

"Seni denize atacaktım ama bize büyük bir yardımda bulunduğun için atmayacağım. Ne kadar kibarım, değil mi?"

"Sende hiç hoş bir şey yok."

"Ben de seni seviyorum." Güldü. "Her neyse." Hannon'ın geri çekilen kışını işaret etti. "Onun olayı ne? Muhteşem biri. Genelde kıvıll saçlılardan hoşlanmam ama..."

"O senin için çok acemi, onun olayı bu. Şeytani seks koşullanmasına sahip değil. Muhtemelen parmağını kışına sokarsın, o da tavana vurur."

Dilini gıdıkladı. "Seninle daha fazla vakit geçireceğim için çok heyecanlıyım." Eliyle hızlı bir hareket yaptı ve sinir bozucu bir şekilde yine irkildim. Tüm bu hareket, ayakta durma ve eğilme yüzünden midem bulanırken muzipçe sırıttı. Onun önünde kusmamın imkânı yoktu. Daha önce güvertede yaptığı için Lucille'le dalga geçmişim ve şimdi bak, lanet olası karma.

Neyse ki Tamara'nın yüz ifadesi ciddileşti. "Cidden, prens nasıl? Sen gittiğinde o nasıldı?"

Neredeyse kusacaktım ama kendimi tuttum. "İyi değil. Pamuk ipliğine bağlı. Onu geri istiyor. Onu... olabildiğince dengeli biri yaptı. Geçmişteki halini ona geri verdi. İyi yanlarını. Onu bitkilerle görmelisin. Bence onlarla kraliçeden daha iyi anlaşıyor. Gerçekten öyle. İblis hastalığını iyileştirdi."

Tamara şüpheli bir ifadeyle başını çevirdi. "Bu da ne şimdi? Bu hastalıkla lanetlenen tek krallık biz değiliz. Birkaç ejderha daha bu hastalıkla geldi. Nereli olduklarını hatırlamıyorum ama Wyvern ya da Flamma değildi. Öldüler... oldukça sert bir şekilde. Muhafızlar ve subaylar tedavisinin olmadığını söylediler."

Gurur ayak parmaklarımdan fıskırdı. Midemle birlikte. Kusmayı bitirdiğimde, arkamı döndüm.

"Her şeyi çözdü. Sana söylüyorum, o harika biri. Öyle olmak zorundaydı, değil mi? Yoksa kaderinde ailesinin geri kalanının acı çektiğini görmek vardı."

Ölmek. Annesini ve büyükannesini falan kaybetmiş. Bazen sarhoşluktan dinlemeyi bırakıyorum. Her neyse, o harika biri. Göreceksiniz."

"Kılıcı ona bu yüzden mi verdi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. O da bilmiyor. Tehlikedeydi, bu yüzden ona bazı silahlar getireceğine söz verdi - o sırada ona *yer veriyordu* - ve kılıcı ormanda bir çuvala koydu. Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu ve o bunun farkında bile değildi."

Tamara başını salladı. "Kızısam mı bayılsam mı bilemiyorum."

"Kendimden geçtim ve sakın beni bundan vazgeçirmeye kalkma."

"Tanrım..." Tamara dudaklarını aşağı doğru çevirdi. "Söz konusu onlar olduğunda kesinlikle dikenli bir tarafın var."

"Evet, öyle. Fark ettiğin için teşekkürler. Bu saçmalık sona erdiğinde kral ve kraliçe olarak taç giyecekler ve işlerinde iyi olsalar iyi olur. İşlerinde gerçekten iyi olsunlar. Ve vasat bir uşağa ihtiyaçları olsa iyi olur çünkü bu işi sevmeye başladım. Çoğunlukla. Bir bakıma."

"Zamanın yarısında saçma sapan konuşuyorsun."

"Sadece senin saçma kişiliğin yüzünden."

Güldü ve dönüp denize baktı. "Eve gitmekten korkuyorum. Ne bulacağımdan korkuyorum."

"En kötüsünü bekleyin. Sonra bir an için bunun üzerine oturun, bundan daha kötü bir şey hayal edin ve bunu bekleyin. Sonra bununla ilgili bir kabus görün, gerçekten o kabusun içinde yuvarlanın ve *bunu* yeni gerçekliğiniz olarak bekleyin. Bir kâbusa hoş geldiniz, şerefe!"

Elimi kaldırdım, bir şeyler içmeyi düşündüm ve teknenin kenarına çoğunlukla hiçbir şey kusmadım.

"Ve o sıradan biri." Tamara'nın sesi mesafeliydi; muhtemelen geçmişteki konumunun merceğinden bakarak düşünüyordu. Kraliçenin muhafızlarının kaptanıydı, çok asil bir görevdi. Finley'i daha yakından tanıdığına onun değerini anlayacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

"Bok gibi fakir. En kötü -ya da en fakir demeliyim- köyden. Yeteneğinden başka hiçbir şeyi yok. Bir de ejderhası."

"*Eğer* o bir ejderhaysa."

"Oh, o lanet bir ejderha. Hem de çok iyi bir ejderha olacak. Onu ve ustanın öfke saçışını duymalısın. İşte bu korkunç bir durum. Bunu sadece ejderhalar yapar, biliyorsun. Normal şekil değiştirenler yapmaz-"

Elini omzumda hissettim ve geri çekilmeden önce *tekrar* irkildim. Saraydan gelen bir ejderhaya karşı asla çok dikkatli olamazsınız.

"Öfkeyle mi sevişiyorlar?" diye sordu usulca.

Gözlerimi kısarak onun şok olmuş yüzüne baktım. "Bu seni tahrik mi ediyor yoksa..." "Aşırı sinirli biriydi ya da öyleydi."

"Oh, şok oldun. Evet, onun öfkesini biliyorum. Aslında birkaç ay önce, o gittikten hemen sonra, bana bağırıp çağırdığında panikledim. Ama bu onu tahrik etti."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı.

"Panic-sharted. Pantolonunuzun içinde kötü bir sürprize dönüşen bir korku osuruğu-"

"O değil, seni aptal! Onu... *tahrik* mi etti? O öfkenin bir parçasını bile hissettiklerinde buza dönüşen çok sert sevgilileri vardı."

"Şey... bu biraz fazla görünüyor. Genelde onunla bir şey yapmaz." "Bu onun emirlerinin ve duruşunun arkasındaki güç ve..." O titredi.

Onu işaret ettim. "Gördün mü? Bunları Finley'e söyleseydin, tahrik olup titirdi. Onlar gerçek eşler. Onu sahiplendi. Uyum sağladılar, güven bana. Kız cehennem kadar sert ve ona bir santim bile vermeyecek. Buna ihtiyacı var." "Evet, ihtiyacı var." Bir an için sessizliğin üzerimize çökmesine izin verdi. "O Gerçek eş bağının halktan biri tarafından yapıldığına mı kızdın?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama başlarda çok sıcak ve soğuktular, muhtemelen. Kadın adamın emirlerine direnmeye devam etti, bu da adamı kızdırdı ama aynı zamanda ikisini de azdırdı... İşim orada bir süre berbattı ama sonra neredeyse ölüyordum ve-"

Elini tekrar omzuma indirdi. Yine irkildi! Lanet olsun! Durmak zorundaydım. İnsanların irkilmesine neden olmak ejderhaları eğlendirirdi.

"Onun emirlerine direndi mi?"

Gözlerimi devirdim ve kusmayı düşündüm. "İnsanları sadece iradesiyle öldürebilir Tamara. Evet, onun emirlerine karşı koyabilir. Bir noktaya kadar. Ve o da onunkilere karşı koyabilir... bir noktaya kadar. 'Gerçek eşler' terimi sizin için güç ve mizaç bakımından eşit bir çift değilse ne anlama geliyor? Kelimenin tam anlamıyla birbirleri için yaratılmışlar. Neredeyse nasıl öldüğümü sorduğun için de çok teşekkürler. Çok nazıksın."

Bir nefes verdi ve başını salladı. Sessizlik uzadı ve aklıma krallığımızdaki bazı değişikliklerin aslında daha iyi olduğu geldi. Finley lanetten önce olduğu gibi aynı alay ve yargılamalara maruz kalmayacaktı. Daha çok meziyetlerine göre değerlendirilecekti.

Tamara olduğu yerde kaldı ve ben tam can sıkıntısının şiddete dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etmeye başlamışken, "Onunla hiç konuşmadım. Prensi kastediyorum. Kraliçenin muhafızlarının kaptanı olarak yüksek bir mevkideydim ama..." Omuz silkti. "Kalede işlerin yapılmasının bir yolu vardı ve benim onunla bir işim yoktu. Ama kraliçeyi sayamayacağım kadar çok kez tarlada izledim. Onu onunla da izledim. Onunla birlikte tarlalara bakmak en mutlu zamanlarıydı."

"Bunu onunla tekrar buldu. Finley ile. Yani, tabii ki aynı duygu değildi, çünkü bu garip olurdu, ama-"

"Bana her zaman, 'Benim yanımda ona prens deme. Ona "oğlun" de, çünkü o kendinden önceki prensler gibi değil. Yakın geçmişteki krallar gibi olmayacak. Ya da şimdiki krallar gibi. Bu krallığı değiştirecek. Dünyanın diğer bölgelerindeki tüm küçük köy ve kasabalardan ejderhaları toplayacak ve eski günlerdeki gibi onları bir araya getirecek. Onlara düzgün bir yuva verecek. Olması gerektiği gibi. Benimleyken o bir prens değil, *benim oğlum*."

"Ve sonra ona kaçmasını söyledi."

"Bence kaybedeceği bir savaşı fark etti. Onun için mutluluğu, çökmekte olan bir krallığı tersine çevirmekten daha önemliydi. Orayı bu hale getiren iblisler değildi; onlar sadece zaten orada olan çürümeden faydalandılar."

"Açıkça. Ve onu gönderdikten sonra, uzun geceye teslim oldu."

"Uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamıştı Hadriel. Nelere katlandığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Başımı salladım, çünkü haklıydı. Ben yapmadım.

"Her neyse." Tırabzanı itti ve uzaklaştı.

"Merak etme. Eşyalarımı falan sorma," diye arkasından seslendim.

Durdu ve omzunun üzerinden baktı.

Yüzümü buruşturdum ve tırabzanın yanında kamburlaştım, sonra kendi işime bakmaya geri döndüm. Bir ejderhayla ancak bu kadar alay edilebilirdi. Dersimi gerçekten öğrenmem gerekiyordu.

"Nedenini biliyorum-"

"Siktir!" Sıçradım, kıpırdadım, uzaklaştım ve kustum. "Siktir!"

Weston arkamda duruyordu, çıplaktı, her kası açıkça belli oluyordu. Aç bırakılmış olmasına rağmen bir şekilde hâlâ güçlü ve tanrısal görünüyordu. Siktiğimin alfa erkekleri. Onlar benim tek zayıflığımdı.

"Neden yer değiştirmediğini biliyorum," dedi, etrafını değerlendiren bir kurdun niyetli bakışlarıyla beni izliyordu. "Köprüde."

"Öyle mi?"

Bir süre bana baktı ve bu sefer kıcıımı kenara koymam gerektiğini düşündüm. Bağırsaklarımı biraz sulandırdı. Ne zayıflık ama! Bu piçlerden biriyle romantizm yaşasam hayatta kalamazdım.

"Sürüye uyacağını biliyordun," dedi, bir eli tırabzanda, muhtemelen alfa ejderha dayanmadığı için dayanması gerektiğine gerçekten sinirlenmişti.

Bir süre bekledi ama ben yorum yapmadım. Bir yanıt beklemediğini biliyordum.

"Sana güvenli bir geçiş sağlayacak olsa bile," dedi, "insan formunda kaldın, böylece... Finley'e sadık kalabilirdin."

"O bir ejderha," diye tükürdüm. "Vites değiştirene kadar bekle. Göreceksin."

Başını aşağıya doğru salladı, baş sallama versiyonu. "Bunu takdir ediyorum. Yaptığın şeyi yapmak cesaret ister. Bu sadakati gösterir. Senin içinde iyi bir kurt var. Gerçekten iyi bir kurt."

Gururla gülümsememe engel olamadım. Bu, onun gibi bir alfadan gelen inanılmaz bir övgüydü.

"Seni nasıl yakaladılar?" Ben sordum.

Normal insanlar nefeslerini üfler ve denize bakarlardı. Ya da nefes alırdı. Ya da kafamın içinde bir delik açmaktan başka bir şey yapardı. Ama muhtemelen çok büyük bir sürünün alfası olarak, o normal insanlar gibi değildi.

"Genç kurtlarımızdan birini yakaladılar. Sokağa çıkma yasağını geçtikten sonra suda koşuyormuş. O saatte sahilde olmanın sonuçlarını bilmiyordu. Annesinin bakması gereken iki küçük çocuğu vardı ve baba ortalıkta yoktu. Annesi küçükleri beslemek için eve gitmiş ve genç adama eve ne zaman geleceğini söylemişti. Adam gelmeyince bir komşusundan çocuklara bakmasını istemiş, böylece kendisi de gidip bakabilecekmiş. Onun yerine ben gittim."

Çenesindeki kaslar sıçradı ve bu kez okyanusa baktı.

"Ben oraya vardığımda onu bir ağa yüklüyorlardı." Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir görevdi, bunu biliyordum. Ama hiçbir şey yapmama düşüncesine dayanamadım. Kaçırıldığı haberini verdiğimde annesinin yüz ifadesini görme düşüncesine dayanamadım. Bu yüzden ona ulaşmaya çalıştım."

"Ve sonuç olarak alındılar."

"Evet."

"Ve o..."

"Yolculuğa çıkamadı. Birkaç esiri daha onun üzerine yığdılar. Ben de en alt sıradaydım ama..."

"Tuğla duvar gibisin, evet." Işıldayan gökyüzüne baktım. "Sokağa çıkma yasağınız mı vardı?"

"Su kenarında çok fazla kaybolma vakası yaşıyorduk. Bölgeyi birkaç kez avladık ama su kokuların çoğunu alıp götürdü. Buna neyin sebep olduğundan tam olarak emin değildik, bu yüzden sokağa çıkma yasağı koydum."

"Sanırım anladın."

"Evet," diye hırladı. "Ancak intikam almak için güce ihtiyacım olacak. İblis kral zengin ve nüfuzlu biri. Kralım ve kraliçem savaş ilan etmekte tereddüt edebilir."

"Tereddüt etmeyecek müstakbel bir kral ve kraliçe var. Bir an bile. Onu alaşağı etmek için tanrıçanın kendi yatağını devirecekler."

Weston döndü ve küpeşteye yaslandı, dinlenmekte olan bir alfaydı, bu çok nadir görülen bir durumdu. "Ben de buna güveniyorum. Bunun yapıldığını görmek için sahip olduğum her şeyle onu destekleyeceğim."

YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

FINLEY

İKİ GÜNLÜK YOLCULUKTAN SONRA Flamma Krallığı'na yanaştık ve Calia'ya ani bir korkuyla sarıldım. Eğer gider ve geri dönmezse, Nyfain'e giden yolum kapanacaktı. Eğer ona bir şey olursa, ona geri dönmek için bir yolum olmazdı, eğer iblis kral o portalları kapatmazsa.

"Geri döneceğim, söz veriyorum," dedi bana sarılarak. "Geri döneceğim ve yanımda savaşçılarım olacak. Gerekirse prensinize giden yolu yaracağız, tamam mı? Sana söz veriyorum."

Yine de, onu ve kız kardeşini Narva Krallığı'ndaki evlerine götürecek seyahat ayarlamalarını aramak için rıhtımda yürümesini izlerken kalbim karnımdaydı.

Weston daha sonra Hadriel hariç tüm kurtları alarak yola çıktı. İblis büyüüne ihtiyaç duymayan bir tekne kiralamıştı ve başka bir yerde yaşayan herkesin eve dönmesini sağlayacaktı. Bize önerdiği veda Calia'nınkine benziyordu. Daha fazla güç toplayacak ve bizimle burada buluşacaktı.

"Ciddiler," dedi Hadriel sırtımı sıvazlayarak. "Geri gelecekler. Doğru yol bu."

Bu doğru yol gibi gelmiyordu. Dağlara doğru yol aldıkça, ejderha köylerine doğru ilerledikçe ve Nyfain'den uzaklaştıkça, ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Onun bana ihtiyacı vardı. Krallığın bana ihtiyacı vardı. Dolion'la karşılaşmadan önce bir dizi müttefik toplamanın ne kadar akıllıca olduğunu görsem de, bunu yapmak yüreğimi parçalıyordu. Hannon ve grubumuzun aynı fedakârlığı yapan diğer üyeleri olmasaydı, bunu başaramazdım.

İlk ejderha köylerine geldiğimizde insanlara sunduğum gülümsemelerde kalbim yoktu. Merakım, ilk ejderha köylerini görme ihtimaliyle

Diğer köylerin nasıl yaşadığını görmek. Micah'a ejderha işgali altındaki dağlarda bulunan on beş köyden biri olan köyüne kadar eşlik etmemize karar verildiğinde, uzun yolculuktan sonra çok ihtiyacım olan dinlenmeye kavuşma ihtimali beni heyecanlandırmadı.

Yollarımız ayrılırken Vemar, "Yakında görüşeceğiz, Garip Hanım," dedi. Üst kollarımı kavradı ve tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine baktı. "Dinleneceğiz, organize olacağız ve senin bizi özgürleştirdiğin gibi biz de senin krallığını özgürleştireceğiz. Buna yemin ederim. Uçmayı öğren ve bu konuda ustalaştığında tekrar yola çıkacağız."

Geniş, kayalık yolda ilerlemeye devam ederken Micah bize "Köyüm çok uzakta değil," dedi.

Atlı arabalara ve faytonlara binerdik. Büyülü dünya, komşu ama habersiz insan dünyasından elektrik ve radyo gibi çeşitli modern kolaylıkları sihirli bir şekilde çalmanın birçok yolunu bulmuş olsa da, hiçbir zaman otomobil gibi şeyler için yeterince gelişmemiştik. Tüccarlar dünyalarımız arasındaki büyü engelini aşarak çeşitli çelik türleri ya da özel aletler ve makineler gibi diğer malları elde edip geri getirdiler, ancak çabaları seyahatle sınırlıydı.

En azından ben öyle sanıyordum. Bilgilerim ailemden ve küçük, hiç değişmeyen kütüphanemizde komşu dünya hakkında bulunan birkaç kitaptan aktarılmıştı. Yedi yaşımdan beri lanete yakalanmış olduğumdan, modernite hakkında en iyi ihtimalle sığ bir bilgiye sahiptim. Ve daha fazlasını öğrenmek istesem de, şu anda başka kaygılarım vardı.

Tepede bir ejderha gökyüzünde süzülüyor, mor pulları ikinci güneşinin ışıltısında parlıyordu.

"Ejderhanın pullarının ne renk olduğunu düşünüyorsun?" Hannon sordu, sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Bunu hiç düşünmedim," diye mırıldandım, ejderhanın yukarıdaki maviyi kesişini izlerken. "Onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum ama hiç gerçek bir fiziksel forma bürünmediği için bu konu hakkında pek düşünmüyorum. Belki gerçekten şekil değiştiren insanlarla büyümüş olsaydık daha meraklı olurum ama..."

Çok merak ediyorum, diye düşündü ejderham. Umarım bok gibi kahverengi değilimdir.

Bu utanç verici olurdu.

Bir başka ejderha tepemizde süzülüyordu, bu seferki arka plandakinden daha açık bir mavi tonundaydı. Büyük kanatları gökyüzünü dövüyordu, uçuşu düzdü, gösteriş ya da süs yoktu. Olması gereken bir yer vardı.

Micah arkasına baktı ve beni bakarken yakaladı. Gözlerinde bilmiş bir pırıltı parladı.

"Yarın seni oraya çıkaracağız," dedi. "İlk vardiyanda sana rehberlik edecek biriyle hiçbir sorun yaşamazsın. Ve uçmaktan yorulduğunda, harekete geçmeye hazır olana kadar kafanı dağıtacak başka bir şey buluruz."

"O kılıcı kullanmayı öğrenmek gibi," dedi Tamara sırtarak, gökyüzüne bakmadan önce iki yanımızdaki ağaçlara baktı ve gözden kaybolana kadar ejderhayı izledi.

"Tek bildiğim bitkilerle çalışmak ve avlanmak," dedim etrafımızdaki sağlıklı ağaçları ve bitki yaşamını fark ederek. Hava berrak ve temizdi, yumuşak bir esinti saçlarını karıştırıyordu. "Hiç boş vaktim olmadı."

"Okumak," dedi Hannon. "Biraz okuyabilirsin."

"Suluboya resim var mı diye bir bakalım mı?" Hadriel kaşlarını bana doğru salladı.

"Eskiden köyümde şifalı bitkilerle çalışan çok bilgili birkaç kadın vardı," dedi Micah. "Tüm köy halkı revirde onlardan yardım isterdi. Onlarla kimin çalışacağı konusunda çok seçici davranırlardı ama eğer hala buralardaysalar, eminim senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Bu köylerde çok nüfuzum var."

Sesindeki gurur notasını duyabiliyordum. Kendinden emin bir çalım. Muhtemelen en güçlü ejderhalardan biriydi ve bu ona nüfuz sağlıyordu.

Küçük konutlar görünmeye başladı. Micah durmadan önce yavaşladı ve derin bir nefes aldı. Yavaşça dışarı verdi. "Çok uzun zamandır evimden uzaktayım. Hem gerginim hem de heyecandan ölüyorum."

Tekrar ilerlemeye başladı ve sessizleşti.

Köyün sınırına yaklaştığımızda Tamara, "Ejderham havalanmak için sabırsızlanıyor," diye mırıldandı. Küçük çitler evlerin dışındaki küçük toprak parçalarını çevreliyordu, içindeki bahçeler düzleştirilmiş ve kayalardan ve toprak tepeciklerinden arındırılmıştı.

"Benimki de," diye ekledi Lucille.

"Buraya gelirken daha fazla uçmadığınıza şaşırdım." Geçerken bir pencereden baktım, karanlık iç mekânı göremiyordum.

"İblis arkadaşlarınla birlikte tekneye doğru koşmanı istemedik," dedi Lucille, sesi hafif ve alaycıydı.

Zihnim o kadar dağınıktı ki, arkada bekleyen iblis sürüsünü düşünmemiştim bile. Bizimle kalmalarına karar verilmişti.

şimdi ejderhaların korumasıyla çevrili. Esasen krallıklarından sürgün edildikleri için gidecek başka bir yerleri de yoktu.

Kasabanın kenarında, patikaların daraldığı, at arabaları ve at arabaları için çok küçük olduğu yerde aşağı indik ve dinlenecek bir yer bulduktan sonra bakılmaları için onları geride bıraktık.

Micah bizi birkaç şirin arnavut kaldırımli sokaktan geçirdi, yanımızdaki evler mütevazı ama bakımlıydı. Sağ tarafta küçük bir park ve cam kapılı ya da büyük pencereci küçük dükkânların önünden geçen dolambaçlı bir yol ile şehir merkezi olarak geçmesi gereken bir yere çıktık. Çiçek kutuları yolu süslüyordu ve çatlaklarda ya da patikalar boyunca yabancı ama çoğunlukla budanmış sarmaşıklar yetişiyordu.

Bitkilerden birine bakıp gülümsedim ve eğilip üzerinde sallanan birkaç yaprağı kopardım.

"Micah?" diye duyduk.

Ayağa kalktım, iki orta yaşlı kadının kol kola patikada yürüdüğünü gördüm, gözleri genişliyordu. İçlerinden biri parmak uçlarını göğüs zırhına doğru kaldırdı.

"Micah, sen misin?"

"Desiree." Yüzündeki tüm kan çekilirken ona gülümsedi.

"Ama... biz senin öldüğünü sanıyorduk..." Bakışları, limana yanaştıktan sonra giydiği dar pantolon ve tişörtten oluşan vücudunda gezindi. Neyse ki Govam ve diğer iblisler yanlarında biraz altın getirmeyi akıl etmişlerdi. "Soruşturma yaptılar ve Fiddler's Green'deki tüccara hiç gitmediğini öğrendiler."

"Oraya giderken iblisler beni yakaladı," diye cevap verdi, onlara doğru yavaşça yürürken. Onları ürkütmek istemiyormuş gibi görünüyordu ki bu muhtemelen akıllıcaydı. Bir hayaletle bakıyor gibi görünüyorlardı. "Beni kalelerine geri götürdüler ve bir zindana hapsettiler. Bu sadece bir kez anlatmak istediğim bir hikâye, detayları savaş sebebi. Yaşlıları görmek isteyeceğim. Şimdilik arkadaşlarım için kalacak bir yer bulmalı ve sıcak bir banyo yapmalıyım."

"Tanrı seni korusun!" Gözlerinde yaşlarla ona doğru koştu, ona çarptı ve kollarını ona doladı. Diğer kadın da ağlayarak üzerine atladı.

Geri kalanımız garip bir şekilde geri çekildi, bazıları yarım gülümsemelerle, diğerleri ise muhtemelen eski hayatlarından kimsenin kalıp kalmadığını merak ederek açıkça rahatsız oldular.

Micah tüm kasabada bu şekilde karşılandı, haber yayıldıkça herkes onu tekrar görmek için koştu. Çok itibarlı biri olduğu ve onu çok özledikleri belliydi. Akşam gökyüzünü öpene kadar nihayet insanların ihtiyaçlarımızı açıklayacak kadar uzun süre dinlemesini sağlayabildi. Ondan sonra bize kalacak yer bulmak için hiç vakit kaybetmediler, iblisler bile. Yerel bir tavernada lezzetli, taze yemekler, sıcak banyolar ve yumuşak yataklar ikram edildi.

Ertesi gün kendimi halsiz ve sinirli buldum. Köyün ileri gelenleri Micah'ı bir an önce görmek istedikleri ve krallığımdaki ejderhalar da aramızdaki güç farkından dolayı bana değişim konusunda rehberlik etmeye çalışamayacak kadar temkinli oldukları için değişim dersleri ertelenmişti. Kısacası, ejderhamın huysuz bir pislik olduğunu anlamışlar ve güçlü bir alfa ile en iyisini yapacağıma karar vermişlerdi. Bu yüzden patikalarda dolaşıp çevremizi kontrol etmekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Açan çiçekler, bakımlı yürüyüş yolları ve Hadriel'i inanılmaz derecede sinirlendiren gülümseyen insanlarla dolu hoş bir yerd. Bu kadar çok ejderhanın olduğu bir köyde kapalı kalmaktan hoşlanmıyordu. *Ben* de evimden uzakta olmaktan hoşlanmıyordum. Nyfain'in bağdan uzaklaşmaya başladığını söyleyebilirdim. Duyguları uykuya dalmış gibi görünüyordu. Kaçtığını biliyordu, tehlikede olmadığını biliyordu ve gitmeme izin veriyordu. Eğer tam karşımda olsaydı, bunun için onun canına okurdum... sonra da beynini dağıtırdım.

Yüzlerce mil uzakta olduğu için bu düşünce beni dehşete düşürdü ve ona ulaşmak için duyduğum sabırsızlık ejderhamı halsiz bıraktı.

Ertesi sabah yüksek sesle "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim.

Tavernanın ortak salonundaki büyük yuvarlak masada oturuyorduk -biz, yani krallığımdan gelen insanlar. İblisler mümkün olduğunca odalarından çıkmamaya karar vermişlerdi, yerli halktan gördükleri dar gözlü bakışlardan hoşlanmıyorlardı.

"Bugün biraz kılıç çalışabiliriz diye düşündüm," dedi Tamara, kalçamdaki silaha bakarak. O sabah onu neden taktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Alışkanlık belki de. Ya da belki de kalçamdaki ağırlığı bana onu hatırlatıyordu. Aramızdaki bağın hissi azalırken onu bana yakın tutuyordu.

"Elbette." Sandalyemi geri ittim ve kahverengi saçlı bir garson tabağımı alıp götürürken ayağa kalktım.

"Arkadaş ister misin?" Hadriel öne doğru eğildi ve kendi sandalyesini geriye itmek için hareketine ara verdi.

"Ben giderim." Hannon ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Yürümek işime yarayabilir."

"Güzel." Hadriel rahatladı. "Buradaki insanların bana gözlerini dikip bakmalarından hoşlanmıyorum.

Sanki her an kafamı koparacaklarmış gibi hissediyorum."

Yeşil gözlü ejderha Jade, "Hepsi inanılmaz derecede hoş," diye yanıtladı.

Hadriel onu işaret etti. "Bunu göremiyorsun çünkü sen de onlar kadar delisin."

"Sadece paranoyaklaşıyorsun," dedi Leala gülümseyerek ve başını sallayarak. "Gitmek zorunda değilsin Hannon," dedim sandalyemi iterek.

"Micah

burada güvende olduğumuzu çok açık bir şekilde ifade etti."

Kardeşim omuz silkti. "En iyi zamanlarda bile sorun bulabiliyorsun."

Gözlerimi devirdim ama dışarı çıkmadan önce masaya gelmesini bekledim.

"Kılıcı öğrenmeye hazır olduğunda beni bul," diye seslendi Tamara arkamdan.

Kesinlikle buna ihtiyacım vardı ama şu anda bir şeyi berbat etmek istemiyordum. Dikkatimi dağıtmak istedim. Geçici de olsa biraz rahatlamak.

Şehir merkezinde yürürken Hannon tek kelime etmedi. Gülümsemeler, baş sallamalar ve birden fazla bakış aldık, özellikle de insanlar beni koklayacak kadar yaklaştıklarında. Yine de kimse bir şey söylemedi.

"Beni unutmaya çalışıyor," dedim usulca, tam olarak nereye gittiğimi biliyordum. Dün köyün hemen kenarında geniş bir tarla görmüştüm. Oradan baştan çıkarıcı bir koku yayılıyordu. Birileri iksir yapıyordu, bunu biliyordum. Eğer gerçekten dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorsam, onu orada bulabilirdim. "Kendini benden uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Hayatına devam etmeyecek," diye cevap verdi Hannon, sesi aynı derecede kısıktı. "Seni asla unutmayacak, Finley. Bunu sen de biliyorsun. Kendini öldürtmek gibi aptalca bir şey yapacak kadar uzun süre yok olmayacağız. Onu düşünmeye devam et. Nasıl başarabilirsen başar, onunla duygusal bağ kurmaya çalış. Sonsuza dek gitmediğinizi anlayacaktır."

Nefesimi bıraktım, kalbim ağrıyordu. "Bilmiyorum Hannon."

"Hissediyorum. Hissediyorum. Bu gerekli bir durak ve sonra geri dönüp bunu bitireceğiz."

Köyün eteklerine ulaştığımızda, hemen everlass'ı fark ettim. Tek kelime etmeden ağaçların etrafından dolaştık ve neredeyse birinin arka bahçesinin bir uzantısı olan tarlaya çıktık. Uzakta bir bitki bahçesi ve birkaç gül ağacı seçebiliyordum, canlı ve sağlıklıydılar. Hadriel ve benim baktığımız gül ağaçlarının

ya da Nyfain beni hatırlattıkları için onlardan uzaklaşarak büyümelerine izin vermiş olabilir.

Büyük bir tencere için için yanan ateşin üzerinde asılı duruyor, kül grisi dumanını yukarıdaki berrak gökyüzüne salıyordu. Onun yanında, küçük bir ocağın üzerinde iki küçük tencere duruyordu, ancak bunların altında herhangi bir ısı olup olmadığını anlayamadım.

"Bitkileri işlemek için kurulmuşlar," diye mırıldandım, her zamanki tarlada dolaşırken. "Bunlar iyi bakılmış." Kalabalık bir bitkinin yanında durdum ve sebepsiz yere onu işaret ettim. Hannon kendisinden açıkça bir şey istenmediği sürece bahçede dolaşmaması gerektiğini iyi biliyordu.

"Micah revire yardım eden kadınlardan bahsetti." Hannon eve bakarken güneşin parıltısını engellemek için elini kaldırdı. "Belki orada yaşıyorlardır?"

"Alo?" Kahverengi tenli ve parlak siyah saçlı orta yaşlı bir kadın, kolunun altına sıkıştırdığı sepeti ve ortasına bağladığı önlüğüyle ağaçların arasından çıktı. Çok güzeldi ve sanki bugün bitki topluyormuş ama yarın savaşa girecekmiş gibi kendine güvenen ve hükmeden bir havası vardı.

Benden Hannon'a bakarken yüzündeki ifade bir şaşkınlığa dönüştü.

"Seni tanıdığımı sanmıyorum..." Sanki hayatı boyunca bu tarlaya bakmış gibi bitkilerin arasında yürüyordu. Belki de öyleydi.

"Bu senin evin mi?" Arka bahçeyi gösterdim.

"Hayır, ama orada yardım ediyorum. Size yardım edebilir miyim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimden emin değildim. *Merhaba, kendimi dünyanıza davet etmek, operasyonunuzu devralmak ve bu konuda sizden herhangi bir şikayet almamak istiyorum. Bu iyi mi?*

Hannon kurtarmaya geldi.

"Köyde bir süre oyalanacağız. Micah ile birlikte geldik..." İsmi kaydedilmesini bekledi ve hayal kırıklığına uğramadı.

"Oh," dedi nefesini bırakıp yüzümüze biraz daha yakından bakarak. "Onunla birlikte mi hapsedildiniz? Hangi köydensiniz?"

"Biz... unutulmuş bir krallıktan geliyoruz," dedi Hannon usulca. "Muhtemelen adını bile duymamışsınızdır."

Biçimli kaşları birbirine çarptı. "Beni dene."

"Wyvern'den geliyoruz," diye cevap verdim. "Bir laneti var-"

"Wyvern?" Uzun bir süre önce benim, sonra da Hannon'un yüzünü incelemeye devam etti. "Adını duymuştum. Unutulmuş doğru. Şu anda tek bildiğim adı.

nokta."

Hannon başıyla onayladı. "Eğer çok zahmet olmayacaksa, kız kardeşim bitkilerle ilgilenmek istiyor. Yardıma ihtiyacınız olursa belki ben de evin içinde yardımcı olabilirim. Boş durmaya alışık değiliz."

"Peki." Sanki artıları ve eksileri tartıyormuş gibi tereddüt etti. Sonunda, "O zaman içeri girseniz iyi olur," dedi. Bizi geçip eve doğru ilerledi. "Bir bahçeye bakma ya da everlass ile çalışma deneyiminiz var mı?"

"Çok, evet," diye cevap verdim.

Hannon, "O olağanüstü biri," dedi.

Kahverengi gözlerinde mizahla bize bakarken kaşlarımı çatarak ona baktım. "Olağanüstü, ha? Hmm. Göreceğiz."

Bir an için yere baktı, muhtemelen güneşin kılıcımdan yansıyan ışıltısını yakalamıştı ve sonra iki kez baktı.

"Ne kılıç ama," dedi kaşlarını çatarak. "Savaşçılar böyle kılıçlar kullanır. Zengin halk."

"Bir hediyeydi," diye cevap verdim, açıklayamadığım nedenlerden dolayı biraz savunmacı hissediyordum.

"Adın ne senin?" "Finley."

Bu Hannon."

"Bir hediye. Bela mı bekliyorsun, Finley?"

"Hayır. Ben sadece..." Kabzaya dokundum ve içimden dürüst bir cevap döküldü. "Onu bana veren adamı hatırlamak istiyorum."

Sanki bir şey arıyormuş gibi beni incelemeye devam etti. Belki daha iyi bir açıklama. Ya da belki de yalan söyleyip söylemediğimi ve onu arkadan bıçaklamayı planlayıp planlamadığımı yargılamak istiyordu. Bir süre sonra başını salladı ve tek kelime etmeden yoluna devam etti.

"Ami," diye seslendi arka bahçeyi çevreleyen bel yüksekliğindeki çitteki küçük kapıdan geçtikten sonra. "Ami, ziyaretçin var."

Çitin önünde durduk, özel olarak davet edilmedikçe eşiği geçme konusunda pek emin değildik.

Arka kapıdan elinde bir sepetle bir kadın çıktı. Muhtemelen elli yaşlarında olan kadının kızıla çalan buğday rengi saçları ve yumuşak hatlara sahip sevimli bir yüzü vardı. Sade kıyafetler giyiyordu ama kendini taşıma şekli neredeyse krallara layık gibiydi, sanki şu anda basit bir hayata sıkışmış ama bir gün yüce bir tüneğe yükselecekmiş gibi. Önlüğünün rengi

Diğer kadıninkiyle aynı tarzda, üzerinde çalıştığı şeye bulaşmış.

"Şuradaki kızın -Finley- çok güzel bir kılıcı var." Bizi buraya getiren kadın sepetini duvarın yanına koydu. "Wyvern'den geldiğini söylüyor. Micah'nın grubuyla gelmiş. Kardeşi Hannon, onun *olağanüstü* bir kılıç ustası olduğunu söylüyor."

Ami tüm bunları düşünürken yüz ifadesi hiç değişmedi. Önlüğünü kaldırdı ve bize doğru yürürken ellerini sildi.

"Wyvern," dedi kılıca bakarak. "Uzun zamandır bu ismin söylendiğini duymamıştım. Evet, bu gerçekten de çok güzel bir kılıç. Bu köyler topluluğunda bu tür bir işçiliğe sahip değiliz. Kılıçlar daha çok süs olarak kabul edilir. Pençelerimiz ve dişlerimizle savaşırız. Sen bir-"

Yaklaştığında gerildi, gözleri yoğunlaştı. Nyfain'in kokusunu almış olmalıydı.

"Sen bir ejderha mısın Finley?" diye bitirdi çenesi gergin bir şekilde.

"Evet... sanıyoruz. Benim gerçek eşim bir ejderha ama ben henüz dönüşüm geçirmedim, bu uzun bir hikâye. Micah'nın bana yardım etmesi gerekiyordu ama gecikti."

"Micah çok güçlüdür. Neredeyse sürdüğün koku kadar güçlü. Ama senin güçlü bir öğretmene ihtiyacın yok, sadece tecrübeli birine ihtiyacın var. Claudile ve bende bolca var." Açık mavi gözleri Hannon'a kaydı. "Ya sen Hannon? Dönüşüm geçirdin mi?"

"Hayır. Denedim ama yapamadım."

"Ve sen de bir ejderha olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Benim ne olduğumu bilmiyoruz. Ebeveynlerimizin ikisi de kurttu, ama... Wyvern umutsuz zamanlara düştü ve son zamanlarda insanların hayvanlarında bir sürpriz unsuru var."

"Efsaneler gerçeğe dönüşüyor." Ami önlüğünü düzeltti. "Peki o zaman. Madem geciktin ve her zamanki gibi olağanüstü bir yeteneğin var, belki bu uzun hikâyeyi biz bitkilerle uğraşırken anlattırır, ne dersin? Fazladan bir çift el her zaman işimize yarayabilir. Ondan sonra, yer değiştirmeye bakarız. Eminim pullarının rengini öğrenmek için sabırsızlanıyorsundur."

Bu hikayeyi çabuk anlat, diye düşündü ejderham. Sonunda özgür olmak istiyorum. Görünmez arkadaşlarının ve aptalca kararlarının merhametine kalmaktan bıktım. Bu kötü kaltağın uçma vakti geldi.

Hikayeyi hızlı anlatmadım ama kelimeler içimden akıp gitti. Ailemizin sınavları. Everlass'la olan geçmişim. Nyfain'le nasıl tanıştığımı ve onun gerçek eşim olduğunu nasıl keşfettiğimi. Zindanı duymuşlardı, bu yüzden

nasıl kaçtığımızla ilgili birkaç soru dışında pek bir şey anlatmamı istemediler. Onlara kalabalık everlassla subayları öldürdüğümü söylediğimde ikisi de gülümsedi, ama bunun dışında bahçeyle ve dumanı tüten iksirlerle ilgilenirken sözlerimin serbestçe dökülmesine izin verdiler. Ben de onlarla birlikte çalıştım, budadım.

Sözlerimi bitirdiğimde, sessizlik uzun bir süre devam etti, yumuşak esinti gözyaşlarımı kuruttu ve kalbim hala kaybetmekten korktuğum şey için ağrıyordu. Beni aşkımdan ve ailemden uzak tutan bu gecikme için.

"Zor bir hayat geçirmişsin gibi görünüyor," dedi Ami sonunda, kestiğim otları toplamak için süzülürken.

"Hâlâ hayattayım. Sevdiklerimi kurtarmak için mücadele etmeye değer."

"Peki ya bahsettiğiniz bu gerçek eş?" Claudile sordu. "Görünüşe göre senin için fedakârlık yapıyor. Gitmeni ve geri dönmemeni istiyor. Kendini kurtarmanı ve mutlu olmanı. Bunu düşünmez misin?"

İçime öfke doldu. İçimde ve çevremde güç yükselirken ona doğrudan bir bakış attım. "Erkekler genellikle kadınlar için neyin en iyi olduğunu bildiklerini düşünürler, oysa gerçekte kendileri için neyin en iyi olduğunu bile nadiren bilirler. Hayır, bunu düşünmeyeceğim. Bir an bile. Tüm bunları kendimi kurtarmak için yapmadım. Aileme, eşime ve krallığıma yardım etmek için yaptım. Beni öldürse bile bu işi sonuna kadar götüreceğim."

"Seni öldürmesine izin vermeyeceğim," dedi Hannon usulca, avlunun bir köşesinde otururken.

"Peki o zaman." Ami benden aldığı tepsiyi kenara bıraktı ve önlüğünü çözmeye başladı. "Geleceğinde savaş olduğuna göre, savaşmak için en etkili yola sahip olduğundan emin olsak iyi olur. Süslü kılıcı çıkar. Şu anda sana bir faydası olmaz. Ejderhanla tanışma vakti geldi."

Karnım kelebeklerle dolup taşı ve ejderhamın beklentisi ve heyecanı, kadınlar beni her zamanki tarlanın yanından geçirip ağaçların arasına götürürken yükseldi. Hannon bizi takip etti ama geride durarak bu anı yaşamama izin verdi.

İlk uçuşta sakın ol, tamam mı? Bir açıklık bulup kıyafetlerimizi çıkarmak için durduğumuzda düşündüm.

Tabii, tabii. Olmazsa da en azından size eşlik edecek görünmez insanların var.

"Lanet olsun. Neden böyle aşağılık bir hayvanla baş başa kaldım?" Arkalarından açıklığa doğru yürürken mırıldandım.

Ami, "En güçlü ejderhalar gençliklerinde oldukça huysuz olma eğilimindedir," dedi. "Sahiplenici, baskın, korkusuz."

"Aptalca," diye mırıldandı Claudile ve içimden bir ses ejderham konusunda haklı olduğunu söylüyordu.

İlk vardiyada bir alfanın yardıma ihtiyacı olduğunu duymuştum. Micah ilk vardiyayı benim almam konusunda oldukça kararlıydı ve diğer Wyverner'lar da ona karşı çıkmamıştı. Bu kadınların yeterli olmayacağından endişeleniyordum. Ejderhamın kafasının karışacağından, yardım etmeye çalışacağımdan ve vardiyanın ortasında sıkışıp öleceğimizden.

Bu yola giren ilk kişi biz olmayacağız.

"Sakin ol, küçük ejderha," dedi Ami alçak bir ses tonuyla, beden dilimi açıkça okuyarak. Sözlerine güç karışmıştı ama bir emir gibi gelmiyorlardı. Bunun yerine, çevremizle tamamen uyum içinde, yüzümü okşayan hafif bir esinti gibi içimde dolaşıyorlardı. Onun iradesi de benimki gibi sihir taşıyordu.

Yine de beni hemen sakinleştiren şey bu değildi. İçimden geçen ve tüm endişelerimi silip süpüren şey onun seçtiği kelimelerdi. Nyfain'in mektuplarında kullandıklarının aynısı.

Burada bizimle olmasını istedim. Bize rehberlik etmesini istedim, onlara değil. Bizi itip kakmayı bırakmasını istedim.

Ami ve Claudile'in soruları içimde bir şeyleri yerinden oynatmıştı. Nyfain'in benim için nasıl bir hayat istediği umurumda bile değildi. Her zaman istediğim şeylerin peşinden koşmuştum, başkalarının fikirlerine aldırmadan. Şimdi bunu feda edemezdim. Onun için bile.

Bir gün, bir şekilde, onunla birlikte uçacaktım. Lanet onun kanatlarını elinden almış olabilirdi ama yapılanları geri almanın bir yolu olmalıydı. Onu iyileştirmenin bir yolu *olmalıydı*.

Gerçi bunların hepsi gelecekte olacaktı. Şimdilik, onun ruhen benimle olmasına razı olmam gerekiyordu.

Ejderham da benim gibi bağı içinden uzandı, ikimiz de onu geri çekmek için aramıza koymaya çalıştığı mesafeye derinlemesine eğildik. Onu demir bir pençeye kendime çektim ve bana sık sık ittiği öfkeyi ona verdim. Sırf onu arkamda bırakmak için her şeyi yaptığımı -hastalığın tedavisini bulduğumu, iblis kralın beni hapsetmesine izin verdiğimi, işkenceye katlandığımı- düşünecek kadar aptal olmasına kızdım. *Ailemi* geride bırakmak için.

Beni tanıyor muydu ki?

Ondan güç çekerken bile bağı öfke pompaladım.

Cevap olarak verdiği neşe girdabı midemi bulandırdı. Benim öfkem onu gülümsetiyordu, tıpkı *onun* öfkesinin beni her zaman tahrik ettiği gibi.

Ejderham onları kendi duygu koleksiyonuyla besliyordu: heyecan, beklenti, sabırsızlık.

Muhtemelen ne olmak üzere olduğunu biliyorlardı. En azından Nyfain'in ejderhası biliyordu, çünkü bir anda bağı içinden farklı bir güç akışı hissettim. Kontrollü bir fışkırma, karıncalanma ve canlılık.

Sanki bir dağdan atlamışım ve serbest düşüşe geçmişim gibi midem ağzıma geldi.

"Kahretsin, işte başlıyoruz," diye mırıldandım, gözlerim kısılmıştı. "Ne yapmalıyım?" "Biraz beklersen açıklayacağız-"

Ami, Claudile'in sözünü kesti. "Hayır. Bizimle konuşmuyor."

Tabii ki değil, diye düşündü ejderham, şimdi sersemlemişti. *Yolumdan çekilmeye hazır olun. Ejderhanın yönlendirmesini takip edip yüzeye çıkacağım. Onun gücü bize rehberlik edecek... Sanırım. Bir yolunu bulacağım. Ama ben bir hamle yaptığımda, sen de bir hamle yapacaksın, anladın mı? Eğer çuvallarsan ve kontrolü zamanında bırakmazsan, korkunç bir şekilde öleceğiz.*

Güzel melodram, pislik.

Teşekkürler. Bazen sana ulaşmak için aşırıya kaçmam gerekiyor.

Hala bunu yapabilecek gücüm varken gözlerimi devirmiştım. Yakında tüm vücut mekaniğinden o sorumlu olacaktı. Yakında havada olacaktık.

Hay sikeyim.

Gerginlik ve adrenalın içimde dalgalandı, ardından Nyfain'in neşesi bir kez daha dalgalandı. Ya bağ sayesinde burada benimle birlikte olmaktan, uzaktan yardım etmekten mutluluk duyuyordu ya da bana gülüyordu. Belki de her ikisi de. Sonra, ondan gelen sarsılmaz bir destek ve güven dalgası hissettim. Bu işin iyi gideceğine inancı tamdı.

Güç şimdi içimde nabız gibi atıyordu, önce sıcak sonra soğuk. Sert itişler, ardından bir damlama. Karıncalanma arttı. Kelebekler midemi doldurdu. Nyfain'i bağ aracılığıyla sanki yanımdaymış, büyük bir uçurumun kenarında elimi tutuyormuş gibi net bir şekilde hissedebiliyordum. Zihnimin gözünde bana bakıyordu, rüzgâr dağınık saçlarını karıştırıyor, güneş keskin elmacık kemiklerinde parlıyordu. Atlamamı isterken altın gözleri parlıyordu. Onun yolundan gitmemi, ejderhama güvenmemi ve atlamamı istiyordu.

Hazır mısın? diye sordu ejderham.

Derin bir nefes aldım. Nyfain'in gözbebeğinden koyu turuncu çizgiler çıkan muhteşem altın gözlerini düşündüm. Onun güvenini ve evet, neşesini hissettim. İlk vardiyamda, bu şekilde bile benimle olmaktan duyduğu mutluluğu. İlk uçuşumda.

Bizi öldürmesen iyi edersin!

Kontrolü bıraktım. Kendimi onun yükselmesi ve beni yolundan itmesi için açık bıraktım. Bu ilk kez olacak gibi değildi, sadece bu sefer yüzeye geri dönmek için pençelerimi kullanmayacaktım.

Zar zor nefes alabiliyordum, ejderhanın rehberliğine kulak vererek güç kazanmasını bekledim. *Tam olarak nabız* attı. Tüylendirdi. Ve sonra, kör edici bir parıltıyla, dışarı fırladı.

Sırtımın her iki yanında, memurların kırbaç darbelerinden daha az acı veren ama biraz daha fazla yeri kaplayan iki acı çizgisi patlak verdi. Pullarım, biliyordum.

Midem altüst oldu ve sonra artık midem değildi. Ejderham ve onunla birlikte Nyfain'in ejderhasının özü yüzeye çıktı. Derim boyunca daha fazla acı çatırdadı.

Çocuk oyuncağı, diye düşündü ejderham ve öyleydi de. Dolion'un kalesinde acının yeni bir anlamını öğrenmiştik.

Nyfain'in ejderhasının onu itip yükseldiğini hissettiğimde göbeğim ısındı ve sonra zonkladı. Bizimle birlikte yer değiştiriyorlardı. Nyfain ve ben, sanki karanlığın derinliklerine battık ve bunu yaparken birbirimize sarıldık.

Ejderhamın bedeni açıklıkta büyüdükçe büyüdü, ta ki Ami ve Claudile gözlerini açmış bana bakana kadar. Hannon ağaçların arasında durmuş, yüzünde küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Kahretsin, biz kocamanız-" Sadece, ağzımızın kontrolü bende değildi. Ya da büyük, uzun dilimizle dokunurken tuhaf hissettiren uzun, keskin dişlere sahip büyük ağzımızın.

Eşimiz çok daha büyük. Yine de bize hükmedecek, diye düşündü ejderham mırılayarak.

O son göz devirmeyi yaptığımı sevindim.

Vücudumuza bakarken kanatlarımızı karıştırdı. Şaşkın bir nefes aldım.

Bu bok kahverengisinden çok daha iyi, diye düşündü ve sonra kanatlarımızı şişirip havaya yükseldi.

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

FINLEY

KAHRETSIN! *Lanet olsun! Lanet olsun!*

Üç günlük uçuş denemesinden sonra gözlerimi sıkıca kapattım ama tabii ki şu anda havada kalmak için çılgınca kanat çırpıp devasa ejderha bedeninin kontrolü bende değildi.

Bunu ben hallederim, diye düşündü ejderham, masmavi parıltıya başka bir devasa ejderha gövdesini takip ederken.

Dağın yüzü bize doğru hızla yaklaştı. Öndeki ejderha -Ami- bir rüzgâr yakalayıp dağın zirvesine doğru süzülmeden önce eğildi ve kanatlarını pompalamaya başladı.

Sakın bunu deneme, seni bok çuvalı, diye düşündüm ve ejderhama bağırdım. *Sakın deneme! Yeterince tecrübeli değiliz. Geçen seferi hatırlıyor musun? Geçen sefer mahvolduk. Bunu sadece üç gündür yapıyoruz.*

Aptal ejderham beni hiç dinlemedi. Nyfain'e gitmek istediği ve benim ona izin vermeyi reddettiğim onca zaman için benden öç alıyordu. Ama o zamanlar hayati tehlikesi yoktu ve bu-

Öndeki ejderha gibi eğildi, kanatlarını çırpıp... ve hava akımının alt tarafını yakaladı. Bizi zirvenin üzerine çıkarmak yerine, dağın içine itti.

O küfredip varlığımı aşağı itmeye çalışırken ben kafasının içinde çılgınlık attım. Göğsümüz kayaya sürtündü ve dizlerimizin bağı çözüldü. Yerçekimi bizi yakaladı ve sonra düşmeye başladık, tepeden aşağı yuvarlandık ve bunu yaparken vücudumuzu ve uzuvlarımızı savurduk.

Kontrolü bana geri ver, diye yalvardım, hiç değilse ona nasıl zarifçe düşüleceğini öğretmek istiyordum.

Gökyüzüne ilk kez gelişigüzel yükseldiğimizden beri sürekli yardım için yalvarmıştım. Tanrıya şükür Claudile ve Ami hemen yer değiştirip bizimle orada buluştular, yoksa ani bir inişle en az üç ağacı devirebilirdik.

Ama bu sefer benim dırdırımdan bıkmış gibi görünüyordu.

Kontrol mü istiyorsun? Tamam, kontrol sende olsun.

Birden varlığım, güneşi yansıtan ışıltılı pullarla kaplı bu yeni, devasa şekle büründü. İki yerine dört bacak, ayak parmakları yerine pençelerle biten. Sırtımızda uzun, çivili bir kuyruk şeklinde bir ağırlık. Dağın yamacına doğru hızla düştük. Eğer bir şekilde tutunacak bir yer bulamazsam, fena halde ölmüş olacaktık.

Çılgık atmaya çalışırken garip bir *maaarr* sesi çıkardım -ilk içgüdü- ve sonra kığımız dağa çarptı. Bacaklarım - o kadar çok bacak vardı ki!

Sadece... ilk... çifte... ihtiyacım var... Ön bacaklarımı çalıştırdım, kaymayı yavaşlatmak için kayalık toprağı kazdım. Sonra, çabayla, sırtımı.

Dağın yüzü pençelerimin altından kayarak gevşedi ve beni dik kaydıraktan aşağı attı.

Bu benim hatam değildi, diye düşündüm, iki ayağımı birden iterek ve havada dönerek.

Ne yapıyorsun?

Uçuyorum!

Kanatların nasıl çalıştığını bilmiyorsun!

Hiç denemedim, değil mi?

Onları kollarım gibi çalıştırdım, yerçekimi bir kez daha kontrolü ele geçirdiğinde havada salladım. Ama kollar gibi çalışmıyorlardı. Yakınından bile geçmiyorlardı. Kanadın üst kısmındaki kaslar, geri kalanı boyunca örümcek ağı gibi uzanıyor, kemikler, sinirler, damarlar ve nasıl başa çıkacağımı bilmediğim diğer her şeyle birleşiyordu. Muhtemelen her iki koluna uçurtma bağlayıp çatıdan atlayan bir çocuğa benziyordum. Sonunda yere çarpıp bacağımı kıracaktım. Ya da kafamı.

Tamam, tamam, acele et! Kontrolü ona bıraktım ve yoldan çekildim.

Ejderha hemen boşluğu doldurdu ve kanatlarımızı ele geçirdi. Havayı yakaladılar ve aşağı doğru düşüşümüzü durdurmak için çılgınca çalıştılar. Dağın kenarı bizi karşılamak için geldi, ama bizi itecek rüzgar yoktu, bu yüzden bacaklarımızla itti ve havadaydık

tekrar, Ami, Claudile ve arkadaşları Gunduin ile buluşmak için uçuyoruz, o günkü uçuş eğitmenlerimiz.

Ami acımasız bir eğitmendi. Hızlı başlamış ve ağaçlara ya da dağın yamacına çarpma tehlikesi olsa bile bizi hemen zorlamıştı. İnanılmaz derecede yüksek beklentileri vardı ve bize neredeyse sıfır hata payı vermişti.

Bir meydan okumadan geri adım atacak bir tip değildik. Zekice olsa bile.

Yine, diye düşündü ejderham, diğerlerini köye doğru takip etmeyerek. Neredeyse başarmıştık.

Ona sahip olmaya yaklaşamadık! Sadece o kadar sert çarpmadık. Bir şey değil.

Ne derler bilirsin.

Tekrar hava akımına yaklaşırken düşüncesini tamamlamadı.

Hayır, cidden! Umutsuzca düşündüm. Belki bize bir kez daha göstermelerine izin veririm!

Hayır, ben hallederim. Bu işe yarayacak, diye düşündü ejderham. Göreceksin.

Evet, lanet dağın yamacına çarptığımızı görürdüm.

Birkaç saat ve birkaç çarpışmadan sonra nihayet Ami ve arkadaşlarının bizi iniş yapabileceğimiz ve insan formuna geri dönebileceğimiz ormana uçurmalarına izin verdik. Ejderhaların köyde bulunmaması gerekiyordu, çünkü orada çiğnenecek pek çok şey ve insan vardı. Bu yüzden kasaba halkı uçmak istediğinde, ormana doğru yürüdüler ve orada yer değiştirdiler.

Ağır ağır yere oturdum, bedenimden yorgunluk damlıyordu.

Uçmak zor işti.

"Korkusuzsun." Gunduin bana sırttı, sert ve yakışıklı yüzünde düz beyaz dişlerini gösteriyordu. Ami'nin yaşlarındaydı, belki biraz daha büyüktü, kristal berraklığında yeşil gözleri ve kum sarısı saçları vardı.

"Bu ya da delilik." Claudile ağacın dibindeki giysilerimi almak için eğildi ve onları bana fırlattı. Kılıcın yanında duraksadı, onu almak için uzandı ama dokunamadan durdu. "Bu şeyi neden her yere taşıdığınızı tekrar söyler misiniz? Burada buna hiç gerek yok."

Nefes nefese ayağa kalktım ve hızla kıyafetlerimi giydim. Kılıcı elinin altından çıkardım. "Bana özlediğim birini hatırlatıyor."

"Sevdiği kişiden bir hatıra." Ami gömleğini çekti. "Ya da belki çalmıştır ve satmaya niyetlidir."

Kılıcı kalçalarına bağladım. "Ben de onunla antrenman yapıyorum." "Seni kim eğitiyor?" Claudile bana yan gözle baktı. tarlaya geri döndük. Orada sabırla dönüşümüzü bekleyen Hannon bize hafifçe başını salladı ama bitki sıralarına girdiğimizde bize katılmak için hareket etmedi. Ami onun yer değiştirmesine yardım etmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Sonunda üç ejderha Hannon'un bizden biri olmadığına karar vermişti. Hayvanının doğası görülmeye devam ediyordu.

"Krallığımdaki kraliçe muhafızlarından biri. Ne yaptığını biliyor."

"Öyle mi?" Claudile sordu. "Ne yaptığımı biliyorum. Belki benimle dövüşmek istersin?"

"Pek sayılmaz. Muhtemelen beni bacağımdan bıçaklar ve bunun bir öğrenme deneyimi olduğunu söyledin." Kaşlarımı kaldırdım. "Biliyorum, neden *onunla* dövüşmüyorsun? Bu bana yardımcı olur. Berbat etmekten yoruldum. Bana bir hançer ver ve yoluma gönder. Kılıç kibar bir silahtır ve ben kibar değilim."

"O zaman neden sana bir kılıç verildi?" Gunduin sordu.

Ellerimi herdemyeşil bitkilerin yapraklarında gezdirdim, gözlerimi kapadım ve günün ışıltısını içime çektim.

"Hikâyesini çoktan anlattı Gunduin," dedi Ami, diğerleriyle birlikte tarlaya yayılırken. "Muhtemelen tekrarlamak isteyeceği bir hikâye değil. Sizi başka bir zaman bilgilendiririm."

Bitkilerden birini budamak için eğilirken omuz silkti. Bir saati daha böyle sessiz ya da çoğunlukla sessiz bir uyum içinde çalışarak geçirdik. Ami ya da Claudile ara sıra bitkilere bilmediğim ve pek kimsenin kullanmadığı başka bir dilde şarkı söylüyor, ben de onlara mırıldanıyordum. Kadınlar hala mesafeli ve bazen biraz soğuk görünseler de (özellikle Claudile), Everlass'a saygı ve özen gösteren insanlarla yoldaşlık hissetmek moralimi yükseltti ve zihnimi rahatlattı. Bir ortak nokta bulmuştuk ve bunu takdir etmek için arkadaş olmamız gerekmiyordu.

Hannon sabırla bekledi, bir kütük parçasından bir şeyler yontuyor ya da etrafımızı saran sağlıklı ormana bakıyordu. Burası lanetin, iblislerin ve ölen insanların baskı ve taleplerinin olmadığı hoş bir yerdi.

Bir süre sonra Hannon ve ben Wyvern'den diğerleriyle buluşmak üzere ayrılmaya hazırlanırken Claudile bana seslendi. "Finley, seninle konuşmak istiyorum."

Bu iksir hakkında *olağanüstü* bir görüş." Alaycı iğnelemeyi görmezden geldim.

Beni arka bahçeye götürdü ve kaynayan bir tencerenin yanında durdu, buhar gökyüzüne doğru kıvrılıyor ve baharatlı-tatlı bir koku taşıyordu. Asılı tencerenin yanındaki masanın üzerinde bir kaşık ve bir miktar malzeme duruyordu; kaşığı aldı ve içindekilere daldırdı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" İçinde sıvı biriken kaşığı bana uzattı.

Bir süre onu izledim, ne için olduğuna dair bana bir ipucu verip vermeyeceğini merak ediyordum. Hayır. Görünüşe göre bu bir çeşit testti.

Bu insanların benim hakkımda ne düşündükleri -bitkiler ve iksirler konusunda iyi olup olmadığını düşünüp düşünmedikleri- gerçekten umurunda değildi ama meydan okumayı severdim, özellikle de *bu* meydan okumayı. Bana ne sorduğunu biliyordum. Benden ne yaptıklarını tahmin etmemi ve eğer yapabilirsem daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulmamı istedi. Formülleri geliştirmek her zaman kendi başıma yapmak zorunda olduğum bir şeydi.

-Bunu başkalarıyla birlikte yapmak heyecan vericiydi.

Dudaklarıma değdirmeden önce birayı kokladım. Tat senfonisindeki her bir lezzeti tanımlamam bir anımı aldı, sonra onları kategorize etmem bir başkasını. Uzun bir süre düşündüm, her bir malzemenin neye iyi geldiğini gözden geçirdim. Birkaç olasılık vardı ama hiçbirisi tam olarak uyuşmuyordu.

Hafifçe homurdandım ve başımı salladım. Bu sinir bozucuydu.

Bildiğim tek şey dengenin bozuk olduğuydu. Tadı çok ekşiydi. Yutarken neredeyse boğazımın arkasını çiziyordu. Bundan büyük bir fincan içsem muhtemelen geri sayım başlar ve sonunda tuvalete koşmam gerekirdi. Yirmi dört saat içinde bundan daha fazlası mı? Unutun gitsin.

"En fazla bir buçuk yaprak calla lily, muhtemelen bunun neden olduğu şiddetli ishali durduracaktır." Kaşığı ona geri verdim.

Hannon sırtıttı ve elindeki odundan bir parça daha kesti. Claudile uzun bir süre beni inceledi, arka bahçenin diğer tarafında duran Ami de öyle.

Claudile sonunda, "Calla zambağı everlass'ın en iyi etkilerini yok eder," dedi. "Onu öldürür. En iyisi kalabalık bitkinin etkilerini hafifletmek için kullanılır."

Başımı ona doğru eğdim. "Öyle mi? Kalabalık bitki hakkında bunu bilmiyordum. Hâlâ öğreniyorum. Hah. Bu inanılmaz faydalı olacak." Hannon'a baktım.

Hannon, "Karşı karşıya olduğumuz hastalıkta buna ihtiyacınız olmazdı," dedi. "Ama eminim ileride birini zehirlemekten başka bir şey yapmanız gerekirse bunun faydası olacaktır."

Memurları düşünerek bir kahkaha attım.

"Kalabalık bitkiyi risklerini bilmeden insanlara mı verdin?" Ami'nin sesinden onaylamama damlıyordu.

"Kusura bakmayın hanımefendi," dedi Hannon, ses tonu sakindi. "Belli ki nasıl bir hayat yaşadığımızı anlamıyorsunuz. Finley bir krallığı iyileştirdi. Serum insanları öldürebilirdi ama başka ne yapabilirdi ki? Yavaş yavaş ölmelerine izin vermek mi? Ve işe yaradı. Babamızdan başlayarak onları iyileştirdi. İksiri kendim uyguladım ve risklerini biliyordum. O bitkiyi sadece alternatifi korkunç olduğunda kullanır."

"Sorun değil Hannon," diye mırıldandım. "Neden sorduğunu anlıyorum. Zaten ölmek üzere olmasalardı pervasızca davranmış olurlardı."

"Neden ölmek üzereydiler?" Gunduin köşedeki sandalyeye oturarak sordu. "Bir krallığı iyileştirdi de ne demek?"

Herkes onu görmezden geldi ve ben de Claudile ile konuşmaya devam ettim.

"Calla lily everlass'ın etkilerini yok eder, elbette, ama sadece çok fazla kullanıldığında veya diğer baz tipi bileşenlerle birlikte kullanıldığında. Everlass biraz asidiktir, bu yüzden çok fazla baz onu öldürür. Ancak bu iksirin tadının ne kadar asidik olduğu göz önüne alındığında, bu büyüklükteki bir kap için bir yaprak, iksiri çok fazla etkilemeden asidi azaltacaktır. Yine de iş görür... Yine de bu karışımı tanımıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bunu söyleyemezsin."

"Yaşlılıktan kaynaklanan şiddetli eklem ağrıları," diye araya girdi Ami. "Revirdeki bir hasta çok fazla uçtuğunda eklem ağrılarından muzdarip oluyor. Ancak iyileştirici iksirimizin yan etkileriyle uğraşmak istemiyor."

"Şiddetli ishal, evet. Onu suçlamıyorum." Ellerimi kalçalarımın altına koyarak başımı salladım. "Calla zambağı kesinlikle yardımcı olacaktır ama artrit için yan etkisi olmayan harika bir ilacım var. Eklem ağrılarına iyi gelecektir, sorun değil. Semptomlar temelde aynı, değil mi? Ben de ishal sorunuyla karşılaştım ama bunu görmezden gelmek benim için bir seçenek değildi. İnsanların ancak yeteri kadar yiyeceği vardı, bu şekilde kaybetmeyi göze alamazlardı."

"Göster bana," dedi Ami, yanına gelerek.

İşe koyuldum, ihtiyacım olan şeylerin çoğunu onun iyi stoklanmış ve bakımlı bahçesinde, geri kalanını da ormanda buldum. Zorlu bir işti.

karışım; bazı şeyleri dövmek, bazılarını öğretmek ve malzemeleri birbirine uyumlu hale getirecek şekilde karıştırmak gerekiyordu. Neyse ki Ami ve Claudile çok yardımcı oldular ve çok az talimat vermeleri gerekti. Gunduin ve Hannon gerektiğinde ya da sorulduğunda yardım ettiler, her ikisi de büyük bir tencere yavaşça kaynaması için ateşin üzerine konulana kadar bizimle birlikte huzur içinde çalıştılar.

"Bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum," dedi Claudile, bulanık sıvının içine bakarak. "Kimse bunu içmek istemeyecektir."

Göz ucuyla bir şekil dikkatimi çekince parmağımı kaldırdım. Micah yoldan yeni ayrılmış, yan çitin yakınına gelmişti. Tamara ile kılıç eğitimime geç kalmıştım ve belli ki iyi olduğumdan emin olmak istemişti.

Bir an için onu görmezden geldim. "İşin püf noktası çok hafif pişirmek. Eğer kaynarsa, mahvolur. Aslında, kaynamaya yaklaşırsa bile, neredeyse hiç işe yaramaz. Aşağı yukarı üç saat boyunca çok kısık ateşte tutmanız gerekir. Bulanıklık giderilecek ve su hoş bir lavanta rengine dönüşecek ve gerçekten güzel kokacaktır. Daha sonra ateşten alın, soğumaya bırakın ve ardından servis edin. Yine de sıcak servis etmeyin, yoksa ekşi bir tadı olur ve insanlar şikayet eder. Yani, yine de işe yarayacaktır ama sürekli ağrısı olan insanlar zaten çok huysuzdur. Onları uçurumun kenarına itmek kolaydır. Sonra da Hannon'a bağırlarlar."

"Hiç hoş değil," diye mırıldandı

Hannon. Ami kaşlarını çatı.

Gülümsedim. "İnsanlarla aram iyi değildir. Hannon iksirleri yönetiyor. Uğraşmadım. Evimizin aşağısında bir adama yardım etti ve... şey, bağırırlarını arka bahçemden duyabiliyordum."

Hannon, "İhtiyar Fortety en iyi zamanlarda bile sefil oluyor," diye homurdandı. "Çok sıcak olduğunu bile bile beni o iksirle aşağıya gönderdiğin için hâlâ kin besliyorum."

Güldüm; elimde değildi. Aptalca bir hareketti ama bazen Hannon'un sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu.

Micah beni kontrol ederek, "Finley, diğerlerinin yanına dönme vakti geldi," dedi. "Kolunda bir kesik var." Ami'ye bakarken gözleri tehditle parladı. Karnımda sinir bozucu küçük bir çarpıntı hissettim; bu, iblislerin şatosunda onun yanında birkaç kez ve son birkaç gündür daha sık olan bir şeydi. "Onu çok zorluyorsun. Şu andan itibaren, diğer yeni şekil değiştirmişlerle birlikte çalışacak. Orası öğrenmesi için daha iyi bir yer."

"Kusura bakma alfa ama kendini zorluyor" diye yanıtladı Ami. Neredeyse o hava akımına alışmak üzere. Ona bir kez gösterdik. Tekrar tekrar geri dönmeyi seçiyor, en iyisini yapmaya çalışıyor. Ne yapmamızı isterdin, onu uzak tutmak için savaşmamızı mı?"

Bu dövüşü ben alacağım, diye düşündü ejderham. O da yapardı ve bu kadınlar tarafından ezilirdik. Bizim kadar güçlü değillerdi ama kurnaz, deneyimli ve bazen de düpedüz gaddardılar. Bizi yere sererler ve buna bir ders derlerdi.

Bu ders muhtemelen çok can yakacaktı.

Gunduin sırtıyordu, her zaman neşeli görünüyordu. Bu adamdan hoşlanmamak elde değildi. "O bir ateş başlatıcı. Onu diğer yeni şekil değiştirenler gibi eğitmek zamanını boşa harcamak olur."

Micah'nın sert bakışları bir an için Gunduin'in üzerine yerleşti ve Micah'dan yayılan ağır ve yoğun gücü neredeyse görebiliyordum. Gunduin bu titreşimi, açık bir meydan okumayı algıladı ve bakışlarını uzun bir süre üzerinde tuttu. Sonra gözlerinde bir şey parladı ve onları bıraktı.

Orta yerimde sıcak ve rahatsız edici bir his belirdi. Micah Ami'ye döndü ama ben çoktan tepki vermeye başlamıştım. Birinin bana yardım eden insanların gözünü korkutmasına tahammül edemezdim.

"Yeter," diye bağırđım ve gücümün bir dalgası arka bahçeyi kesti. İrademin gücüne kapılan yapraklar yerde yuvarlandı. Saksılar sallanıp çarptı ve Ami gözlerini açarak bir adım geri çekildi.

Derin bir nefes aldım ve elimi Micah'nın koluna koydum.

"Üzgünüm, benim için en iyisini yapmaya çalıştığımı biliyorum ama ben iyiyim. Sorun onlar değil, ejderham. En iyi zamanlarda bile bok kafalının tekidir ve görünüşe göre yeni hedefi birkaç gün içinde uçmakta ustalaşmak. Onu kontrol etmek neredeyse imkansız. Bizi yeni insanlarla eşleştirirseniz, herkesin başını belaya sokarız ve muhtemelen bir sürü ölü çocuk ejderha olur. Ona güvenilmez."

Başını yavaşça salladı. "En azından Tamara ve Lucille'i de yanında getir." Ami'ye baktı. "Seni güvende tutmak için biraz daha dikkatli olurlar."

"Benimle birlikte gökyüzüne garip ejderhalar getirmek gibi bir arzum yok," dedi Ami kibirle. "Onu sadece merak ettiğim için aldım ve şimdi bunu komik buluyorum. Uçuyoruz ve sonra bitkilerle uğraşıyoruz. Telaşlanacak bir durum yok."

Bu beyaz bir yalandı, çünkü ejderhamın defalarca bir dağın yamacına çarpması ve sonra neredeyse yere yuvarlanması

Alarm, ama bundan bahsetmedim. Micah zaten yeterince sinirlenmişti.

Şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey burasıydı.

Önlüğümü çözdüm ve Ami'ye uzattım. "Hem merakın hem de iyi niyetin için teşekkürler. Bana neden yardım ettiğin pek umurumda değil, bunun için minnettarım."

Ami önlüğü yavaşça aldı. Bakışları Micah'ya kaydı ve sonra geri döndü. Gözlerinde bir şey parladı. Heyecan için bir çeşit açlık. Meydan okumaya.

"Biliyorsun..." dedi usulca. "Etrafta bir hançerim var. Ve birkaç tane de alıştırma kılıcım. Eğer ejderhanın biraz öfkelenmek istediğini düşünüyorsan, eminim Claudile ve ben yarın seni biraz ateşleyebiliriz. Zor bir hayatın içinde büyümüş küçük, kavgacı bir ejderhanın zorlandığında neler yapabileceğini görmek isterim."

Gözlerindeki bakış ve etrafını saran güçle ilgili bir şey kalbimin hızlanmasına ve heyecanın içime işlemesine neden oldu. Ejderham yüzeye yaklaştı, dışarı çıkmak için zorlandı, duyduklarından hoşlandı.

Ami'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Zaman kaybı," diye homurdandı Claudile ama ses tonundaki heyecanı da duyabiliyordum. Dövüşmek için duyduğu hevesi. Kan dökmek için.

Belki ejderhalar çılgıncaydı ama oynamak istemiyorsam siktir et.

Hannon sandalyesinden kalkıp beni kapıda karşıladığında yüzümdeki sırtışı engelleyemedim.

"Kimseyi getirme," diye seslendi Ami biz ayrılıp yolda Micah'ya katılırken. "Sadece sen. Ve kardeşin."

Köy merkezine geri dönerken Micah başını hafifçe salladı. "Sana olan ilgisini merak ediyorum. Onu herkes tanıyor ama üçü genellikle kendi içlerine kapanıktır ve Ami de sadece birkaç ejderhanın yanında uçar ve onları eğitir. İkinize izin vermesi... alışılmadık bir durum." Arkasına baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Omuz silktim. "Şirketimi ona zorla kabul ettirdim."

"Bitkilerle ilgileniyorum, evet." Micah çenesini kaşıdı. "Muhtemelen öyledir. Bu işi iyi yapanlara daha fazla saygı duyar ve genellikle en iyisi olduğu düşünülür. Kendisinden bir şeyler öğrenmek için iyi bir insan."

Burnumu kırıttırdım, içimden öfke akıyordu. Karşılaştırmalı gençliğime bakılmaksızın, ben de onlar gibi bir ustaydım. Olmak zorundaydım.

Sanırım bunu bilmesinin bir yolu yoktu. Benimle tanışmadan önce, kalabalık everlass'ın neler yapabileceğini bilmiyordu. Bilmiyordu.

bunu bilmemin önemini ve bunun bile beni diğer ejderhalardan nasıl ayırdığını fark etti.

"Herhangi bir haber var mı?" Hannon Micah'ya sordu.

"Henüz değil. Benim hikayemi duydular ve diğer kaçaklar da aynı hikayeyi köylerinde yayıyorlar. Haber yayılıyor ve doğruyu söylediğimizden şüphe yok. İblislerin hepimiz için bir sorun teşkil ettiğine şüphe yok ama bu krallıkta otorite biz değiliz. Krallığı arkamıza almak için kral ve kraliçeye başvurmamız gerekiyor ve bu haftalar alacaktır. Onların müzakeresi daha da uzun sürecektir."

"Haftalarımız yok," dedim.

"Yok, hayır." Meyhaneye yaklaştığımızda Micah bana baktı. Durdu. "İki hareket tarzını tartışıyorlar. Birincisi, hikâyemizi anlatması için kral ve kraliçeye bir temsilci göndermek ve Elex öne çıktı. Görünüşüne bakılırsa bu rol için biçilmiş kaftan. İkincisi ise size yardım etmek. Seks ticareti yapan iblislerin pençesindeki düşmüş bir ejderha krallığına yardım edeceğimizi yayıyoruz ve tüm gönüllülere kapımız açık. Tehlikeli olacağı konusunda uyarıldılar."

Hannon, "Bu uyarı muhtemelen onlar için önemli bir olaydı," dedi.

Micah güldü. "Birçokları için öyleydi, evet. Vemar deneyimleri konusunda sessiz kalmadı. Hadriel'in her şeye yaklaşımını benimsiyor ve açık sözlülüğüyle herkesi şok ediyor. Şoku atlattıklarında dinliyorlar ve şaşkınlık öfkeye dönüşüyor."

"Zaman çizelgemiz nedir?" Ben sordum.

Micah başını salladı. "Henüz bilmiyorum. Bunun buradaki herkes için yeni bir bilgi olduğunu unutmamalısınız. Sadece birkaç gündür buradayız ve çoğu Wyvern ismine odaklanamıyor gibi görünüyor. *Ben* odaklanamıyorum. Lanet ya da büyü durumu tartışmamızı zorlaştırıyor. Ama harekete geçiyoruz. Kurtlar ve perilerin yanı sıra bizden de yardım alacaksınız. Ortaya çıkacaklar."

"En kötü ihtimalle," dedi Hannon, "Govam'ı portallardaki büyü kilitleri indirmeye zorlar ve o yoldan gideriz."

"Eğer Dolion portallardan tamamen kurtulmadıysa. Subaylar ona gönderecek yeni yaratımlar yapmak için etrafta değiller. Neden onları açık tutuyor?"

"Çünkü bir geçide ihtiyacı var, hepsi bu," diye yanıtladı Hannon. "Aksi takdirde Wyvern'ü ayrı tutan tüm sihri soymak zorunda kalacaktı ve o zaman lanet ne işe yarar?"

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum.

Neredeyse dönüp everlass tarlasına ve Ami'nin evine geri dönüyordum. İksiri kontrol etmek ve sonra başka bir konuda yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormak istedim. İçinde bulunduğum durumu aklımdan çıkaracak herhangi bir şey.

Micah'nın rahatlatıcı eli omzuma doğru kaydı. "Her şey yoluna girecek," dedi usulca. Titreme vücudumu kapladı. "Bunu da atlatacağız. Krallığını kurtaracağız." Bir an tereddüt etti. "Eğer evime gelmek istersen... kafanı dağıtmak için, buyur gel. Boş bırakılmıştı. Hâlâ biraz tozlu ama bir tavernadan daha güzel olmalı. Sana sıcak bir yemek hazırlayabilirim ve ateşin yanında uzanabilirsin."

Gözlerinde ısı parladı. Sıcaklık, elinin omzuma dayandığı yerden etime işledi ve sonra vücuduma yayıldı. Karnım çırpındı ve kalbim hızlanmaya başladı, nefes almam biraz zorlaştı.

Ona göz kırptım, kafam karışmıştı, vücudumun onun yakınlığına ve ondan yayılan ısıya verdiği tepkiyle sarsılmıştım. Gücü ejderhamla flört ediyor, onu yüzeye yaklaştırıyor ve takdirle mırıldanmasını sağlıyordu.

Bir an sonra, bağıın içinden öfke ve anlayış karışımı garip bir his süzüldü. Nyfain ve ejderhası tepkimizi hissetti ve bunun başka bir adama olduğunu biliyorlardı - sahiplenici ejderhası iddiasına yönelik tehdidi ezmek istiyordu.

Sıcaklığın yerini alarm aldı ve omzumdaki eli bırakarak geri adım attım.

Başka bir durumda, elbette, Micah'ı tanımaktan mutlu olurdum. Kararlı ve sadık görünüyordu ve ejderhamı heyecanlandırma potansiyeline sahip olduğu açıktı. Ama kalbim Nyfain'deydi ve bu yüzden başka hiç kimseyle ilgilenmiyordum. Midemdeki çırpınmayı ya da damarlarımda dolaşan sıcaklığı anlamıyordum. Bedenimin neden kafamdan ve kalbimden bu kadar farklı tepki verdiğini anlamıyordum.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Başta benim de aklım ve kalbim Nyfain'e karşı değil miydi? Başta adamı tanımak bile istememiştim. Kaçıp gitmekten başka bir şey istememiştim! Ama bedenim ve ejderham beni ona doğru çekmeye devam etmişti.

Bir nefes üfledim. Micah'yı nazikçe geri çevirmeden önce, "Bunu bir düşün," diye mırıldandı ve sonra devam etti.

Hannon yaklaştı. "Güçlü ve yetenekli biri."

Kaşlarını çatarak büyük ejderhanın köyün kalbinde kaybolurken kendinden emin adımlarla yürüyüşünü izledim. İnsanlar ona gülümseyerek başlarını salladı.

ya da başlarını saygıyla
eğdiler. "Ve?"

"Ve eğer romantik anlamda bir yol ayrımına gelerseniz, o iyi bir seçim olacaktır."

Öfke yükseldi, sıcak ve ağır. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu bastırdım. Hannon kesinlikle şiddetle başa çıkabilirdi ama bunu sadece ailesini ya da arkadaşlarını korumak için yapardı. Bu onun için bir araçtı, koltuk değneği değil. Benim gibi çalkantılı duygularını örtmek için şiddete başvurmazdı. Diğer ejderhaların yaptığı gibi. O kelimeleri kullanırdı.

Hoşnutsuz bir ses çıkardım ve biraz rahatlamak için toprağı tekmeledim. Ne yazık ki, sadece ayak parmağımı incitmeyi başardım.

"Sadece..." Dişlerimi sıktım, bunu kabul etmekten bile nefret ediyordum. "Tamam, olay şu. İlgilenmiyorum. Ben değilim! Sadece... midem kıpır kıpır oluyor, bazen karıncalanıyorum ve az önce bir sıcaklık hissettim..." Kalçamı çıkardım, durumdan, kendimden ve Micah'dan rahatsızdım. Karmakarışık duygularım beni korkutuyordu. "İlk başta ejderhamın onun bize gösterdiği ilgi hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Nyfain'in ejderhası bağın içinden yükseldiğinde, güç, öfke ve baskınlık yaydığında kızgın, kararlı ve neşeliydi. Ama nedense artık öyle değildi. Sadece mırıldandı! Ben Micah'yı istemiyorum, o da Micah'yı istemedi ama bedenim zihnime ihanet ediyor. Bir türlü anlamıyorum. O bizim gerçek eşimiz değil. O Nyfain değil. *Nyfain*'i sorgusuz sualsiz seviyorum. Kayıtsız şartsız. Benim için o. Tek istediğim o. Peki benim lanet vücuduma ne oluyor, biliyor musun?"

"Nyfain'den onunla birlikte olduğundan daha uzun süredir uzaktaydın. Aşkınızın gerçekten çiçek açma şansı olmadı. Ve şimdi kendini tüm bu zamanı başka bir güçlü alfa ejderhanın etrafında geçirirken buluyorsun. Micah ile tehlikeli durumlara düştünüz ve o size yardım etmek ve korumak için elinden geleni yaptı. Aranızda güçlü bir güven var. Eminim ejderhanız onunla başa çıkabileceğinin farkındadır ve muhtemelen meydan okumaya kalkışmak istemesi kafasını karıştırıyordur. Ejderhalar zorlukları gerçekten seviyor gibi görünüyor, seninki diğerlerinden daha fazla. Ve belki de bu zorlu yoldan sonra sadece biraz arkadaşlık istiyorsun..."

Çok bilge biri, diye düşündü ejderham. Aynı zamanda haklı. Micah'nın ejderhası beni bir tür erotik meydan okumayla patlatıp duruyor. Eşimiz yüzünden bu meydan okumayla karşılaşmak istemiyorum ama... bu meydan okumayla karşılaşmak istiyorum. Öfkeyle sikişmek istiyorum. Kalçalarımızın arasında ya da gırtlığımızı kadar sokulmuş büyük bir alete ihtiyacımız var. Şimdilik o yeter.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Sallandım, Hannon'a tutundum ve onu hızla silkeledim. Bu his doğrudan merkezime pompalanırken kardeşimin bana dokunmasına ihtiyacım yoktu.

Hayır, seni vefasız kancık, diye düşündüm, dişlerimi sıkarak, o şimdilik yapmayacak. Bize sahip çıkıldı. Bir eşe rıza gösterdik. Azgın olduğun ve bir tür tuhaf seks meydan okumasına cevap vermek istediğin için eşimize ihanet etmeyeceğim. Nyfain seksten daha fazlası. O bir meydan okumadan daha fazlası.

Ama Micah'nın seksten daha fazlasına ihtiyacı yok, diye düşündü. Şu anda o koca sikli enerjinin birazını içine çek ve geri döndüğümüzde eşimiz, hakkını ihlal ettiği için onu öldürebilir. Öfkesi inanılmaz derecede yoğun olacak. Bize hükmedip yeniden hak iddia ettiğinde tüm o öfkeyi bir düşünsene?

Titredi. Ben de öyle; elimde değildi. Kulağa vahşi bir zaman gibi geliyordu.

Endişelenme, diye devam etti, iddiasını yeniden ortaya koyduktan sonra her şeyi unutacaktır. Kimsenin bize tekrar dokunmadığından emin olmak için yakın durmak dışında. Ama o da sıcak olacak.

Şiddetli bir karıncalanma etimde gezindi ve içime işledi. Bu da kulağa iyi bir zaman gibi geliyordu, evet. Nyfain'in koruyucu ve sahiplenici olması içimde garip bir ateş yaktı. Micah'nın az önce bana yaptığı gibi her türlü istenmeyen yaklaşımı durduracaktı. Jedrek gibi kuruntulu sikkafalıların tehditlerini bertaraf edecekti (bunun nasıl sonuçlandığı konusunda kendimi suçlu hissetmek için kendime daha fazla zaman tanımamıştım). Benim inanılmaz derecede seksi, huysuz korumam olacak, zaten hiç istemediğim ilerlemeleri elinin tersiyle itecekti.

Ona ne olursa olsun bunu yapacağını söyledim. Bunu beni sahiplenmeden önce de yaptı. Her zaman onunmuşum gibi davrandı. Çünkü farkına varmam biraz zaman alsa da hep öyleydim. Ve olmaya da devam edeceğim. Micah'ı ölüme terk etmeyeceğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Neyin var senin?

İki alfa bir hak için kavga ettiğinde, genellikle biri ölür. Mantık bu.

Onu boğmak istedim. Sonra vücudumun Micah'ya verdiği aptalca tepkileri hatırladığım her şeyi boğmak istedim. Sonra da bunun bir daha olmaması için ondan çok ama çok uzak durmak istedim.

Micah'ı becermek söz konusu bile olamaz. Böyle bir şey olmayacak. Kendimi ifade edebildim mi?

Göreceğiz.

Öfkeyle yumruklarımı sıktım ve hüsrana dolu bir çılgılık attım. "Keşke yanımda olsaydın da o aptal suratına bir yumruk atabilseydim!"

İlerlemeye başladım.

"Ejderhanla tartışman bitti mi?" Hannon ayak uydurarak sordu.

"Sadece şimdilik, çünkü muhtemelen kendini Micah'a atmaya çalışacak, sık suratlı."

Diğerleriyle tavernanın içinde buluştuk, Hadriel ve Leala bize gülümsüyorlardı.

"Çalışmaya hazır mısınız?" Tamara bana sordu ve Lucille sandalyesinden kalktı. "Ah, dostum, bu ibislere göz kulak olmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Hadriel başparmağını merdivenlere doğru uzattı. "Ejderhalar Micah ve onlara ne yapıldığını duyduklarından beri çok gürültücüler. İblislere biraz yiyecek bulmak zor olacak."

"Ben yardım ederim," dedi Leala, kucağında sarmaladığı kırbacı kaydırarak.

Sırıttım ve başımı salladım, sonra iblisleri kontrol ettim. İçlerinden biri her zaman ihtiyaç duyulması halinde odada kalırdı ama diğerleri sırayla yürüyüşe çıkar ve hava alırdı. Aramızda bir anlaşma vardı; kaçmaya çalışırlarsa onları bulur ve öldürürdük. Etrafta kalıp dikkat çekmezlerse özgürlüklerine kavuşabilirlerdi. Mantıklı olmasına rağmen ejderhaların onların varlığı konusunda endişelendiklerini fark etmemiştim.

Neyse ki bu haberi anlayışla karşılamış görünüyorlardı ve Leala o kırbaçla gerçekten bir harikaydı.

Takip eden günlerde ben Ami, Claudile ve Gunduin ile daha fazla meşgul olurken, diğerleri sakın bir mola verdi.

Fırtınadan önce her zaman bir sakinlik vardı.

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

NYFAİN

Kule odasındaki yatağa oturmuş, gökyüzünde sadece birkaç bulutun dolaştığı parlak güneş ışığına bakıyordum. Yine de dikkatim içime, Finley ile olan bağima odaklanmıştı. Diğer alfaya, muhtemelen iblis zindanındayken ona hükmetmeye çalışan aynı alfaya, verdiği tepkiyi hissettiğimden beri daha sık kontrol ediyordum. Onun ne yaptığını biliyordum. Bunu onun kafa karışıklığında, ejderhasının artan ilgisinde hissedebiliyordum.

Yaptığı şey yasaktı. Ne olduğunu anlamadığı ve muhtemelen bunun mümkün olduğunu bile bilmediği için ona da haksızlıktı.

Arkadaşım ile oynuyordu.

Öfke içime doldu. Ona ulaşmak, onu korumak ve iddiamı savunmak için duyduğum çaresizlik, bir an için mantığımı sildi. Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktım ve ellerim yumruk şeklinde kıvrılmış halde volta atmaya başladım.

Ona gitmesini söyledin, ejderham beni suçladı, güç içimize pompalandı. Bunu sen yaptın. Bu fikri onun aklına sen soktun ve şimdi tam da senin ona söylediğin şeyi buldu - bizimkinin üzerinde hak iddia edebilecek birini. Ejderhası onun büyüüne ve gücüne her ejderhanın vereceği tepkiyi veriyor ve bu senin hatan.

Akkor halindeki öfke nefesimi kesti ama bunu inkâr etmedim. Bizim yerimize geçmeliydi. Mutluluğu lanetli krallığımızın dışında bulmalıydı. Bunu onun için istiyordum. Ona bu fırsatı vermiştim ve doğruca buraya gelmek yerine dağlara yöneldiğinde, kaderin onun ufkunda olacağını düşünmüştüm. Elbette, acısını hissedebiliyordum ama bu onun özgürlüğe doğru gittiği gerçeğini değiştirmiyordu. Yeni bir hayata. Ve bu fikir ilk başta hoşuna gitmese de, eninde sonunda ona alışıacaktı.

Ama sonra beni tekrar kendisine çekti, beni kendisine öyle bir bağladı ki, geri çekilmek için çaresiz kaldım. Kendi seçimini yapmıştı -beni- ve buna saygı duymam için *ısrar etti*.

O benimdi. Her zaman bana ait olacaktı.

Ve artık geri geleceğini biliyordum. Hayatını yönetmeye çalışan başka hiç kimseyi dinlemediği gibi beni de dinlemeyecekti. Kendi aklını ve arzularını bilen bir kadındı, ki bu da en başta ona çekilmemin nedenlerinden biriydi.

Muazzam rahatlamamdan dolayı suçluluk hissettim. Suçluluk... ve aynı zamanda başka bir ejderhanın benimkinin üzerine izini bırakmaya çalıştığı düşüncesiyle inanılmaz bir öfke dalgası. Başka bir ejderhanın benim bölgemi ihlal etmeye çalışması.

Büyük bir kararlılıkla kendimi tekrar yatağa bıraktım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Finley uçarken aramızdaki bağdan bir heyecan yükseldi. Gülümsedim, öne doğru eğildim, orada onunla birlikte olmayı diledim. Onunla birlikte uçmayı. Gökyüzünde kıvrılmak ve akranlarına üstünlük sağlamaktan daha heyecan verici bir şey olamazdı. Ejderham ve ben uçuş eğitimini sevmiştik, başkalarının yapamayacağı şeyleri yapmaya zorlanmayı ve bunu başarmayı sevmiştik. Tehlikeyi sevdim... ama aynı zamanda tembel bir öğleden sonra uçuşunun huzurunu, hava akımlarıyla süzülmeyi ve insanın zihninin dolaşmasına izin vermeyi de sevdim. Ben yapmasam da

Halkımı korumak için yaptığım fedakârlıklardan dolayı pişmanlık duysam da kanatlarımı özlemiştim.

Adrenalin Finley'i ateşledi ve midesi bulandı. Geçen haftaki ilk uçuş seanslarından beri başarısız oldukları bir şeyi deniyorlardı. Ne olduğunu merak ediyordum. Genellikle ejderha ve insanın kontrol için mücadelesiyle, ardından da acı ve hüsrarla sonuçlanırdı.

Her seferinde güldüm ve ejderham bağın yanına yerleşerek keyifle mırıldandı. Yaşadıkları mücadeleyi hayal edebiliyordum. Çoğunlukla ejderham ve ben aynı şeyi yaşadığımız için - zorluğun üstesinden gelme dürtüsü, bunun gerçekleşmemesinden duyulan rahatsızlık ve insan ile ejderha arasında gidip gelen suçlamalar. Sonra öfke, kavgalar, kontrol için güreş ve sonunda zafer.

Lanet olsun, ne güzel günlerdi.

Muhtemelen herkes kendini öldüreceğinden endişeleniyordu. Ve ona durmasını söylediklerinde, sonunda aklına koyduğu şeyde ustalaşana kadar denemeye devam ediyordu. Kimsenin onu sınırlarına kadar zorlayacak kadar deli olduğundan şüpheliydim. Bunu yapmak için onun gerçek potansiyelini anlayan biri gerekirdi - onun gücünü algılayan ve defalarca ölümle yüzleştğinde görmezden gelen biri.

Acı bağıın içinde yuvarlandı, sonra daha fazla hayal kırıklığı. Yine başarısız olmuştı.

Bu onu gerçekten yakar.

Ağaçların arasından bir hareket gördüm.

Ağaçların arasından çıkan formları gördüğümde gülümsemem kayboldu. Siyah giysiler. Zarif hareketler. Bunlar sadece iblisler olabilirdi. Gün ışığında burada olmaları güçlerinin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Dolion takviye getirmişti. Finley'nin kaçtığını açıkça biliyordu. Onun burada olmadığını anladığında burayı sıkıca kapatacaktır. Sonra da muhtemelen inadına adamlarımı öldürmeye başlar.

Bir yol seçmenin zamanı gelmişti. Ya Finley'nin geri dönüp bize yardım edeceğine güvenecektim ya da konuyu zorlayacak ve krallığın güvenliği için kendimi feda edecektim.

Onun için direnmenin bir seçenek olup olmadığını merak ettim. Dolion'u öfke içinde görmüştüm. Beni öldüremez ya da kıramazdı ama krallığındaki insanlara her ikisini de yapabilirdi. Bir öfke anında tüm ejderha sarayını yok etmişti.

"Efendim." Uşağım Urien kapı aralığından kafasını uzattı. "Efendim, iblisler geldi. Kalenin etrafını sardılar."

"Herkesi içeri alın ve gözden uzak tutun. Mümkünse onları odalarında tutun."

"Evet, efendim." Durakladı. "Efendim, planlarınız olduğunu biliyorum ama..."

Personel Finley'nin zindandan kaçtığını bilse de onlarla başka bir şey paylaşmamıştım. Geri dönmeye niyetli olduğunu bilmiyorlardı. Urien'in bildiği şey ise Dolion'la bir anlaşma yapmak niyetinde olduğumdu. Muhtemelen zamanın geldiğini düşünüyordu.

Belki de öyleydi.

"Bunu personel odasından ve koridorlardan duydum," dedi, "savaşmayı umuyoruz efendim."

Başımı eğdim. "O da ne?"

"Savaşmayı umuyoruz. Hadriel -garip küçük uşak vekili- Leala'yla birlikte Finley'nin yanına döneceklerini açıkça söyledi. Onları beklemek ve savaşmak istiyoruz."

Havayı temizlemeyi düşündüm ama bir yanımda halkıma bir çıkış yolu vermek istiyordum. Onlar savaşçı değildi. Hiçbiri bir iblis sürüsüyle savaşacak durumda değildi. Cesaretleri vardı ama bir hiç uğruna ölmelerini istemedim. Eğer en kötü senaryo gerçekleşir ve nihai fedakârlığı yapmam gerekirse, öncesinde pek çok insanın hayatını kaybetmesini istemiyordum.

"Hayatlarına devam ettiler," dedim ona, aslında buna inanmayarak. "Eğer geri dönmek isteselerdi, şimdi burada olurlardı."

"Şey, efendim," dedi, "Hadriel kendini bir stratejist olarak görürdü. Tüm bunlardan önce bile kaledeki en iyi satranç oyuncusuydu. Ve Finley'nin bizi sonsuza dek terk etmeyeceğine dair yaygın bir kanı var. Onun geri döneceğini düşünüyorlar ve beklemek istiyorlar."

Babam onlara cehennemi yaşatmış olsa da kendimi feda ettiğimi görmek istemediler. Benimle birlikte, benim *için* savaşmak istediler.

Bunca yıllık işkenceden sonra bağılılıklarını sürdürmeleri karşısında yüreğimin kabarmasına engel olamadım. Halkım bunu hak etmemiştii.

Pencereden iblislerin ilerleyişini izledim. Kanatlarım ve sarayım için neler vermezdim. Dolion ve krallığını ele geçirmek için neler vermezdim. Onlara ejderhalara karşı durmanın ne demek olduğunu öğretmek için.

"Bu akşam odamda kalacağım ve Dolion'un... yaptığı gibi dolaşmasına izin vereceğim.

Akşam

yemeği
gönder."

"Peki,
efendim."

Bir süre daha izledim, öfkem alev alev yanıyordu. Ejderham içimde volta atmaya eşdeğer bir hareket yaptı, savaşmak, deri kafesinden çıkmak için çaresizce çırpınıyordu.

Kule odasını arkamdan kilitledim ve merdivenlerden aşağı indim.

"Efendim." Aşçı Jessab üçüncü katın sahanlığında bekliyordu. Elini yumruk yaptı. "Yakında dönecek efendim. Kız kardeşi öyle diyor. Savaşacağız." Yumruğunu salladı.

Ona kaşlarını çatarak baktım, kız kardeşiyle ne zaman konuşmuş olabileceğini merak ediyordum.

Bir sonraki merdivenden indiğimde, bir sonraki sahanlıkta yumruklarını sallayan başka hizmetkârlar buldum. Öfke gözlerini aydınlatıyordu.

"Savaşacağım."

"Savaşacağız."

"Onu bekleyin, biz de savaşalım."

"Savaşacağım." Tombul ve güzel terzi Eliza yumruğunu salladı.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzından tükürükler saçıldı. "Öldüreceğim!"

Büyük tanrıça, diye düşündü ejderham. Onun içinde olduğunu bilmiyordum.

Küme halinde duran, başlarını sallayan ve ellerini yumruk yapan bir grup insan gördüm.

"İblisler geliyor. Odalarınıza gidin," diye bağırdım yanlarından geçerken, etrafımda güç dönüyordu.

Hepsi birden doğruldular, koridorda dağılmadan önce geniş gözlerle arkalarına baktılar. Güzel yüz hatlarında çiller olan bir kız tek başına kalmıştı. On dört yaşındaydı, dizleri ve dirsekleri vardı, muhtemelen olması gerekenden daha zayıftı ama yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı.

"Sable?" Şaşırmış bir halde sordum. Finley'nin kız kardeşiydi. Burada, kalede, iblisler bize doğru ilerlerken. "Sable, lanet olsun!"

Öne atıldım ve onu yakaladım, itiraz edemeden merdivenlerden yukarı ve kuleye doğru koşturdum. Anahtarı el yordamıyla bulup kapıyı açtım ve onu hızla yatağa bıraktım. Kapıyı arkamdan kapattım, kalbim hızla çarpıyor ve ter alnımı kaplıyordu.

"Sable, burada ne yapıyorsun?" Ben talep ettim.

Yüzünü buruşturdu ve yataktan sürünerek çıktı, hareketlerinde öfke açıkça görülüyordu. "Hayır, yapmayacaksın! Kız kardeşime yaptığın gibi beni de kuleye kilitleyemezsin. Bütün hikâyeyi duydum. Senin yaşında olsaydım bile benim tipim *olmazdın*. Adamlarımdan biraz mantıklı olmalarını beklerim."

Bir an için ağzımı açıp kapattım, gafil avlanmışım, sonra kafamı sallayarak temizledim.

"Sable, iblisler geldi. Burası senin için güvenli değil. Neden ailenle birlikte güvende değilsin?"

Finley kaçırılmaz ailesinin yerini değiştirdim. Dolion öfkesini birinden çıkarmak isteyecekti ve muhtemelen ilk tercihi onun kanı olacaktı. Ona bu fırsatı vermek istemedim.

Cevap vermedi, sonuna kadar meydan okudu. Bana kız kardeşini hatırlattı.

"Seni buradan çıkarana kadar bu kulede kilitli tutmak zorundayız," dedim.

"Sanki bu krallığın herhangi bir yeri güvenli olacakmış gibi." Bana doğru tepindi. "Herkes ne yapmayı planladığını biliyor. Bir anlaşma yapacaksın, değil mi? Aklına gelmediyse söyleyeyim, baban ya da krallık için pek de iyi gitmedi, değil mi? Nyfain efendim, kız kardeşimi tanırım. Garip kararlar alabilse de, her zaman doğru olanı yapar. Kardeşim de aynı şekilde. Hannon geri döneceğini düşünmeseydi gitmezdi. Geri *dönecekler*. Bundan kesinlikle eminim. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Eğer o zamandan önce ayrılırsanız, sizi takip etmeye çalışacaktır."

"Haklısın," dedim, çünkü haklı olduğunu biliyordum. "Zamanımızın tükenmesi dışında. Eğer şimdi bir şey yapmazsam, geri dönecek bir krallığımız olmayacak."

Kolumu tuttu. "Lütfen. Oyala. Ona bir şans ver."

Bir nefes verdim ve kolumu çektim. "Seni güvenli bir şekilde kaleden çıkarana kadar bu odaya kilitlemek zorundayım."

"Ama-"

Kapıyı sıkıca kapattım ve arkamdan kilitledim. Umarım Dolion içeri girmeye çalışmazdı.

Finley sıradan biri, diye düşündü ejderham. Fakir bir aileden geliyor. O bir hiç. Yine de bu kadar kısa sürede krallığın umudu oldu. Bize geri dönmesi için ona zaman kazandırmalıyız. Ve onu acele ettirmek için düşüncelerini beslemeliyiz.

Evet, öyle yaptık. Sorun şu ki Dolion'un bize yardım beklememiz için ne kadar zaman vereceğinden emin değildim. Tahminimce *fazla değil*.

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

FINLEY

EJDERHAM koşarak yere indi ve o daha üç tam adım atmadan ben yer değiştirdim. Kıyafetlerimi bıraktığım ağaca doğru koştum ve hızla üzerime geçirmeye başladım.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" Claudile ona yetişirken sırtarak konuştu.

"Bir şeyler oluyor. Zamanı doldu." Gözyaşlarım gözlerimi buğulandırdı ve çaresizlik boğazımı tırmaladı. Ondan bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyordum. En azından tekneyle birkaç gün. "Eğer yakında krallığa geri dönmezsek, aptalca bir şey yapacak, bunu biliyorum."

"Ne dedin sen kızım?" Bir el kolumu kavradı ve beni geriye savurdu.

Ami gözlerimin içine baktı, araştırıyordu.

"Kim aptalca bir şey yapacak?" Claudile gülümseyerek sordu.

Elimi Ami'nin elinden çektim. "Wyvern Prensi. Eşim." Kılıcı topladım ama kuşanmaya zahmet etmedim. Bugün antrenman olmayacaktı. "Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler. Artık evim için savaşma vaktim geldi."

Döndüm ve koşmaya başladım, kısa sürede everlass alanına ulaştım.

"Bekle." Ami ve Claudile arkamdan koşarak geldiler. Gunduin bugün burada değildi. "Bekle." Hannon'a varmak üzereyken Ami beni yakaladı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum. Çünkü bunu *hissediyorum*. Lanet krallık için kendini feda etmenin görevi olduğunu düşünecek, çünkü o lanet bir aptal. Hannon, hadi!"

Hannon sandalyesinden ve yontmakta olduğu tahta kaşığından başını kaldırdı. Kaşığı kenara bırakarak hemen ayağı kalktı.

"Neyin var?" Bana baktı, muhtemelen gökten düştüğümü ya da sonunda dağın yamacından aşağı yuvarlandığımı düşünüyordu.

"Nyfain. Bir şeyler oluyor. Sabırsız, çaresiz ve teslim olmuş gibi hissediyor. Zaman doldu. Ona ulaşmalıyız."

"Sence İblis Kral ona ulaştı mı?" Hannon sordu.

"Biraz daha beklerseniz, size katılacak bir ev sahibi olacak," dedi Ami, beni gölgeleyerek.

"Biraz daha zamanım yok. Ona ulaşmak birkaç gün sürer, belki de daha fazla." Koşmaya başladım, Hannon yanımdaydı. Hannon'a dedim ki, "Muhtemelen, değil mi? Birkaç hafta oldu. Şimdiye kadar oraya varmamış olmasına şaşırdım."

"Demek ki gittiğimizi anlaması biraz zaman aldı ya da büyük bir güç organize ediyordu."

"Govam'a sormamız gerek. İblislerin nasıl çalıştığı konusunda oldukça bilgili görünüyor. Birincisi olduğunu söylemeyi çok isterdim ama kötü şansım bana muhtemelen ikincisi olduğunu söylüyor."

Tavernanın ortak salonu boştu. Herkesi aramakla vakit kaybetmedim, henüz değil.

Merdivenlerin başında, koridorun sonuna doğru sağa döndüm ve Govam'ın kapısını çaldım. Denski açtı, giysileri buruş buruştu ama gözleri canlı ve uyanık görünüyor. Beni görünce hemen kapıyı itti ve yoldan çekildi.

Govam köşedeki sandalyeden kalktı ve elindeki kitabı indirdi.

Bana şöyle bir baktı ve ayağı kalktı. "Dolion krallığa taşındı." Ne hissettiğimi ve bunun muhtemelen ne anlama geldiğini çabucak açıkladım.

Govam başını salladı ve kitabı küçük bir sandığın üzerine koydu. "Bir sonraki hamlesini planlamak için biraz zaman ayırdı. Sen onun için büyük bir yüksün ve şu anda hasar kontrol modunda. İlk hamlesi senin Altın Prens'le birlikte olup olmadığını, laneti bozmaya çalışıp çalışmadığını tespit etmek. Olmadığınıza göre, krallığınızı sonsuza dek sakatlamak isteyecektir. Eğer altın ve kaçırdığı şekil değiştirenler olmasaydı bunu çoktan yapardı. Bu koşulların hiçbiri onu durdurmayacak. Belli ki konseyden birinin zindanlarını teftiş etmek isteyeceğinden korktuğu için daha fazla şekil değiştiren alma riskini göze alamaz ve Wyvern'in altınlarının bir kısmına erişilemez olduğu kanıtlandı. Sihirli bir şekilde korunuyor ve ona erişmek için yaptığı girişimlerin hiçbiri işe yaramadı. Bu yeni

Baskı yaparsa pes eder. Zamanı kalmadı. Krallığınıza yaptıklarını konseyin öğrenmesine izin veremez. Bu, diğer anlaşmalarını sorgulamalarına neden olur ve bunlar pek de hoş şeyler değil."

Kanım bir sıcak bir soğuk pompalıyor, korku ve öfke birlikte çalkalanıyordu. "Yani kısacası, acele etmemiz gerekiyor," diye tahmin yürüttüm.

"Eğer krallığını kurtarmak istiyorsan, evet. Umarım altın ejderhan Dolion'un yoluna sana bir şans verecek kadar uzun süre çıkabilir." Bana uzun uzun baktıktan sonra ekledi: "O gördüğüm en acımasız, en inatçı ejderha ve geçmişteki konumumu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor. Onlara zamanında ulaşabilecek kadar uzun süre oyalanmak için en büyük umudunuz o. Tek umudunuz."

Onu işaret ettim. "*Sen yerine sen ve senin* kelimelerini fark etmediğimi sanma.

biz ve bizim."

"Bu lanet senin savaşın. Kırıldığında *bizim* savaşımız olacak."

"Peki." Döndüm. "Gitmeye hazırlanın. Hiç vakit kaybetmeyeceğiz."

Diğerlerini bulmak için peşimde Hannon'la birlikte koşarak merdivenlerden indim. Hadriel ve Leala arkada durmuş Tamara ve Lucille'in dövuşünü izliyorlardı. Beni hemen fark etti ve bana doğru döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nyfain'den ne hissettiğimi ve Govam'ın bana söylediklerini hızlıca anlattım.

Hadriel küfretti ama sonra kendini toplar gibi oldu. "Sorun yok. Sorun yok. Parçalara ayrılmayalım. Bunu bekliyorduk."

"Bunun için inanılmaz derecede hazır değiliz," dedi

Leala. "Leala, sevgilim, hiç yardımcı olmuyorsun."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Bir ayak parmağı em."

"Kaleye geri dönüyoruz. Eğer bu işi çözemezsek muhtemelen ben çözeceğim. Ve ayaklardan nefret ederim."

Hannon'a baktım. "Ben diğerlerini toplayıp Micah'yı bulacağım. Sen de eşyalarımızı hazırla."

Başını salladı ve koşarak meyhaneye girdi.

"Bir sonraki köyde bir toplantı var," dedi Tamara, tahta talim kılıçlarını kenara bırakarak. "Micah da orada olacak. Uçmamız uzun sürmez."

Hadriel bir süre bana baktı. "Bunu sorduğuma inanamıyorum ama... beni ağzına alabilir misin?"

"Kötü fikir." Tamara başını salladı. "Yanlışlıkla sıkar ve seni ikiye böler."
"Peki o zaman... içinizden biri..."

Tamara tekrar başını salladı. "Aynı şey bizim için de geçerli. Hiçbirimiz bu tür bir kontrole sahip değiliz."

"Usta Finley'i birkaç kez taşıdı," dedi.

"Prens kendi liginde Hadriel, bunu biliyorsun," diye cevap verdi.

"Biz Micah'yı almaya giderken sen de diğerlerini topla," dedim ona.

"Taşaklar," dedi Hadriel.

"Sana sataşmalarını engelleyeceğim," dedi Leala, yüzü kararlılıkla buruşarak.

"Sanki bu mümkünmüş gibi," diye homurdandı.

Tamara ve Lucille'i takip ederek hızla köyden çıkıp ormana doğru koştum. Bir açıklığa ulaştığımızda hızla soyunduk. Önce Lucille yer değiştirdi ve buğday rengi pulları sabah güneşinde parlayarak gökyüzüne çıktı. Sonra Tamara yer değiştirdi ve ikisi de gökyüzünde süzülerek beni beklemeye başladı.

Ejderham kontrolü ele aldı, vardiya bana bir an için kemiklerimin kırıldığını ve derimin soyulduğunu hissettirdi. Diğerleri bunu yaptıkça daha kolay olacağını söylemişti. Sırtımdan aşağıya doğru açılan iki yırtığın -derinin yerini alan altınimsı kırmızı pulların- beyaz sıcak acısı çoktan solmuştu.

Ejderham biraz gelişigüzel yükseldi, yanlışlıkla öne kaydı ve kanatlarımızdan birinin pençesiyle Tamara'nın yan tarafını kesti.

Kahretsin, özür dilerim! Ağzımıza erişimim olmadığını hatırlamadan önce aramaya çalıştım ve olsaydı bile konuşamazdık.

Öğrendiğimizi biliyorlar. Sorun değil. Öğretmeni suçlayacağız.

Onların peşinden uçarken cevap verme zahmetine girmedim, deneyimsizdim ve uçuş konusunda hala oldukça kötüydüm, ancak yetişmek için çok az çaba sarf etmem gerekiyordu.

Bir sonraki köy çok yakındı ve aklım kıyafetimiz olmadığı gerçeğine takılmadan önce oraya doğru koşmaya başlamıştık, bunu kırmızı bir yüzle belirttim.

"Biz şekil değiştirenleriz, buna alış," dedi Lucille, köyün çevresine yaklaşırken yavaşlarken. "Ayrıca, sen çok seksisin. Endişelenecek bir şey yok."

"Belki kocaman kadın sakalım hariç," diye mırıldandım, önden giderek köy merkezine giden yolu bulana kadar patikalar boyunca koştum. Oraya vardığımızda, yaşlıların kimin ne yapacağına dair sohbet ettikleri küçük toplantı evinin yerini bulana kadar etrafı soruşturduk. Adabı hiç umursamadan içeri daldım ve yüzünden çok kırıksıklıkları olan bir kadının sözünü kestim.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim, hiç de üzgün değildim. İnsanların oluşturduğu çemberin etrafına bakındım. Micah, Vemar ve zindandan birkaç kişi gibi yan taraftan öne çıktı. Bazıları diğer köylere haber yaymak için grubumuzdan ayrılmıştı, bu yüzden muhtemelen iletecek mesajları vardı.

Umarım kötü bir haber değildir.

"Çocuklar, vakit geldi," dedim hızla, parmağımla havada bir daire çizerek. "Bir şeyler oluyor ve benim gitmem gerekiyor. Gelebilir ya da kalabilirsiniz ama ben gidiyorum."

"Bir dakika bekleyin genç bayan," dedi kahverengi benekli, saçları dökülmüş ve beyaz saçları olan bir adam. "Acelenizi anlıyoruz, ama organize etmemiz gereken çok şey var-"

"Özür dilerim, gerçekten," dedim, hâlâ ikna olmamıştım. "Ama iblis kralın krallığına saldırdığından ve onu harap etmeye niyetli olduğundan oldukça eminim. Çok az zamanımız var. Geri dönüp yardım etmem gerek. *Hemen*. Organizasyona devam etmeni bekleyemem. Halkımı alıp gideceğim."

"Ben de sizinleyim." Vemar bir adım öne çıktı. "Her an yola çıkmaya hazır bir ev sahibim var. O pisliği canlı canlı kızartacağız. Kurtlar şimdiye kadar rıhtımın yanındaki kasabada bekliyor olmalıydı ve periler de yakında onlara katılacak. Köylerde bundan daha uzun kalmamamız gerekiyordu. Krallığınızla birleşmek için yeterli gücümüz olmalı. Ve eğer yapamazsak... siktir et, hepimiz bir gün öleceğiz. Bu savaş buna degecek." Göz kırptı ve bana gülümsedi. "Küçük bir intikam için hazırım."

"İzin ver... onunla konuşayım." Micah beni yönlendirmek istercesine kollarını uzattı. "Onunla biraz konuşmama izin ver lütfen. Eminim bir anlaşmaya varabiliriz."

"Özür dilerim, Micah"-Tanrım, *lütfen gerçekten üzgün görünmeme yardım et.*

-"Ama beni dışarı çıkarmanıza gerek yok. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda, ayrılma hazırlıklarımı tamamlamış olacağım."

"Ama daha fazla zamana ihtiyacımız var," diye seslendi çemberden biri, yaşlılıktan titreyen bir sesle. "Henüz tüm planları harekete geçirmedik."

Micah tekrar öne çıkıp yolumu kapatmaya çalışırken çembere baktı. "Bunun farkındayım. Bırakın onunla ben konuşayım."

Gecikme korkum taşıtı ve hızla öfkeye dönüştü. Güç içimde zonkladı ve Micah'a dokunmadan onu uzaklaştıran bir güç dalgası saldı. Çembere yaklaştım. Konuştuğumda sesim alçak ve sertti, güç hâlâ etrafımda zonkluyordu. "Yarın şafak vakti ayrılacağım. En fazla bu kadar uzlaşabilirim. Ya bana katılırsınız ya da burada kalırsınız. Kurt kral ve kraliçeye gelince, onlar bir karar verene kadar ya zafer kazanmış olacağız ya da öleceğiz. Geri çekilmeyi seçersen gücenmek yok."

Ben çıkarken oda sessizdi, Vemar'ın alçak sesle kıkırdaması dışında.

Hışımınla odadan çıktım ama daha fazla uzaklaşmadan Micah beni dışarıda karşıladı.

"Finley, lütfen bekle." Ben durdum, o da aceleyle etrafımda dolandı. "Onlarla konuşmama izin ver. Eminim onları hızlandırabilirim."

"Az önce onlarla konuştum, Micah. Yarın yola çıkıyoruz. Ya gelirsin ya da gelmezsin, bu kadar basit."

"İnsanların toparlanmak ve aileleriyle vedalaşmak için bir şansa ihtiyacı var. En azından buna izin verebilirsiniz. Hepimiz uçtuğumuz için rıhtıma daha hızlı varacağız."

"Ama Hannon ve diğerleri uçamaz."

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Vasat uşağınızın sinirlerini ve kesinlikle iblislerin cesaretini test edecek ama geçici bir çözümümüz var. Küçükleri taşımak için kullandığımız bir şey var." Üst kollarımı kavradı, sıcaklığı etime yayılıyor ve gücü benimkiyle erotik bir şekilde flört ediyordu. Bakışları Nyfain'in işaretini gözden geçirdi, gözlerinde bir meydan okuma ve arzu parıldıyordu. "Gerçek bir fark yaratacak kadar büyük bir güç toplayacağıma söz veriyorum. Her şeyi bir araya getirmem için bana biraz daha zaman verin."

Bana bir emir veriyordu. Bana hükmetmeye çalışıyordu.

Ancak bu ayrıcalığa sadece bir kişi sahipti. Sadece bir kişi bunu hak etmişti.

Geri adım attım ve elleri çözüldü. Emirlerle uyma konusunda iyi değildim ve bunu savaşın sıcaklığında, gerçekten önemli olduğunda öğrenmektense şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

"Yarın şafakta. Orada ol... ya da olma. Zaman doldu."

Bununla birlikte döndüm ve Tamara ile Lucille'in hemen arkasından uzaklaştım.

"Bunu mükemmel bir şekilde hallettin," dedi Tamara yumuşak bir sesle.

"Seni bekliyordum-

Herkes muhtemelen senin hizaya gelmeni bekliyordu." "Kiminle aynı hizaya gelmemi?"

"Micah ile, birincisi. Bu köyler topluluğundaki en güçlü ejderha o. Onların taşsız lideri ve büyükleri arasında büyük bir nüfuza sahip. Bunu *kendi* görevi olarak kurguluyordu ve sen içeri girip hepsine gerçek patronun kim olduğunu gösterdin. Muhtemelen hiç kimsenin görmediği kadar güçlü bir iradeyle onu kenara ittin. Kraliçe bile bu kadar güçlü bir iradeye sahip değildi ve krallığımızdaki en güçlü kadın olarak kabul ediliyordu."

"Neden bunların hiçbirini bilmiyordum?" diye sordum.

"Onun hakkında mı? Çünkü sormadınız ve biz de konuyla ilgili olduğunu düşünmedik," dedi Tamara.

"Çünkü umurunda değil." Lucille güldü. "İblis krallığındaki yöneticilere hesap vermedin ve görünüşe göre altın prenze düzenli olarak cehennemi yaşatmışsın... Bu köylerin yönetim düzeni neden umurunda olsun ki?"

Haklıydı.

Ormanın içine doğru koştum ve yer değiştirdim. Düzenlemelerin yapılması gerekiyordu ve sonra Nyfain ile bağ aracılığıyla iletişim kurmaya çalışmak için biraz zaman ayırmak istedim.

Geldiğimizi bilmesi gerekiyordu.

Dolion'un ilerlemesini durdurmak için elinden gelen her şeyi yapmasını istedim.

OTUZ

OceanofPDF.com

FINLEY

Kanatlarımızı keskin havada pompalarken kurşun ağırlıklar gibi hissediyorduk. Güneş gökyüzünde yükseliyordu; muhtemelen öğlen olmuş ya da biraz geçmişti. Deniz önümüzde esniyor, ısıltılı dalgalar işlek limana doğru ilerliyordu.

İki ejderha iki yanımda uçtu ve üç düzine ejderha da arkamızda uçtu. Görünüşe göre daha fazla zaman olsaydı katılım daha yüksek olabilirdi ama bu umduğumdan da fazlaydı. Kurtlar olmasa bile, bu kadar çok ateş soluyan düşmana ciddi bir darbe indirebilirdi.

Oraya zamanında varmamız gerekiyordu.

Bu yüksek hızda uçmak sadece yarım günümüzü almıştı. Zindanlarda uzun yıllar geçirmiş olan ejderhaların yorgun oldukları belliydi. Başları öne eğilmiş ve dilleri ağızlarından dışarı sarkmıştı. Benim ejderham da çok yorgundu. Daha uzun süre devam etmeyi umamayacağı bir tempo tutturmuştu. Ama biraz daha gidersek tekneye ulaşacaktık.

"Hayır, seni piç!" Hadriel bağırdı, bağırmaktan sesi kısılmıştı. Vemar'ın boynundaki askıdan sarkıyordu. Yorgunluğuna rağmen Vemar, Hadriel'i eğip bükme ve sağa sola sallamak için elinden geleni yapıyordu. Vasat uşağımın yükseklikten pek hoşlanmadığı ortaya çıktı. En azından biraz çılgın bir ejderhanın altında havada manik bir şekilde sallanırken değil. "Sadece bir saniyeliğine normal uç!"

Yanımdaki Micah kanatlarını aşağı doğru eğdi ve bana baktı. Bütün gün ejderhamın uçuş eğitmeni olmuş, bize kurnazca

Dağlardan çıkıp deniz seviyesine inerken ölmek için çeşitli taktikler.

Ejderham onun hareketlerine uydu ve biraz enerji tasarrufu yapmak için süzülerek yavaşça alçaldık.

Öfke bağımı kabarttı ve ardından yoğun bir acı geldi. Karnım ağrıyordu ve Nyfain'in benim için sayısız kez yaptığı gibi onu zevkle mi oyalamalıydım yoksa onu bu acıyla baş başa mı bırakmalıydım bilmek istiyordum. Şimdiye kadar onu kendi haline bırakmayı tercih etmişim, çünkü bütün günü havada geçirmiştik ama aynı zamanda Dolion'la bir irade savaşı içinde olduğunu hissediyordum. Zihninin açık kalmasını isteyecektir.

Acele et, diye milyonuncu kez düşündüm.

Ejderha henüz vedalaşmayı düşünmedi, dedi bana alçalmaya devam ederken, incek bir yer beklerken. *Öfke ve kükürt dolu. Mücadelesi henüz bitmedi.*

Nyfain'in ejderhası her zaman en son pes edendi. Her şey kaybolduğunda umudunu korurdu. İnsan Nyfain'den çok daha uzun süre dayanırdı. Belki de bu bizim kurtarıcı lütfumuz olur.

Yavaş yavaş yere yaklaşırken Micah kanatlarını eğerek bize doğru baktı. Ejderham ipucunu almadı.

Çok sert vuracaksın, diye düşündüm, gerilerek.

O zaman kanatları eğildi ama çok fazla eğildi, rüzgârı yakaladı ve bizi dramatik bir şekilde yavaşlattı. Aşırı düzeldi, yoruldu ve daldık, yer şimdi aceleyle sallanıyordu. Kanatlarını tekrar eğdi, havayı yakaladı, sonra onları katladı.

Gökyüzünden bir taş gibi düştük.

Oh shi-it! Bağırıldığını sandım.

Sert bir gümbürtüyle çarptık ve sonra öne doğru sıçrayarak göğsümüzün ve başımızın üzerine düştük.

Kontrolü bana geri ver, diye düşündüm. *Düşme konusunda senden daha yetenekliyim!*

Neyse ki yumuşadı, insan kollarım ve uzuvlarım etrafa savrulana ve bedenim yabancı otlar ve toprak üzerinde yuvarlanana kadar büyü etrafımızda çiçek açtı.

Yuvarlanmayı durdurmadan önce kontrolü ele geçirerek döndüm. Kayarak durduğumda, güçlü eller beni buldu ve yukarı çekti. Kalın bir kol belimin etrafında bükülerek beni dik tuttu.

"İyi misin?" Micah'nın endişeli yüzü gözlerinin önüne geldi.

Vemar gülerek, "İyi döküldün, Tuhaf Kadın," diye seslendi. "Ben de bir iki kez benzer bir şey yapmıştım."

"Onu yakaladım." Hannon bir elini Micah'nın omzuna koydu ve diğer eliyle beni çekti. "Kendi başına ayakta durabilir misin Finley?"

Gözlerimi ovuşturdum ve sarktım ama ayakta durmaya devam ettim. "Evet ama çok yorgunum."

"Ben de." Vemar adımlarında biraz yalpalayarak yaklaştı.

"Düz uçsaydın ve beni korkutmaya çalışmasaydın bu kadar yorgun olmazdın," dedi Hadriel, arkasından sendeleyerek.

Vemar güldü. "Buna değer. Kesinlikle çılgılık atabiliyorsun, küçük adam."

Hadriel, "Merak etme, alınmadım, seni dev otuzbirci," diye mırıldandı.

Vemar yavaşça geri döndü, gözlerinde çılgın bir parıltı vardı.

Hadriel kaşlarını çatarak ona baktı. "Finley, ben rıhtımda perileri ve kurtları soruyor olacağım. Şu deli herife tasma takar mısın?"

Tamara ve Lucille sırtıarak Hadriel'in rıhtıma doğru sendeleyerek ilerleyişini izlediler.

Tamara eğilip ellerini dizlerine dayayarak, "Vemar'ın arabasına binmeyi kabul etmemesi gerektiğini bilmeliydi," dedi.

Leala bize katıldı, saçları rüzgârda savrulmuştu ve gözlerinde yıldızlar vardı. "Sanırım aralarında bir tür uyum olduğunu ve tanıdığı bir ejderhanın tanımadığından daha iyi olduğunu düşündü."

"Aramızda bir uyum var." Vemar bir elini yüzünde gezdirdi. "Muhtemelen ondan daha çok takdir ettiğim bir şey. Onunla alay etmek eğlenceli."

Lucille, "Biz hep öyle düşündük," diye cevap verdi.

"Tamam." Doğrudum ve Micah'ya başımı salladım. "Buraya gelmemize yardım ettiğin için teşekkürler."

"Elbette," diye yanıtladı. "Yine de sizi tekrar uyarmalıyım, bu liman genellikle ejderhalarla uğraşmayı sevmez. Bir gemi bulmak beklediğinizden daha zor olabilir."

Bunu bana dün, hazırlıklarımızı tamamladığımız sırada söylemişti. Şafakta yola çıkmaya razı olmuştu ama beni güneydeki daha büyük, daha işlek ve ejderhaların daha kolay kullanabileceği bir limana uçmaya ikna etmeye çalışmıştı. Gerçi oraya varmamız iki kat daha uzun sürecekti ve sahip olmadığımız tek şey zamandı.

"Bunu başaracağız." Leala'dan bir elbise aldım ve başıma geçirdim. Uçamayanlar kıyafetlerden sorumluydu. Biz saklıyorduk.

Ancak tekrar uçmak zorunda kalırsak diye onları basit tuttuk.

Döndüm ve yoldan çekilmesi için Hannon'ın koluna bir el koydum. İblisler gergin bir küme halinde bekliyorlardı, içlerinden birkaçı çok yakında duran ejderhalara kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Ejderhalardan başka hiçbir şeyin olmadığı dağlarda iblislerin biraz dolaşmasına izin vermek bir şeydi, ama burada, birçok kaçış yolunun olduğu yerde, yakından izleniyorlardı. Bunu Micah'ın yaptığından emindim ve bu iyi bir karardı.

"Govam, benimle gel," diye seslendim, Nyfain için duyduğum endişeyi bir kenara itip o anın zorluklarına yeniden odaklandım. Govam yüz ifadesini değiştirmeden diğerlerinden uzaklaştı ve beklentiyle yanımda durdu. "Gidip neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

"İhtiyaç olursa tekнемiz hâlâ burada," dedi uzun otların ve yabani otların arasından çıkıp rıhtıma inen patıkaya girdiğimizde. Bu yol, mallarını satan tüccarların tezgâh ve stantlarının sıralandığı bir yolla birleşiyordu. "Sadece senin kullanabildiğin bir şeyi kullanmamayı tercih ederim," dedim ona,

Hadriel'i köye en yakın tezgâhlardan birinde, yavaşça yukarı çıkarken izlerken. Karnım zil çalıyordu. Kurtlar söz verdikleri gibi dönmüşler miydi?

Peki ya periler? "Nedir bu

Dolion'un portalları kapatmış olma ihtimali nedir?"

Govam derin bir nefes aldı ve bir an durakladı, muhtemelen enine boyuna düşünüyordu. "Pek olası değil. Eğer *obice*'i uygularsa, benim türüm dışında kimsenin içeri girmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak. Böyle bir ihlal olması durumunda onları korumaları için güçlü iblisler gönderecektir. Bu ejderha koleksiyonuyla onları aşabiliriz ama kayıplar verebiliriz ve bu kesinlikle daha fazla zaman alır. Mümkünse bundan kaçınmak en iyisi olacaktır."

Rıhtıma doğru ilerlerken nefes almayı hatırladım. Midem düğüm düğümdü. Gerekirse kurtlar olmadan da yapabilirdik. Eğer kesinlikle gerekliyse Calia olmadan da yapabilirdik. Ama her yokluk olasılıkları Dolion'un lehine daha da artıracaktı.

"Bu senin için nasıl olacak?" Denizde sallanan çeşitli gemilere bakarak sordum. "Halkınızla yüzleşmek üzereyiz. Kralınızla."

Hadriel bize dönüp bakarken Govam başıyla onayladı. Tekrar döndü, köye bakmak için yer değiştirmeden önce suda sıralanan gemilere baktı. Tanrım, umarım bu iyi bir haberdur. İkisinden sadece biri bile davamıza büyük ölçüde yardımcı olurdu.

"Bizimle savaşmayı mı planlıyorsun?" Ben sordum.

"Dolion'un destekçileri arasında öldürmenize kesinlikle yardım edeceğim çok sayıda kişi var. Ama bir o kadar da sadece hayatta kalmaya çalışanlar var. Bu gidişatı değiştirmeye yardım etmelerini istediğim kişiler onlar."

Ne olursa olsun, krallığımızdaki insanlar onun bizim tarafımızda olduğunu bilmeyecekti. Bu da onun gerçek savaştan uzak tutulması gerektiği anlamına geliyordu. Nyfain'in kesinlikle kullanabileceği bilgilere sahipti. Kazara öldürölme riskini almak istemedim, ayrıca ona hâlâ tam olarak güvenmediğimi de belirtmeliyim. Sadece bir aptal güvenirdi.

Hadriel aceleyle patikadan geri döndü ve rıhtımı tekrar taradı.

"Weston bir grup kurtla birlikte burada..." Etrafına bir göz attı. "Yaklaşık bu boyda. İyi de kurtlar. Güçlü ve hızlılar." Göğsü kabararak gülümsedi. "İyi bir katılım var. Onları almaya hazır bir tekne, gemi ya da her neyse yanaşmış durumda ama çok büyük değil. Kendimizinkini almamız gerekecek."

İçimden inanılmaz bir rahatlama dalgası geçti. En kötü ihtimalle portallardan geçerdik. Yolu açmak için sayımız olacaktı.

"Haberler iyi, Hadriel-"

"Bekle. Finley."

Omzumun üzerinden baktım ve Gunduin'in arkamızdaki rıhtımda koştuğunu görünce şaşırdım.

"Kim bu adam?" Hadriel mırıldandı.

"Geleceğini bilmiyordum," dedim Gunduin'e. "Seni Micah'ın köyünden diğerleriyle birlikte görmedim."

Gunduin'in gülümsemesi sinsiydi. "Sanırım liderlik etmekle çok meşguldünüz. Geride kalanlar olabilir diye biz de arkaya düştük."

"Biz mi? Ami ve Claudile burada mı?" diye sordum. Beni arkalarında gördükleri için mutlu olacaklarını düşünmüştüm.

"Tabii ki! Böyle bir dövüşü kaçırmazlar. Gel, Finley. Anladığım kadarıyla kaybedecek zamanımız yok. Bir gemi temin etmenize yardımcı olacağım. Geminin parasını ejderhaların ödemesi gerektiği düşünüldü,..." Govam'a yan gözle baktı.

Govam işareti aldı ve geri çekildi.

Kimin ödediği umurumda değildi. Zaman boşa gidiyordu. "Tamam. Hadi gidelim. Ejderhalarla uğraşmayı sevmediklerini duydum. Belki de konuşmayı Hadriel'in yapması gerekecek."

"Muhtemelen Weston'dan yardım istemeliydik," dedi Hadriel, kırmızı yanaklı ve şişkin, çukurlu burunlu, kırmızı yüzlü bir adama yaklaşırken yavaşladığımda. Gri saçları kasketinin altından dışarı fırlamıştı. Onun mavi

Benim baktığımı görünce gözleri kısıldı ve Gunduin'i görünce kaşları düştü.

"Senin bir ejderha olduğunu nereden biliyorlar?" Nyfain'den gelen bir başka acı şoku içimi sararken yüzümü buruşturarak sordum. Her ne yapıyorsa hâlâ savaşıyordu. Dolion'un muamelesine katlanıyordu.

Uzun sürmez, sanmıyorum, diye düşündü ejderham. *Ejderhayı endişelendiren bir şey var. Acele et!*

Başımı salladım, adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Hadriel, "Gözlerinizdeki o manik bakış," diye karşılık verdi. "Hepinizde var." Gunduin, "Tipik olarak diğer şekil değiştirenlerden daha iri yapılıyız," dedi.

"Daha tehditkar. Ve savaş alanında daha yetkin."

"Kibirli demek istediniz sanırım. Daha da kibirli," diye mırıldandı Hadriel.

Gunduin güldü. "Muhtemelen öyle, evet. Ya da belki de kadınlarının favori tercihi olduğumuz içindir..."

"Yeter," dedim sessizce, kırmızı yüzlü, orta boylarının ağırlığı biraz daha az olan bir çift adamın önünde durarak. Biri iri, kırışmış elini rıhtımı yerinde tutan kalın bir ahşap direğe dayamıştı. Yanındaki iki adamın aksine bize hiç bakmadı. Ancak bunun, görünüşümüzü onlardan daha çok sevdiği için olmadığını biliyordum. Duruşu, kendine güven ve zor kazanılmış deneyimle desteklenen bir *"siktirin gidin, yoksa sizi ibretlik yaparım"* havası veriyordu. Diğerlerinin vücut dilinden ona saygı duydukları anlaşılıyordu. Bu da muhtemelen içlerinde en iyi tekneye ve en çok paraya sahip olanın o olduğu anlamına geliyordu.

"Efendim, bir tekne kiralamak istiyoruz," dedim.

Adam sırayla her birimize baktı ve bir an için Hadriel'de karar kıldı. "Bir grup ejderhayla ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla hayatımdan nefret ediyorum. Sürekli omzumun üzerinden bakıyorum..." Adam bir kahkaha attı ve diğer ikisi de kıkırdadı.

"Efendim, lütfen, bu acil bir durum," dedim sesime güç katarak.

Yavaşça bana döndü, gözleri kısılmıştı. Elini direktten çekti ve diğerleri gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Beni büyülemeye mi çalışıyorsun ejderha?" diye sordu. Diğer ikisi öfkeyle homurdanarak ellerini kalçalarına götürdü.

Sihir kelimesini sanki sonuna birkaç ünsüz daha eklenmiş gibi söyledi. Bir meydan okuma falan mı arıyordu?

Görmezden geldim. "Bizi götürebilir misiniz? Ödeyebiliriz."

"Öyle mi? Görünüşe göre bir ejderhanın parasına ihtiyacım yok, bu yüzden istediğin kadar atıp tutabilirsin, benim için fark etmez. Burada gemi falan bulamazsın, ejderha. İstersen uçabilirsin. Ya da yüz."

Yanındaki iki adam kıs kıs güldü.

"Buradaki sorun nedir?" Weston'ın ağır botları tahtaya vurarak yaklaşırken, arkasında iki sert bakışlı adam vardı. Onları daha önce hiç görmemiştim ama kasları ve güçleriyle dikkat çekiyorlardı. Bu herifler bir kavgada ele avuca sığmazdı.

Kaptan da aynı sonuca varmış olacak ki bir adım geri çekildi ve birden elleriyle ne yapacağını bilemez hale geldi. Diğer adamlar bölgeden çıkmak için kışkırlarını yırtmaya hazır gibi görünüyörlerdi. Hadriel sanki onlar kendi kişisel korumalarıymış gibi caka satıyordu.

"Ejderha kabul etmiyoruz," dedi kaptan. "Kendine saygısı olan hiçbir kurt onların emirlerini yerine getirmez. Bu limanda olmaz."

Weston başını eğdi. "Hayır mı? Nedenmiş o?" diye hırladı. "Onlar para ödeyen müşteriler. Sizin işiniz para ödeyen müşterilerinizin isteklerini yerine getirmek değil mi?"

Kaptanın gözleri kısıldı ve dudağı kıvrıldı. "Buralardan değilsin herhalde. Nesin sen, dağ kurdu mu? Onların sana bakmasına ihtiyacın var, değil mi? Buralarda ejderhalarla işimiz olmaz. Onların türüne ihtiyacımız yok. İşinizi Anglian limanına götürün. Herkese kiraladıklarını duydum."

Weston sinirlenerek adama sert sert baktı. "Finley, sanırım uzlaşma konusunda bir derse ihtiyacı var."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

Adam aceleyle, "Ejderha büyüsu beni rahatsız etmiyor," dedi, Weston'ın nişangâhında gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu. Ejderha büyüsu onu rahatsız etmiyor olabilirdi ama Weston'ınki kesinlikle ediyordu.

Weston yumuşak bir sesle, "Belki de *bu* ejderhanın büyüsunu henüz deneyimlememişsindir," dedi.

"Ona dokunamazsın Finley, yoksa hapsedilirsin," dedi Gunduin hızla. "Onu sadece güç ve tehditle tehdit etmelisin."

Kaşlarımı çatarak ona doğru baktım. "Şaka mı yapıyorsunuz? Ejderha büyüsunun bu olduğunu mu sanıyorsunuz, istediğinizi elde etmek için esip gürlemek mi?"

Hadriel, "Çok uzun zamandır efendimiz için çok işe yaradı," diye mırıldandı. "Sen hariç, ama sen bir baş belasısın. İşte bu yüzden

anlıyorum."

"Lanet olsun, seni alacağım," dedi aşağıdan biri ve sonra okyanusa tükürdü. "Etrafında bir kurt takımı ve bir iblis olan her ejderhanın iyi bir hikâyesi olmalı."

Hepimiz dönüp ona baktık ve Weston yeni gelen adama tüm şiddetini gösterdi. Adam sıırım gibiydi, üzerinde bedenini saran yırtık pırtık giysiler vardı.

Adam alfayı el sallayarak uzaklaştırdı, cılız boyu düşünüldüğünde bu oldukça cesurcaydı. "Bunların hiçbirine gerek yok. Bela aramıyorum. Bir tekneye mi ihtiyacın var? Benim bir gemim var. İki gemiye mi ihtiyacın var? Bir dostum var. Bir bedel karşılığında senindir."

"Peki bunun bedeli ne olacak?" Gunduin sordu.

Adam tekrar tükürdü ve çatlamış dudağını bir çıkıntının çıkıntı yaptığı yerden yaladı. Hepimize baktı. "Bazılarından daha fazla, diğerlerinden daha ucuz."

"Üç düzine ejderhamız ve birkaç ufak tefek şeyimiz var," dedim ona doğru yürürken.

"Birkaç ufak tefek şey, ha?" Yola baktı, bizimkileri ve muhtemelen iblisleri gözetliyordu. "Sanırım dostuma ihtiyacın olacak ve o iblislerin terbiyelerine dikkat etmelerini bizzat sağlaman gerekecek. Ejderhalardan korkmak için bir nedenim yok ama iblisler başka bir hikâye. Çoğu zaman korsana dönüşüyorlar."

"Bu iblislerin bir tehdit olmadığından emin olacağız. Dahası, denizde gördüğümüz diğerlerini de öldüreceğiz," diye cevap verdim.

Kasketinin dudaklarını yukarı itti ve dağınık saçlarını kaşıdı. "Sana söylemeliyim, bu yasadı." "

"Sadece yakalanırsan. Teknelerin cayır cayır yandıktan sonra battığını duymuşumdur hep..."

Başını öne eğdi. "Durum bundan ibaret. Geçen gece burada bağlı bir iblis teknesiyle şenlik ateşi yakmışlar. Muhtemelen doğru değil ama onları suçlamıyorum."

İşte Govam'ın teklifi gitti.

"Yakında gidebilir miyiz, efendim?" diye sordum. "Birkaç saat içinde mi?" "Nereye gidiyorsunuz?"

"Wyvern. Muhtemelen hiç duymamışsınızdır ama-"

Gözleri parladı. "Evet, şimdi. Bu çok ilginç. Haritalarda var ve arazi de orada, ama bir güç kimsenin girmesine izin vermiyor. Tanıdığım birkaç kişi denedi. Neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Çünkü içeri girmenin bir yolunu biliyoruz."

Dudağını yalamadan önce tükürdü. "Doğru fiyata seni alırım."

Gunduin elini koluna koydu ve onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum: Kaptan şimdi beş dakika öncesine göre daha düşük bir fiyatı kabul edecekti. Merak bunu sağlayacaktır.

"Ben bununla ilgileneceğim," dedi Gunduin yumuşak bir sesle. "Sen herkesi hazırla." "Neden para ödüyor?" Hadriel sessizce sordu.

Diğerleri.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama ata bakmaya niyetim yok.

Periler hakkında bir şey duydun mu?"

"Hediye at, aşkım. Hediye atın ağzına bakma. Bakabilirsin- Boş ver. Periler henüz ortaya çıkmadı. Weston birkaç gündür burada ve onlardan hiç iz yok."

Acı dalgaları bağın içinden geçerken midem çalkalandı. Nyfain'i içimde sıkıca tuttum, onu sevgimin ve desteğimin sıcaklığıyla besledim, bunu atlatacağımıza dair güvencemi ona verdim. Geliyordum.

"Daha fazla bekleyemeyiz. Govam bizi geçitlerden geçirebilir. İçeri girmek için savaşmamız gerekecek. Weston'ın yardımıyla bunu yapabiliriz.

Yapabileceğimizi biliyorum." Micah ve Hannon'a ulaştığımda, Hannon'ın yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi, haberi vermek için ağzımı açtım.

Ama sonra birinin nefesi kesildi ve rıhtımdaki herkes dönüp denize baktı.

Onlarla birlikte bakıyorum,

Elimde olmadan, içimde saf bir sevinç hissettim.

Yeni boyanmış ve temiz yelkenleri olan sevimli bir tekne yavaşça limana doğru ilerliyordu. Pruvanın beyaz tahtasına Narva'nın kraliyet sembolü resmedilmişti.

Calia tam zamanında gelmişti.

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

NYFAIN

DOLION DIŞLERİNİN ARASINDAN KONUŞTU. "Nerede o?"

İçimi kesen sıcak ve yakıcı büyüsüne karşı dişlerimi sıktım. İblis Kral iki günden biraz fazla bir süredir bu işi yapıyor, benden bilgi almaya çalışıyor ya da belki de sadece eğlenmek için beni istismar ediyordu. Etkilerine dair hiçbir belirti göstermedim. Gerekirse Finley'i beklerken bu acıya sonsuza kadar katlanabilirdim.

Ama bu sefer beni taşaklarımdan yakalamıştı.

İblisleri Finley'nin babasını ve kardeşini bulmuştu. Şimdi Dolion Sable'ı arıyordu, böylece ben izlerken hepsine birlikte işkence edebilecekti. Bunun işbirliğimi teşvik edeceğini düşündü.

O haklıydı.

Arazide durduk, ay ışığını üzerimize yağdırıyordu. Halkım şatonun pencerelerinden tüyler ürpertici manzarayı izliyordu.

İblisler Finley'nin babasını ve en küçük kardeşini aralarında tutuyorlardı, boğazlarında bıçaklar vardı, etlerinde çoktan derin yaralar açılmıştı. İçlerinden biri Dash'i sarstı ve bunu izlerken kanım dondu. Dash yine de ağlamadı, parçalara ayrılmayı reddederek metanetle önüne baktı.

"Lütfen onlara zarar vermeyin," diye feryat eden babaları oğluna uzandı. "Onlara zarar vermeyin! Onlar masum."

Tüm krallık masumdu. Bu onları kurtarmaz.

Dolion elini salladı ve iblislerden biri Finley'nin babasının kafasına vurdu.

Yaşlı adam homurdandı ve dizleri bükülerek onu yere düşürdü. Aynı gardiyan adamın karnına tekme attı, onu yuvarladı ve sonra çırpınmasını engellemek için bir kez daha tekmeledi.

Göğsüm sıkıştı. Dash'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Nerede o?" Dolion tekrar sordu.

Sable'ı kaleden kaçırdıktan sonra Finley'nin en sevdiği tarlaya, huş ağacının yanına saklamıştım. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. İblisler dikkatlerini köylere odaklamışlardı ve ormanın o kısmını yakından izlemiyorlardı. Ona yiyecek, su ve ısınması için bir araç bırakmıştım ama bu ona sonsuza kadar yetmeyecekti.

Dolion, Finley'nin ailesini korkunç bir şekilde öldürdükten sonra krallığın geri kalanıyla ilgilenmeye başlayacaktı. Sabrı, ne kadar sabrı varsa, o kadar tükenmişti.

Dolion'un gücü tekrar içime işledi ve sanki kafam ikiye bölünüyormuş gibi hissettirdi. Buna karşı koyabilirdim. Acı hiçbir şeydi. Dudaklarımı gevşeten Dash'in boğazındaki bıçaktı. Derisinden akan kan damlası.

Ejderham içimde çömelirken bir an dişlerimi sıktım. Finley'nin ejderhasına veda etme vakti gelmişti ve o da bunu biliyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Ailesi ve halkımız zarar görmeyecekse tabii.

Sonunda "O saklandı," dedim ve Dash sanki ona ihanet etmişim gibi bana baktı. Sanki kız kardeşinin yerini söylemektense öbür dünyaya gitmeyi tercih edecekmış gibi. "Bırak gitsinler."

Dolion'un mavi yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Gitmelerine izin mi vereyim? Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Hayır, kızın nerede olduğunu söylemezseniz onları yavaş yavaş öldüreceğim. Eğer bunu yaparsan, onları hızlıca öldürerek onlara merhamet etmiş olurum."

Ona bir an bile inanmadım.

"Onların canını bağışla, ben de seninle bir anlaşma yapayım," diye bağırdım.

"Anlaşma mı? Ne teklif edeceksin? Sen bir harabe prensisin. Fethedildim. Buradan istediğim her şeyi aldım. Başka ejderhan kalmadı. Güçlü şekil değiştirenler yok. O altını çevreleyen büyüü çözemediğin sürece, sahip olduğun hiçbir şey beni baştan çıkaramaz."

Altın.

Son birkaç gündür oyalanabilmemin sebebi buydu. Dolion altın rezervlerinden alabildiği her şeyi almıştı ama bir tür büyü geri kalanları onun açgözlü ellerinden korumuştı. Benimkini de... Mührü açıp açamayacağımı görmek için beni madenlere inmeye zorlamıştı.

Beni dövmeye, sakatlamaya ve işkence ederek boyun eğdirmeye çalışmasına rağmen elbette denemeyi reddetmiştim.

Sanki işe yarayacakmış gibi. Her nedense yeniden uygulamayı düşünmediği bastırma olmadan, tüm sihirlerime erişimim vardı. Beni kontrol etmesine yardımcı olacak lanetle bile, itaatimi zorlayacak kadar güçlü değildi.

Ama sonra Dash kız kardeşini bulmak için gizlice kaçmaya çalıştı, babası onu geri çekmek için peşinden koştu ve iblisler tarafından bulundular. Ben de altını kurtarmaya çalıştım ve başarısız oldum. Dolion bundan vazgeçiyordu, bu da Finley'nin ailesinden başlayarak krallıktaki siktir git turuna başlamaya hazır olduğu anlamına geliyordu.

Zamanımız tükenmişti.

"Beni alabilirsin," dedim hırılayarak. "Onlar için ben."

Dolion'un gözleri ilgiyle parladı.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

FINLEY

KALBİM BOĞAZIMDA, krallığımın hemen dışındaki ormanda durdum, derimsi bir hava tabakası beni içeride olanlardan ayırıyordu. Bizi bu noktaya getiren gemiler -cüretkâr ve meraklı kaptanları olan büyük gemiler- yaklaşık üç yüz metre ötedeki kumsalın hemen açıklarında demirlemişlerdi. Sandallar muhtemelen ilk dalganın geri kalanını kıyıya taşımayı şimdiye kadar bitirmişlerdi. Önce Wyvernerlar ve en güçlü kurtlar taşınmıştı. Geri kalan ejderhalar ve kurtlar da kısa süre içinde gelecekti. Bizden önce kumlu kıyılara ulaşmış olan perilere yetişmek için acele ediyorduk. Gemileri şık ve hızlıydı, her zaman bizden öndeydiler.

Tanrıçaya şükürler olsun, çünkü üzerlerine düşeni yapmak için bolca zamana ihtiyaçları vardı.

On tanesi Calia'nın başlarında olduğu tembel bir yay çizerek yayıldılar, her biri biraz önündekinin omzuna dokundu, ta ki son sıradakinin elleri Calia'nın omuzlarına dayanana kadar. Kız kardeşi yanında duruyordu, başı eğik, gözleri kapalıydı ve hoş yüzlü bir adam da diğer yanında aynı pozisyonda duruyordu. Ne de olsa savaşçı getirmemişlerdi, sadece Calia'nın büyüsunü artıracak olanları getirmişlerdi. Savaşçıların daha büyük bir şeye hazırlandıklarını söylemişti. İblislere daha büyük bir saldırı düzenlemeye hazırlanıyorlardı ve bunu yapmak için krallığımızla ittifak kurmayı umuyor gibi görünüyordu. Ne de olsa Govam bizdeydi ve çizgiyi aşarsa onu öldürecek acımasızlığa da sahiptik. Onun bilgisi ve birleşik gücümüzle, henüz kimsenin başaramadığı bir şeyi yapma şansımız vardı.

Calia ellerini kaldırmış, gözlerini kapatmış, avuç içleri iblis büyüsunünün deri duvarına dönük bir şekilde duruyordu. Ter yüzünü kaplamış ve şakaklarından akıyordu.

"Tüm bu sihirle çalışamam," dedi kısık bir sesle. "Bu... çok büyük. Hepsini aşağı çekemem."

Korku ve adrenalin göğsümde davul gibi çalıyordu. Nyfain'le aramızdaki bağdan çalkantılı duygular yayılıyordu ve hepimizi lanetleyebilecek bir karar vermek üzere olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Kararının içimi sıcak bir bıçak gibi kestiğini hissedebiliyordum. Şu anda yaptığı şeyi yaparsa onu sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum.

Sıcak gözyaşları gözlerimi kapladı. "Yapabileceğin... *herhangi bir şey var mı? Herhangi bir şey?*

Kesip biçmek, delik açmak... herhangi bir şey?"

Ellerini çekti ve ben de geri dönüp krallığın etrafından dolaşarak portalların açıldığı bölgeye ulaşmamızın ne kadar süreceğini hesapladım.

Düşüncelerimi duymuş gibi hafifçe döndü, arkamda iblislerin bir küme halinde, tetikte ve sessiz durdukları yere baktı.

"Beni beslemek için onların büyüsünü kullanabilirim. Bir iblisin büyüsünü ödünç almak biraz... çamurda yüzmeye benziyor ve tutunması zor, ama bir süreliğine bir tür kapı açmak için kullanabilirim." Çivit mavisî gözleri bana dikildi. "Siz geçerken kapıyı fiziksel olarak açık tutmam gerekecek. Bu bana bağlı olan herkesi yoracak, bu yüzden acele etmeniz gerekecek. Sonra, daha fazla tutamadığımızda, dışarıda kalacağız."

"Eğer o laneti serbest bırakamazsam, bundan memnun olacaksın."

Arkamdan ejderhaların inişine ve bize doğru koşan kurtlara baktım. Hannon, Hadriel ve Leala bana doğru koşuyordu. İlk dalganın bir parçasıydılar ama iki ayakları üzerinde daha yavaşlardı. Hadriel'in neden değişmediğinden emin değildim ama Leala'nın diğer haliyle daha hızlı olamayacağını biliyordum ve Hannon hâlâ hayvanını nasıl serbest bırakacağını çözememişti. Acaba sonsuza dek bodur mu kalacaktı?

Ağzımdan çıkan sonraki kelimeler beni neredeyse öldürüyordu.

"Geri kalanların gelmesini bekleyeceğiz. Toplandığımızda, hadi yapalım."

Hannon nefes nefese yanımda durdu. "Geliyorlar," dedi.

"Neredeyse geldiler. Çok kalmadı."

Yüzümü tararken daha fazla ejderha indi. Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Başını salladı ama yorum yapmadı. Beni iyi okuyabiliyordu ve riskleri biliyordu. Çok az zamanımız vardı.

"Finley, buna asla inanmayacaksın..." Hadriel başını salladı ve ellerini dizlerinin üzerine koymak için eğildi. Tamara bana baktı, Wyvern ejderhalarıyla birlikte ete kemiğe bürünmüş, cehennemi salmak için bir fırsat kolluyordu. "I

Yemin ederim gördüm..." Yutkunarak nefes aldı. "Bu imkansız, biliyorum. Ama *yemin ederim* gördüm... Kahretsin, kurdum dışarı çıkmak için can atıyor. O lanet alfa- Alınmayın efendim. Her neyse, onu ilk olarak güvertenin altında insanları kontrol ederken gördüm - Vemar ağzını açmaya başlamadan önce. Bu adamın aklı başında değil Finley. Ve sonra az önce... Yani, pelerini vardı ve yüzü tamamen gölgeliydi, yani belki de sadece bir benzeridir, ama tanrıçaya yemin ederim ki tıpkı-"

"Tanrı yardımcım olsun Hadriel, sen hiç susmaz mısın?" Jade havladı. "Aklını başına topla. Savaşa giriyoruz."

Başını salladı, doğruldu ve yüzünü kaplayan korkuyu gördüm. Savaş için yaratılmamıştı.

Elimi omzuna koydum ve bir an için tüm dikkatimi ona verdim.

Yutkundu, bakışları boğulmakta olan bir adamın dalgaların sürüklediği bir odun parçasını yakalaması gibi benimkine kilitlendi.

"İyi olacaksın, tamam mı?" Ona yumuşak bir sesle söyledim. "Hannon'la kal. O sana zarar gelmemesini sağlayacaktır. Sakin ve nazik görünebilir ama mecbur kaldığında olayların üzerine gidecektir. O bir Mosgrove, benim ailem sert bir ailedir."

Başını salladı, yüzü biraz gevşemişti. "Biliyorum. Ona meyhaneden çok güzel bir aşçı bıçağı ve iyi bir balta çaldım, yani silahlı."

Kısa bir süreliğine de olsa gülümsemenin gözlerime değmesine izin verdim. "Mükemmel. En sevdiği silahlar."

Hannon bana "Ailemizin iyi olduğundan emin olacağım," dedi. "Önce onlara gideceğim."

Hadriel'i bıraktım ve kardeşime baktım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Başımı salladım. "Onları sakla. Babamın kavga etmesine ya da Dash'in aklına çılgınca fikirler gelip gizlice kaçmasına izin verme. Her şey bitene kadar onları sakla."

Micah çok uzağa inmedi, periler çalışırken diğerlerinin ilerleyişini izlemek için havada kalmıştı. Yeni gecede parlayan ölümcül kaslarıyla bana doğru yaklaştı. Koyu kahverengi gözleri beni içine çekti, bazı korkularımı ve şüphelerimi kovdu ve şiddetli kararlılığımı ateşledi. Alfa komutanı savaş alanına adım atmıştı ve üzerimdeki istenmeyen ve çok kafa karıştırıcı etkilerine rağmen, mantosunu sahiplendiğini kabul etmek zorundaydım. Bizim tarafımızda olması iyi bir adamdı.

"Sonuncusu birkaç dakika uzaklıkta - daha tecrübeli ejderhalar ve daha küçük kurtlar."

Daha tecrübeli ejderhalar - muhtemelen Gunduin, Ami ve Claudile'i kastediyordu. Görünüşe göre güvertenin altında kalıp herkesin yolundan çekilmiş olan son ikisini bir an bile görmemiştim ama Gunduin beni birkaç kez kontrol etmişti. Rütbelerde biraz deneyim sahibi olduğum için kendimi daha rahat hissediyordum.

Başımı salladım, onlara doğru baktım, ay ışığının masmavi pullarda parıldadığını gördüğümü sandım ve Calia'ya döndüm. Beni dikkatle izliyor, işaretimi bekliyordu.

Herkesle yüzleşmek için arkamı dönmeden önce "Gidin," dedim. Halkları hakkında en iyi bilgiye sahip olan alfalara hitap ettim. "Tamara, Micah, Weston... halkınızı organize edin. Kısa bir süreliğine bir geçit bulacağız. Oradan hızlı ve etkili bir şekilde geçmemiz ve arkamızdan gelenlerin yolundan çekilmemiz gerekiyor. Şimdi organize olun, sonra da adamlarınızı diğer tarafta organize tutun. Yeterince kişi geçince harekete geçeceğiz. Gördüğünüz tüm iblisleri öldürün. Govam ve iblisleri şimdilik bu tarafta kalacaklar, bu yüzden yanlış yaratıkları öldürme konusunda endişelenmenize gerek yok. Düşman iblisler göze çarpacak - hepsi pilili siyah pantolon giyiyor ve muhtemelen kötü saçlı olacaklar." Herkese hitap etmek için sesimi yükseltirken kalbimin göğsümde güm güm attığını hissettim. "İnsanlarımızı çaldılar. Bizi zincire vurdular. Bizi kırbaçladılar, işkence ettiler, tarifsiz eylemlere maruz bıraktılar ve şimdi intikam alacağız. Önce bu krallığı onların pençelerinden kurtaracağız, sonra da büyülü dünyayı özgürleştireceğiz. Dolion'un saltanatı sona eriyor, şimdi başlıyor! Ayağa kalkın ve savaşın. Bu gece bizim zaferimiz olacak!"

Weston kurt formuna geçtikten sonra başını geriye attı ve yüksek sesli, net bir kurt şarkısı gönderdi. Bu his içimi parçaladı, avın heyecanını vaat ediyordu. Taze bir avın zaferini. Ortak bir düşmanı alt etmek için birlikte çalışmanın mutluluğu.

Hadriel titredi ve iki büklüm oldu, elbiselerini yumruk yaparak tuttu, hayvanının çağrıya kulak verme arzusuyla açıkça savaşıyordu.

Bunu uzun süre merak edemedim çünkü Tamara ve Micah daha fazla alan kazanmak için geri çekildiler, yer değiştirdiler ve neredeyse kanımı donduran kükremeler gönderdiler. Ejderhalarının kükremeleri vahşi bir enerji, öfke ve meydan okumayla karşılaşp onu ezmenin heyecanı ile çınliyordu.

Hannon'ın kolunu tuttum ve ona uzun uzun baktım. Şu anda bile sakindi. Telaşsız ama her şeye hazır, her zaman güvenilir.

"Kendini güvende tut, Hannon. Lütfen. Bu gece bu dünyayı terk etme. Birini geri kazanıp diğerini kaybedemem."

"Ben asla risk alan biri olmadım Finley. *Kendini* güvende tutmasan da hayatta tutuyorsun. Bana kendini toparlamama yetecek kadarını bırak."

Gözlerim tekrar parladı ve başımı sallayarak tüm duygularımı bir kenara bıraktım, olacakların korkusunun beni pençelemesine izin vermedim. Nyfain iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı. Başka bir şey düşünemezdim. Şimdi değil. Şimdi sadece ona ulaşmayı ve lanet olası günü kurtarmayı düşünebilirdim.

Periler işlerine devam ederken "Ejderhalar," diye seslendim. İblisler yaklaştı, Govam Calia'yı yoğun bir şekilde izliyordu, belli ki onun büyüsunü kullandığını hissediyordu. "Geri kalanınız yer değiştirmeden önce koşacak. İşte başlıyoruz!" Küçük bir jest yaptım ve döndüm, niyetim açıktı. Karşıma savaş kükrememi eklemenin zamanı gelmişti.

Umarım kükreyebiliriz. Antrenman uçuşlarında pek iyi gitmemişi.

Ben hallederim, diye düşündü ejderham, içimize güç pompalanıyordu.

Niyetimi anlayan herkes yolumdan çekildi ama Hadriel, "Daha fazla yer açın, o çok büyük," diye seslendi ve yer açmak için insanları itip kaktı.

Ejderha formu kontrolü ele geçirdiğinde acı, adrenalinin etkisiyle zorlukla fark edildi. Calia şimdi kollarını hareket ettiriyor, havada bir dans gibi örüyordu. Etrafindakiler bu zorlanma karşısında boyun eğiyor, güçlerini ve kuvvetlerini onun çabalarına borçluydular. İblisler bile gerginlikten solmaya başladı. Fazla zamanımız olmayacaktı.

Kükre, bir kırbaç şaklaması gibi düşündüm. *Şimdi!*

Ejderham başını geriye eğdi. Titreşim alçaktan başladı ve sonra içimizde yükseldi, net bir direktif inanılmaz bir güç dalgasıyla patladı, tamamen bize aitti.

Dövüşün!

Etrafımızdaki herkes titredi ve ürperdi. Weston başını tekrar geriye eğip kükrememize şarkısını eklerken kurtlar yer değiştirdi. Micah ve Tamara da kükremelerini ekleyerek harekete geçme çağrısında bulundular. İntikam çağrısı!

"Git!" Calia ellerini iki yana açarak konuştu. "Git! Acele et!"

Derimsi madde soyuldu, uçmak için yeterince yüksek, kanatları uzatılmış bir ejderha için yeterince genişti. Başka bir deyişle, oldukça büyük.

Ejderham hemen gökyüzüne yükseldi, kapıdan geçip Yasak Orman'ın kenarlarına doğru ilerledi, bir tarafı güzeldi, diğer tarafı kıvrılıyor ve çatırdıyordu. İblislerin bize yaptıklarının bu kanıtı karşısında öfkem daha da arttı. Bu krallığa.

Tamara ve ardından Micah geçerken ben havada kaldım. Onların altında, insan formundaki ejderhalar bir taraftan, kurtlar ise diğer taraftan akın ediyor, organize gruplar halinde uzaklaşıyor ya da yer açmak için yer değiştirip gökyüzüne doğru uçuyorlardı.

Yeterli sayıda insan geçtiğinde, yan yattık ve yüzümüzü kaleye döndük. Onu nerede bulacağımı bilmek için bir haritaya ihtiyacım yoktu. Oraya ilk götürüldüğüm andan itibaren, krallığın geri kalanıyla birlikte kalbimde saklanmıştı. Evimin geri kalanıyla birlikte.

Ejderham tekrar kükredi, ses gümbürdedi ve havada yankılandı. İleride, gölgelerin arasından ürkmüş şekiller belirdi. Ağaçların arasında bekliyorlardı, silahları vücutlarına bağlıydı, buralarda bile nöbet tutuyorlardı.

Şeytanlar.

Hepsini öldürün, diye homurdandım.

Ejderhamın iki kez söylenmesine gerek yoktu. Kimsenin yoktu. Ejderhalar, kurtlar ve iki ayaklılar hep birlikte ileri atıldık.

Yine de ejderham önce davrandı, bir kalp atışı içinde onlara ulaştı ama lanetli ağaçlar tarafından engellendi.

Ateş, diye düşündüm, onlara ulaşmak için endişeliydim. Onları evimden kovmak kişi olmak istiyordum.

Deniyorum amına koyayım! Gelmiyor.

Bunu pratikte hiç yapamamıştık. Ami öğrenmenin zaman aldığını söylemişti. Genellikle bir ejderha ancak uçuş yeteneğinden tamamen eminse ve maksimum güçteyse ateş çağırabilirdi.

Ama bu işi bir an önce halletmem gerekmiyorsa ne olayım.

Ejderham alçaktan, ağaç tepelerinin hemen üzerinden uçtu, ağzımız açıldı ve iblisleri patlatma arzumuz güçlüydü. Yine de hiçbir şey gelmedi. En azından bizden. Micah ve Tamara denediğinde sonuçlar daha iyiydi.

Geceyi yırtan ateş akıntıları iblislerin üzerinden geçip onları diri diri yakarken, nefis bir ısı patlaması yanlarımızı ve altımızı kapladı. Önümde toplananlar, krallığın çok uzağında olduğumuz için seyrektiler, yaylarını çektiler ve oklarını yerleştirdiler.

Oh kahretsin.

Sorumlu ben olsaydım, irkilir ya da başımı eğip ellerimi başımın üzerine atardım. Oklar üzerimize doğru uçu, hedefleri mükemmeldi, uçları ay ışığında parlıyordu. Oklar isabet edip sekerken ejderham öfkeyle kükredi.

Kahretsin, tekrar düşündüm. *Ok geçirmez olduğumuzu nereden biliyordun?*

Eğer dağın yamacına çarpıp kayaların üzerine düşebiliyorsak ya da bir kaya parçasının altında kalıp hiçbir zarar görmüyorsak, küçük bir ok nedir ki? En azından vücudumuza. Kanatlarımız konusunda pek umutlu değilim.

Yine de uçmaya devam ettik, şimdi köylerden birine yaklaşıyorduk. Arkama baktığımda ejderhaların arkamızda uzandığını, bir V düzeni oluşturduklarını ve düşmanlara ateş püskürdüklerini gördüm. Kaçırdıkları iblisleri kurtlar buldu. Hayalet gibi ağaçların arasından ve dikenlerin etrafından sorunsuzca koşuyor, bizimle birlikte uyumlu bir güç olarak çalışıyorlardı. Keşke zarif peri savaşçılarının saflarımıza nasıl uyum sağlayacağını görebilseydim.

Eğer ateşi üfleyemiyorsak, ne işe yarıyoruz ki? diye sordum, hayal kırıklığıyla. *Keşke bir hançerim olsaydı, en azından bir şeyler yapabilirdim.*

Bir şeyler yapıyoruz. Liderlik ediyoruz. Neden görünmez adamlarınla konuşmuyorsun ve çalışmama izin vermiyorsun?

Bu nevroz parçasını bir süredir ortaya çıkarmadığımı fark ettim. Ne kadar olduğunu bile bilmiyordum. Ve şimdi bunu yapmak istemiyordum. Oturup her şeyin gelişmesini izlemek yerine kontrolü ele almak ve bir şeyler yapmak istiyordum.

Evet, nasıl hissediyorsun, sıkık? Ağaç alanı biraz açılırken ejderham düşündü.

Aniden saldırdı ve eğer midem olsaydı, onu kaybederdim. Çenesini en yakın köye doğru koşan bir iblisin etrafına sıkıştırırken neredeyse kafasıyla yeri kazıyordu. Dişlerimizin arasındaki bir beden acımasız çıtırtısı içten içe yüzümü buruşturmama neden oldu ve sonra tekrar yukarı çekildi. Bacaklarımız toprağa sürtündü. Dalıştan çıkarken ağaçlar bizi yakaladı, çatırdayıp kırıldılar.

Başını salladığında ve vücut parçaları koptuğunda ateş yanımızdaki iblisleri daha da aydınlattı. Cesedi fırlattı ve o güne kadar duyduğum en büyük, en muzaffer, en vahşi kükremeyi çıkardı. Sonunda karanlık kafesinden çıkmasına izin verilmişti ve çıldırmak üzereydi.

OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

FINLEY

EJDERHAM sola, köye doğru ilerledi ve siper almak için kaçışan iblislere doğru yaklaştı. Bir diğerini yakalayıp havaya kaldırdı ve ilk konutun yan tarafına çarptı. İblisi parçalayarak yere kan sıçrattı.

Ayağa kalk, dedi kükremesi, köy halkına seslenerek. Bizimle savaşın. Kalk!

İblisler sadece barlardan değil, evlerden de kaçtı ve görüşümüz kıpkırmızı oldu. Çullandı, koşarak yere indi ve onları istediği gibi yakalamaya başladı, çiğnedi, fırlattı ve daha fazlasını yakaladı. Ayağını yere vurdu, tekmeledi, kuyruğunu savurdu ve vurabildiği herkese vurdu.

Kurtlar ve diğer hayvanlar sokaklarda koşuştururken köylüler de yer değiştirmeye başladı. Dişlerini gösterip tüylerini diken diken ederek köyün dört bir yanındaki iblislere saldırdılar ve ardından ormana doğru koştu. Küçük, ince, görünüşte genç ejderhalar köyün etrafında gökyüzüne yükseldi. Bunlar çağırma cevap veren çocuklar olmalıydı.

Onları kışkırt, diye düşündüm, amacım aniden netleşti. Nyfain'e git, ama giderken onları çağır. Onları davamıza getir.

Ejderham kanatlarımızı pompalamadan önce zıpladı, çatıların üzerine çıktı ve gökyüzüne doğru yükseldi. Yavaş bir dönüş yaptı, çünkü hala nasıl yan yatacağını çok iyi bilmiyordu, sonra bir hız patlaması yaptı. Kükremesi köylülerin kalplerini ve zihinlerini doldurdu, hepsi dışarı koştu, kıyafetlerini sokaklara döktü ve hayvanlarına dönüştü.

Yasak Orman'ın üzerinden kaleye doğru ama bir sonraki köyü vurmayı hedefleyerek çapraz bir şekilde uçtuk. Hannon'un bizimkine zamanında ulaşacağına inancım vardı.

ve geri dönmek için zamanımız yoktu. Nyfain'in bana ihtiyacı vardı.

Tamara, Wyverner'ların geri kalanıyla birlikte kanat ucumda uçtu ama Micah ayrıldı. Her nasılsa ejderham içgüdüsel olarak buradaki işini bitireceğini ve ormandaki iblisleri dövmeye devam edeceğini biliyordu ya da belki de vücut dilinden bunu sezmişti. Kat etmemiz gereken çok yol vardı ve bunu hızlıca yapmak için yeterli adamımız yoktu. Krallığın geri kalanının yardım etmesini sağlamalıydım.

Zamanında yetişeceğimi umuyordum.

Hadriel

Biz Hannon'un arkasından koşarken LEALA kırbacını şaklattı. Ejderha köyündeysen pratik yapmıştı ve artık bu konuda çok iyiydi. Bu beni inanılmaz derecede geriyordu.

Ama Hannon'un köyüne doğru ilerlerken ağaçların arkasından rastgele çıkan iblisler kadar gergin değildik. Kurtlar etrafımızı sarmış, hırlıyor ve hırlıyorlardı. Alfa'nın yardım çağrısı göğsümü dövüyor, kurdumu sürekli çekiştiriyordu. Kurdum bunu her hissettiğinde, kurtulup sürüye katılmak, yerimizi bulmak ve bir kez olsun ait olmak için mücadele etti.

Ama yapamadım. Eğer yapsaydım, Finley'e geri dönmek istemeyeceğimi biliyordum. Kalmak istemezdim. Weston'la birlikte giderdim ve belki de onu bir daha göremezdim. Weston gibi kurtlar ejderhalarla anlaşılamazdı, anlaşılamazlardı ve Finley'i geride bırakmaya dayanamazdım. Ya da Leala'yı, Hannon'u ya da kalede birlikte cehennemi yaşadığım o deli heriflerden herhangi birini. Yeni bulduğum ailemle kalabileceksem sonsuza kadar uyumsuz olarak kalabilirdim.

Açık tenli bir iblis -ay ışığında gri renkteydi- bir tür açıklığa yaklaşırken yandan Hannon'a doğru atıldı. Hannon saldırıyı tembelce bir eğilme hareketiyle karşıladı ve ardından bıçağıyla düşmanın göğüs kafesine çok sert bir aparkat indirdi. İblisi kayıtsızca itti, iyi olduğumdan emin olmak için bana baktı ve yoluna devam etti. Adam bir iblisi öldürdükten sonra her zaman Leala ve beni kontrol ederdi. Bir çeşit ölümcül bebek bakıcısı gibiydi. Bu neden bu kadar seksiydi?

Neredeyse aynı anda bir kırbaç şakladı ve bir kız çığlık attı. Kırbacını tekrar şaklatıp ucunu bir iblisin boynuna dolayarak çekerken şaşkınlıkla Leala'ya baktım. İblis boğulmak üzereyken kırbacı yakalamaya çalıştı ve arkasından saldıran bir kurt tarafından yere serildi.

Çığlık tekrar duyulduğunda Leala kırbacı bıraktı.

O zaman Leala değil.

"Ne..." Sola, tarlaya baktım ve bir iblisin küçük bir kızı çekip çıkardığını gördüm. Diğer üç iblis de kızı rehin alıyormuş gibi etrafına üşüşmüştü.

Hannon da aynı anda baktı, sonra bir an için dondu kaldı. Harekete geçmeden önce etrafında parıldayan bir aura gibi bir renk şoku patladı. Bir elinde baltası, diğerinde bıçağıyla kıza doğru koşmaya başladı.

Birdenbire bir iblis ona doğru fırladı. Sırtına yapıştı ve pençeleriyle etini parçaladı.

Leala kırbacını şaklattı ve iblisi yan tarafından keserek sarsılmasına neden oldu. Hannon'ın o şeyi fırlatıp baltasıyla yere indirmesi için gereken tek zaman buydu.

Güle güle, iblis kafalı. Ya da yeterince yakın.

Hannon'ın etrafında başka bir ışık ve renk patlaması parladı, daha önce gördüğüm hiçbir büyüye benzemiyordu. Daha önce duyduğum hiçbir hayvana benzemiyordu. Gömleğinin parçasını yırtıp attı, ortaya dalgalanmış, morarmış ve kesilmiş kaslardan oluşan bir tablo çıktı, çok fazla hasar almıştı ama bir gram bile acı göstermiyordu.

Leala ve ben onun peşinden giderken, o şimdi koşuyor, her zamanki bitkiler olarak tanıdığım şeylerin arasından ilerliyordu. İblisler tekmeleyen ve çırpınan kızı tarlanın içine doğru sürükledikten sonra durdu ve boğazına bir bıçak dayadı. Bir anda kim olduğunu gördüm.

Sable. Hannon'un kız kardeşi.

Neden buraya kadar geldi ki?

İblislerden biri bir şey söyledi ama Leala mırıldanırken yakalayamadım, "Yaklaş Hannon. Menzil dışındayım."

Hannon ellerini uzattı, her birinde bir silah vardı ve onları yere bırakacakmış gibi hafifçe eğildi. Yürümeyi yavaşlattı -neredeyse sürünerek- hareketleri yavaş ve düşünceli, oluşturduğu tehdidin altını çiziyordu.

"Daha yakına," diye fısıldadı Leala biz yürürken.

"Hannon!" Sable, bıçağın ucu boğazının ön tarafına doğru itilmeden önce bağırdı. Yüzünü buruşturdu ama durmadı. "Kükremeleri duydum ve

Dash ve babamı kontrol etmek istedim. Onlar tehlikedeyken burada oturmak istemedim-"

İblis onu sarstı ve Hannon'ın etrafından ışık sızarak kıvrıldı ve buğulandı. Ay ışığı sanki parlıyormuş gibi vahşi saçlarının arasından süzülüyor, garip bir şekilde titreşen aurasının içinden parılıyordu.

"Bırak onu gitsin." Hannon sanki oturup dinlenecek bir yer arıyormuş gibi yavaş ve metodik bir şekilde ilerlemeye devam etti. "Bırak onu, ben de bunları yere bırakayım. Yer değiştiremem. Sana karşı savunmasız kalacağım."

Tam da bunu yapacakmış gibi eğildi, sonra-

"Tamam." Leala'nın sesi yumuşak bir mırıltıydı. Kırbacı keskin bir *çatırtı* çıkardı.

Onlar hareket ettiğini fark etmeden vurdu. Tam isabetle, iblisin Sable'ı tutan eline saplandı. İblis tısladı ve bileğini göğsüne çekmek için vücudunu biraz döndürerek geri çekildi.

Hannon bir anda harekete geçti, eğilerek yaptığı hamle bir hamleye dönüştü, iri vücudu tam Sable'ı hedef almıştı. Sable'ın gözleri açılmadı. Onun yerine, konsantrasyon içinde kaşları çatıldı. Son anda eğildi, sonra da yuvarlanarak yoldan çekildi.

Hannon iblise çarptı, bıçağı çoktan çalışıyordu.

Leala başka bir vuruş için kırbacını geri çekti ama cesetlerin karmakarışıklığı ona net bir atış şansı vermiyordu.

Bıçak kullanmakta berbat olsam da kavgaları ve ters giden seks oyunlarını ayırmakta çok iyiydim. Hannon baltasını çıkarıp iblisi göğsünün üst kısmından vururken ben de elime vurup bir iblisi Hannon'dan uzaklaştırdım. Yumuşak bir hareketle döndü, bir diğerini karnından bıçakladı ve sonra dönüp bıçağını üçüncü iblise sapladı. Leala kırbacıyla ilkine vurdu ama o çoktan ölmüştü ve kısa süre sonra hepsi ölecekti.

"Yardım ettiğime oldukça eminim," dedim nefes nefese.

"Oldukça eminim." Sable tırmanıp Hannon'ı yakaladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Hadi, gidip Dash ve babamı kontrol edelim, tamam mı?" Hannon sanki az önce üç iblisi korkunç bir şekilde öldürmemiş gibi rahatlatıcı bir şekilde konuştu.

Dönüp ellerini uzatarak kız kardeşini sırtında taşımayı teklif ettiğinde ona "Aradığın şeyi bulamamışsın dostum," dedim. "Kütüphaneci olmalıymışsın. Hayır, hayır, bırak onu ben taşıyayım. Zaten başka bir şey yapmıyorum-"

Üç ejderha tam tepemizden uçarak, Finley kaleye saldırırken köylere yardım etmek için gitmek üzere olduğumuz yöne doğru ilerliyordu. Ağzım açık kaldı ve kalbim dondu.

O ejderhayı *taniyordum*. Tüm krallık o ejderhayı tanırdı. Gündüzleri masmavi olurdu, neredeyse gökyüzünün rengiyle eşleşirdi, ama parıldayan pulları onu ele verirdi. Uçarken çok zarif ve ipeksi bir yumuşaklığı vardı. Gençliğim boyunca onu hayranlıkla izledim.

"Bu-"

İşte tam o anda, şaşkın ve kafam karışırken ve dikkatimi vermemişken, Weston'ın kurt şarkısı uzaktan yükseldi. Yakınıımızdaki kurtlar da bu çağrıya kulak verdi. Müzik etimin üzerinden geçip omurgamdan aşağı yuvarlandı ve sonra kurdumu sert bir şekilde kavradı.

Ne olduğunu anlayamadan -durduramadan- kurdum öne fırladı ve beni alt etti. Kontrollü bir şekilde yer değiştirmeye zorladı. Başını arkaya yatırdı, kolayca sürünün içine düştü ve kaybolduğumu anladım.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

NYFAIN

Elimi mühürlemek için uzattığımda anlaşma iblis kral ile benim aramda ağır bir şekilde asılı kaldı. Bu, krallığın tamamen güvende olmasını sağlamayacaktı - Dolion kurnaz ve pazarlık konusunda çok iyiydi - ama halkıma zaman kazandıracaktı. En azından dışarı çıkabilecek ve gidecek başka bir yer bulabileceklerdi. Finley onlara liderlik edebilir ve bu lanetli yerden uzakta bir gelecek bulmalarına yardım edebilirdi. Onlar dağılır dağılmaz Dolion ilgisini kaybedecekti.

Ancak benim kaderim mühürlenmek üzereydi.

Ejderham kafamın içinde kükremeye devam etti, düşüncelerimi boğdu. Beni parçalıyor, kontrolü ele geçirmeye, beni durdurmaya çalışıyordu. Beni biraz daha beklemeye çağırıyordu. Finley'nin ejderhası onun vedasını kabul etmemişti. Bunun bir anlamı olduğunu düşünüyordu.

Little Dash hemen kenarda duruyordu, yüzünden acı gözyaşları akıyordu ve boğazındaki bıçaktan kan damlıyordu. Yavaşça boynunu kesiyorlardı. Babası ayaklarının dibinde yatıyordu, zar zor hareket ediyordu ve kafasından kanlar akıyordu.

Elimden geldiğince oyaladım ve bedelini ödüyorlardı. Zamanım dolmuştu.

Dolion'un yağlı gülümsemesi mavi dudaklarını büktü. "Sana çok sert davranmayacağımı söyleyebilirim ama neden yalan söyleyeyim ki? Tüm kale çılgınlıklarını duyacak... ve sonra da sikimi emerken aldığın zevki izleyecek."

Derin bir nefes aldım ve elimi ileriye doğru götürdüm. O buna değerdi. Hepsi buna değerdi. Bu benim görevimdi. Babamın onlara yaptıklarından sonra en azından onlar için ölebilirdim. Bunu pişmanlık duymadan yapacaktım ama yine de Dolion'u benimle birlikte cehenneme sürüklemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kükreme kalbimi hızlandırdı. Etrafımdaki her şeyi boğdum. Yine de ejderham içimde durmuştu.

O kükremelerin ejderhamdan gelmediğini fark ettiğimde kafam karıştı.

Etrafta toplanmış, memnun gülümsemelerle neşe içinde izleyen iblisler aniden irkildi, eğildi ve sağa baktı.

Ejderhamın ıstırabı ve acısı kendini beğenmiş bir gurura ve gökyüzüne yükselmek için çaresizliğe dönüşmüştü. Savaşmak için. *Hemen şimdi.*

Ve sonra onu gördüm.

Onu gördüğüm anda o olduğunu anlamıştım.

Daha fazla hız için kanatlarını çırparak Kraliyet Ormanı'nın üzerinde süzülürken, Dolion'un partisine öyle tarifsiz bir öfkeyle saldırdı ki midem bulandı ve dudaklarımda bir sırtış belirdi. Dolion da dahil olmak üzere etrafımdaki iblisler korkuyla sinmişlerdi...

Finley. Onun ejderhası.

Görkemli güzelliği ve ışıltılı öfkesi karşısında şaşkına dönmüş, kalem gibi zamana kilitlenmiş bir halde bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

O güne kadar gördüğüm en çarpıcı ejderhaydı ve nefesimi kesti.

Ay ışığında bile pullarının koyu bordo renginde parladığını, ısıldadığını ve ısıldadığını söyleyebilirdim. Hafif bir altın tozu onu kaplamıştı ve düşük ışıktaki sarı renkte parlıyordu. Daha önce onun rengine benzer bir şey görmemiştim.

Ve altın tozunun bir zamanlar ejderhamın rengiyle eşleşeceğini hiç şüphesiz biliyordum. O benim kalben, bedenem ve ruhen gerçek eşimdi. Harabeye dönmüş bir krallıkta yaşıyor olmamın hiçbir önemi yoktu. Her zaman benimle birlikte olmak için savaşacak ve sonra da benim yanımda savaşacaktı.

O benim prensesimdi. Bir gün kraliçem olacaktı.

Ve beni genç kızı yapmak için cehenneme girip ateşler içinde çıkacağını kanıtlamıştı. Kadın nasıl istediğini elde edeceğini çok iyi biliyordu.

"Üzgünüm, Dolion." O sersemliğini üzerinden atıp elimi tutamadan elimi geri çekti. "Zaman doldu."

Finley tam üzerimize doğru alçalırken boynuna uzandım. Kanatları çılgınca eğilmişti, vücudunun pozisyonu tamamen yanlıştı. Uçmakta hiç ustalığı yoktu.

Ayrıca açıkça umurunda bile değildi.

Etrafında toplanan iblislere çarptı, bazılarının üzerine çöktü ve diğerlerinin üzerinden yuvarlandı. Sonra yer değiştirdi, değişim hiç görmediğim kadar hızlı oldu ve zıpladı, çıplak ve kan içindeydi. O

Bir iblisin elinden bir hançer kaptı, geri kalanının yokmuş gibi görünmesine aldırmandan bana doğru ilerledi.

Dolion'un gözleri büyüdü. Parmaklarım boynuna dolanmaya başladı ama bir sonraki anda havadan başka bir şeyin içinde hareket etmediler. Sadece en güçlü iblislerin sahip olabileceği bir büyüyle ışınlanmıştı.

"Siktir," diye homurdandım. Peşinden gitmek için zaman yoktu. Finley'nin ailesi güvende olana kadar olmazdı.

Döndüm ve Dash'i tutan iblisin kolunu yakaladım. Çekiştirdim ve şiddetli bir *çatırtı* onun acı feryadından önce geldi. Onu öne doğru çektim, bıçağı aldım ve boğazına sapladım. Yoldan çekildim ve ejderham görevi devraldı, çocuğun ve babasının önünde şekil değiştirip büyüdü, Finley bize doğru ilerlerken onları korudu.

Daha fazla ejderha uçtu, bazıları tanıdık, ateş püskürtüp havayı oyuyorlardı. İnsan formunda olsaydım ağzım açık kalırdı. Ejderham şok içinde durakladı.

Tamara. Lucille. Jade. Xavier. Daha fazlası. Öldüklerini sanıyordum. Uzun zaman önce ölmüş. Onlar neredeydi-

Kurtlar ağaçların arasından hırlayarak ve hırıldayarak fırladılar. Kurtlarımız olmasına rağmen, hem de çok sayıda, bu kurtların bizim krallığımızdan olmadığını zaten biliyordum. Büyük bir alfa onlara önderlik ediyor, ölü otların üzerinde koşuyor, sürüsü mükemmel bir uyum içinde arkasında yayılıyordu. Bu, bir kurt krallığında efsanevi olabilecek türden bir sürü idi - genellikle ejderhalarla çalışma fikrinden hoşlanmayan türden bir alfa.

Korkaklar gibi kaçmaya çalışan iblislerin bedenlerini kavuran ateş yeri sardı. Krallığın her santimini dolduran devasa bir ordu getirmişlerdi. Üstünlük onlarda olmalıydı. Ama yine de...

Finley'nin ejderhası kabardı. Yaklaştığında ayaklarımın dibinde kimin olduğunu gördü ve öfkeden kudurdu. Kuyruğunu savurdu ve eğilip bir diğerini ağzına almadan önce üç iblisi öldürdü. Onu saldırgan bir şekilde parçaladı, ölü formunu salladı, uzuvlarını döndürdü ve sonra kalıntıları fırlatırken diğer iki iblisi devirdi.

Direnen tüm iblisler dönüp kaçtı.

Dash'i ayaklarımın arasında korumaya çalışırken kalbim kabardı ve çok yaklaşan bir iblisi tekmeledim. Ejderham kuyruğunu savurdu ve kaçmaya çalışan diğer iki iblisi parçaladı. Finley, yerde kalmak anlamına gelse de benimle birlikte savaştı.

Kahretsin, bu kadını sevdim.

Zemin kısa sürede temizlendi - kaleden ışınlanabilen iblisler ışınlanmıştı ve geri kalanlar kaçmıştı, şimdi kurtlar tarafından takip ediliyor ve indiriliyordu.

Finley insan formuna geri dönerek ailesinin yanına, ayaklarımın dibine koştu. Onu kendi haline bırakarak uzaklaştım. Henüz bir araya gelemezdik. Halkımız güvende olana kadar olmazdı.

Yerdeki cesetleri hızlıca kontrol ettim. Dolion yoktu. O piç kurusu başına gelecekleri görmüş ve kaçmıştı. Yine de tüm krallığa ışınlanamazdı. Belki de ortaya çıktığında onu yakalamak için biri orada olacaktı.

Açıklığın kenarına doğru koştum, ejderhalar üzerimde havada kalmıştı, alfa kurt sabırla yönümü bekliyordu. Finley yüzünden kendini benim sorumluluğuma veriyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Belki de bir borç. Borçlu olunan bir şey. Buradaki görevi biter bitmez gidecekti. Gelmiş olması bile onurlu biri olduğunu gösteriyordu. Saygı duyulacak biriydi, görmezden gelinecek değil.

Bunun için daha sonra kıcını öperim. Şu anda bitirmemiz gereken bir iş vardı.

İnsan formuma geçerek, yol tarif edecek kadar durdum.

"İblis kral kaçtı. Bulabilirsiniz bulun onu. İzini süremeyenleriniz, ormanı ve köyleri iblisler için tarayın. Rastladığınız herkesi öldürün. Yaralı bulursanız, tedavi edilebilmeleri için köy sakinlerinin onları her köyde merkezi bir yere götürmelerine yardımcı olun. Bu krallığı içeriden kilitleyelim ki laneti sonsuza dek kırabilelim."

Arzu içimde dönüp dururken karnım düştü ve sonra çırpınmaya başladı. Laneti hemen şimdi bozmak istiyordum. Arkamı dönmek, Finley'e doğru son sürat koşmak, onu yere atmak ve ona tekrar sahip olmak istiyordum. Bu sefer o da bana sahip olacaktı. Bu sefer, çocuk sahibi olmasını engelleyecek bir çay olmayacaktı. O benim sonsuzluğumdu ve bunun bir an önce başlamasını istiyordum.

Ama laneti bozup onu daha fazla tehlikeye atamazdım. Başarabileceğimizden emin olana kadar olmaz.

Ejderha formuma geri döndüğümde, koştuk ve eski sarayın ejderhalarının bizim hakkımızda ne düşündüğünü görmek için yukarı bakmayı reddettik. Yere bağlı. Donuk, bulanık pullar. Kanatlarım sırtımdan koptu. Muhtemelen artık ejderha sayılmadığımızı düşünüyorlardı. Gözlerindeki utancımı görmeye dayanamıyordum.

Bizim kadar hızlı olmayan ama çok daha çevik olan kurtlar peşimizdeyken ağaçların arasından geçtik. Ejderham koşan bir iblisi yakaladı. Bir ağacın arkasına saklanmasını izledim. Çalılıkların arasında saklanan bir diğerinin kokusunu aldı. Bu ormanda onların türünü takip etmeye alışkındı. Onları ve yaratıklarını öldürmenin en hızlı yollarını biliyorduk.

İlkini geçtik, ağacın arkasına saklanırken kuyruğumuzla ona saldırdık ve diğerinin kafasını kopardık. Ejderha olmayan halkım ormanın çeşitli yerlerinde, kendi avlarında, gruplar halinde koşturuyordu. Güçlü değillerdi ve bunu biliyorlardı, şanslarını deniyorlardı. Güzel.

Krallığın diğer ucunda, geçitlerin olduğu yere yeterince yakın olan ejderham Dolion'un geçişinin kokusunu aldı. Son zamanlarda çok sayıda iblisin buradan kaçtığını söyleyebilirim. Bir savaş planlamamışlardı ve bu sürpriz onları korkaklar gibi kaçmaya itmişti.

Portallar kaldırılmıştı, bizi içeri kilitliyordu. Tüm bu diğer iblisleri bizimle birlikte buraya kilitliyor.

Ejderham döndü ve oflayarak bunun bir çıkmaz sokak olduğunu onlara bildirdi. Kalbimiz güm güm atmaya başladı; kaleye döndüğümüzde bizi neyin, daha doğrusu kimin beklediğini biliyorduk.

Ama yine de adamlarımı kontrol etmem gerekiyordu. Bağlamam gereken yarım kalmış bir iş vardı.

Ejderhama *onları ava bırakmasını* söyledim. Bunu sesler, vücut duruşu ve pozisyon alma yoluyla nasıl ileteceğini bilirdi. Alfa kurdu işaretlerimi anlamakta zorlanmayacaktır. *Sable'ın güvenliğini sağlamalı ve yaralıları kontrol etmeliyiz.*

Ejderham hiç vakit kaybetmedi. Yukarıdaki ejderhalar ayak uydurdular, o kadar yavaş uçuyorlardı ki muhtemelen gökyüzünden düşüp düşmeyeceklerini merak ediyorlardı.

Göğsümde bir boşluk hissettim. Unvan olarak bir prens olabilirdim ama tacı üstlenirsem ne olurdu? Kendi konseyim beni hâlâ bir ejderha olarak tanıyacak mıydı, yoksa bir tür iğrençlik mi olacaktım?

Kıs kıs gülerler miydi yoksa arkamdan kafalarını sallayıp gözlerini dikerek yanımdan geçerler miydi?

Ve Finley. Zavallı Finley. O kadar heybetli, o kadar güzelken yanında bir canavar olmasıyla nasıl başa çıkacaktı? Bir zamanlar ejderha, şimdi sadece bir canavar.

Everlass tarlasında, bitkiler arasındaki rahatsızlığı gördük, birçoğu solmuş ve ölmeye başlamıştı. Birileri onların içinde savaşmıştı. Kenarlarda Sable'ın kokusunu aldım, sonra da iblis kanıyla karışmış Hannon, Hadriel ve Leala'nın. Hannon kız kardeşini bulmuş ve onu geri getirmişti, bu çok açıktı.

Akranlarımızın gözündeki deformasyonumuz dışında odaklanacağımız başka bir şey olduğu için şükrederek daha yeni bir patikaya doğru ilerledik. Muhtemelen şatoya doğru yola çıkmadan önce gidip evlerini kontrol etmişlerdir. Boş olduğunu anladıklarında Finley'e doğru yola koyulmuş olacaktı.

Kokuyu takip edip kaleye ulaştıklarını anlayacak kadar yaklaştığımızda zihnim çalkalandı. Onları takip etmek yerine, kontrol etmek ve rapor almak için köylere gittim.

Bir an önce prensesime sahip çıkmaya ve geleceğimize başlamaya hazırdım. Ama bunlar sadece kör duygulardı. Beni anlamakta zorlandığım bir şekilde kendine çekti. Her zaman aklımda kaldı ve pişmanlık duymadan kalbimle oynadı. Onun varlığında kafam karışık, şaşkın ve mutluydum. Kendimden geçmişim.

Ama soğuk mantık her zaman devreye girdi. En başından beri, içinde bulunduğum durumun gerçekliği düşüncelerimden hiç uzaklaşmamıştı.

Şimdi, onu görmeye dayanamıyordum. Neye dönüştüğümü ve onun da benim yanımda buna nasıl katlanmak zorunda kalacağını hatırlamaya dayanamıyordum. Onu korumak için göndermişim. Belki de kendimi kurtarmak için. Ama artık saklanamazdım. Eski mahkememin üyelerinin yüzlerindeki aşağılamayı görecekti. Seslerinde duyacaktı. Taca saygı gösterebilirlerdi ama dönüştüğüm şeye nasıl saygı gösterebilirlerdi ki? Bu krallığın dönüşmesine izin verdiğim şeye?

Şimdi farkına varmayabilir ama eninde sonunda varacaktı. Tek yaptığım onu sürekli yıkıma sürüklemektir.

OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

FINLEY

Adamın *yine* bir *sorunu* var, dedi ejderham, aceleyle kale arazisindeki tarlanın yanındaki kulübeye girerken.

Ami ve Claudile içeride çalışıyor, yaralılar için iyileştirici biralar hazırlıyorlardı. Belli ki everlass tarlasını bıraktığım gibi, yanında kullanıma hazır bir kulübe ile birlikte görmekten çok memnun olmuşlardı. Rahatsız edilmemeyi istemişlerdi, köylerindeki hiç kimsenin everlassı bu kadar acele bir zamanda işe yarayacak kadar iyi çalıştıramayacağını biliyorlardı ve Wyvern halkının savaşmakta iyileştirmekten daha iyi olduğunu varsayıyorlardı. Kadınların o kadar da kolay arkadaş edinmedikleri hissine kapıldım. Onları suçlayabileceğimden değil. Onlar aslında bendim, sadece iki kişiydiler. Kapıyı koruyan Gunduin'i de sayarsak üç kişiydiler.

Razı olmuşum ama burada benim değil onların ziyaretçi olduğunu açıkça belirtmişim. Ya bana yol açacaklardı ya da gidecek başka bir yer bulacaklardı.

Nyfain'in duygularının çalkalandığını hissederek bağı kontrol ettim. Sonra gülümsedim.

O kara kara düşünen bir herif. Yaptığı şey bu. Eğer bir uçtan diğerine savruluyorsa, gayet iyi gidiyor demektir.

Ama bizden kaçıyor gibi görünüyor. Yapacak başka şeyler buluyor.

Ejderhası sabırsız, hepsi bu. Doğru bir fikri var. Yaralılara bakıldığından emin olmalıyız.

Burada benimle birlikte çalışmasını isterdim ama halkıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Bu onun göreviydi.

Gunduin barakaya girmeme izin verdi ve Ami bana bir bakış attı ama müdahale etmeye kalkışmadı, ben de kaynamakta olan tencerelerin ilkinin yanında durdum. Başımı buharın içine sokup kokladım ve gözlerimi kapattım.

çeşitli notalar duyularıma çarptı. Neredeyse otomatik pilota çalışarak, ihtiyacı olan birkaç bitkiyi ekledim, hızlıca karıştırdım ve bir sonrakine geçtim.

"Neydi o?" Claudile kaşlarını çattı ve tencereye bakmak için hızla adım attı. "Bu iksir senin katkıların olmadan da işe yarayacaktır."

"Hayatımı ölüm döşeğindeki insanlarla uğraşarak geçirdim," dedim yüzümü bir sonraki tencereye sokup nefes alırken. Bu babam içindi. Beyin sarsıntısı geçirmişti ve uyandırılması zordu. İksir onu kalıcı etkiler olmadan kendine getirmeliydi. İyi olacağından tamamen emindim.

Tüm yardımlarımız bizi terk ettiğinde krallığa ne olacağı konusunda pek emin değildim.

"Bir kişi iblis hastalığına yakalandığında, başka herhangi bir rahatsızlık ya da yara onu çabucak öldürebilir. Bu yüzden hiçbir zaman işe yaramasına razı olamadım." Babamın iksirine biraz biberiye serptikten sonra diğer birkaç tencerenin yanından geçip sonuncusunu da ocaktan indirdim. Bu iksir şu anda kulübenin dışında yayılmış, dinlenen şekil değiştirenler içindi. Hiçbiri çok kötü yaralanmamıştı ama demlememiz onların iyileşmesini hızlandıracaktı. doğal iyileştirme yetenekleri ve ağrıyı hafifletir.

Tencereyi Hannon'a götürdüm, Sable ve Dash ile birlikte dağıtmaya hazır bekliyorlardı. Yakındaki bir çadırın altında yatan Babama göz kulak olurken bunu yapabilirlerdi.

"Laneti bozmalısın Finley," dedi Hannon elini soğumakta olan tencerenin üzerinde gezdirirken. "Jedrek öldüğüne göre, iblis kral bastırma büyüsünü yeniden yürürlüğe koymakta özgür."

"Biliyorum Hannon, ama yaralılarla ilgilenmemiz gerekiyor."

"En kötülerine yardımcı olacak bir şey yaptınız. Ami ve Claudile diğerlerinin ihtiyaçlarını karşılayabilir. Sizin lanetle ilgilenmeniz gerekiyor."

İçimi çektim ve onu kendi haline bırakıp kulübeye geri döndüm.

"Haklı," dedi Ami, tasarladığı iksirlerden birini yavaşça karıştırırken. Kan kaybını yavaşlatmak içindi ve çok ilginç bileşenleri vardı. "Bu işi hallettik. Benimle yeniden bir araya gelmelisin-" Sesi kesildi ve dirseğine doğru öksürmek için yana döndü. Boğazını sıvazladı. "Özür dilerim, boğazımda çapak var. Lanet sahibiyle yeniden bir araya gelmeniz ve bu insanları serbest bırakmanız gerekiyor."

Katılıyorum, diye düşündü ejderham. Ona sahip çıkın. Bu sıcak ve soğuk saçmalığı eskide kaldı. Onu sahiplen, işaretle ve damgala. O büyük alfa aletini içine al.

Gözlerimi devirmiştim. Dikkatini geçici olarak iblislere ve kırbaçlara çevirmesi çok güzel olmuştu. İşte yine alfa sikleriyle başladık. Bir dahaki sefere çocuğuyla birlikte olabilmek için benden tüm o spermleri almamı isteyecekti.

Beni çok iyi tanıyorsun, diye düşündü.

"Meşgul," dedim Claudile'in iksirlerinden bir diğerinin kokusunu kontrol ederken. Başımı eğdim ve hiç beklemediğim bir koku yakaladım. "Bu-"

"Muhtemelen oyalanıyor," dedi Ami. "Onun gibi erkekler, ciddi bir yükümlülüğün söz konusu olduğunu bildiklerinde ve gereken her şeye sahip olmadıklarını düşündüklerinde oyalanmaya eğilimlidirler. Kendilerini yeterince iyi olmadıklarına ikna ederler. *Yeterli* olmadıklarına, nokta."

Genel olarak onun gibi erkekleri bilmiyordum - onun gibi birden fazla erkek var mıydı? Dünyanın bunu kaldıracabileceğinden emin değildim ama kulağa onun gibi geliyordu. Krallığının kül olmasından endişe ederdi. Beni hala koruyamayacağından. Her türlü saçmalık.

Kelebekler karnıma üşüştü. Belli ki her şeyi fazla düşünüyordu. Tanrıça aşkına, kendimi lanet olası iblis krala teslim etmiştim; başka hiçbir şey beni korkutamazdı.

Bir an etrafa bakındım. Coğunlukla şifacılar için işler yolundaydı. Hâlâ hayatta olan şekil değiştirenler, babam da dâhil olmak üzere, tırnaklarıyla kazıyarak sağlıklarına kavuşuyorlardı. Artık hayvanına erişimi vardı, bu yüzden zaten yavaş yavaş iyileşiyordu. Benim ilacım sadece iyileşmesini hızlandıracaktı.

Soğuması için ateşten aldım.

Ayrıca, artık tek başıma değildim. İlk defa ailem dışında bir yardımcım vardı. Ben de öyle dedim.

"Bir topluluğa sahip olmak senin için iyi olacak," dedi Ami. "Başkalarına güvenmek."

"Belki." Alışkanlıktan dolayı giydiğim önlüğü çıkardım ve giriş noktamızın hemen dışına bırakılmış olan paketten aldığım berbat bir çift kıyafeti ortaya çıkardım. Birisi onu almış, perileri ve iblisleri bariyerden duyabilecek kadar yaklaşmıştı ve hâlâ bekliyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü iblisler geçebilselerdi muhtemelen kazara öldürüleceklerdi.

"Ya da belki sıkılıyorum," diye

mırıldandım. Claudile bir kahkaha attı.

"Muhtemelen."

Bir elimle kılıcımı aldım, diğer elimle de babam için iksiri almaya gittim. Hannon en iyi yaptığı şeyi yapacak ve hemşirelik yapacaktı. Diğer görevimi yerine getirme vaktim gelmişti.

Göğsümde daha fazla kelebek uçuşmaya başladı, bu kez buna içimin derinliklerinde zonklayan bir yanma eşlik etti. Kalbim hızlandı. Nyfain'i şimdi istiyordum. Yeniden bir araya gelmek istiyordum. Başladığımız şeyi bitirmek istiyordum... ve sonra devam etmek.

"Bunu giymeyecek misin?" Ami sesinde bir şüphe notasıyla sordu. Muhtemelen hâlâ yarı yarıya onu çaldığımı düşünüyordu. "Kemerini takabileceksen neden taşıyasın ki?"

"Hayır. Bir savaştan ve iblislerle uğraştıktan sonra, muhtemelen rastgele öfke nöbetleri geçirecektir. Deri kemer, geçirdiği onca şeyden sonra biraz yıpranmaya başladı. Düşünmeden koparmasını istemiyorum."

"Onu çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı Ami ve ses tonu bana tuhaf geldi. Biraz tuhaf. Sanki bir zamanlar böyle bir adam tanımış ve onu özlemiş gibiydi.

"Sonunda," dedi Dash dışarı çıkarken, babama hızlıca bir göz attım. Boynunda kalın bir bandaj vardı ve kan akıyordu. O da iyi olacaktı, tanrıçaya koruması için şükürler olsun.

Hayır, aslında Nyfain'e koruması için teşekkür ederim. Ailemi bu belaya ben bulaştırdım. Nyfain onları kurtarmak için neredeyse kendini feda ediyordu, her ne kadar onları kurtarmaya geldiğimi biliyor olsa da.

Çekirdeğimdeki sıcaklık daha sert zonkluyordu. Ejderhasının kıpırdadığını ve bizim için duydukları arzuya cevap verdiklerini hissettim. Benden sonsuza dek kaçamazdı. Bana asla uzun süre direnemezdi. Bu gerçeğin onu öfkeliendirmesine hiç aldırmanmışım.

"Finley." Weston ya iksir içen ya da dinlenmek ve iyileşmek için arkalarına yaslanan şekil değiştirenlerin arasından geçti. Hiçbiri ezilmiş kıyafetleriyle uğraşmamıştı.

Bana ulaşmasını beklerken, Micah'nın kale üzerinden yürüyerek kulübeye doğru gittiğini gördüm. Şu anda onu görmek istemiyordum. İçim Nyfain için zonkluyordu. Bu adamlarla ve muhtemelen Tamara ve diğerleriyle -bizi kurtarmışlardı- yüz yüze gelmem gerekiyordu ama... dürüst olmak gerekirse, o büyük alfa sikini döl yatağına sokmak istiyordum.

Ejderham süslendi. *Sana söylemiştim.*

Weston önümde durdu, güç, otorite ve güven saçıyordu. Varlığı tenimi hiç de nahoş olmayan şekillerde karıncalandırıyordu ama bu kesinlikle arkanızdan iş çevirmesini isteyeceğiniz bir adam değildi. Eğer isterse kesinlikle tehlikeli olabilirdi. Sürüsünü hizada tutma konusundaki becerisi bunu gösteriyordu.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim Weston," dedim göz temasını koruyarak ve Nyfain'in bağ aracılığıyla pompaladığı arzusunun dikkatimi dağıtmasını reddederek. "Senin sürünün ve fazladan ejderhaların yardımıyla bile sayıca azdık. Eğer senin üstün liderliğin ve vahşiliğin olmasaydı, bu krallığı Dolion'dan koparamazdık."

Weston bir an beni inceledi. "Herkesin bahsettiği laneti bozman için sabırsızlanıyorum. Bu yerle ilgili anılarımı geri istiyorum. İblis Kral'ın buraya bu kadar ilgi duyduğuna göre, bir zamanlar çok güçlü olmalıydı. Bir kez daha kudretli olacağından şüpheleniyorum."

Başımı hafifçe salladım ve kaleye baktım, Micah'nın yavaşladığını, durduğunu ve beni beklediğini fark ettim.

"Bilmiyorum. Çok fazla insan kaybettik. Bildiğiniz gibi bazıları kaçırıldı ama bence çok daha fazlası ya öldürüldü ya da hastalıktan öldü. Dolion geri dönüp başladığı işi bitirmese bile, pek bir şey olabileceğimizden emin değilim."

"Bu konuda. Dinle, seni o kafeste ilk gördüğümde normal ejderhalar gibi olmadığını biliyordum. Hayatım boyunca pek çok ejderhayla karşılaştım ve bazıları Vemar ve Micah'ın köylerindeki gibi diğerlerinden daha kaba olsa da, hepsinin belli bir gururu var. Belli bir üstünlük duygusu. Onlarla çalışmak kolay değil. Sürü hayvanı değiller, yine de birlikte oldukça iyi çalışabildiklerini şimdi anlıyorum. Kurtlarla ya da diğer hayvan değiştiricilerle çalışmak *istemedikleri* çok açık."

Nyfain'in "köpeklerin" işe yaramazlığı hakkında söylediklerini ve ayı şekil değiştirenler hakkındaki olumsuz yorumlarını hatırladım. Diğer şekil değiştirenlere tepeden bakma eğilimindeydi. Daha önce, hayatım boyunca ejderhaları el üstünde tuttuğum için, ona katılabilirdim. Ama periler ve kurtlarla çalıştıktan sonra farklı hissettim. Onlarla çok daha güçlüydük.

"Sende farklı bir şey gördüm," diye devam etti. "Calia da öyle. Hepimizi bir araya getirebilecek ve bizi o korkunç yerden çıkarabilecek tutkalı gördük. Dürüst olmak gerekirse Govam da öyle. Daha sonrasına kadar göremediğim şey, size en yakın olanlarda uyandırdığınız saygı ve sadakatti. Şimdi nedenini anlayabiliyorum. Başkalarının iyiliği için kendini feda etmeye hazırsın. Bunu bu krallık için yaptın ve savaştan sonra yine yaptın. Ejderha prensine geri dönmek yerine, buraya hasta olanlara yardım etmeye geldin." Yumruğunu kalbine götürdü. "Sana sadakatle bağlıyım Finley. Sen benim sürümün bir dostusun. İhtiyacın olduğunda sana her zaman yardım edeceğiz."

Gözlerim ateşle doldu.

"Tek bildiğim hayatta kalmak," dedim ona, ellerimi boynuna atıp kontrolsüzce hıçkırmamak için ellerimi kalçalarımaya dayayarak. Şu anda biraz kırılğan olduğum anlaşılıyordu. "Hayatta kalmak için bir topluluk olarak bir araya gelmelisiniz. Ben bir ejderha olarak yetiştirilmedim. Yani hayır, ben onlar gibi değilim. Ve ben de topluluğumdaki insanlar gibi değilim. Hepsinden emin olmasam da çoğunlukla kurtlar. Yine de kendimi hep farklı hissettim. Asla uyum sağlayamadım. Belki de kurt kılığına girmiş bir ejderhayım." Omuz silktim, keşke ben de onun yarısı kadar güzel konuşabilseydim. "Hatırlayamadığın bir krallığı kurtarmak için kendini tehlikeye atmana gerek yoktu ama yine de kendini ve sürünü tehlikeye attın. Bu büyük bir cesaret ve güven gerektirir. Sürüm ya da başka bir şeyim yok ama yardıma ihtiyacın olursa gelirim. Nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum ama yaparım."

Gülümsemesi hafıftı. "Bir şeye başladığında nasıl yapacağını asla bilemeyen ama yine de gitmek istediği yere varan birine benziyorsun." Bir an durakladı. "İstersen bana sarılabılırsın. Sürüde arkadaş olmayanlarla pek yaptığımız bir şey değil ama... sen bir ejderhasın, o yüzden sorun olmayacağına eminim."

"Nasıl..." Kollarımı omuzlarına dolamadan önce soruyu bitirme zahmetine girmedim, bir an için onu sıkıca kavradım, ona o kadar minnettardım ki. Yine de ağlamama izin vermedim. Ne de olsa biraz saygım olmalıydı.

Bunun için şükürler olsun, diye düşündü ejderham dalgınca.

Ben geri çekildikten sonra Weston kaleye baktı. "Prens hakkında pek bir şey bilmiyorum ama güçlü bir lider gördüğümde tanırım. Yetenekli bir lider. Kanatlarına ne oldu?"

"İblis bastırma büyüsünün onu ejderhasından uzak tutmasına izin vermedi. Onunla savaşmak pullarını bulandırdı ve kanatlarını sırtından söktü. Gücünün yarısını çaldı. Ama o dayandı. Ejderhasını, Dolion'un herkesi öldürmek için serbest bıraktığı yaratıklara karşı krallığını korumak için kullandı. Asla öl demedi."

Gözlerimi sikeyim. Sular tehdit ediyordu. Evde olmanın, ailemle yakınlaşmanın ve Nyfain'i tekrar görecekt olmanın verdiği tüm duygular beni etkilemeye başlamıştı.

Weston beni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi, ben konuşmayı kestikten sonra da bana bakmaya devam etti. Kaşlarımın alnımdan yukarı kalktığını hissettim.

"Bu yüzden mi insan formunda yara izleri var?" diye sordu sonunda.

"Evet. İyileştirme yeteneğine fazla erişimi yoktu ve beni henüz tanıımıyordu. Onu çok daha güzel görünmesini sağlayabilirdim."

Beni biraz daha inceledi, başını salladı ve uzaklaştı. Ne bir veda etti ne de konuşmayı bitirdiğine dair bir işaret verdi.

"Tamam o zaman." Döndüm ve Micah ile buluştum. Yine de bunu kısa kesmek zorundaydım. Nyfain'in bana duyduğu özlemin bağ aracılığıyla titreştiğini hissedebiliyordum. Sonunda yola çıkmıştı; öyle olduğunu biliyordum. Direnme eşiğine ulaşmıştı ve benim için geliyordu.

Sonra da benim için gelmesini sağladım.

"Hey, Micah," dedim. Göz ucuyla Hannon'un yaklaştığını görebiliyordum. Yine de acele etmiyordu. Belli ki şu anda ejderhamın hilekâr bir sik surat olmasından endişe etmiyordu. "Gidip bu laneti yıkmam gerekiyor ama krallığı özgürleştirmemize yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen, Weston ve halkın kendinizi tehlikeye atmak zorunda değildiniz, özellikle de hatırlayamadığınız bir krallık için, ama bunu yaptığınız için çok minnettarım."

Bana baktı, gözleri açık ve davetkârdı. Yoğunluğu karşısında biraz geriye yaslandım.

"Tabii ki geldim Finley," dedi sessizce ve küçük bir ürperti omurgamda dans etti. "Ama bunu senin krallığın için yapmadım. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Bunu senin için yaptım."

Tedirginlik içimi sardı. Onu biraz geriye itmek için elimi uzattım, biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Bunu şimdi yapmamam gerekiyordu.

"Bak, Micah-"

Başını salladı ve sıcak bir parmağını dudaklarıma götürdü. Diğer eliyle uzattığım elimi tuttu ve kalbine yaklaştırdı.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, çok fazla yakınımaya eğilerek aceleyle konuşmaya başladı.

"Bu krallığa karşı görevinizi biliyorum. Diğer alfaya sahip çıkman gerektiğini de biliyorum. Ama tüm bunlar kapana kısıldığın anlamına gelmiyor. Onun kokusunun meydan okumasını kabul edeceğim. Onun üstesinden gelebilir ve kendi kokumu onun üzerine bırakabilirim. Bunu yapabilecek çok fazla kişi yok. Senin hatan olmayan bir lanet yüzünden eşinle uçmaktan vazgeçme. Halkını kurtarmak için *tam* bir ejderhayla gerçek mutluluk şansından vazgeçme. Buna razı olmak zorunda değilsin."

Bir an için ona aptal aptal baktım, *tam* kelimesini kullanması içimde şok etkisi yarattı. Ne demek istediğini anladım.

Piç kurusu.

Bu yüzden ejderhamın heyecanlı telaşını fark etmem bir anımı aldı. Sonra da bağıın içinden geçen öfkeyi anlamak için bir an daha. Kontrolsüz saldırganlık. Bir başkasının kendi hakkını ihlal ettiğini gören ve kendisine ait olanı korumaya niyetlenen alfa.

"I-"

Micah'nın bedeni acımasız bir şiddetle parçalandı. Yana doğru uçu ve yuvarlanarak yere düştü.

Nyfain, Micah'nın bulunduğu yerin hemen arkasında, devasa ve korkunç bir şekilde duruyordu. Boyu Micah'inkinden biraz daha kısa olabilirdi ama çevresi daha genişti, vücudu yara izleri ve mürekkeple kaplı zor kazanılmış kas katmanlarıyla doluydu. Göğsü sanki bir mil koşmuş gibi kabarıyor ve öfke ağır dalgalar halinde yayılıyordu.

Ejderham zevkle mırıldandı. Kontrolsüz bir arzuyla kalçalarını birbirine sürtmek için kendimi zor tuttum. Kahretsin, heyecanlandığında çok ateşli oluyordu.

Söylemiştim, mırıldandı.

Ama şimdi sırası değildi. Ejderhaların dengesini bozamazdı, onların işbirliğine bu kadar ihtiyacımız varken olmazdı.

"Nyfain, bekle-"

Hannon kolumdan tutup beni geriye savurdu ve Nyfain güç, kuvvet ve inanılmaz bir öfke yayarak Micah'ya doğru ilerlerken önümü kesti.

"Hayır, Finley," dedi Hannon, sesi yatıştırıcıydı ama öfke izleri taşıyordu. "Micah ne yaptığını biliyordu. Alacağı tepkinin bu olacağını biliyordu."

Bu doğruydı, ama yine de...

Micah ejderha formuna büründü, bunu yaparken kıyafetlerini yırttı ve Nyfain bir an sonra değişti, ejderhası daha büyük, daha kaslı ve -bunu kesinlikle biliyordum- çok çok daha acımasızdı. Micah insan insana dövüşmeyi tercih etmeliydi. Nyfain'in ejderhası kafayı yemişti.

"Tamara, Micah'nın seninle erotik titreşimler kullandığını söyledi," dedi Hannon, Nyfain'in Micah'ya yaklaşmasını izlerken. "Hiçbir şey hissedemedim ama görünüşe göre bu ejderhaların seçtikleri eşlerini heyecanlandırmak için yaptıkları bir şey. Sanırım burada her zaman yasaktı ama Vemar köylerde kuralların farklı olduğunu söyledi. Bu taktik eşit ya da daha güçlü biri üzerinde kullanılırsa, ejderhanın ilgisini gösterme yöntemi olurmuş."

"Neden eşit veya daha iyi güç?"

"Çünkü daha az güçlü olanları, yapmak istemeyebilecekleri bir şeyi yapmaları için etkileyebilir."

Gücünün verdiği hissi, midemin çırpınışlarını, ejderhamın kafa karışıklığını hatırladım. Şimdi her şey çok daha anlamlıydı. İşin içinde büyüğü bir etki olduğunu fark etmemiştik.

"Yine de o ejderhalara ihtiyacımız var," diye mırıldandım.

"Alfa'dan gelecek güçlü bir gösteri muhtemelen yardımcı olacaktır."

Kahretsin, Hannon yine haklıydı. Çok kısa bir sürede ejderhalar hakkında çok şey öğrenmişti. Ben de öyle dedim.

"O zindanda otururken hiç de kısa bir süre gibi görünmüyordu," diye cevap verdi.

Micah gökyüzüne yükseldi. Nyfain izlemek için başını kaldırdı ve Micah tembelce onun etrafında dönerek onunla alay etti, ona bir ejderha olarak eksikliğini gösterdi.

Nyfain'den gelen bağ boyunca acı titreşti. Kalbim onun için çarptı. Ejderham kılandı. Yine de bu savaşta onun için savaşamazdım. O kadarını biliyordum.

Hannon yumuşak bir sesle, "Kalabalığı kendine çekiyor," dedi.

Ejderhalar havada süzülüyor, güçlü kanatlarını çırparak izliyorlardı. Kurtlar da dahil olmak üzere diğerleri, alfalar karşı karşıya gelirken yerden izlediler... ancak sadece biri katılıyordu. Diğerleri izliyordu, çatışmaya giremiyorlardı.

"Karşılık ver, lanet olası," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, güç içime çarpıyordu. "Çıldır. Öfken nerede?"

Acı bağın içinde zonklamaya devam etti, kötüleşti, karardı. Ve aniden *gördüm*.

Nyfain'in tüm korkuları gerçek oluyordu. Micah akranlarının önünde onunla alay ediyor, değişen görünümünü yüzüne vuruyordu.

"Buna tahammül edemem," dedim öfkeli gözyaşları arasında. Görünüşümle hiç alay edilmemişti ama bu *her zaman* başarılarımı gölgede bırakmıştı. Tuhaflıklarım da dahil olmak üzere hiçbir zaman kendim olarak görülmemiştim. Ta ki Nyfain ortaya çıkana kadar.

Onu seviyordum -hataları, takıntıları ve her şeyiyle- ve bunu ona söyleme şansım hiç olmamıştı. Şimdi de söyleyemezdim.

Hannon üzüntüyle, "Micah bunu sana neler kaçıracağını göstermek için yapıyor," diye mırıldandı. Nyfain için kendini kötü hissediyordu. "Sana ne dediğini duydum ve şimdi bunu kanıtlıyor. Muhtemelen başından beri niyeti buydu."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Hannon'a sordum.

"Onu genellikle nasıl düzeltiyorsun? Hadriel'in söylediklerine bakılırsa bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz."

Öfke.

Ejderhasını uyandır, ejderhama söyledim. Uyandır onu. Adamın korkularının zihnini bulandırmasına izin veriyor. Adamı yere ser ki bu savaşı kazanabilsinler. Bu savaşı kazanıp bizi eşleri olarak kabul etsinler.

Ejderham beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı ve yer değiştirdi, Nyfain'in utancını izlemekten duyduğu acı ve ıstırap, dediğimi yapmak için acele etmesine neden oldu.

Onun için savaşma, yine de çaresizlik içinde ağladım. Savaş zamanı geldiğinde çılgına dönüyordu; bunu ilk elden görmüştüm.

Ben aptal değilim.

Çoğu zaman aynı fikirde değilim.

Kanatlarını iki kez sertçe çırpmadan önce Hannon'ın gözleri fal taşı gibi açılmış halde geriye doğru kaçışmasını bekledi. Bizi yerden kaldırdı ve herkesin dikkatini toplayarak uzun bir süre orada asılı kaldık, sonra kanatlarını bir çırpıda kıvırdı ve yere çarptı. Güçlü bir kükremeye yeri titretti.

Weston, yan taraftaki kurduna dönüştü. Etrafındaki diğer kurtlar da onu takip etti. Sonra yere uzandı, başı patilerinin üzerindeydi. Arkasındaki kurtlar da aynı şeyi yaptı. Sable ve Dash babalarının yanına oturdular, gözleri sertti. Gökyüzünde Wyvern ejderhaları zarifçe alçaldı, kanatlarını çırpıp kendileri de alçalmadan önce ejderhamın ulaştığı yükseklikte durdular.

Köylerden gelen ejderhalar seçimlerini düşünürken, bir an için kimse havayı solumaktan öteye geçemedi. Ya içlerinden birinin, güçlü bir alfanın ya da halkını güvende tutmaya çalışırken ejderha kimliğini kaybetmiş yabancı bir prensin tarafını tutacaklardı.

Hareket gözümüze çarptı.

Alanın öbür ucunda, Vemar güçlü bir çalımla ilerledi. Sert bir ifadeyle durdu, doğrudan bana baktı, sonra değişti ve tıpkı benim yaptığım gibi yükseldi. Uzun bir süre havada asılı kaldı, sanki Micah'ın Nyfain'e yaptığı muameleyi desteklemek için gökyüzüne devam edip etmemeyi tartışıyordu. Sonra kanatlarını çırpı, yere çarptı ve vahşi bir kükreme çıkardı.

Gökyüzündeki ejderhalar teker teker alçaldı, bazıları diğerlerinden daha yavaştı. Çoğu gösteriş yapmadı, yere indi ve sonra

kanatlarını kapattı, ama birkaçı kapattı. Birkaçı kükremelerini Vemar'ınkilere ekleyerek tanıdıkları adamdan duydukları hayal kırıklığını gösterdiler.

Sonunda, Nyfain'in içindeki acı ve ıstırap biraz hafifledi ve ejderhasının meseleleri kendi ellerine alması için daha fazla alana sahip olmasına izin verdi.

Öfke birikti, sert ve sıcak. İçimizden güç sızıyor, ejderhası vermekten başka bir şey yapmadığı onca zamandan sonra bizden alıyordu. Nyfain'in onun için burada olduğumu, elimden gelen her şekilde yardım etmeye istekli olduğumu bilmesi için karışıma biraz baş döndürücü zevk ekledim - işe giderken küçük bir öpücüğe eşdeğer.

Micah daireler çizmekten vazgeçmedi, ancak şimdi uçuşunda biraz alçaldı, sadece ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Nyfain'in onu yakalamak için yerden sıçramak istediğini biliyordum ama o hareketsiz durdu. Ve inşa etti. Ve inşa etti. Ejderham güç sağlamaya devam etti, elimizde ne varsa onu besledi.

Seyirciler arasında sessizlik hüküm sürüyordu. Micah'nın kanat çırpışları uçuşuz bucaksız alanı doldurdu.

Ve sonra Nyfain o kadar yüksek, o kadar şiddetli bir kükremeye patladı ki, sanki havayı dondurdu. Micah yalpaladı, kanatları ürkmüş bir kuşunki gibi çırpındı ve dramatik bir şekilde eğildi. Nyfain, Micah'ın hiç beklemediği kadar yükseğe fırladı ve diğer ejderhayı havadan alıp yere indirdi. Bir sonraki anda Micah'ın üzerine öyle bir saldırdı ki, kanımda alev alev yanan arzuyla birlikte midem de bulandı.

Nyfain keskin, iyi kullanılmış pençeleriyle Micah'nın yan tarafındaki pulları kopardı. Pratik bir çeneyle etinden topaklar kopardı. Micah ayakta durmak için mücadele etse de Nyfain kuyruğunu hızla savurdu ve diğer ejderhanın böğrüne sivri uçlar gönderdi.

Nyfain'in vahşiliğinin eşi benzeri yoktu. Bu, onun son on altı yıldaki sürekli mücadelesinin bir göstergesiydi. Acımasızdı. Vahşiydi. Kural tanımazdı. Hayatta kalmak uğruna nezaketi çoktan terk etmişti.

Hünerini gösterdi ve daha da fazlasını yaptı.

Bir anda her şey bitmişti. Nyfain rakibinin kanlar içindeki bedeninin üzerinde durdu, onu öldürmeden durdu ve zaferle gök gürültüsü gibi bir kükreme gönderdi. Yer sarsıldı. Kanım dondu. Arzu sel gibi aktı.

Vardiya, diye düşündüm, sanki beni fark etmesi için omzuna dokunuyormuş gibi.

Vardiya!

O ejderhayı hemen almak istiyorum.

Uçamıyor ve iki ejderhanın bir tarlada tepişmeye çalışmasını izlemek yaraya tuz biber ekecek. Ayrıca, onu sahiplenmem gerek. Vardiya! Umarım laneti kırmak ona kanatlarını geri verir. O zaman... hayır, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ejderhasına asla dokunma.

Tabii, evet. Seni dinleyecektim gibi yapalım.

Beni serbest bırakarak rahatladı. Ancak ben daha vites değiştirmeye başlayamadan Nyfain göğsünü genişletti ve gökyüzüne devasa bir ateş püskürttü. Micah'a yönelmiş olabilirdi. Diğerlerinden ateşin bir ejderhayı öldürmeyeceğini biliyordum ama çok uzun süre ona doğru yönlendirilirse kör edebilir, boğabilirdi. Ya da patlama yeterince güçlüyse, kanatlarını delip geçebilirdi.

Bu patlama yeterince güçlü olurdu.

Ejderha savaşlarında itidalli davrandı, dedi ejderham, yapışkan bir sevgi ve bağlılıkla damlayarak. Böyle bir patlamayla diğer ejderhanın şeklini bozabilirdi. Öldürmek onun hakkıydı ama kendini tuttu. Neden?

Nedenini biliyordum. Çünkü Nyfain, Micah'nın dişisi söz konusu olduğunda çizgiyi aştığını düşünse de, Micah da Nyfain'in yardımına koşmuştu. Bunu benim için yapmış ya da yaptığını söylemiş olabilirdi ama yine de yapmıştı. Nyfain açıkça bunun diğer ejderhanın hayatını kurtarmaya degeceğini düşündü ve ben de aynı fikirdeydim.

Yer değiştirdim, ileriye doğru yürüdüm, kıyafetlerim arkamda yerde parçalanmıştı. Ama umurumda değildi. Tek gördüğüm ejderha ve bir an sonra da adamdı. *Benim adamım.*

Başka kimseye bir bakış bile atmadı. Düşen düşmanına dönüp bakmadı. Sadece beni görüyordu, duyguları zaferden acıya, aşktan kayba öfkeleniyordu. Aceleyle bana ulaştı ve saçlarını iki yumruğumla kavrayıp ağzını kendime doğru çektim.

Tadı beni benden aldı, aynı anda hem tanıdık hem egzotik, hem rahatlatıcı hem de çok tahrik ediciydi.

"Becer beni Nyfain," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Emrettiğiniz gibi, prensesim," diye cevap verdi.

OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

FINLEY

NYFAIN beni kollarına aldı ve ayakta duran ejderhaların yanından geçirerek kalenin arka tarafına götürdü. Ona sıkıca tutundum, neredeyse tekrar kollarında olduğuma inanamıyordum.

Sonunda ejderhamın yanına dönmeyi başarmıştım. "Nyfain, ben-"

"Hayır," dedi, merdivenlerden kuleye çıkmak yerine bizi salonların bulunduğu arka tarafa götürdü. "Bunu henüz söyleme. Yapamam..."

Ses tonuna ve bağına ağır duygular sinmişti; kalbime işleyen ve beni ona karşı eriten yoğun duygulardan oluşan bir kaleydoskop. Salon lobisinin dış kapısına ulaştığımızda beni yere bıraktı ve kapı çerçevesine yasladı, bir eliyle kapıyı açtı ve diğeriyle beni tuttu.

"Bir an için seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı, sesi düzensizdi. "Buraya geri dönmemeliydin. Geri gelmemeliydin. Ama..."

Ağzı benimkine çarptı ve beni tekrar kucağına alarak kapılardan geçirdi, koridora ve koridordaki son odaya, daha önce kullandığımız odaya taşıdı.

Perdeyi itip beni banyonun sakın sularına götürürken açıklama olarak "Bu kısa bir mola," dedi. "Sadece üzerimizdeki kanı ve kiri yıkamak istiyorum. İlk seferimiz için bir parça temizliğe sahip olmamızı istiyorum."

"İlk seferimiz mi?"

Bizi ılık suyun içine indirirken altın rengi gözleri benimkileri sabitledi. "Pulların nasıl bir şey olduğunu hiç tecrübe etmedin."

Sabunu kaptığı gibi dudaklarını çenemde gezdirdi ve vücudumu yıkamak için hızlı bir çalışma yaptı, elleri ateşli etimin üzerinde bir zevk öpücüğüyle kayıyordu.

"Ve ilk kez," diye fısıldadı, "bana nasıl hissettiğini söyleyeceksin. Bunu duymak için yanıp tutuşuyorum ve aynı zamanda korkuyorum."

"Düşünceli adam hemen köşede mi?" Alay ettim ve sonra başparmağını gergin bir meme ucunun üzerinde gezdirirken nefesimi içime çektim.

"Belki, ama fark etmez. Öfkemi, duygusallığımı idare ettiğin kadar kolay idare edebilirsin."

Birlikte otururken bakımını yavaşlattı, gözleri beni içine çekti, yüzümde dolaştı.

"Kahretsin, seni ne kadar özlemişim Finley," diye mırıldandı parmaklarını boynumda gezdirirken. "Kalmana izin vermemeliydim. Geri döndüğün gerçeğinden zevk almamalıyım. Ama sana karşı koyamıyorum... ve senden vazgeçmeyi kendime yediremiyorum."

O hızla kendini temizlerken elimi yanağına dayadım. Diğer elimin göğsünden aşağıya inmesine izin verdim ve sonra büyük, zorlanan horozunu tuttum.

İçinden şimşek geçmiş gibi sarsıldı ve sonra saçlarımı sert bir yumrukla kavrayıp başımı geriye çekti. Dişlerini etime batırmadan önce boynumda gezdirdi, ısırığının üzerine. Karnım dönmeye başladı ve sıcak, tatlı bir zevk içimi parçaladı. Saçlarımı daha sert çekip geriye yaslanmamı sağlamadan önce dilini karıncalanan iz üzerinde gezdirdi ve sert bir meme ucunu emdi.

"Seni öyle bir sikeceğim ki adını unutacaksın," diye homurdandı, göğsümü öptü ve beni kendine doğru çekerek kontrolü ele aldı. "Sen benimsin, küçük ejderha ve bunu kanıtlamak istiyorum. Tekrar ve tekrar."

Beni ayağa kaldırıp sikini aramıza hapsederken öpücüğü baskın, yoğun ve erotikti. Bir eliyle çenemi kavradı, diğer elinin parmakları saçlarımı kırıyordu. İçimdeki sıcaklık zonkluyordu. Gözleri avına bakan bir avcının gözleri gibi parlıyordu. Gücü etrafımızda kıvrılıyordu, tehlikeli ve vahşiydi ama benim için bir tehdit değildi. Benim için asla bir tehdit olmadı. Hayır, o sadece düşmanlarım için bir tehditti.

Nyfain'in beni her zaman koruyacağını biliyordum, bu onun hayatına ya da akıl sağlığına mal olsa bile. Onu biraz kırdığımı biliyordum, acıyla boğulmuşken onun zevkini hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Ama o hiç tereddüt etmedi. Asla geri çekilmedi. Asla çekilmeyeceğini biliyordum.

"Al beni," dedim boğuk bir fısıltıyla.

"Hayır, prenses." Beni bağın içinden kavradı ve ondan başka hiçbir şeyin bana ulaşamayacağı o bulduğumuz yere çekti. "Şimdi *beni* alacaksın. Beni senin olarak işaretleyeceksin."

Beni tekrar kollarına aldı, etrafımıza su sıçradı ve bizi artık bulanık olan sudan çıkardı. Üstümü örtmeden beni ölüm sessizliğindeki kaleye doğru götürdü. Alan tamamen boştu. Diğerleri bize zaman ve mesafe tanıyor, sadece bizim yapabileceğimiz şeyi yapmamızı umuyorlardı - laneti kırmamızı. Onları serbest bırakmamızı.

Kalbim küt küt atıyordu. Gerginlik içimde zirve yaptı.

Nyfain merdivenleri tırmanarak kuleye çıktı ve içeri girdiği anda, ben yokken buranın onun evi olduğunu anladım. Burada kalmıştı, kokum etrafındaydı. Kendini zorla bir zindana kapatmış, benim hatıralarımla hapsolmuştu. Hayatına devam etmeyi hiç planlamamıştı. Bir an bile.

Beni yere bıraktığında çaresizlik beni ele geçirdi ama acele etmedim. Üzerine atlamadım. Bunun yerine, örtüleri sıyırdım ve ipeksi çarşafların içine girdim. O da peşimden geldi, her hareketimi izliyor, işaretlerimi alıyordu. Beklentisinin arttığını hissedebiliyordum, benimki de onunla birlikte, ama belli etmedi. Beni acele ettirmedi.

Ona doğru uzandım, elimi omzunda ve sırtının üst kısmında gezdirdim, onu nazikçe yaklaştırdım. Hâlâ daha yakın. O büyük, güçlü kollarından birini vücudumun diğer tarafına koyarken sıcak teni bana sürtündü, vücudunu benimkinin üzerinde hareket ettirirken kendini benden biraz uzak tuttu. Savaş ve kasla kesilmiş ve mürekkeple damgalanmış lezzetli göğsü, göğüslerimin sert tepelerine sürtündü. Ellerimi teninde ve kalçalarımı kalçalarının yanlarında gezdirirken gözlerim daldı.

"Bunu hayal ettim, sen beni bağ aracılığıyla zevk ve güçle beslerken," diye fısıldadım, anılarla savaşıyor. "Ama aynı şey değildi. Sıcaklığını hissetmedim. Gücüne dair anılarım, seninle gerçekten birlikte olmanın yanında sadece soluk bir yankıydı."

Onu benimle aynı hizaya gelene kadar aşağı çektim, iri, ağır ve sertti, beni yumuşak yatağa doğru itiyordu. Dudakları benimkini yumuşakça buldu ve sonra biraz daha sertleşti, ta ki dünyamı tadıyla doldurana kadar. Vücuduyla.

"Beni kurtardın," dedim, kollarımı ona doladım, gözlerim kapalıydı, iblis hapisanesinde tuttuğum tüm acı ve korku şimdi

içimden akıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Beni sahiplenerek, beni en kötü şeylerden kurtardın. Her şeyin en kötüsünden."

Hıçkırıklarla sarsıldım, hâlâ ona sıkıca sarılıyordum. Burada olmamızın nedeni bu değildi ama bunu çözene kadar daha ileri gitmek istemiyordum. Ruhumun karanlık yerlerini açığa çıkarana ve beni güvenliğiyle sarmasına izin verene kadar.

"Hepimizi kurtardın," diye mırıldandı.

"Hadriel, Leala ve Hannon hepimizi kurtardı."

"Hayır, onlar senin zindandan çıkmaya yardım ettiler. Ama hepimizi kurtaracak olan senin kör aşkın."

Cam gibi gözlerimi açtım ve onun altın bakışlarıyla karşılaştım, o kadar güzeldi ki. Duygu doluydu. Ve aniden, daha önce yaşadığımı hatırlayamadığım bir çaresizlikle ona içimde ihtiyaç duydum.

Kalçalarını geriye ittim ve o da ihtiyacım olan şeyi hemen anladı. Dudakları dudaklarıma çarptı ve büyük sikini kaygan kıvrımlarımdan aşağı sürükledi. Kör ucu açıklığımı dürttü ve sonra itti. Kapalı gözlerimin ardında renk ve ışık parladı, onun hissi hatırlayabildiğim her şeyden daha iyiydi. (Çok canlı) hayal gücümün yarattığı her şeyden. Bir an için kendini tamamen oturmuş halde tuttu, kolları etrafıma dolandı ve beni sıkıca tuttu.

Dudaklarım kulağının hemen yanına gelene kadar başımı çevirdim ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Bir nefes çekti ve içinde bir duygu barajı patladı. Geri çekildi ve güçlü bir şekilde içime girdi, kayması o kadar iyiydi ki. Kalçalarımı onu karşılamak için salladım, o çabalarken sırtına yapıştım, tüm korkusu, sefaleti ve özlemi her itişindeydi. Her birine karşılık verdim, bedenlerimizin her çarpışında kendi karanlığım ile çalıştım. Onu açığa çıkardım ve ışığa gösterdim.

Yakınlaşmak için mücadele ettik. Daha derine inmek için. Birbirimizle bu korku ve belirsizlik dolu yerde buluşmak ve bir daha asla yalnız başımıza katlanmak zorunda kalmamak için birbirimizi kaynaştırmak için. Dişlerimi boynuna geçirdim ve o da kendinden geçerek titredi.

Henüz değil, dedi ejderham, bedeninin benimkini doldurduğu, gücünün bizimkinin içinde döndüğü hissini tadını çıkararak. Bağ beni içine kilitledi, gücü ve kudretiyle beni sarmaladı. Ona da aynı bağı vermem gerektiğini biliyordum. Onun inzivaya çekilebileceği güvenli bir yer yaratmam gerekiyordu; kendi içinde ve benim içimde, dünyanın haberi olmadan saklanabileceği bir yer.

Biraz yükseldi, daha fazla harekete izin verdi, öpüşmemize devam etmek, derinleştirmek için eğildi. Sürtünme, onun gücü, sikinin kaygan kayışı amıma vuruyordu-

Bir orgazm beni parçaladı ve öpücüğüne doğru haykırmama neden oldu. Durmadı, daha fazla boşalmam için beni cesaretlendirdi. Ejderhası daha fazla güç üretmem için bana meydan okuyordu.

Bize hak iddia etmenin yolunu gösteriyorlardı.

Hâlâ zorlanıyordu, inlemelerimin ve seksimizin sesleri odayı dolduruyordu. Yatak hareketimizin altında gıcırdadı. Kalçaları benimkilere çarptı. Tekrar, bu sefer daha yükseğe, daha sert, aramızdaki güç zonklayarak inşa ettim.

"Seni seviyorum," dedim tekrar, o çalışırken arkama yaslandım, şimdi bacaklarımı daha geniş itiyordum, ona daha derinden ihtiyaç duyuyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sen her şeysin," diye cevap verdi, içime girerken avuçlarını yatağa dayadı.

Omuzlarını kavradım, sonra saçlarını tuttum, bir ısırik için onu tekrar kendime çekmek üzereydim.

Henüz değil, dedi ejderham, gücü Nyfain'in **ejderhasıyla** flört ediyordu.

Onu ikna etmek. Oynamak. *Güreşmeye başlayana kadar bekle.*

Nyfain'in kalçaları yoğun itişlerle sarsılıyor, beni zevkle dağlıyor, söz verdiği gibi yapıyor ve beni başka bir erkek için mahvediyordu. Micah bundan vazgeçeceğimi düşünerek ne kadar aptallık etmişti. Aşkımın Nyfain'in pullarının rengini ya da kanatlarının yokluğunu önemseyecek kadar sık olduğunu düşünmek.

Ne kadar aptalmışım, çırpınan bir karın ve Micah'nın varlığının yoğunluğu kafamı karıştırmıştı. Nyfain'le asla kıyaslanamazdı. Kendime uygun bir yer bulmuştum ve asla bırakmayı düşünmüyordum.

Beklenmedik bir şekilde tekrar boşaldım. Sonra, yine, zevk dalgaları içimde yuvarlandı, eve dönmenin zaferiyle sarmallaştı. Şeytanları yenmenin zaferiyle. Zirveye ulaşmam onun vücudu tarafından, onun sikinin sert itişiyile karşılandı ve üzerine inşa edildi.

"Evet, bebeğim," dedim, ona karşı hareket ettim, zevkim gittikçe yükseliyordu. "Siktir-"

Başka bir orgazm beni ele geçirirken dişlerimi sıktım. Ejderhalar şimdi daha saldırganlaşarak birbirlerinin arasına güçlerini sokuyorlardı.

Onu sertçe becer, dedi ejderham, hayvanlarımızın itme ve çekme kuvveti içimize yayılıyordu.

Nyfain'i irademle ittim, üzerine tırmanabilmek için onu döndürmeye çalıştım. Direndi, çabalarımı parçaladı. Karanlık kıkırdaması beni taradı.

ısıtılmış et.

"Daha çok çalış prenses. Ben senin itip kakmaya alışkın olduğun ejderhalar gibi değilim."

Daha fazla güç toplayıp tekrar itmeden önce biraz şiddet için saçını çektim. Çabalarım direnen ejderhasının neşesini hissettim, sonra ejderham bana yardım ederken içimizde bir güç patlaması oldu.

Bu kez itişim sert ve acımasızdı, onu benden kopardı ve yatağın ucuna doğru yaydı.

"Güzel," diye homurdandı, ayak bileğimden tutup beni daha yakına sürükledi. "Bana karşı asla yumuşak davranma. Bu sana yakışmaz. İkimize de yakışmaz."

Beni daha yakına çekti ve üzerine tırmandım, terden kayganlaşmış ve arzuyla ıslanmışım. Sert uzunluğunun üzerine oturdum, saçlarından bir avuç tuttum ve hızlı bir tempoya başlarken gözlerinin içine baktım. Diğer elimi klitorisime masaj yapmak için kullandım, zevk nefesimi hızlı pantolonlarda dışarı çıkarıyordu.

"Evet prenses," dedi, gözleri alev alev yanıyordu. "Kullan beni. Ben seninim."

Aramızdaki güç zonkluyor, bu his göğüs kafesine doğru genişliyordu. Ekstra uyarılma beni tekrar ve tekrar boşalttı, nefesim kesildi, ejderham daha fazla güç için onunkiyle güreşirken zevkim hala artıyordu. Bedenlerimiz birbirleriyle savaşıırken, daha da yakınlaşmak için mücadele ediyorlardı. Daha sert sikişmek için.

Orgazmla birlikte haykırdım ve bu sefer ateş bedenimi yaktı.

Şimdi, diye düşündü ejderham ve başını yana yatırıp boynunu ısırarak ejderhamın yüzeye yaklaşmasına izin verdim. Birlikte, sıcak sıvının tatlı bir memnuniyetle dilimizin üzerinden aktığını hissettik, o da altımda inledi, kalçalarımı kavradı ve beni ona çarptı. İçimizdeki güç aşkla, şehvetle, özlemle ve sonsuzlukla karışırken o da serbest kaldığını hissederek ürperdi. Güç önce onun içinden aktı, sonra geri geldi ve etine sapladığım ısırığın içine yerleşti.

İniltisi devam etti ve serbest bırakılmasını hala içime pompaladı, bunu iyi hatırlayabileceğim bir seviyede hissediyordu. Kalçalarımı salladım ve klitorisimi çalıştırmaya devam ettim, sonunda aşağı inmeden önce başka bir zirveye ulaştım.

Nefes alış verişimiz yavaşlayıp kokularımız birbirine karışırken beni kendine yakın tuttu; onunki bana, benimki de ona sinmişti. Ama değişen tek şey buydu. Farklı bir şey hissetmiyordum.

"Baskı nasıl bir his?" Parlayan pencereden dışarı bakmak için biraz geri çekilerek sordum. Gün geriye baktı.

"Empresyon yapmadık," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve pişmanlık bağından süzöldü.

Korku ve acı yüregimi dağıladı.

"Ben..." Yutkundum. "O zaman ben senin gerçek eşin değil miyim?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bu konu hakkında yeterince şey okudun, biliyorum. Bu bağ bunun kanıtı."

"O zaman neden..." Aklıma tek bir açıklama geldi. "Beni gerçekten sevmiyor musun?" Boğazım düğümlendi, gözlerim yeni yaşlarla dolup taşıtı ve bunlar geçmişte yaşadıklarım yüzünden değildi.

Bunlar şu anda yaşadığım şey yüzünden oldu.

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

FINLEY

Saçlarımı yüzümden çekip yanağımın yanına sıkıştırdı. "Seni tüm benliğimle seviyorum," dedi. "Sanırım sorun şu ki kendimi sevmiyorum. Ve başka birinin nasıl sevebileceğini anlamakta zorlanıyorum. Artık ejderhalara ait değilim. Kimseye ait değilim. Seni muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla istesem de, ben... Bu dürtüye karşı mücadele ediyorum çünkü seni benimle bu yarı hayata zorlamak istemiyorum."

Kalbim burkuldu ve sonra ikiye bölündü. Ona doğru eğildim ve alnımı onunkine dokundurdum. Micah'la olan mücadelesini görmeseydim, az önce söylediği şeyin ciddiyetini tam olarak anlayamazdım.

Ama görmüştüm ve gördüm. Çektiği acıları ve gelecekte duyduğu korkuyu görmüştüm.

Kollarımı boynuna doladım ve parmağımın ucuyla yara izlerinden birinin üzerinde hafifçe gezindim.

"Sen bana aitsin" dediğimde titredi. Ve sana bir haberim var: Bu çiftin içinde garip olan sen değilsin. Hiçbir zaman -hiçbir kalabalığa- uyum sağlayamadım ve birkaç pulum, bir çift kanadım ve kafamın içinde bağırان gerçek bir pislik ejderham var diye birdenbire uyum sağlamaya başlamayacağım."

Ejderham *taşları em*, diye düşündü.

"Öne çıkan ben olacağım, sen değil," diye devam ettim. "Ben ejderhalar hakkında hiçbir şey bilerek büyümedim. Hâlâ da bilmiyorum. Bir ejderha gibi davranmayacağım -Weston bana bunu zaten söyledi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu ama eminim diğer ejderhalar aynı fikirde olmayacaktır. Nyfain, kraliyet ailesinin isimlerini bile bilmiyordum! Saraydan bu kadar uzaklaşmıştık. Her resmi yemekte, sosyal seçkinlerin medeni toplantılarında ve... önemli işlevlerde göze çarpacağım."

Ya da her ne yapıyorsanız. Kötü bir şekilde. Bu dünyada en önemli olan şekilde, *siz* uyum sağlayacaksınız ve *ben yersiz* olacağım. 'İşte şu garip eşli güçlü ejderha gidiyor' diyecekler ve işaret ettikleri ben olmayacağım."

"Bunların hepsini değiştirebilirsiniz. Bu şeyler öğretilir."

Yüzünü okşadım ve dudağının yanındaki yara izini takip ettim. Geri çekilmedi. "Yara izlerini gururla taşımak başkalarına çektiğin acıları öğretecektir. Onlara buna rağmen zafer kazandığını gösterecek. Kanatlarının sırtından koparıldığı yerdeki yara izlerini görecekler ve bir zorbaya boyun eğmeyen bir prensin gücünü ve azmini bilecekler. Halkını korumak için çektiğin acıları kendi gözleriyle görecekler. Bu şekilde birbirimize denk olacağız."

Onu ittim ve dönerek kırbaçların sırtımda bıraktığı izleri gösterdim. Acı ve öfke bağı parçalandı.

Arkamı dönüp kucağına tırmandığımda, işkence görmüş gibi başını salladı.

Ona iyice sokuldum ve başımı geniş omzuna yasladım. "Odamdayken bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sırtındaki pul izlerini yavaşça takip etmeye geri döndüm. İç acısıyla karışık fiziksel bir zevkle ürperdi. Zindanda yaşadıklarımın tam tersiydi ama daha az zarar verici değildi.

"Dedin ki, 'Seni görüyorum, Finley. Hepinizi görüyorum ve kendimden geçiyorum' dedin. O anda sana aşık oldum. O zaman bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Ve sonra mektuplarınla ve davranışlarınla kalbimi yontmaya devam ettin, ta ki ben senin için kaybolana kadar. Beni mahvedene kadar, tıpkı söz verdiğin gibi. Ama bu söz verdiğin şekilde değildi. Beni sadece başka erkekler için mahvettin. Çünkü *seni* görüyorum, Nyfain. Her *şeyini* görüyorum. Taktığın ve sakladığın yaraları görüyorum. Öfkeni ve hiddetini görüyorum. Sadakatini ve sevgini de. Gücünü ve kuvvetini, nezaketini ve şefkatini görüyorum. Hepsini görüyorum."

"Diğerleri deformasyonumu görmezden gelecek." Bana sarıldı, o anda acı onu eziyordu.

Ona sıkıca sarıldım. "*Sen* öyle görmediğin sürece bu bir deformasyon değil. Vazgeçmediğin için bir gurur nişanıdır. Gücünün kanıtıdır."

Ben yarasını okşamaya devam ederken bir süre sessizce oturduk, acıyı zevkle hafiflettim.

"Beni uzaklaştırmak için gösterdiğin tüm çabalara rağmen seni seviyorum," dedim usulca. "Ve seni sonsuza dek sevmeye devam edeceğim. O yüzden olduğun ve dönüştüğün kişiyle barışık olmak için istediğin kadar zaman ayır. Ben senin yanında bekliyor olacağım. Ben yerimi seçtim. Ejderhalarımızın bağı değildi, lanet de değildi, ben seni seçtim. Ve seni seçmeye devam edeceğim. Sonsuza kadar."

Geri çekildi, inanmazlıkla dolu parlak gözlerle bana baktı. Başını salladı ve beni öptü, aramızdaki bağı sevgi ve özlem dolduruyordu. "Hiç mantıklı değilsin," dedi sonunda.

"Hannon bir iki kez bundan bahsetti. Şimdi. Bana bir ilk için söz vermiştin." Saçlarımı omzumun üzerinden çektim ve ona sırtımdaki iki pul çizgisini göstererek döndüm. "İstiyorum, lütfen."

Onun yerine parmağını sırtımın ortasındaki bir çizgide gezdirdi ve yara izlerimden birini takip ettiğini anladım.

"Yakında bir gün, benden uzakta geçirdiğin zamanın her ayrıntısını duyacağım." Başka bir yara izini takip etti. "Ve ben ölmeden önce, Dolion'a dünya tarihinde hiç kimsenin ödemediği bir şekilde bedel ödeteceğim."

"Sanırım sıraya girmeniz gerekecek. Zindanları için her yerden şekil değiştirenleri alırdı. Perileri de. Onlar da kendi intikamlarını almak isteyeceklerdir. Kendi türünü bile ona karşı ayaklanacak kadar kızdırıyor."

"Tamara ve diğerleriyle konuştum. Onları görünce şok oldum. Gerçi... muhtemelen şaşırmamalıydım. Onların gücüne göz dikmesi mantıklı. Bunu daha sonra konuşuruz. Her şeyi daha sonra konuşacağız."

Alacağı ayrıntıların hoşuna gitmeyeceğini açıkça biliyordu.

Elleri omuzlarıma inmeden önce dudakları enseme dokundu. Beni çevirdi ve nazikçe öne doğru itti.

"Bir yastık al," diye mırıldandı, bir yastık almak için biraz sürünmemi sağladı ve sonra kalçalarımın altına koyarak popomun biraz havaya kalkmasını sağladı.

Her iki uyluğuma bir elini koyarak, bir parmağını amımın dikişinden aşağı doğru gezdirmeden önce onları daha da araladı. Karnımın üzerine uzandığımda yatak hareket etti ve sonra parmağını diliyle takip ederken bir nefes emdim ve gözlerimi kapattım.

"Çayı almamanı tercih ederim ve belli ki ejderhalarımız da aynı fikirde." Sesi alçak ve boğuktu ve öfke dolu bir ürperti omurgamdan yukarı tırmanıp midemde dönmeye başladı. Beni çocuk sahibi yapma fikriyle bir sorunu yoktu. Bunu memnuniyetle karşıladı.

Kalbim biraz hızlandı ve ejderham zevkle mırıldandı.

"Tamam," dedim nefes nefese bir fısıltıyla.

"Yine de seni uyarmalıyım." Kalçalarını biraz daha araladı, böylece dilini klitorisimde gezdirdikten sonra içine çekip bir süre titreştirebildi. "Baskı yapmak genellikle bir ejderhanın ateşini tetikler. Eğer kendi yolumdan çekilip seninle ilişkiye girebilirim, ki bunun artık bir sorun olacağını sanmıyorum, o zaman bu seni harekete geçirebilir. Çiftleştirilmek isteyeceksin. Becerilmek değil, sevişmek değil, sert bir şekilde yetiştirilmek." Sesine bir gülümseme karıştı. "Bu tür bir dil kullanmanın seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum."

Ama o anda garip hissetmedim. Bunu istiyordum. Hem de çok. Onun sikini amımın derinliklerinde istiyordum. Bu olasılık içimde çılgınca bir heyecan yaratmıştı. Doğru hissettiriyordu. Tüm bunlar çok doğru geliyordu. Buraya gelmek için savaşmıştık. Mutlu sonumuzu hak etmiştik, lanet olsun.

"Nyfain," diye yalvardım o amımı yalarken. İki parmağını içime soktu ve onları içeri ve dışarı pompalamaya başladı.

"Seni mahvetmemi isteyeceksin," dedi parmaklarını mükemmel bir şekilde bükerek. Yatağı kavradım, inliyordum, onun siki için yalvarmanın eşliğindeydim. "Bu duygu o kadar yoğun olacak ki, onun etkisi altında kalmak için fazla bir nedenin olmayacak. Benim de öyle. Bu sadece benim duyduklarım ama herkes aynı fikirde gibi görünüyor. Ejderhalarımız çıldıracak. Sanırım *ben* delireceğim. Bir çocuk genellikle bundan kaynaklanır. Eğer hazır değilsen... o zaman şu an çayı durdurmak için iyi bir zaman değil."

Yorumun sürüncemede kalmasına izin verdi ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Ben hazırım. Muhtemelen. Bilmiyorum, ama-"

Sen hazırsın, ejderham araya girdi. Çoktan hazırsın. Hadi şu baskıyı başlatalım ve sikilelim, mahvolalım, yok olalım ya da bu ejderha bize ne vaat ettiyse onu yapalım. Hadi hepsini alalım.

"Ejderhamın hazır olmamama izin vereceğini sanmıyorum," dedim gergin bir kahkahayla. Neden tüm bunlar birdenbire çok daha yoğun görünmeye başlamıştı? Çok yeniydi, sanki daha önce hiç kimseyle birlikte olmamıştım.

Çünkü sonunda hazır olduğunu biliyorsun, dedi ejderham. Ve sen de hazırsın. Mutlu sonun zamanı geldi, katılıyorum. Gelmeyle başlayalım. Yukarıdaki Tanrıça, keşke uçabilselerdi. Gökyüzünde yuvarlanırken pullarımın içinde sevişmek istiyorum. Ejderhanın beni hamile bırakmasını istiyorum, adamın değil. Yine de sorun değil; muhtemelen nasıl yere ineceğimizi bulabiliriz.

"Hadi git, Nyfain. Ejderham biraz fazla gelmeye başladı."

Hoşuna gitti, diye düşündü.

Ellerini popomda ve belimin yanlarında gezdirmeden önce amımı tekrar yaladı.

"Şimdiden seni tekrar becermek istiyorum," diye mırıldanarak sırtımın ortasını öptü. "İyi ki bunu yapabiliyorum ve aynı zamanda pullarını çalıştırabiliyorum. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadım, bu yüzden bana en çok neyi sevdiğinizi öğretmeniz gerekecek. İçgüdüsel olarak bilip bilmeyeceğimden emin değilim..."

O kadar ıslanmıştım ki, birlikte serbest bırakılmamızla birlikte içimden damladığını hissedebiliyordum. Bir dokunuş fısıltısı sağ pullarımdan yukarı doğru tüylenirken, kolanını yavaşça amıma soktu.

"Kutsal-" O kadar saf bir zevk çılgınlığını bastırdım ki nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. "Bu iyi," dedim, ona doğru geri iterek. "Hmm, bunu sevdim," dedi kalçalarını öne doğru itip bana vururken derin. "İçindeki döllerini boşaltacağım ve sonra seni tekrar dolduracağım."

Çok pis biriydi ve ben de bunun için buradaydım.

"Evet, Nyfain," dedim, kalçalarımı ileri doğru hareket ettirdikten sonra tekrar içine ittim.

Kalçalarımı tuttu, ıslak bir tokatla içeri girerken geri çekti. İnledi ve sonra o dokunuş fısıltısı diğer ölçekler boyunca geri döndü.

"Hayır, kutsal-"

Yavaşça geri çekildi ve sonra içeri girdi, siki ıslak amcığımı yumrukluyor, dişleri hafifçe bir ölçeğe sürtünüyordu.

"Siktir!" Parçalandım, zevkten havaya uçtum, parçalarım muhtemelen odanın her tarafına dağıldı.

Sikini tekrar içime sokarken ürperdim, sonra tekrar, sert, hızlı ve açıkça kontrolden çıkmış bir şekilde.

"Evet, Finley, yine," dedi tırnağıyla bir pulu okşayarak. "Hayır, hayır! Bu çok... iyi. Oh siktir-çok fazla! *Çok fazla-fuuuuck.*" I Bu sefer çılgılık attı, zevkten deliye dönmüştü. "Bu... senin için her zaman... böyle mi hissettiriyor?"

"Hayır." Sert nefes alıyordu, bana çarpıyordu, daha sert gidebilmek için beni tutuyordu. Daha vahşi. Kendini kaybediyordu.

Tam orada, onunla birlikteydin. Bedenimin dışındaymışım gibi hissediyordum, zevkten başka bir şey yoktu. Tenini benimde ve sikini içimde hissetmekten başka bir şey yoktu.

Amansız aletin her darbesinde bir kelime söylüyordu.

"Çifte-iddia-ile-uygun-eşleşme-onu-daha-çok-yoğun." Zor nefes alıyordu. O kadar yüksek sesle homurdanıyordum ki

onu zar zor duydum. "Imprinting-is- *Oh fuck!*"

Orgazm vücudumu parçaladı ve bu seferkinin teraziye ihtiyacı yoktu. Birkaç hamleyle daha bana karşı ürperirken anlaşılmaz kelimeler haykırdı.

Sonra üzerime yeni bir his çöktü. Hayır, *bizim üzerimize*. Bir huzur hissi ve öncekinden daha derin bir bağ. Neredeyse tek vücut olmuşuz gibi hissettim. Tek bir kalp, tek bir ruh, tek bir varlık.

Çekildi, yastığı çekti, beni ters çevirdi ve sonra beni derinden öpmeden önce yıldırım hızında hareketlerle yeniden içime girdi, beni kollarıyla sardı.

"Oluyor," diye fısıldadı ve dilini ağzımın içinde gezdirdikten sonra benimkine doladı.

Neredeyse tanrıçanın kendisi birlikteliğimizi kutsuyormuş gibi hissettim.

"Sadece bu seferlik, keşke kurtlar gibi olsaydık ve düğüm atabilseydik," diye mırıldandı dudaklarına karşı, hem kolları hem de bağıyla beni ısrarla tutuyordu.

Bu konuda bir şeyler okumuştum ama göz gezdirdiyordum. Lojistiği bilmek istediğimden emin değildim. En azından şu anda.

Ve sonra büyü etrafımızda kıvrıldı, bir an sıkıca çekip bir an sonra kopardı. Havada garip bir tür pislik toplanıyor gibiydi, odanın içindeki her şeyden çekiliyordu ve sonra sızarak her şeyi bir şekilde daha hafif bırakıyordu. Daha kabarık. Sanki hava taze bir yağmurla temizlenmiş gibiydi.

Nyfain bana bakmak için geri çekildi, gözleri merak ve gururla doluydu. Gülümsedi.

"Başardık," diye fısıldadı. "Laneti kaldırdık." Güldü, rahatlamış bir sesle. "Eğer benim gerçek eşim olduğun konusunda şüphelerin varsa, artık bundan emin olabilirsin. Sen *benimsin*."

Beni tekrar öptü, dokunuşunda saf bir neşe vardı. Kendimi onun hissine kaptırdım, rahatladım ve şükrettim, o anda nasıl hissettiğimden başka hiçbir şey bilmiyordum.

Bir dakika ya da bir saat sonra aklıma bir şey geldi. Ben.

"Pulların mı?" Etrafına uzandım, ama onlara dokunamadan bakarken kapı çalındı ve dikkatim dağıldı.

"Efendim-efendi-" Hadriel daha sessiz, sanki bir kenara çekilmiş gibi, "Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum..." dedi.

"O gerçek mi?" Nyfain mırıldandı. Bunu söyleme şekli, sanki Hadriel'den o kadar sık rahatsız oluyormuş ki artık buna alımı gibiydi, beni güldürdü. "Ölmek mi istiyor?"

"Ona artık efendimiz diyeceksin, değil mi?" Leala kapının diğer tarafından fısıldadı, konuşmanın ikisi arasında kalması için yeterince sessiz değildi. "Lanet kalktı - *bunu biz yaptık!* Ya da yapılmasına yardım ettik. Her neyse, lanet kalktı, yani prens olmaya geri döndü."

"O her zaman bir prensti."

"Yani... artık saklamamıza gerek yok çünkü iblisler gitti. Yeniden gerçek bir krallığız!"

"Akım, imdi ciyaklamanın ve çıldırmanın zamanı değil. Ustayı bölüyoruz- Siktir! Bunu mahvedeceğim. Muhtemelen çok yoğun olan bir seks seansını bölüyoruz ve muhtemelen beni öldürmek istiyor. Laneti kaldırmak onu aniden daha katlanılabilir hale getirmeyecek."

"Tamam. Tamam, git."

Hadriel sesini tekrar yükseltti. "Efendim." Kapıyı aldı. "Efendim, orada olduğunuzu biliyorum. İçeri geliyorum. Acil bir durum var."

"Aman-" Yatağa doğru tırmandım ve beni seksin sancıları içinde görmemesi için hızla yorganın altına girdim. İnsanların önünde çıplak olmaya alımaya balamıtım ama bu çok ileri bir adım olurdu.

Hadriel kafasını içeri uzattı ve yatakta beni, sonra da Nyfain'in dizlerinin üzerinde yükseldiğini, ereksiyonunun belirginletiğini gördü.

"Defol Hadriel," diye emretti Nyfain öylesine kötü niyetle ki, içimden bir ürperti geçtiğini hissettim, ardından bir ehvet dalgası daha geldi. Beni aynı anda hem korkutup hem de tahrik edebilmesinin tuhaf olduğunu düşünmeyi bırakmıtım.

Hadriel bu düşünceyi paylamıyordu. Sarsıldı, baını kapının pervazına çarptı ve gözle görülür bir şekilde titremeye başladı.

"Evet, efendim," diye cevap verdi, sesi titreyerek. Leala'nın biraz daha geri çekildiğini görebiliyordum. "Diğer tüm durumlarda da öyle yapardım efendim. Sanırım bağırdığınız için biraz altıma kaçırdım, o yüzden ilgilenmem gerek ama bu sefer gelmeniz gerek. Gelmek *isteyeceksiniz*. Bu acil bir durum."

"Gelmeye niyetliyim Hadriel. ık da gelebileyim."

"Komik, efendimiz. Ha-ha." Yüzünü buruturdu. "Ama önce benimle gelmeniz art. Sizden talep edildi ve bu gerçekten de size söylemediğimiz için bizi affetmeyeceğiniz şeylerden biri. Ve sen de isteyeceksin..." Titreyen elini uzattı ve eliyle daireler ızdı.

işaret parmağıyla. "Kıyafet isteyeceksiniz, efendim. Bunun için o - oldukça etkileyici, kusura bakmayın - ereksiyonunuzu göstermek istemeyeceksiniz. Ona değil."

"Kime göre değil?" Nyfain homurdandı.

"şey..." Hadriel yumruğunun içine ksrd. "Anneniz, efendim. Kraliçe. Görünüşe göre yaşıyor ve burada. Artık lanet bozulduğuna göre, köylüleri onun kim olduğunu biliyor. Sanki hep biliyorlarmış gibi hatırladılar. Sonra da onu arayan eski mahkeme üyelerine söylediler... Aslında bu noktada işler biraz karıştı. Çünkü şimdi kimin hükmettiğine dair bir soru var ve..."

Nyfain'in yüzünü izlerken bakışları yoğunlaşarak uzaklaştı. Kafa karışıklığı ve devam eden kızgınlık, muhtemelen her ikimizden de bağın içinden akıyordu.

Nyfain alçak ve sert bir sesle, "Hadriel, senin mizah anlayışını hiç takdir etmedim," dedi.

"Hayır, efendim. Bunun farkındayım. Ama..." Hadriel yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Onun öldüğünü bana söyleyen babamdı," diye devam etti Nyfain. "Babam

beni suçladı. Kederi çok açıktı. Böyle bir keder sahte olamazdı. Cenazedeydim."

"I..." Hadriel başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, efendim. Kapalı bir tabuttu. Siz kaleye dönmeden yaklaşık bir hafta önce öldü. Cesedini kimse görmedi, kralın emriyle."

"Ama onun *kederi*," diye bağırdı Nyfain.

Hadriel sıçradı. "Evet, efendim. Çok perişan olduğunu hatırlıyorum. Ve her şey çok karışıktı. Sonra lanet etkisini gösterdi ve..." Kapıyı biraz daha açtı. "O şimdi burada. Onu kendi gözlerimle gördüm. Onu daha önce gördüm..." Bakışları bana kaydı ve yüzünde suçluluk duygusu belirdi. znt. Bir başka sessiz mesaj kalbimi hızlandırdı: veda. "Tamara ve diğerleri onun önünde eğildiler. Bu o."

Nyfain'i öfke kapladı. Hayal kırıklığı. Keder.

Yataktan kalktı ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi elini bana uzattı. Yorganı geriye itip elini tuttum ve ayağa kalktım, hâlâ inançsızlık içindeydim. Kraliçenin hâlâ hayatta ve burada olmasının imkânı yoktu! Onca yıl önce nasıl kaabilmişti? Ve nasıl geri gelebildi? Periler dışında hepimiz köylerden aynı iki tekneyle gelmiştik. Ben onu tanıyamazdım ama sarayındakiler mutlaka tanırdı. Ve teknede değilse bile, en azından savaşta uçarken.

"Bekleyin, efendim. Efendim." Leala telaşla içeri girdi, özür dileyen bir reverans yaptı ve gardıroba gitti. Benim için gecelikten farksız bir slip, onun için de yırtık pırtık bir kot pantolon çıkardı. "Hadriel'in dediği gibi biraz örtüneceğiz. Sadece bir parça, önemli değil. Bize teşekkür edeceksiniz efendim. Ve yakında ticaret hatları açıp modern şeyler ve hatta ampuller bile alabiliriz. İnsan elektriğini tekrar portallardan geçirmeliyiz, değil mi?" Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İnsan dünyasından bu tür şeyleri çalmamızı sağlayan büyü tekrar aktif olmalı. Sadece yeniden kurulmamız gerekiyor, hepsi bu. Altıncı yılda neden tüm ampulleri parçaladığımızı anlamıyorum..."

"Leala, aşkım, saçmalıyorsun," diye mırıldandı

Hadriel. "Evet, özür dilerim," diye cevap verdi.

Şimdi bağıın içinde bir huzursuzluk vardı ama Nyfain bunu yüzüne yansıtmadı. Kot pantolonun içine girdi. Hadriel koridora çıktığında kumaş parçasını üzerime geçirdim, gözleri iri ve kederliydi, yine bana dikilmişti.

"Ne oldu?" Yanından geçerken ona sordum. Her zamanki gibi davranmıyordu.

Kraliçenin dönüşü nedense benim için kötü bir haber miydi? Neden benim için her şey bitmiş ve beni bir daha görmeyecekmiş gibi davranıyordu?

Biz geçerken başını salladı. Çıplak ayaklı Nyfain merdivenlerden aşağıya doğru yanımda yürüdü.

İkinci katın sahanlığına vardığımızda Hadriel, "Ön tarafta, efendim," dedi. "Koşullar göz önüne alındığında mümkün olduğunca resmi olmak istedi."

"Eğer bu bir tür şakaysa, Hadriel..." Nyfain, öfkesinin yükseldiğini, kederinin dalgalara kapıldığını söyledi.

Hadriel, "Bu konuda asla şaka yapmam efendim," diye cevap verdi. "Bana ne yapacağınızı biliyorum."

Urien'in ütülenmiş bir takım elbiseyle beklediği ve boynunun yan tarafında sadece küçük bir kir lekesi bulunan kapıya ulaştı. Kapıya doğru ilerleyip kolu tutmadan önce bir süre Nyfain'e baktı.

Kapıyı açarken, "Diğer talimatları bekleyeceğim," dedi.

Bağın içinden bir gerginlik dalgası geçti. Öfke kaynadı. Nyfain ne düşüneceğinden emin değildi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ve sonra, dışarıya çıktığımızda ve orada bekleyen kişiyi gördüğümde, kalbim boğazıma sıçradı.

Ami orada duruyordu, Claudile hemen arkasında ve Gunduin en son sırada. Son on altı yılda yaşlanmış olamazdı, aksi takdirde

Nyfain'i doğurmak için çok gençti. Zaman, sarayda olduğu gibi onun için de durmuş olmalı.

Ama o burada olmasaydı bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve gelmemiştii, çünkü onun evindeydim.

Onun evindeydim!

Elinde ne olduğunu gördüğümde midem bulandı. *Benim* kılıcımı tutuyordu.

Birden milyonlarca anı aklıma geldi. O kılıca her zaman garip bir tepki vermişler, onu takip etmişler, hakkında sorular sormuşlardı. Yine de, onu hiç almamışlardı. Hiç istememişlerdi.

Onun benim kraliçem olduğundan hiç bahsetmemişlerdi! O köydeki diğerleri gibi olmazdım. Bu bilgiyi elimde tutardım.

"Nyfain," dedi Ami, başı dik, duruşu düzgün, buruşuk giysileri ve dağınık saçlarıyla bile asil.

Güvensizlik içimi titretti.

Köydeyken bana karşı çok soğuk davranırdı. Mesafeli. Claudile de bana güvenmiyormuş gibi davranıyordu. Üzerimde Nyfain'in kokusunu almış olmalılar ve onun kokusunu biliyor olmalılar. Onlara kimin kokusu olduğunu söylemiştim. Onlara her şeyi anlatmışım.

Bunca zamandır beni yargılıyorlardı. Belli ki beni eksik bulmuşlardı.

Ve şimdi eski hayatlarını geri almak için buradaydılar. Benim uymadığım bir hayat. Aile soyum yerine kaderin bana verdiği bir rol.

"Anne," dedi Nyfain nefesini bırakırken, bağın içinde o kadar çok duygu yuvarlanıyordu ki hepsini yakalayamadım. Ses tonu sertti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kontrol altına alamadan yüzünde suçluluk duygusu belirdi. O kısa an içinde gardını indirmişti. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğini göstermişti.

Ve onu yakalamıştı.

Şimdi bağın içinden tek bir duygu yayılıyordu.

İhanet.

Lanetin içinde onun da parmağı var mıydı? Eğer yoksa, bundan nasıl kurtulmuştu?

Herkes onun öldüğünü düşünmüştü. Kral yas tutmuş ve sonra da krallığı lanetlemiş, gittiği için tüm suçu oğluna yüklemişti.

Sebeup ne olursa olsun, artık buradaydı. Halkından saklanmıştı ama şimdi sanki hiç ayrılmamış gibi görkemli bir şekilde onların önünde duruyordu.

Sonunda lanetten kurtulmuşuk ama eski musallatlarla karşı karşıya kalmıştık. Köylerden bahsetmiyorum bile, sarayda hala sadakati olan hayaletleri. Hayatımı cehenneme çevirebilecek musallatlar. Hepimizin hayatını. Çünkü o hâlâ teknik olarak kraliçeydi ve yeni özgürleştirdiğimiz bu krallığın başındaydı.

Bir sonraki kitap olan Harabenin Varisi'ni ARZULUYOR MUSUNUZ?
Güncellemelerden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Bu son hakkında konuşmak ister misin? Bu konuda sohbet etmek için [buraya](#) gidin. TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#).

Mighty Network, kimse var mı?

[Burada](#). Web sitesi:

www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

Evet... Hadriel gibi giyindim.

Sadece garip ol. Sorun değil. Yargılayacak son kişi benim... Harika hissediyor musunuz? Bir yorum bırakın! <3

OceanofPDF.com

K.F. BREENE TARAFINDAN DA

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Harabe Bir Taht

Harabe Bir Krallık

Bir Harabe Varisi (çok yakında)

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş

Buluşması Büyülü Orta

Yaş İstilasası

Büyülü Orta Yaş Aşkı Büyülü

Orta Yaş Buluşması

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte Büyümüş

Ateşte Kaynaşmış

Doğal Cadı Doğal

Büyücü Doğal Çift-

Büyücü

Savaşçı Fae Kapana

Kısıldı Savaşçı Fae

Prencesi Yangında

Ortaya Çıktı

Ateşte Mentorluk
Ateşle Savaş

Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [İşte](#). Web

sitesi: www.kfbreene.com

Bookbub'da onu [buradan](#) takip edin

Goodreads'te onu [buradan](#) takip edin

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.